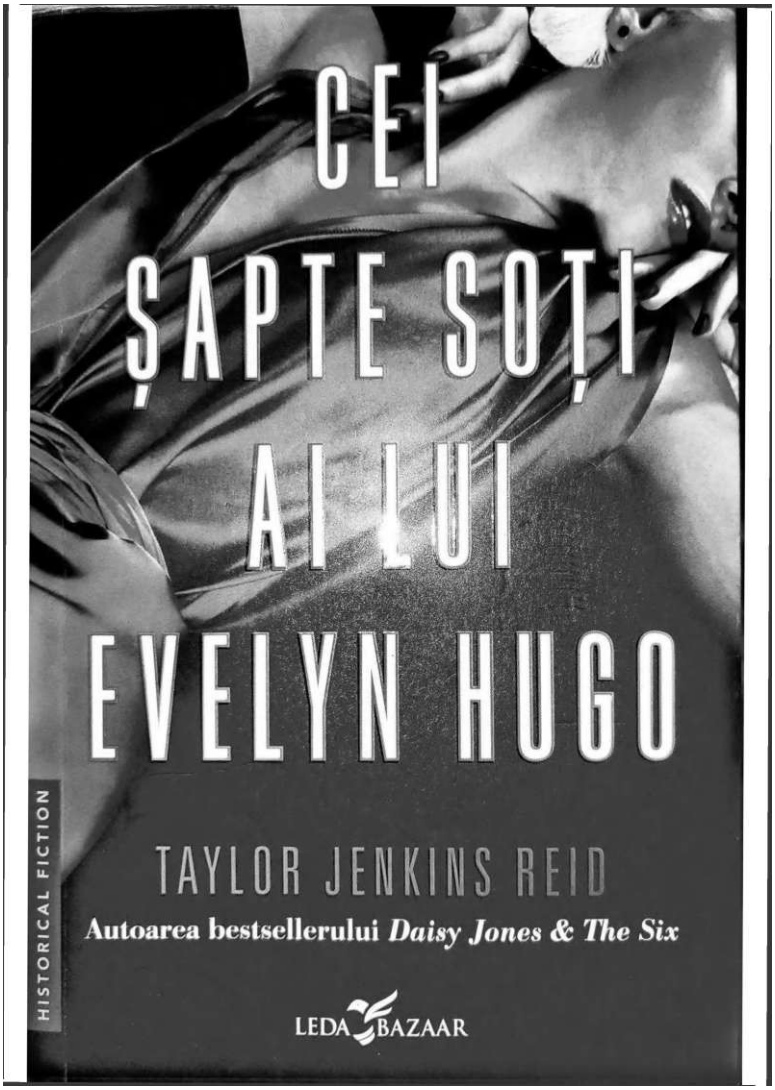
CEI
ȘAPTE SOȚI
AI LUI
EVELYN HUGO
TAYLOR JENKINS REID
Autoarea bestsellerului *Daisy Jones & The Six*
HISTORICAL FICTION
LEDA BAZAAR

Cfl
SftPTE SOTI
r r
AI LUI
EVELYN HUGO
TAYLOR JENKINS REI
DCEI

ŞAPTE SOŢI

AI LUI EVELYN HUGO

TAYLOR JENKINS REID

Traducere din limba engleză de **Loredana Frăţilă-Cristesc**

υPentru Lilah Zdrobeşte patriarhatulscumpo!

NEW YORK TRIBUNE

Evelyn Hugo scoate rochii la licitaţie

DE PRIYA AMRIT_____2 MARTIE 2017

Evelyn Hugo, legenda filmului şi fata cu vino-ncoa' a anilor '60, tocmai a anunţat că va scoate la licitaţie 12 dintre cele mai memorabile rochii ale sale prin intermediul casei Christie's, cu scopul de a strânge bani pentru cercetări în domeniul cancerului de sân.

În vârstă de 79 de ani, Hugo este de multă vreme un simbol al strălucirii şi al rafinamentului. Este cunoscută pentru stilul său personal deopotrivă senzual şi reţinut, şi multe dintre cele mai faimoase ţinute ale sale sunt considerate standarde ale eleganţei hollywoodiene.

Pe cei care doresc să deţină un crâmpei de istorie Hugo îi vor intriga nu numai rochiile în sine, ci şi contextul în care au fost purtate. Printre cele scoase la vânzare se vor număra cea verde smarald Miranda La Conda, pe care Hugo a purtat-o la ceremonia de decernare a Premiilor Oscar din 1959, cea violet de organdi cu decolteu îndrăzneţ de la premiera peliculei *Anna Karenina* din 1962 şi cea din mătase bleumarin, semnată Michael Maddax, purtată când a primit Oscarul pentru rolul interpretat în filmul *All for Us>* în 1982.

Hugo a fost implicată într-o serie de scandaluri de răsunet la Hollywood, dintre care cel important îl constituie cele şapte căsătorii ale sale, inclusiv relaţia de zeci de ani cu producătorul de film Harry Came- ron. Cele două vedete au avut o fiică pe nume Connor, care este, fără îndoială, motivul licitaţiei. Domnişoara ^a stins din pricina cancerului Ia sân anul trecut, Ia puţin timp după ce împlinise 41 de ani.

Născută Evelyn Elena Herrera, în 1938, ca fiică a unor imigranţi cubanezi, Hugo a crescut în cartierul Hell's Kitchen din New York. Până în 1955, deja reuşise să ajungă la Hollywood, îşi vopsise părul blond şi îşi schimbase numele în Evelyn Hugo. Aproape peste noapte, Hugo a devenit parte a elitei hollywoodiene. A rămas în lumina reflectoarelor vreme de mai bine de trei decenii înainte să se retragă din activitate la finalul anilor '80 şi să se mărite cu finanţistul Robert Jamison, fratele mai mare al actriţei laureate cu trei premii Oscar Celia St. James. în prezent văduvă după cel de-al şaptelea soţ, Hugo locuieşte în Manhattan.

Excepţional de frumoasă şi posesoare a unei străluciri şi senzualităţi provocatoare, Hugo reprezintă de multă vreme o sursă de fascinaţie pentru cinefilii din întreaga lume. Se estimează că la licitaţie se vor strânge mai bine de două milioane de dolari.- pop SĂ VII LA MINE ÎN BIROU?

Dau ochii roată la birourile din jurul meu, apoi mă uit din nou la Frankie, căutând să îmi dau seama cui anume îi vorbeşte.

— Te referi la mine?

Frankie stă prost cu răbdarea.

— Da, Monique, la tine! De-aia am şi zis: „Monique, poţi să vii la mine în birou?”

— Scuze, n-am auzit decât ultima parte!

Frankie se întoarce. îmi iau carneţelul de notiţe şi o urmez.

E ceva frapant la ea. Nu sunt sigură dacai zice că e atrăgătoare în sens convenţional - are trăsături aspre, ochii foarte depărtaţi însă cu siguranţă e o persoană la care nu poţi să nu te uiţi şi să n-o admiri. Cu silueta zveltă şi cei aproape doi metri înălţime, coafura afro scurtă şi afinitatea pentru culori vii şi bijuterii mari, când intră Frankie într-o încăpere, toată lumea o remarcă.

E, în bună măsură, şi motivul pentru care m-am angajat aici. Am respectat-o de când eram la facultatea de jurnalism şi-i citeam materialele din paginile revistei pe care o conduce acum şi la care lucrez. La drept vorbind, să ai o femeie de culoare la conducere e ceva care te inspiră cu adevărat. Fiind eu însămi mulatră - cu pielea de un cafeniu-deschis şi ochi **căprui**-închis graţie tatălui meu de culoare, şi cu pistrui din abundenţă, graţie mamei mele albe Frankie mă face să mă simt sigurii că, într-o

bună zi, o să pot deţine şi eu o funcţie de conducere.

— Ia loc! mă invită ea, aşezându-se şi arătând spre un scaun portocaliu aflat de cealaltă parte a biroului ei din sticlă transparentă

.Mă aşez calmă, picior peste picior. O las pe Frankie să vorbească prima. .

— Aşa, uimitoare întorsătura de situaţie! zice, uitandu-se la computer. Oamenii lui Evelyn Hugo întreabă de un material. Un interviu în exclusivitate.

îmi vine instinctiv să zic „Sfinte Sisoe!", dar şi „De ce-mi spui mie asta?"

— Despre ce anume? întreb.

___Bănuiesc că are legătură cu licitaţia de rochii pe care
o organizează. înţeleg că e foarte important pentru ea să strângă cât mai mulţi bani pentru Fundaţia Americană de Luptă împotriva Cancerului de Sân.

— Dar nu confirmă că despre asta e vorba?

Frankie clatină din cap.

— Tot ce confirmă e că Evelyn are ceva de zis. Evelyn Hugo e una dintre cele mai mari stele de cinema din toate timpurile. Nici măcar nu trebuie *să aibă* ceva de zis ca s-o asculte lumea.

— Ar putea fi un material de copertă important pentru noi, nu? La urma urmei, e o legendă vie. N-a fost căsătorită de opt ori sau cam aşa ceva?

— Şapte. Şi da, are un potenţial imens. De aceea sper să ai răbdare să asculţi ce urmează să îţi povestesc.

— Ce vrei să spui?

Frankie trage adânc aer în piept, iar expresia de pe chipul ei mă face să cred că-s pe cale să fiu concediată, după care zice:

— Evelyn te-a cerut pe tine expres.

— Pe mine?!

E a doua oară în cinci minute când rămân şocată că există cineva interesat să stea de vorbă cu mine. Trebuie să [mai lucrez] k atolul încredere. Ajunge să zic că tocmai a î^asat-o urat recent. Totuşi, de ce să mă prefac c-a fost vre- odata la cote înalte?

lui Franiie^ „ ^ * „ [8m rea<*ionat * eu]< ™ e replica evi-

Acum, sinceră să fiu eu, mă cam simt jignită, deşi, dent, îi înţeleg atitudinea. Sunt la *Vivant* de mai puţin de un an şi am făcut în cea mai mare parte materiale laudative. înainte de asta, am fost bloggeriţă la *Discourse,* un site care se ocupă de ştiri şi cultură şi-şi spune revistă de actualitate, deşi nu e, de fapt, decât un blog cu titluri tari. Am scris în principal la secţiunea „Viaţă modernă" despre subiecte de actualitate şi materiale de opinie.

După ani în şir ca liber-profesionistă, colaborarea cu *Discourse* s-a dovedit un colac de salvare. însă atunci când *Vivant* mi-a oferit de lucru, nu m-am putut abţine. N-am lăsat să-mi scape ocazia de a mă alătura unei adevărate instituţii, de a lucra printre legende.

în prima mea zi de lucru, am trecut pe lângă pereţii decoraţi cu coperte-simbol, generatoare de schimbări culturale - cea din 1984, cu activista pentru drepturile femeilor Debbie Palmer, goală şi atent pozată în vârful unui zgârie-nori care dădea spre Manhattan, sau cea din 1991, cu artistul Robert Turner pictând o pânză, iar în text se afirma că are SIDA. Mi se părea ceva de neimaginat să fac parte din lumea *Vivant.* Mi-am dorit dintotdeauna să-mi văd numele în paginile ei lucioase.

Din păcate însă, în ultimele douăsprezece numere n-am făcut nimic altceva decât să pun întrebări conservatoare vechilor îmbogăţiţi, pe când colegii mei de la *Discourse* încercau să schimbe lumea prin materiale virale. Aşa că, pur şi simplu, nu prea sunt impresionată de mine însămi.

— Uite ce e, nu că n-am ţine la tine, pentru că ţinem, zice Frankie. Credem că îţi e scris să realizezi lucruri importante la *Vivant,* dar eu speram să pun pe cineva mai experimentat şi mai bine pregătit la treaba asta. Vreau deci să fiu sinceră cu tine când îţi zic că nu noi te-am propus echipei lui Evelyn. Am trimis cinci nume, iar ei **ne**-au răspuns cu asta. . ine

Frankie întoarce uşor ecranul **computerulm** spre^ şi-mi arată un e-mail de la cineva pe nume **Thomas** w

12 ÎAYIOft JfNKINS RflD
despre caro mi pot docAl ** preaupun c* e«te agentul de presă «1 lui Evelyn Hugo.
De la Thomas Welch
Gfttre: Troupe, Frankie
Gc: Stamey. Jason; Powers, Ryan
Monique Grant sau pică treaba cu Evelyn.
Ridic iar ochii la Frankie, uluită şi sinceră să fiu, un picuţ înfricoşată ca Evelyn Hugo vrea să aibă de-a face cu mine.
— O *cunoşti* pe Evelyn Hugo? Despre asta e vorba? mâ întreabă Frankie, întorcând ecranul computerului înapoi.
— Nuî zic eu, surprinsă până şi de faptul că mi s-a pus o asemenea întrebare. I-am văzut câteva filme, totuşi e un pic cam de dinaintea erei mele.
— N-ai nicio legătură personală cu ea?
Clatin din cap.
— Clar nu!
— Nu eşti din Los Angeles?
— Ba da, dar singurul mod în care aş putea să am vreo legătură cu Evelyn Hugo, bănuiesc eu, ar fi să fi lucrat tata la vreunul dintre filmele ei. Făcea fotografii publicitare pe platourile de filmare. Pot s-o întreb pe mama.
— Super, mulţumesc!
Frankie se uită la mine ca şi cum ar aştepta ceva.
— Voiai să întreb acum?
— Ai putea?
Îmi scot telefonul din buzunar şi-i dau SMS mamei: *A lucrat vreodată tata la vreun film du al lui Evelyn Hugo?*
Văd cum încep bă apară trei puncte şi ridic ochii, dând cu ei de Frankie, care încearcă să zărească ceva **pe ecranul** telefonului meu. Pare săşi dea seama de faptul că îmi invadează spaţiul personal şi *e l$_a$*â pe spate
Telefonul scoaw un sunet de clopoţel
^tloelT * * *

Poveste lungă, răspund eu, *dar încerc să-mi dau seama dacă am vreo legătură cu Evelyn Hugo. Tata a cunoscut-o?*
Ţi-ai găsit! Taică-tu nu şi-a petrecut deloc timpul în compania vedetelor de pe platourile de filmare. Indiferent cât de tare am încercat eu să-l conving să ne împrietenească şi pe noi cu nişte celebrităţi.
Râd.
— Se pare că nu. Nicio legătură cu Evelyn Hugo, Frankie dă din cap.
— OK, bine, atunci, cealaltă ipoteză e că oamenii ei au ales pe cineva cu mai puţină influenţă ca să poată să încerce să te controleze pe tine şi povestea.
îmi simt telefonul vibrând iar. *Că tot veni vorba, mi-am amintit că voiam să-ţi trimit o cutie cu lucrări vechi de-ale tatălui tău. Nişte chestii superbe. îmi place mult să le am pe lângă mine, dar cred că ţie are să-şi placă şi mai şi. Ţi-o trimit săptămâna asta.*
— Crezi că-i exploatează pe cei slabi, îi zic lui Frankie.
Schiţează un zâmbet.
— Cam aşa ceva.
— Deci oamenii lui Evelyn s-au uitat în caseta redacţională, mi-au găsit numele la categoria jurnalişti de mâna a doua şi cred că pot să mă intimideze. Asta e ideea?
— De asta mă tem.
— Şi mi-o spui mie pentru că...
Frankie îşi cântăreşte vorbele.
— Pentru că nu cred că poţi fi intimidată. Cred că te subestimează. Iar eu vreau materialul ăsta de copertă. Vreau să facă vâlvă în presă.
— Ce vrei să spui? întreb eu, foindu-mă uşor pe scaun.
Bate din palme, aplecându-se spre mine.
— Ai tupeu să te iei la trântă cu Evelyn Hugo?
Dintre toate chestiile despre care am crezut c-are să mă

— întrebe cineva azi, asta ar fi probabil pe undeva pe locul nouă milioane. Dacă am tupeu să mă iau la trântă cu Evelyn Hugo? Habar n-am.Da! zic eu în cele din urmă.
— Asta-i tot? Doar da?
îmi doresc această ocazie. îmi doresc să scriu materialul, M-am săturat să fiu la munca de jos şi mai am şi eu nevoie de-o victorie, fir-ar mama ei de treabă!
— La naiba, da!
Frankie încuviinţează din cap, cântărindu-mi spusele.
— Mai bine, da' tot nu m-ai convins.
Am treizeci şi cinci de ani. Scriu de mai bine de un deceniu. Vreau un contract pentru o carte într-o bună zi. Vreau să-mi aleg materialele. Vreau ca, într-un final, să fiu numele pe care lumea se bulucește să-l obţină atunci când sună cineva ca Evelyn Hugo. Iar aici, la *Vivant*, oricum nu mă folosesc pe măsura potenţialului meu. Dacă este să ajung acolo unde vreau, ceva trebuie să se oprească. Cineva trebuie să se dea la o parte din calea mea. Şi mai trebuie şi să se întâmple repede, fiindcă afurisita asta de carieră e singurul lucru care mi-a mai rămas. Dacă vreau să se schimbe lucrurile, trebuie neapărat să schimb modul în care fac lucrurile. Probabil drastic.

— Evelyn mă vrea pe mine. Tu o vrei pe Evelyn. Nu pare c-ar trebui să te conving eu pe tine, Frankie, ci tu *pe mine.*

Frankie păstrează o tăcere mormântală, fixându-mă cu privirea pe deasupra degetelor împreunate. Eu băteam înspre formidabil, dar s-ar putea să mă fi aruncat prea tare.

Mă simt la fel ca atunci când am încercat un antrenament cu greutăţi şi am început cu unele de optsprezece kilograme. Prea mult şi prea repede demonstrează clar că habar n-ai ce faci.

Am nevoie de toată puterea ca să nu-mi retrag vorbele, să nu mai contenesc cu scuzele. Mama m-a crescut să fiu politicoasa, modestă. Eu mă ghidez de mult după ideea că politeţea e slugărnicie. Numai că

genul acesta de amabilitate nu m-a dus prea departe.
Lumea îi respectă pe cei
ss dL r :ar fr Eu n amințiesasta

a, uar m am saturat sa ma împotrivesc acestuiprincipiu. Mă aflu aici ca, într-o zi, să ajung Frankie, poate chiar mai mare decât ea. Să fac o muncă măreaţă, importantă, de care să fiu mândră. Să-ini las amprenta. Totuşi, sunt cam departe de asta.

Liniştea e atât de lungă, că mai că-mi vine să cred c-am să cedez de la tensiunea care creşte cu fiece secundă. Frankie însă e prima care cedează.

— OK! zice ea şi întinde mâna, ridicându-se.

Mă străbat o undă de şoc şi o mândrie arzătoare când o întind şi eu pe-a mea. Mă asigur că i-o strâng bine pe ai ei, căci Frankie mi-o strânge ca o menghină.

— Să fii de nota zece, Monique! Pentru noi şi pentru tine, te rog!

— Aşa o să fac!

Ne desprindem una de alta şi mă îndrept spre uşă.

— S-ar putea să-ţi fi citit articolul despre sinuciderea asistată de medic din *Discourse*, zice Frankie taman înainte să ies din încăpere.

— Poftim?!

— A fost uluitor! Poate de-aia te şi vrea. Aşa te-am găsit noi. A fost un material grozav. Nu datorită numărului de accesări, ci datorită ţie, datorită faptului că e superb lucrat.

Acela a fost unul dintre primele articole semnificative pe care le-am scris din proprie iniţiativă. Îl propusesem după ce mi se repartizase un material despre popularitatea în creştere a microplantelor, mai ales în rândul restaurantelor din Brooklyn. Mă dusesem la piaţa din Park Slope să discut cu un producător agricol local, dar când îi mărturisisem că nu pricepeam de unde până unde toată atracţia asta faţă de frunzele de muştar, îmi spusese că parcă vorbeam ca sora lui. Fusese cât se poate de carnivoră până în anul precedent, când trecuse la un regim alimentar vegan şi complet bio, căci se lupta cu un cancer cerebral.

Cum discutam noi aşa, îmi povestise despre un grup de sprijin pentru cei aflaţi la finalul vieţii care luau în calcul sinuciderea asistată de medic, dar şi

pentru cei dragi lor,<mip în care se înscriseseră el şi sora lui. Foarte mulţi cunos, cuţi de-ai lor se luptau pentru dreptul de a mun cu demni, tate. Mâncatul sănătos nu avea să-i salveze viaţa surorii sale şi nîciunul dintre ei nu voia ca ea să sufere mai mult decât trebuia.

Ştiusem atunci că doream, în adâncul sufletului meu, să le ofer o voce oamenilor din acel grup de sprijin.

M-am întors la birou la *Discourse* şi am propus subiectul. Am crezut că aveam să fiu refuzată, dată fiind seria mea de articole recente despre tendinţele din moda hipsterilor şi analizele legate de lumea vedetelor. Numai că, spre surprinderea mea, am primit undă verde.

Am lucrat neobosită la el, participând la întâlniri în subsoluri de biserici, luând interviuri membrilor, scriind şi rescriind, până ce m-am simţit încrezătoare că materialul prezenta toată complexitatea - atât mila, cât şi codul moral - ajutorului dat sub forma curmării vieţii oamenilor aflaţi în suferinţă.

E materialul de care sunt cel mai mândră. Nu o dată m-am întors acasă de la lucru de aici şi l-am recitit, amin- tindu-mi de ce sunt în stare, amintindu-mi de satisfacţia pe care mi-o dă împărtăşirea adevărului, oricât ar fi el de greu de suportat.

— Mulţumesc! îi zic lui Frankie.

~ 5? <* ai talent. S-ar putea să fie asta.

— **rrobabil ca nu, totuşi.**

carTo&l^îfi[1] Că nu! TU însă Afectul bine, oricare o fi el, iar data viitoare s-ar putea să fíe ăsta motivul

.THCSPILL.COM

Evelyn Hugo dă din casă

DE JUUA SANTOS_____4 MARTIE 2017

Umblă vorba că sirena/LEGENDA VIE/cea mai frumoasă blondă din lume Evelyn Hugo şi-a scos la licitaţie rochiile *şi* a consimţit să acorde un interviu, ceea ce n-a mai făcut de decenii întregi.

VĂ ROG, spuneţi-mi că, în sfârşit, e gata să vorbească despre toţi afurisiţii ăia de soţi. (Pot să înţeleg patru, poate cinci, hai şase, dacă întindem coarda, dar şapte? Şapte soţi? Ca să nu mai vorbim de faptul că ştim cu toţii că a avut o aventură cu congresmenul Jack Easton la începutul anilor '80. Fata. Asta. S-a. Plimbat.)

Dacă nu vrea să dea din casă despre soţi, atunci să ne rugăm ca măcar să ne declare oficial de unde are sprâncenele alea. Adică, MAI DĂ ŞI LA ALŢII, EVELYN!

Când vezi poze de pe vremuri cu E, cu părul ei blond-arămiu, sprâncenele negre, drepte-săgeată, pielea intens bronzată şi ochii de un căprui-auriu, nu poţi decât sa te opreşti de îndată din ce făceai şi să te uiţi fix la ea.

Şi să nu mai vorbesc de trupul ăla! Nu tu fund, nu tu şolduri, doar nişte balcoane uriaşe pe o siluetă filiforraă.

Toata viaţa mea de adult am muncit pentru aşa un corp. (Notă: sunt foarte departe de el. S-ar putea să fi

e*fo* vin* *atmghetti bucatini* pe care le-am tot mâncat la «âptămâna asta.)

Uitaţi chestia care mă face să iau foc: Evelyn ar fi putut alege pe oricine pentru asta. (Cum ar fi p_e mine?) Numai că a ales, în schimb, o începătoare oarecare de la *Vivant* Ar fi putut avea pe oricine. (Cum ar fi pe mine?) De ce tipa asta, Monique Grant (şi nu eu)?

Mda, bine! Sunt doar amărâtă că nu m-a ales pe mine.

Pe bune, ar trebui să mă angajez la *Vivant* La ei se duc toate chestiile ca lumea.

COMENTARII:

HHieHo565 zice: Nici măcar oamenii de la *Vivant* nu vor să mai lucreze acolo. Stăpânii corporatişti produc rahaturi cenzurate ca să dea bine pe lângă cumpărătorii de publicitate.

Pppppppppps răspuns pentru Hiftello565: Mda, OK! Ceva îmi zice că, dacă revista cea mai respectată şi sofisticată din ţară ţi-ar oferi de lucru, ai accepta.

EChristine999 zice: Fiica lui Evelyn n-a murit recent de cancer? Am senzaţia c-am citit de curând ceva despre asta. Aşa de sfâşietori Apropo, fotografia aia cu Evelyn la mormântul lui Harry Cameran? M-a dărâmat pe luni de zile. Frumoasă familie! Ce trist că i-a pierdut!

MrsJeanineGrambs zice: Nu mă interesează deloc Evelyn Hugo asta. NU MAI SCRIEŢI DE OAMENII ĂŞTIA! Căsniciile ei, aventurile ei şi majoritatea filmelor ei nu dovedesc decât un lucru: curvă. *Three AM* a fost o ocară la adresa femeilor. Concentraţi-vă atenţia la oamenii care o merită!

SexyLexi89 zice: Evelyn Hugo e, poate, cea mai frumoasă femeie din toate timpurile. Cadrul ăla din *Boute-en-Train,* când iese dezbrăcată din apă şi camera trece pe negru taman înainte să-i vezi sfârcurile? 0 scenă memorabilă!

PeraiyDriverKLM zice: Ovaţionaţi-o cu toţii pe Evelyn pentru că afăcut din părul blond şi sprâncenele întunecate LOOKUL suprem. Evelyn, te salut!

YupplePigs3 zice: Prea slabăl Nu-i pe gustul meu.

EvelynHugoWasASaint zice: E o femeie care a donat MILIOANE DE DOLARI organizaţiilor caritabile pentru femei bătute şi celor care reprezintă interesele LGBTQ+, iar acum îşi scoate la licitaţie rochiile pentru cercetări în domeniul cancerului, şi voi nu puteţi vorbi decât despre sprâncenele ei? Serios?

juliaSantos@TheSpill răspunde lui EvelynHugoWasASaint: Un argument corect, bănuiesc, SCUZE! în apărarea mea, a început să câştige milioane fiind o afaceristă dată dracului în anii '60. N-ar fi avut puterea să facă asta fără talentul şi frumuseţea ei, şi n-ar fi fost atât de frumoasă fără SPRÂNCENELE ALEA. Ok, argument corect.

EvelynHugoWasASaint răspunde lui JuliaSantos@TheSpill: Ăă. Scuze c-am fost aşa colţoasă. Am sărit peste prânz. Mea culpa. Dacă te ajută cu ceva, *Vivant* n-o să se descurce nici măcar pe jumătate la fel de bine cu subiectul ăsta pe cât ai fi făcut-o tu. Evelyn ar fi trebuit să te aleagă pe tine.

JullaSantosOTheSpill răspunde lui EvelynHugoWasASaint Aşa-i, nu????? Cine-i Monique Grant asta? PLICTISITOR. O rezolv eu şi pe ea...**MI-AM PETRECUT ULTIMELE CÂTEVA ZILE STUDIIND TOT CE** puteam despre Evelyn Hugo. N-am fost niciodată mare pasionată de filme, darămite să mă intereseze starurile Hollywoodului de altădată. Viaţa lui Evelyn însă, cel puţin versiunea oficială de la acest moment, e de-ajuns cât pentru zece seriale siropoase.

Avem căsătoria timpurie care s-a finalizat cu divorţ când avea optsprezece ani. Apoi curtea aranjată de studio şi tumultosul mariaj cu Don Adler, care făcea parte din elita hollywoodiană. Zvonurile că l-a părăsit pentru e-o bătea. Revenirea ei într-un film francez din Noul Val[1]. Fuga rapidă la Las Vegas ca să se mărite cu cântăreţul Mick Riva. Strălucitoarea-i căsătorie cu spilcuitul de Rex North, care s-a încheiat cu aventuri pentru amândoi. Frumoasa poveste de dragoste a vieţii ei cu Hany Cameron şi naşterea fiicei lor, Connor. Divorţul sfâşietor şi căsătoria ei rapidă cu bătrânul regizor Max Girard. Presupusa aventură cu mult mai tânărul congresmen Jack Easton, care a pus capăt relaţiei cu Girard. Şi, în cele din urmă, căsătoria cu finanţistul Robert Jamison, despre care se zvonea că s-ar fi întâmplat ca să-i facă în ciuda fostei ei colege de afiş - şi soră a lui Robert -, Celia St. James. Toţi soţii i-au murit, lăsând-o pe

[1] **Noul val francez (Nouvelle Vague) este un curent al cinematografiei europene, care s-a dezvoltat la sfârşitul anilor 1950. Printre reprezentanţii săi cei mai de seamă se numără regizorii: Claude Chabrol, Jean-Luc Godard sau François Truffaut şi actorii: Alain Delon, Brigitte Bardot sau Catherine Deneuve (n. red.).**

Evelyn singura persoană care poate oferi detalii despre aceste relaţii.

Ajunge să spunem c-o să am serios de lucru dacă chiar vreau s-o conving să-mi vorbească despre oricare dintre chestiile astea.

După ce-am stat până târziu astă-seară, ajung într-un final acasă un pic înainte de ora nouă. Apartamentul meu e mic. Cred că descrierea cea mai potrivită pentru el este cutie de sardele mică, mititică. Uimitor însă cât de vast poate să pară un loc îngrămădit atunci când jumătate din lucrurile tale nu mai sunt în peisaj.

David s-a mutat de-aici acum cinci săptămâni şi tot n-am reuşit să înlocuiesc vasele pe care le-a luat cu el sau măsuţa de cafea pe care ne-a făcut-o maică-sa cadou de nuntă anul trecut. Isuse! Nici măcar la prima aniversare n-am ajuns!

Când intru pe uşă şi-mi pun geanta pe canapea, mă frapează iar cât de inutil de meschin din partea lui a fost să ia măsuţa de cafea. Garsoniera lui cea nouă din San Francisco a venit mobilată complet graţie pachetului de mutare generos pe care l-a primit la promovare. Bănuiesc că măsuţa a pus-o într-un depozit personal, alături de singura noptieră despre care a insistat că era de drept a lui şi toate cărţile noastre de bucate. Nu simt lipsa cărţilor de bucate. Nu gătesc. Numai că, atunci când lucrurile sunt inscripţionate cu JUii Monique şi David, pentru numeroşii voştri ani de fericise", le consideri pe jumătate ale tale.

Îmi agăţ haina Sn cuier şi mă întreb, nu pentru prima oară»«are dintre întrebări se apropie mai mult de adevăr; A acceptat David slujba cea nouă şi mutarea la San Francisco *&râ mind?* Ori am refuzat eu să plec din New York *pentru* atf Cât mă descalţ, stabilesc încă o dată că răspunsul e un- deva la mijloc. Mai apoi însă revin la acelaşi gând care us- ca la început: *Bl a plecat, de fapt.*

îmi comand *pad thai,* după care mă bag la duş, Reglez apa să fi« aproape opărită. Îmi place la nebuni© apa atât de fierbinte, că mai are puţin şi te arde. îmi place la nebunie
W1 ∗ care simt cel mai fericita
rităl n-r 6 Sa fle sub 0 pară de ^ - ac° pe
nta de clabuc, nu mă simt ca Monique Grant, femeia lăsată m urma. nici măcar ca Monique Grant, scriitoarea împie- aicata să progreseze.

La ceva vreme după ce m-am curăţat, mă usuc, îmi pun pantalonii de trening şi-mi îndepărtez părul din ochi tocmai la timp, când ajunge tipul care-mi livrează mâncarea la uşă.

Stau cu recipientul de plastic în mână, încercând să mă uit la televizor. Mă străduiesc să mă detaşez. Vreau să-mi determin creierul să facă ceva, orice, numai să nu se gândească la muncă sau la David. Numai că, odată ce mi s-a terminat mâncarea, îmi dau seama că-i zadarnic. La fel de bine aş putea să lucrez.

Toată treaba e tare intimidantă - ideea de a-i lua interviu lui Evelyn Hugo, sarcina de a-i controla direcţia poveştii, de a încerca să mă asigur că n-o controlează ea pe a mea. Adeseori am tendinţa să mă pregătesc prea mult. Mai la subiect însă, am făcut mereu un pic ca struţul, dispusă fiind să-mi vâr capul în nisip ca să evit lucrurile cu care nu vreau să dau piept.

Aşadar, în următoarele trei zile, nu fac nimic altceva decât să mă documentez despre Evelyn Hugo. îmi petrec zilele, accesând articole vechi despre căsniciile şi **scandalurile** ei. îmi petrec serile, uitându-mă la filmele ei vechi.

Urmăresc clipuri cu ea în *Carolina Sunset, Anna Kare- nina, Jade Diamond* şi *All for Us*. Mă uit la GIF-ul cu ea ieşind din apă în *Boute-en-Train* de atâtea ori, că atunci **când** adorm îmi tot rulează în vis.

încep să mă îndrăgostesc de ea, aşa, numai vin picuţ *de* tot, în timp ce-i văd filmele. între ora

unsprezece seara şi două dimineaţa, când restul lumii doarme, laptopul meu licăreşte cu imaginea ei, iar sunetul vocii sale îmi umple livingul.Este, fără putinţă de tăgadă, o femeie uluitor de frumoasă. Lumea vorbeşte adesea despre sprâncenele ei drepte şi groase, şi despre părul ei blond, dar eu nu-mi pot lua ochn de la osatura feţei ei. Are bărbia puternică, pometii înalţi, şi totul se strânge la buzele foarte pline. Are ochi uriaşi, dar nu atât rotunzi, cât de forma unei migdale prea mari. Pielea bronzată, alături de părul deschis la culoare, îi oferă un aer potrivit pentru plajă, dar şi elegant. Ştiu că un păr atât de blond, cu o piele de un bronz atât de intens, nu e natural; totuşi nu-mi dă pace sentimentul că aşa *ar trebui* să fie, că oamenii ar trebui să se nască arătând astfel.

Nu mă îndoiesc că acesta este, în parte, motivul pentru care istoricul de film Charles Redding a zis odată că faţa lui Evelyn îţi dă sentimentul de ceva „inevitabil. Atât de superbă, de aproape de perfecţiune, că, atunci când o priveşti, ai senzaţia că trăsăturile ei în acea combinaţie, în acea proporţie, trebuiau să apară mai devreme sau mai târziu”.

Fixez pe ecran imagini cu Evelyn din anii '50, purtând pulovere strâmte şi sutiene ţuguiate, fotografii de presă cu ea şi Don Adler la Sunset Studios la puţină vreme după căsătoria lor, instantanee cu ea din anii '60, în care are părul lung şi drept şi şuviţe moi şi groase, şi poartă pantaloni scurţi de tot.

E şi o poză cu ea într-un costum de baie întreg, alb, stând pe o plajă virgină, cu o impresionantă pălărie neagră, cu boruri largi, care-i acoperă cea mai mare parte a feţei, părul blond spre alb şi partea dreaptă a figurii fiind luminate de soare.

Printre preferatele mele este o fotografie alb-negru de la ceremonia de decernare a Globurilor de Aur din 1967. E aşezată la marginea culoarului şi are părul ridicat într-o coafură lejeră. E îmbrăcată cu o rochie de

culoare deschisă de dantelă cu decolteu rotund, adânc, atent controlat, dar care Jasă să se vadă tot, iar piciorul drept îi iese prin despicătura impresionantă a fustei. Vecini îi sunt doi bărbaţi ale căror nume istoria nu le consemnează, care se holbează la ea pe când Evelyn priveşte în feţa spre scenă. Tipul de lângă ea cască gura la pieptul ei ^I de langa acesta la coapsă. Amândoi par vrăjiţi şi speră sa vadă un picuţ mai mult. * p

[a]**Poate că mă aplec prea mult asupra fotografiei ăsteia, dar încep să remarc un tipar: Evelyn te face mereu să speri c-ai putea să mai capeţi un picuţ în plus, pe care întotdeauna ţi-l refuză.**

Până şi în mult discutata ei scenă de sex din *Three AM.,* din 1977, în care se zvârcoleşte călare pe Don Adler, cu spatele la el, îi vezi sânii pe de-a-ntregul doar pentru mai puţin de trei secunde. Ani la rând a umblat zvonul că încasările incredibile ale filmului s-au datorat faptului că era preferatul cuplurilor, care se duceau să-l vadă de mai multe ori.

De unde ştie exact cât de mult să ofere şi cât de mult din ea să reţină? •

Se schimbă oare toate astea acum, că are ceva de zis? Sau o să se joace şi cu mine la fel cum s-a jucat cu publicul ani la rând?

Oare are să-mi spună Evelyn Hugo suficient cât să mă ţină în tensiune, dar niciodată suficient cât chiar să dezvăluie ceva

?**MĂ TREZESC CU O JUMĂTATE DE ORĂ ÎNAINTE SĂ-MI SUNE** alarma. îmi verific e-mailurile, inclusiv pe cel de la Frankie care ţipă cu litere mari de la rândul de „Subiect”: „ŢINE-MĂ **LA** CURENT'. îmi pregătesc un mic dejun frugal.

îmi pun nişte pantaloni negri, largi, şi un tricou alb la sacoul meu preferat cu model în spic. îmi adun buclele lungi şi strânse într-un coc în vârful capului. Renunţ la lentilele de contact şi-mi iau ochelarii cu cele mai groase lentile şi ramă neagră.

Când mă uit în oglindă, observ c-am slăbit la faţă de când a plecat David. Chiar dacă am fost mereu subţire, fundul şi faţa par să fie primele pe care se pune grăsimea, iar faptul c-am fost cu David, în cei doi ani în care am ieşit împreună şi cele unsprezece luni cât am fost căsătoriţi, înseamnă că am pus ceva pe mine. Lui David îi place să mănânce şi, dacă el se scula dimineaţa ca să alerge să dea grăsimea jos, eu dormeam până mai târziu.

Uitându-mă la mine acum, după ce mi-am revenit şi arăt mai slabă, simt cum mă cuprinde un val de încredere. Arăt bine. Mă simt bine.

înainte s-o pornesc spre uşă, îmi iau fularul din păr moale de cămilă pe care mi l-a dat mama de Crăciun. Apoi păşesc afară pe uşă, coborând la metrou spre Manhattan şi zona rezidenţială a oraşului.

Apartamentul lui Evelyn e imediat lângă Fifth Avenue şi dă spre Central Park. Am urmărit-o destul pe internet ca să 9tiu că are locuinţa asta şi o vilă pe plajă, în Spania, lângă Malaga. Deţine apartamentul de la finalul anilor '60, când l-a cumpărat cu Harry

Cameron. Vila a moştenit-o când a murit Robert Jamison, acum cinci ani. Vă rog eu, amin. tiţi-mi ca în viaţa viitoare să mă reîncarnez într-o stea de cinema cu cotă parte din profituri!
Clădirea lui Evelyn, cel puţin din afară - piatră de var de dinainte de război, stil *beaux* ar£s -, e extraordinară. Mă întâmpină, fără să fi apucat măcar să intru, un portar mai în vârstă, arătos, cu ochi blânzi şi zâmbet amabil.
— Cu ce vă pot fi de folos? întreabă el.
Mă trezesc că mi-e jenă s-o spun.
— Am venit la Evelyn Hugo. Mă numesc Monique Grant.
Zâmbeşte şi-mi deschide uşa. E clar că mă aştepta. Mă conduce la lift şi apasă pe butonul pentru ultimul etaj.
— O zi frumoasă să aveţi, doamnă Grant! zice el, dispărând când se închid uşile liftului.
Sun la soneria apartamentului lui Evelyn la unsprezece fix. Răspunde o femeie în blugi şi bluză bleumarin. Pare de vreo cincizeci de ani, poate chiar ceva mai mult. E asiati- co-americană, cu părul drept şi de un negru jais[1] ridicat într-o coadă de cal. Are în mână un teanc de corespondenţă pe jumătate deschisă.
Zâmbeşte şi întinde mâna.
— Trebuie să fii Monique, zice când o întind şi eu.
Pare genul de persoană care se bucură sincer să facă cunoştinţă cu alţi oameni, şi deja o plac, în ciuda strictei promisiuni pe care mi-am făcut-o să rămân neutră la tot ce întâlnesc azi.
— Eu sunt Grace.
— Bună, Grace! încântată de cunoştinţă!
— Asemenea. Poftește!
Se dă la o parte şi îmi face semn să intru. îmi las geanta pe jos şi-mi scot haina.

[1] **Varietate de antracit, foarte dură, sticloasă şi de culoare neagră, folosită la confecţionarea bijuteriilor (n. red.).**

Poţi s-o pui aici, zice ea, deschizând un dulap din hol şi întinzându-mi un umeraş de lemn

.Dulapul de haine e cât baia din apartamentul meu. Nu-i niciun secret că Evelyn are mai mulţi bani decât Dumnezeu. Eu însă mai am de lucrat cu mine ca să nu mă las intimidată de asta. E frumoasă, e bogată, e puternică, senzuală şi fermecătoare. Iar eu sunt o fiinţă umană normală. Cumva trebuie să mă conving că ea şi cu mine suntem pe picior de egalitate, altfel n-are să meargă treaba.

— Grozav! zic eu, zâmbind. Mulţumesc!

îmi pun haina pe umeraş, îl atârn pe bară şi o las pe Grace să închidă uşa dulapului.

— Evelyn e sus, se aranjează. Pot să te servesc cu ceva? Apă, cafea, ceai?

— Nişte cafea ar fi grozav, zic eu.

Grace mă duce într-un salonaş. E luminos şi aerisit, cu biblioteci albe până în tavan şi două fotolii crem, capitonate generos.

— Ia loc! Cum o vrei?

— Cafeaua? întreb eu, nesigură pe mine. Cu frişcă? Adică, şi cu lapte e bine. Dar cu frişcă e minunat. Sau cu orice ai.

Mă adun.

— Ce încerc să zic e că mi-ar plăcea un strop de frişcă dacă ai. îţi poţi da seama că am emoţii?

Grace zâmbeşte.

— Un pic. N-ai de ce să-ţi faci griji însă. Evelyn e un om tare amabil. E ea mai pretenţioasă şi mai retrasă, chestie cu care îţi trebuie ceva timp să te obişnuieşti, dar eu am lucrat pentru o mulţime de oameni şi poţi să mă crezi când îţi zic că Evelyn *e* mai bună decât toţi ceilalţi.

— Te-a plătit să spui aşa ceva? întreb.

tăcere să fac o glumă, dar sună mai incisivă şi mai acuzatoare decât am vrut.

Din fericire, Grace râde.

— M-a trimis cu soţul meu la Londra şi Paris anul trecut ®a primă 4e Crăciun. Deci, indirect, da, bănuiesc că da.

Iftuse!

— Bun, asta lămureşte lucrurile! Când îţi dai demi$i$a vreau eu slujba ta.

Râde.

— S-a făcut! Şi-ţi vine şi nişte cafea cu un strop de frişca imediat.

Iau loc şi-mi verific telefonul. Am un SMS de la mama ca- re-mi urează noroc. Apăs să răspund şi, pierdută în încercă« rile mele de a reuşi să scriu cuvântul „devreme" fără să mi i schimbe funcţia de autocorectare în „deveni", aud zgomot de paşi pe scări. Mă întorc şi-o văd pe Evelyn Hugo cea în vârstă de şaptezeci şi nouă de ani venind spre mine.

Ţi se taie răsuflarea când o vezi, la fel ca şi în pozele ei.

Are o ţinută de balerină. E îmbrăcată cu nişte pantaloni negri, strâmţi şi elastici, şi un pulover lung cu dungi gri şi bleumarin. E la fel de slabă ca întotdeauna şi nu-ţi dai seama că şi-a aranjat faţa decât din faptul că nimeni de vârsta ei nu poate să arate aşa fără să apeleze la doctor.

Are pielea strălucitoare şi doar un picuţ de tot roşie, ca şi cum ar fi fost frecată bine ca să se cureţe. Gene false sau poate extensii de gene. Acolo unde pometii erau cândva ascuţiţi, acum obrajii sunt lăsaţi, dar au o tentă blândă de roz în ei, iar buzele sunt date cu un ruj de culoarea pielii, dar o nuanţă mai închisă.

Părul îi trece de umeri — o combinaţie frumoasă de alb, cenuşiu şi blond cele mai luminoase dintre şuviţe **încadrându-i** faţa. Sunt sigură că părul e triplu tratat, dar efectul e acela de femeie ce îmbătrâneşte cu eleganţă care a stat la soare.

Sprâncenele însă, acele linii întunecate, groase şi **drepte** care o caracterizau, s-au subţiat de-a lungul anilor, iar acum sunt de aceeaşi culoare ca părul.

Când ajunge lângă mine remarc că nu poartă pantofi, ci şosete mari, împletite din lână netoarsă.

—**Monique, bună! zice Evelyn.**

Pe moment mă surprinde familiaritatea şi încrederea cu care-mi rosteşte numele, ca şi cum m-ar cunoaşte de ani buni

— Bună ziua! salut şi eu.

— Sunt Evelyn.

Se întinde şi mă apucă de mână, strângându-mi-o. Mi se pare că să-ţi spui numele atunci când ştii că

toată lumea din încăpere, de pe tot globul, îl cunoaşte deja e o formă unică de putere.

Intră Grace cu o cană de cafea pe o farfurioară albă.

— Poftim! Cu un strop de frişcă.

— Mulţumesc mult de tot! îi zic, luând cana.

— Exact aşa îmi place şi mie, spune Evelyn, la care, deşi jenată s-o recunosc, mă simt încântată; mă simt de parcă i-aş fi făcut pe plac.

— Vă mai aduc vreuneia dintre voi ceva? întreabă Grace. Clatin din cap, iar Evelyn nu răspunde. Grace pleacă.

— Vino! zice Evelyn. Hai să mergem în living să ne aşezăm confortabil!

Când îmi apuc geanta, ea îmi ia cafeaua din mână şi mi-o duce. Am citit odată despre charismă că ar fi „farmec care inspiră devotament" şi nu pot să nu mă gândesc la asta acum, că-mi duce ea cafeaua. Combinaţia de femeie atât de puternică şi un gest atât de mărunt şi umil e fermecătoare, cu siguranţă.

Păşim într-o încăpere mare, cu ferestre de la tavan la podea. În faţa unei canapele de un albastru-cenuşiu-în- cbis se afla nişte fotolii de un gri stridie. Covorul de sub tălpile noastre e gros, fildeşiu luminos, şi, plimbându-mi ochii pe toată întinderea lui, dau brusc de pianul negru cu coadă, deschis în lumina ferestrelor. Pe pereţi sunt fotografii alb-negru mărite.

Cea de deasupra canapelei e cu Harry Cameron pe un platou de filmare.

Cea de deasupra şemineului e afişul pentru versiunea 1959 a *Fiicelor doctorului March* în care a jucat Evelyn. Imaginea e compusă din faţa ei, a Celiei St. James şi a celor- lalte două actriţe. Or fi *ion*t toate patru foarte cunoscute în anu dar numai Evelyn şi cu Celia au trecut proba timpului. Privindu-le acum, ele două par să strălucească mai puternic decât celelalte. Sunt însă destul de sigură că e pur şi simplu influenţa retrospecţiei. Văd ce vreau să văd, în funcţie de cum ştiu că s-au petrecut lucrurile.

Evelyn îmi pune cana şi farfurioara pe măsuţa de cafea din lemn negru, lăcuit.

— Ia loc! zice şi se aşază pe unul dintre fotoliile pluşate, strângându-şi picioarele sub ea. Oriunde vrei!

Încuviinţez din cap şi-mi las geanta jos. Când mă aşez pe canapea, îmi iau carneţelul de notiţe.

— Aşadar, vă scoateţi rochiile la licitaţie, încep eu, aşe- zându-mă mai bine.

Apăs pe butonul pixului, gata să ascult, moment în care Evelyn spune:

— De fapt, te-am chemat aici printr-un şiretlic.

Mă uit fix la ea, sigură că n-am auzit eu bine.

— Poftim?

Evelyn îşi schimbă poziţia pe fotoliu şi se uită la mine.

— Nu prea e mare lucru de zis despre faptul c- am dat nişte rochii la Christie's.

— Păi atunci...

— Te-am chemat să discutăm altceva.

— Ce anume?

— Povestea vieţii mele.

— Povestea vieţii dumneavoastră? întreb eu **uimită,** străduindu-mă din răsputeri să ţin pasul cu ea.

— O dezvăluire completă.

O dezvăluire completă din partea lui Evelyn Hugo ar fi — ştiu şi eu... ceva aproape de subiectul anului.

— Vreţi să faceţi o dezvăluire completă pentru ***Vivant?***

— Nu!

— Nu vreţi să faceţi o dezvăluire completă?

— Nu pentru *Vivant*

— Păi şi-atunci ce caut eu aici?

Sunt şi mai pierdută decât eram cu o clipă în urmă.

— Tu eşti cea căreia îi ofer povestea.

Mă uit la ea, încercând să descifrez ce vrea să zică.

— Aveţi de gând să vă lăsaţi consemnate detaliile vieţii de către mine şi nu pentru *Vivant?*

Evelyn dă din cap în semn că da.

—__Ei, acum pricepi şi tu. Ce anume îmi propuneţi?

Nu se poate să fi ajuns în situaţia în care unul dintre cei mai interesanţi oameni în viaţă îmi oferă povestea vieţii sale *fără motiv.* Probabil că-mi scapă mie ceva.

___Am să-ţi spun povestea vieţii mele într-un mod care
să ne avantajeze pe amândouă. Deşi, sinceră să fiu, în special pe tine.

— Despre ce nivel de detaliu vorbim aici?

Poate că vrea vreo retrospectivă fără miez, o poveste uşurică, publicată undeva, unde alege ea?

— Toată treaba, cu bune, rele şi urâte. Orice clişeu vrei tu să foloseşti cu sensul de „Am să-ţi spun adevărul despre absolut tot ce-am făcut vreodată”.

Hopa!

Mă simt aşa de toantă c-am venit aici, aşteptându-mă să-mi răspundă la întrebări despre rochii. Pun carneţelul pe măsuţa din faţa mea şi aşez uşor pixul pe el. Vreau să gestionez perfect situaţia. Mă simt de parcă o pasăre delicată şi superbă a venit în zbor la mine şi mi s-a aşezat drept pe umăr, iar dacă nu fac exact mişcarea potrivită, s-ar putea să zboare de acolo.

— OK, dacă înţeleg eu bine, spuneţi că aţi dori să vă mărturisiţi diferitele păcate...

Evelyn îşi schimbă poziţia corpului, care până acum o arăta a fi foarte relaxată şi destul de detaşată. Se apleacă spre mine acum.

N-am zis nimic despre mărturisit păcate. N-am zis nimic despre păcate.

Mă trag în spate uşor. Am stricat treaba!

— Vă cer scuze! Nu mi-am ales bine vorbele. **Evelyn nu spune** nimic.

— îmi pare rău, doamnă Hugo! Mi se pare totul un pic cam de Pe altă lume.Poţi să-mi spui Evelyn, zice ea. ^
— OK, Evelyn, care-i pasul următor? Ce anume o să facem împreună?
Iau cana de cafea şi mi-o duc la buze, sorbind un pic de
tot din ea.
— Nu facem un articol de copertă pentru *Vivant*
— OK, asta am priceput şi eu, răspund, lăsând jos cana.
— Scriem o carte.
— Da?
Confirmă din cap.
— Tu şi cu mine. Ţi-am citit textele. îmi place felul în care comunici clar şi succint. Scriitura ta are calitatea de a nu se împiedica de prostii, calitate pe care o admir şi care cred că i-ar prinde bine cărţii mele.
— îmi ceri să-ţi fiu scriitoare din umbră pentru autobiografie?
E fantastic! Absolut, pozitiv, fantastic! *Ăsta da* motiv să rămân la New York! Un motiv grozav. Nu vezi aşa ceva la San Francisco.
Evelyn clatină iar din cap.
— Iţi ofer ţie povestea vieţii mele, Monique. O să-ţi spun tot adevărul, iar tu o să scrii o carte despre el.
— După care o să punem numele tău pe ea şi o să le spunem tuturor că tu ai scris-o. Asta se cheamă colaborare cu un scriitor din umbră.
îmi iau iar cana de cafea.
— N-o să-mi apară numele pe ea. Eu voi fi moartă.
Mă înec cu cafeaua şi pătez covorul alb cu stropi ocru.
— O, Doamne! zic eu, poate un pic prea tare, punând cana pe măsuţă. Ţi-am vărsat cafea pe covor,
Evelyn dă din mână că nu contează, dar Grace bate la uşă şi o crapă uşor, vârându-şi capul pe ea,
— E totul în regulă?
— Mă tem c-am vărsat un pic pe jos, zic eu.
Grace deschide uşa şi intră să se uite.
— îmi pare realmente rău! Am fost un pic şocată.

îi surprind privirea lui Evelyn şi, deşi n-o cunosc prea bine, ştiu că-mi zice să-mi ţin gura.

— Nu face nimic! mă linişteşte Grace. Mă ocup eu.

— Ţi-e foame, Monique? întreabă Evelyn, ridicându-se în picioare.

— Poftim?

— Ştiu un loc în zonă unde se fac nişte salate grozave. Fac eu cinste.

Nici nu s-a făcut bine ora prânzului şi, când sunt agitată, primul lucru pe care-l pierd e pofta de mâncare, dar zic da, oricum, pentru că am impresia clară că, de fapt, nu mi-a pus o întrebare.

— Grozav! Grace, suni tu înainte la Trambino's?

Evelyn mă ia pe după umeri şi după nici zece minute mergem pe trotuarele îngrijite din Upper East Side. Răcoarea tăioasă din aer mă surprinde şi o văd pe Evelyn strângându-şi haina bine în jurul taliei.

La lumina soarelui-, semnele îmbătrânirii se văd mai uşor. Albul ochilor e ceţos, iar pielea mâinilor e aproape translucidă. Nuanţa foarte clară de albastru a venelor ei mi-aminteşte de bunica. îi iubeam gingăşia moale şi subţire a pielii, felul în care nu-şi revenea când era apăsată, ci rămânea pe loc.

— Evelyn, cum adică tu vei fi moartă? Râde.

— Adică vreau să publici cartea ca biografie autorizată, cu numele tău pe ea, după ce mor.

— OK, zic eu, ca şi cum ar fi normal să-ţi spună cineva aşa ceva.

Apoi îmi dau seama că nu, e o nebunie.

— Nu vreau să fiu lipsită de delicateţe, dar vrei să-mi spui că eşti pe moarte?

— Toată lumea e pe moarte, scumpo. Tu eşti pe moarte, eu simt pe moarte, tipul ăla de colo e pe moarte.

Arată spre un bărbat între două vârste care plimbă un câine negru, pufos. Bărbatul o aude, îi vede degetul îndreptat

spre el şi-şi dă seama cine vorbeşte. După figura lui, pare să se fi uitat de trei ori încoace să se asigure c-a văzut bine.
Cotim spre restaurant şi coborâm două trepte spre uşă, Evelyn se aşază la o masă din spate. N-a condus-o niciun an- gajat de la primire acolo. Pur şi simplu ştie unde să se ducă şi presupune că toată lumea o să ţină pasul cu ea. Un chel- ner cu pantaloni negri, cămaşă albă şi papion vine la **masa** noastră şi toarnă apă în două pahare. În al lui Evelyn nu e gheaţă.
— Mulţumesc, Troy! zice Evelyn.
— Salată tocată[1]? întreabă el.
— Pentru mine, da, desigur, nu ştiu sigur dacă şi pentru prietena mea.
Iau şervetul de pe masă şi mi-l pun în poală.
— O salată tocată sună grozav, mulţumesc!
Troy zâmbeşte şi pleacă.
— O să-ţi placă salata tocată, zice Evelyn de parc-am fi nişte prietene care poartă o conversaţie normală.
— OK, răspund eu, încercând să îndrept conversaţia în alta direcţie. Mai spune-mi despre cartea asta pe care-o scriem împreună!
— Ţi-am spus tot ce trebuie să ştii.
— Mi-ai spus că eu o scriu şi că tu eşti pe moarte.
— Trebuie să fii mai atentă cum îţi alegi vorbele.
M-oi simţi eu un pic depăşită aici şi n-oi fi tocmai în punctul în care doresc să mă aflu în viaţă fix în acest **moment,** dar ceva, ceva tot ştiu despre cum să-ţi alegi vorbele.
— Probabil că te-am înţeles greşit. Te asigur că-mi măsor foarte bine cuvintele.
Evelyn ridică din umeri. Conversaţia asta e prea puţin importantă pentru ea.

[1] **Salată în care ingredientele sunt tăiate mărunt şi amestecate bine în loc să fie prezentate în straturi (n. tr.).**

— Eşti tânără şi toată generaţia ta aruncă uşor cuvinte cu mare greutate.înţeleg.

— Şi n-am spus c-am să-mi mărturisesc vreun *păcat* Să zici că ceea ce am eu de spus e un păcat e fals şi dureros. Nu **simt** regret pentru lucrurile pe care le-am făcut, cel puţin nu pentru cele la care te-ai aştepta, indiferent de cât de grele ori de respingătoare or părea ele la lumina rece a zilei.

— *Je ne regrette rien,* zic eu, ridicând paharul de apă şi sorbind din el.

— Aşa te vreau! Cu toate că în cântec e mai degrabă vorba despre a nu regreta pentru că nu trăieşti în trecut. Ce vreau eu să spun este că multe dintre decizii le-aş mai lua şi astăzi. Să fie clar, *există* chestii pe care le regret. Doar că... nu pe alea sordide. Nu regret multe dintre minciunile pe care le-am spus sau faptul că i-am rănit pe unii oameni. Sunt împăcată cu gândul că, uneori, dacă faci ceea ce trebuie, iese urât. Mai am şi compasiune pentru mine. Am încredere în mine. Să luăm, de pildă, momentul în care m-am răstit la tine mai devreme în apartament când ai zis ce-ai zis despre mărturisirea păcatelor mele. N-a fost frumos şi nu sunt sigură c-ai meritat-o. Numai că n-o regret. Pentru că am avut motivele mele şi am făcut tot ce-am putut cu fiecare gând şi sentiment până în acel punct.

— Te simţi ofensată din cauza cuvântului „păcat” pentru că asta ar însemna că-ţi pare rău.

Apar salatele noastre, iar Troy macină piper peste a lui Evelyn fără să scoată o vorbă până când ridică ea mâna şi zâmbeşte. Eu refuz.

— Se poate să-ţi pară rău pentru ceva şi totuşi să nu regreţi acel lucru, zice Evelyn.

— Absolut. Sper că poţi să porneşti de-acum înainte de la premisa că gândim la fel, chiar dacă există multe moduri de a interpreta chestiile despre care discutăm.

Evelyn ia furculiţa, dar nu face nimic cu ea.

— Mi se pare foarte important, cu o jurnalistă care-mi va ţine în mână moştenirea, să spun exact ceea ce vreau să spun şi să vreau să spun ceea ce

spun. Dacă e să-ţi povestesc despre viaţa mea, dacă e să-ţi povestesc ce s-a întâmplat cu adevărat, adevărul din spatele tuturor mariajelor mele, al filmelor pe care le-am turnat, al oamenilor pe care i-am iubit, cu care m-am culcat, pe care i-am rănit, ce compromisuri am făcut şi unde m-au dus toate astea, atunci am nevoie să ştiu că mă *înţelegi*. Am nevoie să ştiu că o să asculţi *exact* ceea ce încerc eu să-ţi spun şi nu o să-ţi suprapui propriile presupuneri peste povestea mea.

M-am înşelat. Conversaţia nu e deloc lipsită de importanţă pentru Evelyn. E în stare să vorbească nepăsătoare despre lucruri de mare însemnătate. Dar, chiar acum, în acest moment, când stăruie atâta asupra unor chestiuni punctuale, îmi dau seama că toată treaba e *reală*. Chiar se întâmplă. Chiar intenţionează să-mi spună mie povestea vieţii sale, o poveste care, fără îndoială, include adevărurile curajoase din spatele carierei, căsniciilor şi imaginii ei. Se pune într-o poziţie incredibil de vulnerabilă. îmi încredinţează o mare putere. Nu ştiu *de ce* mi-o dă, dar asta nu anulează faptul că mi-o oferă. E treaba mea, acum, să-i demonstrez că sunt vrednică de ea şi că o s-o tratez ca pe ceva sfânt.

Las furculiţa jos.

— E perfect logic şi-mi pare rău dacă m-a luat gura pe dinainte.

— Aşa e toată cultura acum. Asta e noutatea.

— Te deranjează dacă-ţi mai pun nişte întrebări? Odată ce m-am lămurit care-i treaba, îţi promit c-o să mă concentrez doar la ce spui şi ce vrei să spui, ca să te simţi înţeleasă în aşa fel, încât n-o să crezi că există cineva mai potrivit decât mine pentru sarcina de a-ţi păzi secretele.

Sinceritatea mea o dezarmează, însă doar pentru foarte puţin timp.

— Poţi să începi! zice ea, luând o gură de salată.

— Dacă e să public cartea după ce mori, la ce câştiguri financiare te gândeşti?

— Pentru tine sau pentru mine?

—Hai să începem cu tine!

— Niciunul pentru mine. Adu-ţi aminte, eu voi fi moartă!
— Ai mai pomenit asta.
— Altă întrebare!
Mă aplec în faţă, conspirativ:
— îmi displace tare mult să întreb ceva atât de ordinar, dar la ce orizont de timp te gândeşti? Va trebui să ţin cartea asta ani de zile până...
— Mor?
— Ei bine... da.
— Altă întrebare!
— Poftim?
— Altă întrebare, te rog!
— Nu mi-ai răspuns la asta.
Evelyn tace.
— în regulă, atunci, ce câştig financiar am eu?
— O întrebare mult mai interesantă, pe care mă întrebam de ce ţi-a luat atâta până s-o pui.
— Ei bine, am pus-o.
— Tu şi cu mine ne vom întâlni în următoarele zile, oricât de multe vor fi necesare, iar eu o să-ţi spun absolut totul. După care relaţia noastră se va fi încheiat, iar tu vei fi liberă - sau poate ar trebui să spun obligată - să o transpui într-o carte şi să o vinzi celui care dă mai mult. Da, chiar asta vreau să spun, celui care dă mai mult. Insist să fii neînduplecată la negocieri, Monique! Fă-i să plătească la fel cât i-ar plăti unui bărbat alb. Când vei fi făcut asta, fiecare bănuţ va fi al tău.
— Al meu? fac eu, uluită.
— Ar trebui să bei nişte apă! Pari cât pe ce să leşini.
— Evelyn, o biografie autorizată a vieţii tale, în care vorbeşti despre toate cele şapte căsnicii alte tale...
— Da?
— O carte ca **aBta** aduce milioane de dolari, chiar şi dacă n-aş negocia.
— Dar o s-o faci, zice Evelyn, luând o gură de apă cu o expresie de încântare pe faţă.
Trebuie pusă întrebarea. Ne-am tot învârtit pe lângă ea,

— De ce, **Dumnezeului,** ai face aşa ceva pentru mine?
Evelyn dă din cap. Se aştepta la o asemenea întrebare.
— **Deocamdată, ia-o ca pe un cadou!**
— Dar de ce?
— Altă întrebare!
— Serios!
— Serios, Monique, altă întrebare!
îmi scap din greşeală furculiţa pe faţa de masă fildeşie. Uleiul din sos se scurge în material, închizându-l la culoare şi făcându-l translucid. Salata tocată e delicioasă, dar cu prea multă ceapă, şi-mi simt căldura răsuflării răspândin- du-se în jurul meu. Ce naiba se petrece?
— Nu încerc să fiu nerecunoscătoare, dar cred că merită să ştiu de ce una dintre cele mai faimoase actriţe din toate timpurile m-ar scoate din obscuritate ca să-i fiu biografa şi mi-ar da ocazia să câştig milioane de dolari din povestea ei.
— *Huffîngton Post* scrie că mi-aş putea vinde autobiografia cu până la douăsprezece milioane de dolari.
— Isuse Hristoase!
— Minţile curioase vor să ştie, bănuiesc.
Felul în care se distrează Evelyn în situaţia asta, cât de încântată pare să mă şocheze mie-mi spune că toată treaba e, măcar un pic, o demonstraţie de putere. îi place să fie indiferentă faţă de lucrurile care le schimbă viaţa oamenilor de rând. Oare nu-i asta taman definiţia puterii? Să te uiţi la oameni cum îşi dau sufletul pentru ceva ce pentru tine nu înseamnă nimic?
— Douăsprezece milioane sunt bani mulţi, nu mă înţelege greşit..., zice ea, şi nu trebuie să termine fraza ca să fie completă în mintea mea.
Dar pentru mine nu-s mare lucru.
Şi totuşi, Evelyn, de ce? De ce eu?
Se uită la mine cu o figură impasibilă.
— Altă întrebare!

— Cu tot respectul, nu prea e corect din partea ta.Îţi ofer şansa să câştigi o avere şi să te propulsezi la vârf în domeniul tău. Nu trebuie să mai fiu şi corectă. Cu siguranţă nu la modul în care ai tu de gând să defineşti corectitudinea.

Pe de o parte, mi se pare ceva la mintea cocoşului. în acelaşi timp însă, Evelyn nu mi-a dat absolut nimic concret şi mi-aş putea pierde slujba furând un asemenea subiect pentru mine. Slujba aia e tot ce am acum.

— Pot primi un răgaz să mă gândesc la propunere?

— La ce să te gândeşti?

— La toată chestia asta.

Evelyn mijeşte uşurel de tot ochii.

— Ce, Dumnezeule, o fi de gândit?

— îmi pare rău dacă te simţi jignita, zic eu.

— Nu m-ai *jignit,* mă întrerupe ea.

O scoate din sărite simpla insinuare c-aş putea s-o scot din sărite.

— Am multe chestii la care să reflectez, spun eu.

Aş putea fi concediată. Ea ar putea să renunţe. Aş putea să dau, spectaculos, chix la scrisul cărţii ăsteia. Se apleacă în faţă, încercând să-mi asculte argumentele.

— Ca de exemplu?

— Ca de exemplu, cum să procedez cu *Vivant*? Ei cred că au o exclusivitate cu tine. Sună la fotografi chiar în această clipa.

— I-am spus lui Thomas Welch să nu promită nici măcar un lucru. Treaba lor dacă s-au aruncat la presupuneri despre nu ştiu ce material de copertă!

— Dar e şi a mea. Pentru că acum ştiu că n-ai nici cea mai mică intenţie să continui cu ei.

Aşa, şi?

^ — Aşa că ce fac? Mă întorc la birou şi-i spun şefei mele ᶜă nu discuţi cu *Vivant*, dar în schimb tu şi cu mine vindem ⁰ carte? O să pară că i-am lucrat pe la spate în timpul serviciului şi le-am furat subiectul pentru mine.

Asta chiar nu-i problema mea, vine replica lui Evelyn.

— **De-aia trebuie să mă şi gândesc la propunere. Pentru** că e problema mea. ₐ .

Mă aude. îmi dau seama ca ma ia în serios dupa felul în care îşi pune paharul jos, se uită drept la mine şi se apleacă în faţă, sprijinită cu coatele pe masă.

— Ai parte de o ocazie unică în viaţă aici, Monique, îţi dai şi tu seama, da?

— Desigur!

— Aşa că fă-ţi o favoare şi învaţă s-apuci viaţa de ouă, drăguţă! Nu te mai crampona atâta de mutarea corectă, când mutarea inteligentă e atât de dureros de evidentă!

— Nu crezi c-ar trebui să fiu sinceră cu angajatorii mei în această privinţă? O să creadă, şi pe bună dreptate, c-am conspirat să le-o trag.

Evelyn clatină din cap.

— Când echipa mea te-a cerut expres pe tine, firma ta a răspuns oferind pe cineva mai sus în ierarhie. Au fost de acord să te trimită odată ce le-am spus clar că tu sau nimeni. Ştii de ce-au făcut-o?

— Pentru că ei nu cred că eu...

— Pentru că ei conduc o afacere. La fel şi tu, şi chiar acum afacerea ta e cât pe ce să cunoască o creştere explozivă. Ai de făcut o alegere. Scriem o carte împreună sau nu? Ar trebui să ştii că, dacă n-o scrii tu, n-o să i-o dau nimănui altcuiva. O să moară odată cu mine.

— De ce mi-ai spune numai *mie* povestea vieţii tale? Nici măcar nu mă cunoşti. N-are nicio logică.

— N-am absolut nicio obligaţie să mă port logic cu tine.

— Ce urmăreşti, Evelyn?

— Pui prea multe întrebări.

— Mă aflu aici ca să-ţi iau un interviu.

— Şi totuşi...

Ia o gură de apă, înghite, după care se uită fix în ochii mei-

— Când vom fi terminat, n-o să mai ai întrebări. La toate lucrurile astea pe care vrei cu disperare să le afli, îţi **promit** c-o să primeşti răspunsuri înainte să terminăm. Numai că n-o să ţi le dau cu nici măcar un minuţel mai

devreme decât vreau eu. Eu dictez. Aşa o să se desfăşoare lucrurile.
O ascult şi reflectez, dându-mi seama c-aş fi o mare cretină să refuz aşa ceva, indiferent de ce condiţii îmi pune. N-am rămas la New York şi l-am lăsat pe David să se ducă la San Francisco pentru că-mi place Statuia Libertăţii. Am facut-o pentru că vreau să avansez cât de sus posibil în carieră. Am făcut-o pentru că vreau ca numele meu, cel pe care mi l-a dat tatăl meu, să apară scris cu litere mari şi groase. Asta e şansa mea.
— OK! zic.
— OK, atunci! Mă bucur s-o aud!
încordarea din umerii lui Evelyn dispare, iar ea ia din nou paharul cu apă şi zâmbeşte.
— Monique, cred că-mi placi.
Trag adânc aer în piept, dându-mi abia acum seama cât de superficial am respirat până în acest moment.
Mulţumesc, Evelyn! înseamnă mult pentru mine.EVELYN ŞI CU MINE SUNTEM DIN NOU LA EA ÎN VESTIBUL.
— Ne vedem în biroul meu peste jumătate de oră.
— OK! zic eu când ea dispare pe hol şi nu se mai vede. îmi scot haina şi o bag în dulap.
Ar trebui să mă folosesc de răgazul ăsta ca să iau legătura cu Frankie. Dacă n-o pun la curent cât mai repede, o să dea ea de mine.
Trebuie să mă hotărăsc cum să procedez. Cum să mă asigur că nu încearcă sa-mi smulgă ocazia asta?
Cred că singura mea opţiune e să mă prefac că totul decurge conform planului. Singurul meu plan e să mint. Trag aer în piept.
Una dintre primele mele amintiri din copilărie e de când m-au dus părinţii la Zuma Beach din Malibu. Era încă primăvară, cred. Apa nu se încălzise suficient de mult, cât sa te simţi bine în ea.
Mama a rămas pe nisip, aranjând pătura noastră şi umbrela, iar tata m-a luat pe sus şi a fugit cu mine la ţărm. Mi-aduc aminte cum mă simţeam imponderabilă

în braţele lui. Apoi m-a băgat cu picioarele în apă, şi eu am plâns, spu- nându-i că-i prea rece.

Mi -a dat dreptate. Chiar aşa şi era. Atunci însă a zis: „Trage aer în piept şi dă-l afară de cinci ori, şi când ai terminat, pun pariu că n-o să ţi se mai pară aşa de rece”.

M-am uitat la el cum şi-a băgat picioarele în apă. Cum a respirat. Mi-am băgat apoi picioarele la loc în apă şi am respirat şi eu cu el. Avea dreptate, desigur. Nu era chiar aşa de rece.

După aceea, tata avea să respire alături de mine de fiecare dată când eram cât pe ce să izbucnesc în lacrimi. Când m-am julit la cot, când vărul meu m-a poreclit Oreo, când mi-a zis mama că nu ne putem lua căţeluş, tata a stat şi-a respirat alături de mine. Tot mă mai doare, după atâta amar de ani, gândul la acele clipe.

Pe moment însă, continui să respir, chiar aici, în holul lui Evelyn, adunându-mă, aşa cum m-a învăţat el. După care, atunci când mă simt calmă, iau telefonul şi o apelez pe Frankie.

— Monique!

Răspunde când sună telefonul a doua oară.

— Ia zi-mi, cum merge?

— Merge bine, zic eu.

Mă surprinde cât de egală şi lipsită de emoţie mi-e vocea.

— Evelyn e cam tot ce te-ai aştepta să fie o emblemă, încă superbă. Charismatică la fel ca întotdeauna.

-Şi?

— Şi... treaba avansează.

— Se angajează să vorbească şi despre alte subiecte pe lângă rochii?

Ce pot să spun ca să-mi păzesc fundul?

— E destul de reticentă faţă de orice altceva în afară de nişte menţiuni în presă ale licitaţiei. încerc să fiu drăguţă Pe moment, s-o fac să aibă un pic mai multă încredere în mine înainte să încep să insist.

O să pozeze pentru copertă?

— E prea devreme ca să-mi dau seama. Ai încredere în [mine]> Frankie! zic eu, cu oroare faţă de cât de sincere sună vorbele care-mi ies din gură. Ştiu cât e de importantă ches- [tla w a8ta]- Acum însă, cel mai bine e să mă sigur că Evelyn ^ place, ca să pot avea ceva influenţă şi să cer ce ne dorim.
OK! face Frankie. Evident, vreau mai mult decât câ-a secvenţe sonore despre rochii, dar oricum e mai mult [a 8008] de la ea de zeci de ani orice altă revistă, deci...

Continuă, dar eu am încetat s-o mai ascult. Mă concen- trez mult prea tare pe faptul că Frankie nici măcar n-o să primească secvenţe sonore. Pe când eu o să primesc mult, mult mai mult.

— **Ar trebui să plec, mă scuz eu. O să stau de vorbă cu ea din nou peste câteva minute.**
închid şi expir. *Mă descurc cu prostia asta.*
Mergând prin apartament, o aud pe Grace la bucătărie. Deschid uşa batantă şi o zăresc tăind tulpini de flori.

— **Scuză-mă că te deranjez! Evelyn a zis să ne întâlnim la ea în birou, dar nu ştiu sigur unde e.**
— Ah!
Grace lasă jos foarfeca şi se şterge pe mâini pe un şervet.
— Te conduc eu!
O urmez pe nişte scări spre zona de birou a lui Evelyn. Pereţii sunt de un gri-cărbune uniform, frapant, iar mocheta de un bej-auriu. Ferestrele mari sunt mărginite de draperii albastru-închis, iar în capătul opus al încăperii se află biblioteci încastrate în perete. O canapea gri-albastră e aşezată cu faţa spre un birou de sticlă supradimensionat.
Grace zâmbeşte şi mă lasă s-o aştept pe Evelyn. îmi trântesc geanta pe canapea şi-mi verific telefonul.
— Stai tu la birou! zice Evelyn când intră, îmi întinde un pahar cu apă.

— Pot doar să presupun că la chestia asta se **procedează** în Mul următor: eu vorbesc şi tu scrii.

— Aşa bănuiesc şi eu, răspund, aşezându-mă pe scaunul de la birou. N-am mai încercat să scriu o autobiografie. La urma urmei, nu-s biografă.

Evelyn se uită tăios la mine. Stă în faţa mea, pe canapea.

— Da-mi voie să-ţi explic ceva! Când aveam paisprezece ani, mama deja murise, iar eu locuiam cu tata. Cu cât creşteam, cu atât îmi dădeam seama mai bine că era doar o chestiune de timp până să încerce tata să mă mante cu vreun prieten de-ai lui sau cu şeful său. cineva
fiu sincera, cu cat mă dezvoltam mai mult, cu atât mai în nesiguranţă mă simţeam la gândul că s-ar putea ca tata să încerce să ia ceva de la mine şi pentru el. Eram aşa de pârliţi, că furam curent de la apartamentul de deasupra. Aveam o priză la noi în casă legată la circuitul lor, aşa că băgăm în ea tot ce trebuia să folosim. Dacă trebuia să-mi fac temele după lăsarea serii, băgăm o lampă în priza aia şi stăteam sub ea cu cartea. Mama era o sfântă. Serios vorbesc. Uluitor de frumoasă, cântăreaţă incredibilă, cu inimă de aur. Ani de zile înainte să moară îmi tot zisese c-o să scăpăm din Hell's Kitchen şi o să ne ducem direct la Hollywood. Zisese c-o să fie cea mai cunoscută femeie din lume şi o să ne luăm un conac pe plajă. Aveam fantezia asta cu noi două împreună într-o casă, dând petreceri, bând şampanie. După care a murit, şi m-am simţit ca şi cum m-aş fi trezit dintr-un vis. Brusc, mă aflam într-o lume în care nu avea să se întâmple nimic din toate astea, iar eu aveam să rămân blocată în Heirs Kitchen pentru totdeauna. Eram superbă, chiar şi la paisprezece ani. O, ştiu că toată lumea preferă o femeie care nu-şi cunoaşte puterea, dar mie mi-e silă de chestia asta. întorcea lumea capul după mine. Nu mă mândresc cu asta. Nu mi-am făcut eu faţa. Nu mi-am dăruit eu trupul ăsta. Numai că n-o să stau şi să zic: „A, măi să fie! Lumea chiar credea că-s drăguţă?” ca o încrezută. Prietena mea, Beverly, cunoştea un tip pe care-l chema Ernie Diaz şi care era electrician. Ernie cunoştea un tip la MGM sau cel puţin aşa se zvonea.

într-o bună zi, Beverly mi-a zis c-a auzit că Ernie avea să primească o slujbă la aranjat lumini la Hollywood. Aşa că, în weekendul acela, am născocit un motiv să mă duc pe la Beverly şi am bătut „din greşeală" la uşa lui Ernie. Ştiam exact unde e Beverly, dar i-am bătut lui la uşă şi-am zis: „Ai văzut-o pe Beverly Gustafson?" Ernie avea douăzeci şi doi de ani. Nu era frumos, dar era plăcut de privit. Mi-a zis că n-o văzuse, dar m-am uitat la el cât se holba la mine. M-am
uitat cum îi pornesc ochii de la ochii mei, apoi o iau u$_{şor}$
STos **cercetând** atent fiecare centimetru dm mine m re chîa mea verde preferată. După care a întrebat: „Scumpo, ai şaisprezece ani?" Aveam paisprezece, ţu minte. Dar ştii ce-am făcut? I-am zis: „Tocmai i-am împlinit."
Evelyn se uită hotărâtă la mine,
— înţelegi ce-ţi zic? Când ţi se dă ocazia să-ţi schimbi viaţa, fii gata să faci orice e necesar ca să realizezi schimbarea! Nu lumea ne *oferă* una sau alta, ni le *luăm* noi. Dacă e să înveţi un lucru de la mine, atunci ăsta ar trebui să fie.
Uau!
— OK! zic eu.
— N-ai mai fost biografă, dar eşti începând de acum. încuviinţez din cap.
— Pricep.
— Bun, face Evelyn, relaxându-şi poziţia pe canapea. Deci de unde vrei să începem?
Inşfac carneţelul de notiţe şi mă uit la cuvintele mâzgălite cu care am acoperit ultimele câteva pagini. Sunt date şi titluri de filme, referiri la imagini clasice ale ei, zvonuri cu semne de întrebare după ele. După care, cu litere mari întărite iar şi iar cu pixul, întunecate până am schimbat textura paginii, am scris: „Care a fost iubirea vieţii lui **Evelyn???"**
Asta-i marea întrebare. Clenciul cărţii.
Şapte soţi.
Pe care l-a iubit mai mult? Care a fost cel *adevărat?*
În calitate de jurnalistă şi consumatoare, asta vreau sa ştiu. Nu de aici va începe cartea, dar poate de aici ar

trebui sa începem ea şi cu mine. Vreau să ştiu, abordând aceste căsătorii, care e cea mai importantă.
Ridic privirea spre Evelyn şi-o văd că s-a îndreptat de spate, gata pentru întrebările mele.
— Care a fost iubirea vieţii tale? A fost Harry Cameron?
Evelyn se gândeşte şi răspunde încet.
— Nu cum o înţelegi tu, nu.
— în ce fel atunci?
— Harry a fost cel mai grozav prieten al meu. El m-a in**ventat.** El a fost omul care m-a iubit necondiţionat, omul pentru care am simţit cea mai curată dragoste, cred. în afară de fiica mea. Dar nu, nu el a fost iubirea vieţii mele.
— De ce nu?
— Pentru că aceea a fost altcineva.
— OK, *cine* a fost iubirea vieţii tale, atunci?
Dă din cap, ca şi cum s-ar fi aşteptat la întrebare, ca şi cum discuţia decurge exact cum a ştiut ea că o să decurgă, după care clatină iar din cap.
— Ştii ce? zice ea, ridicându-se. Se face târziu, nu?
Mă uit la ceas. Suntem la jumătatea după-amiezii.
— Aşa să fie?
— Cred că, zice ea şi se îndreaptă către mine, spre uşă.
— în regulă, spun eu şi mă ridic în întâmpinarea ei.
Mă cuprinde cu braţul pe după umeri şi mă conduce în hol.
— Hai să reluăm luni! Ţi-ar conveni?
— Ăă, sigur! Evelyn, am zis ceva care te-a jignit?
Mă conduce în jos pe scări.
— Absolut deloc, răspunde, alungându-mi temerile. Absolut deloc.
În aer pluteşte o tensiune căreia nu prea-i pot da de cap. Evelyn merge cu mine până ajungem în hol. Deschide dulapul, eu bag mâna şi-mi iau haina.
— Din nou aici? Luni de dimineaţă? Ce-ai zice să începem pe la zece?
— OK, răspund, punându-mi haina groasă pe umeri. Dacă aşa vrei tu.

încuviinţează din cap. Priveşte dincolo de mine pentru o clipă, peste umărul meu, fără să pară că s-ar uita la ceva anume.

Mi-am petrecut multă vreme învăţând cum să... manevrez adevărul, zice ea. E greu cu dezvăţul. Am devenit prea bună la asta, cred. Chiar acum, nu eram tocmai si[gură cum] ar trebui să spun adevărul. Nu prea am exersa

taşa ceva. Mi se pare contrar supravieţuirii mele, dar ajung
eu şi în punctul acela.

Dau din cap, neştiind sigur ce să răspund.

—Deci-, luni?

—Luni, zice Evelyn, clipind şi dând cap. O să fiu pregă- tită atunci!

Merg pe jos spre metrou în aerul îngheţat. Mă înghesui într-un vagon plin ochi de lume şi mă ţin de bara de deasupra capului. Mă duc spre apartamentul meu şi deschid uşa de la intrare.

Mă aşez pe canapea, deschid laptopul şi răspund la nişte e-mailuri. Pornesc să-mi comand ceva pentru cină şi abia când dau să-mi reazem picioarele pe ceva mi-aduc aminte că nu-i nicio măsuţă de cafea. Pentru prima dată de când a plecat, n-am mai intrat în apartament fără să mă gândesc imediat la David.

În loc de asta, mi se derulează repetat în minte - de vineri seara până sâmbătă seara, când ies în oraş, şi duminică dimineaţa, când merg în parc - nu *Cum de mi-a eşuat căsnicia?,* ci mai degrabă: *De cine naiba a fost* ***îndrăgostită*** *Evelyn Hugo*

MĂ AFLU IAR ÎN BIROUL LUI EVELYN. SOARELE STRĂLUCEŞTE drept în ferestre, luminându-i faţa cu o căldură care-i ascunde partea dreaptă.

Chiar facem chestia asta. Evelyn şi cu mine. Subiect şi biografă. începe acum.

E îmbrăcată cu nişte colanţi negri şi o cămaşă bărbătească bleumarin cu colţurile gulerului prinse cu nasturi şi o curea. Eu port blugii mei obişnuiţi, tricou şi blazer. M-am îmbrăcat cu intenţia de a rămâne aici toată ziua şi toată noaptea, dacă trebuie. Dacă o să tot vorbească, eu o să stau aici să ascult.

— Deci..., zic eu.

— Deci..., repetă Evelyn, pe un ton care mă provoacă să încep.

Mi se pare cumva că parcă ne-am afla în conflict să stăm aşa, cu mine la birou şi ea pe canapea. Vreau să simtă că suntem în aceeaşi echipă. Pentru că şi suntem, nu? Chiar dacă am impresia că nu se ştie niciodată cu **adevărat** în cazul lui Evelyn.

Oare chiar poate să spună adevărul? E capabilă de aşa ceva?

Mă aşez pe fotoliul de lângă canapea. Mă **aplec** în faţă, cu carneţelul de notiţe în poală şi un pix în mână. îmi scot telefonul, deschid aplicaţia de însemnări vocale şi apăs pe
înregistrare.

— Sigur eşti pregătită? o întreb.

Dă din cap că da.

w — Toţi cei pe care i-am iubit sunt morţi acum. N-a mai ʳămas nimeni de **protejat.** Nimeni pentru care să mint în
afară de mine. Oamenii au urmărit atât de îndeaproape cele mai intime detalii ale falsei poveşti a vieţii mele! Numai că... Nu... Vreau să cunoască povestea adevărată. Pe mine
cea adevărată.

— în regulă, zic eu. Arată-mi-o pe cea care eşti tu cu adevărat, iar eu o să mă asigur că lumea înţelege!

Evelyn îmi aruncă o privire scurtă şi zâmbeşte. îmi dau seama c-am zis ce-şi doreşte să audă. Din fericire, chiar asta am şi vrut să spun.

— Hai s-o luăm în ordine cronologică! Spune-mi mai multe despre Ernie Diaz, primul tău soţ, cel care te-a scos din Hell's Kitchen!

OK! zice ea, aprobând din cap. E un punct de pornire la fel de bun ca oricare altul

.Bietul Ernie Diaz ♦

MAMA FUSESE DANSATOARE ŞI CÂNTĂREAŢĂ PE BROAD-

way. Emigrase din Cuba împreună cu tata când avea şaptesprezece ani. Când am mai crescut eu, am descoperit că, de fapt, „dansatoare" era un eufemism pentru prostituată. Nu ştiu dacă era şi ea sau nu. Mi-ar plăcea să cred că nu, deşi nu pentru că e vreo ruşine în asta, ci pentru că ştiu şi eu un pic cum e să-ţi dăruieşti trupul cuiva când nu vrei s-o faci, şi sper că n-a fost nevoită s-o facă.

Aveam unsprezece ani când a murit de pneumonie. Evident, n-am prea multe amintiri cu ea, dar mi-aduc aminte că mirosea a vanilie ieftină şi că făcea cel mai uimitor *caldo gallego*[1]. Nu m-a strigat niciodată Evelyn, ci doar *mija*,* ceea ce mă făcea să mă simt cu adevărat deosebită, ca şi cum eu eram a ei şi ea era a mea. Mai presus de toate, mama voia să fie stea de cinema. Credea cu adevărat c-o să ne poată scoate de aici şi duce departe de tata dacă ajungea să joace în filme.

Eu voiam să fiu exact ca ea.

Mi-am dorit mereu ca pe patul de moarte să fi spus ceva emoţionat, ceva pe care să-l pot purta cu mine mereu. Numai că noi n-am ştiut cât de bolnavă era până nu s-a terminat totul. Ultimul lucru pe care mi l-a spus a fost: *Dile a tu padre que estaré en la cama.* „Zi-i tatălui tău c-am să fiu în pat!"

---

1 **Supă tradiţională din Galicia (n. tr.).**

După ce-a murit, nu plângeam decât la duş, unde nu mă putea vedea şi auzi nimeni, unde nu-mi puteam deosebi lacrimile de apă. Nu ştiu de ce-o făceam. Ştiu doar că, după vreo câteva luni, am fost în stare să fac duş fără să plâng.

Apoi, în vara de după moartea ei, am început să mă dezvolt.

A început să-mi crească pieptul şi nu se mai oprea. Pe la doisprezece ani, am fost nevoită să cotrobăi printre lucrurile mamei ca să văd dacă nu avea vreun sutien care să-mi vină. Singurul pe care l-am găsit era prea mic, dar mi l-am pus şi aşa.

Pe la treisprezece ani aveam deja un metru şi şaptezeci şi trei de centimetri înălţime, păr castaniu strălucitor, picioare lungi, piele arămiu-deschis şi un piept care forţa nasturii tuturor rochiilor. Bărbaţi în toată firea se uitau la mine cum mergeam pe stradă, iar unele dintre fetele din clădirea în care locuiam nu mai voiau să-şi petreacă timpul în compania mea. Eram singură. Fără mamă, cu un tată care se purta urât cu mine, fără prieteni şi o sexualitate în trup pentru care mintea mea nu era pregătită.

Casier la magazinul cu marfă proastă la preţ unic din colţ era un băiat pe nume Billy. Era fratele în vârstă de şaisprezece ani al colegei mele de bancă de la şcoală. într-o zi de octombrie, m-am dus la magazin să cumpăr o bucată de zahăr candel, iar el m-a sărutat.

Nu-mi dorisem să mă sărute. L-am împins la o parte. El însă m-a ţinut de braţ.

— A, zău aşa! mi-a zis.

Magazinul era gol. Braţele lui, puternice. M-a strâns şi mai tare, iar în acea clipă am ştiut c-avea să capete ce voia de la mine fie că-l lăsam, fie că nu.

Aveam deci două opţiuni. Puteam s-o fac pe gratis. Sau puteam s-o fac pentru zahăr candel pe gratis.

în următoarele trei luni, am luat tot ce-am vrut de la magazin. În schimb, mă vedeam cu el în fiecare sâmbătă seara şU lăsam să-mi dea bluza jos. N-am simţit niciodată c-aş fi avut de ales în situaţia dată. Să

fii dorită însemna să trebuiască să satisfaci. Cel puţin, aşa vedeam eu lucrurile pe atunci.

Mi-l aduc aminte spunând în magazia întunecoasă şi înghesuită, unde stăteam cu spatele lipit de o ladă de lemn: „Ai o putere asupra mea."

Se convinsese că faptul că mă dorea era vina mea. Iar eu l-am crezut.

Uite ce le fac bieţilor băieţi, îmi ziceam eu. Şi totuşi şi* *lată valoarea mea, puterea mea.*

Aşa că atunci când mi-a dat papucii, pentru că se plictisise de mine, pentru că găsise pe alta care să-l încânte mai tare, m-a încercat atât un sentiment de profundă uşurare cât şi unul copleşitor de eşec.

A mai fost un băiat aşa, pentru care mi-am scos bluza pentru că credeam că sunt nevoită, înainte să-mi dau seama că *eu* aş putea fi cea care să aleagă.

Nu voiam pe nimeni, asta era problema. Ca s-o spun pe-aia dreaptă, începusem să-mi dau rapid seama ce-i plăcea trupului meu. N-aveam nevoie de băieţi ca să mă simt bine. Conştientizarea acestui fapt mi-a dat o mare putere. Aşa că nu mă interesa nimeni din punct de vedere sexual, dar ceva voiam. Voiam să plec departe de Hell's Kitchen. Voiam să scap din apartamentul meu, de răsuflarea de tequila stătută a tatălui meu şi de mâna lui grea. Voiam pe cineva care să aibă grijă de mine. Voiam o casă frumoasă şi bani. Voiam să fug departe de viaţa mea. Voiam sa mă duc acolo unde promisese mama c-o s-ajungem într-un bună zi.

Uite care-i treaba cu Hollywoodul: e şi un loc, şi un sentiment. Daca fugi acolo, poţi să fugi spre California de Sud, unde soarele străluceşte mereu, iar clădirile murdare de funingine şi trotuarele jegoase lasă loc palmierilor şi crângurilor de portocali. Mai fugi însă şi spre felul în care este prezentată viaţa în filme.

Fugi spre o lume care e morală şi dreaptă, unde cei buni înving, iar cei răi pierd, unde dai piept cu durerea doar ca strădanie de a deveni mai puternic, astfel încât să poţi câştiga mult mai mult la final.

Avea să-mi ia ani să mă prind că viaţa nu devine mai uşoară doar pentru că pur şi simplu devine mai

plină de strălucire. Numai că n-ai fi putut să-mi spui aşa ceva când aveam paisprezece ani.

Drept care mi-am pus rochia verde preferată, una **care** tocmai îmi rămăsese mică. Am bătut la uşa tipului despre care auzisem că urmează s-ajungă la Hollywood.

îmi dădeam seama după expresia feţei lui că Ernie Diaz se bucura să mă vadă.

Pe asta mi-am dat la schimb virginitatea. Pe un **drum** spre Hollywood.

Ernie şi cu mine ne-am căsătorit la 30 ianuarie 1953 Am devenit Evelyn Diaz. Aveam doar cincisprezece ani la acel moment, dar tata mi-a semnat actele. Trebuie să cred că Ernie bănuia că n-am vârsta necesară. Eu însă l-am minţit în faţă în privinţa acestui lucru, iar lui i-a fost de-ajuns. N-arăta rău, dar n-avea prea multă educaţie şi nici fermecător nu era. N-avea să aibă parte de prea multe şanse de a se însura cu o fată frumoasă. Cred c-o ştia. Cred că ştia suficient cât să profite de şansă când i s-a ivit.

Câteva luni mai târziu, Eddie şi cu mine ne-am urcat în Plymouth-ul lui model 1949 şi am pornit-o spre vest. Am stat la nişte prieteni de-ai lui când a început el serviciul ca maşinist. Nu după multă vreme, aveam suficienţi bani economisiţi cât să ne luăm propriul nostru apartament. Stăteam pe Detroit Street, colţ cu De Longpre. Aveam haine noi şi suficienţi bani cât să gătesc nişte friptură la sfârşit de săptămână.

Eu cică trebuia să termin liceul. Numai că Ernie n-avea de gând să-mi verifice mie carnetul de note, iar eu ştiam ca şcoala e pierdere de vreme. Venisem la Hollywood pentru o singură treabă şi aveam să mă ocup de ea.

în loc să mă duc la ore, mă duceam la Formosa Cafe la prânz în fiecare zi şi stăteam la *happy hour.* **Recunoscusem** locul din fiţuicile de scandal. Ştiam că pe

acolo se învârteau vedetele. Era chiar lângă un studio de film[1].

Clădirea roşie pe care era scrisă firma cu litere cursive şi care avea marchiză neagră a devenit locul în care mă aflam în fiecare zi. Ştiam că-i o mutare jalnică, dar era singura de care dispuneam. Dacă voiam să fiu actriţă, trebuia să fiu descoperită. Nu ştiam sigur cum se procedează în asemenea caz, în afară de a-ţi petrece timpul în locuri unde se putea să dai nas în nas cu cei din industria filmului.

Aşa că mă duceam acolo în fiecare zi şi întindeam de un pahar de Coca-Cola.

Atât de des şi pentru atât de multă vreme, că, în cele din urmă, barmanul s-a săturat să se prefacă a nu şti la ce ţinteam eu acolo.

— Uite ce e, mi-a zis el la vreo trei săptămâni după ce apărusem la local, dacă vrei să stai aici sperând s-apară Humphrey Bogart, e în regulă. Numai că trebuie să te faci utilă. N-o să renunţ la un loc care aduce bani ca să stai tu pe el să bei suc.

Era mai în vârstă, probabil la vreo cincizeci de ani, dar avea părul des şi negru. Ridurile de pe fruntea lui îmi aminteau de tata.

— Ce vrei să fac? l-am întrebat.

Eram uşor îngrijorată că s-ar putea să vrea ceva ce-i dădusem deja lui Ernie, dar el mi-a aruncat un carneţel de chelneriţă şi mi-a zis să-mi încerc mâna la luat comenzi.

Habar n-aveam cum să fiu chelneriţă, dar, cu siguranţă, n-aveam de gând să i-o spun şi lui.

— În regulă! De unde-ar trebui să încep?

A arătat spre mesele din local şi la separeurile înghesuite pe un rând.

— Aia e masa unu. De restul numerelor îţi dai tu seama numărând.

— OK! am zis eu. Am priceput!

---

[1] **Formosa Cafe, local deschis în 1925, se afla în vecinătatea studioului United Artists, întemeiat în 1919 de regizorul D.W. Griffith şi de actorii Charlie Chaplin, Mary Pickford şi Douglas Fairbanks** (n

M-am ridicat de pe scaunul de la bar şi am pornit spre masa doi, la care erau aşezaţi trei bărbaţi în costume şi discutau, cu meniurile închise.

Hei, puştoaico! m-a strigat barmanul

— .Da?

— Arăţi super! Sunt gata să fac pariu pe cinci dolari c-
să dai lovitura!

Am luat zece comenzi, am încurcat sanvişurile a trei oa meni şi am câştigat patru dolari.

Patru luni mai târziu, Harry Cameron, pe atunci tână] producător la Sunset Studios, a venit să se întâlnească ci un director de la studioul de lângă noi. Au comandat fiecarţ friptură. Când am adus nota, Harry a ridicat ochii la mine şi a exclamat: „Isuse!”

Două săptămâni mai târziu, aveam contract cu Sunset Studios.

M-am dus acasă şi i-am spus lui Ernie că eram şocată că s-ar putea interesa cineva de la Sunset Studios de o amărâtă ca mine. l-am spus că a fi actriţă ar fi fost o **ştrengărie** amuzantă, o chestie de făcut până începea adevărata mea slujbă de mamă. Prosteală clasa întâi!

Aveam aproape şaptesprezece ani pe atunci, deşi Ernie încă mai credea că-s mai mare. Era spre finalul anului **1954.** Mă trezeam în fiecare dimineaţă şi mă duceam la Sunset Studios.

Nu ştiam să joc un rol nici cât negru sub unghie, dar învăţam. Am făcut figuraţie în câteva comedii romantice. Am avut o replică într-un film de război.

„Şi de ce să n-o facă?” Asta era replica.

Jucam o soră medicală care îngrijea un soldat rănit. Doctorul din scena respectivă îl acuza în glumă pe soldat că flirtează cu mine, iar eu ziceam: „Şi de ce să n-o facă?” Am rostit-o ca un copil într-o piesă din clasa a cincea, cu un uşor accent de New York. Pe vremea aceea, pronunţam multe cuvinte cu accent. Engleza vorbită ca o newyorkeză, spaniola vorbită ca o americancă.

^ Atunci când a ieşit filmul, Ernie şi cu mine ne-am dus să-l vedem. Lui i s-a părut amuzant: nevestica lui cu o replică mică în film.

Nu câştigasem cine ştie ce bani înainte, iar acum câştigam la fel de mulţi ca Ernie după ce fusese

promovat ma- şinist-şef. Aşa că l-am întrebat dacă pot să plătesc nişte ore de actorie. Îi făcusem *arroz con pollo* în seara aceea şi nu-mi scosesem special şorţul când adusesem vorba. Voiam să mă vadă inofensivă şi casnică. Mă gândisem că mai departe ajung dacă nu-l ameninţ. Mă călca pe nervi faptul că eram nevoită să-l întreb pe el cum să-mi cheltuiesc eu banii, dar nu vedeam altă opţiune.

— Sigur, a zis el. Cred că-i o mutare inteligentă. O să te perfecţionezi şi, cine ştie, s-ar putea să ajungi să fii vedetă într-un film într-o bună zi.

Aveam să fiu vedetă.

Voiam să-i ard una de să-l ia somnul.

Am înţeles însă de atunci că nu era vina lui Ernie. Nimic nu era din vina lui. Eu îi spusesem că sunt altcineva, după care începusem să mă înfurii când nu vedea cine sunt eu cu adevărat.

Şase luni după aceea, puteam spune cu sinceritate o replică. Nu eram nici pe departe grozavă, dar eram suficient de bună.

Mai apărusem în trei filme, toate rolişoare pentru care fusesem angajată cu ziua. Auzisem că-i disponibil un rol de fiică adolescentă a lui Stu Cooper într-o comedie romantică şi m-am hotărât că-l vreau.

Aşa c-am făcut ceea ce nu multe actriţe de nivelul meu ar fi avut tupeul să facă. I-am bătut la uşă lui Harry Cameron.

— Evelyn! a zis el, surprins să mă vadă. Cărui fapt datorez această plăcere?

— Vreau rolul lui Caroline. Din *Love Isn'tAll.*

Mi-a făcut semn să stau jos. Era frumos, pentru un producător. Majoritatea producătorilor erau plinuţi, iar mulţi dintre ei cheleau. Harry însă era înalt şi slab. Era tânăr. Bănuiam că nu era nici măcar cu zece ani mai mare decât niine. Purta costume care i se potriveau frumos şi-i puneau în valoare ochii de un albastru de gheaţă. Avea un vag aer

de om din Vestul Mijlociu, nu atât în aspect, ci în felul* care aborda lumea, mai întâi cu amabilitate, apoi cu tărie

Era imul dintre puţinii bărbaţi de la studio care nu se holba drept la pieptul meu, chestie care, de fapt, mă **de-**ranja, de parcă aş fi greşit cumva de nu-i atrăgeam **atenţia.** Ceea ce demonstrează **că,** dacă-i spui unei femei că singura ei pricepere e să se facă dorită, o să **te** creadă. Eu o **credeam** încă dinainte să fi împlinit optsprezece ani.

— N-o să te prostesc, Evelyn. Ari Sullivan n-o să-ţi dea nicicând aprobarea pentru rolul ăla.

— De ce nu?

— Nu eşti genul potrivit.

— Ce vrea să însemne asta?

— N-ar crede nimeni că eşti fiica lui Stu Cooper.

— Aş putea, cu siguranţă, să fiu.

— Ba nu!

— De ce?

— *De ce?*

— Da, vreau să ştiu de ce.

— Te cheamă Evelyn Diaz.

— Aşa, şi?

— Nu te pot pune într-un film şi să încerc să te de dau drept altceva decât mexicancă.

— Sunt cubaneză.

— La problema noastră e aceeaşi diferenţă. ^ Nu era aceeaşi diferenţă, dar eu n-am văzut absolu ciun rost să încerc să i-o explic şi lui. r¯ry

— OK! am zis eu. Atunci ce-ai zice de filmul cu DuPont?

— Nu poţi să joci un rol principal într-un fii«1 de goste cu Gary DuPont.

— De ce nu? a Harry s-a uitat la mine de parcă m-ar fi întrebat dă chiar voiam să-l fac s-o spună.

Pentru că-s mexicancă?

— Pentru că filmul cu Gary DuPont necesită o blondă drăguţă.
— Aş putea să fiu o blondă drăguţă.
S-a uitat la mine.
Am insistat mai tare.
— Îl vreau, Harry, şi tu ştii că mă pot descurca. Sunt una dintre cele mai interesante fete pe care le aveţi în acest moment.
A râs.
— Eşti îndrăzneaţă, trebuie s-o recunosc.
Secretara lui a bătut la uşă.
— îmi pare rău să vă întrerup, domnule Cameron, dar trebuie să fiţi în Burbank la ora unu.
Harry s-a uitat la ceas.
Am mai făcut o ultimă încercare.
— Gândeşte-te, Harry! Sunt bună şi pot să fiu şi mai şi. Tu însă mă iroseşti în rolişoarele astea.
— Ştim ce facem, mi-a zis el, ridicându-se în picioare.
M-am ridicat şi eu.
— Unde-mi vezi cariera peste un an, Harry? Mă vezi jucând o profesoară cu trei replici?
A trecut pe lângă mine şi a deschis uşa, conducându-mă afară.
— Mai vedem noi! a zis.
Dacă pierdusem bătălia, m-am decis să câştig războiul. Ca atare, data viitoare când l-am văzut pe Ari Sullivan la sala de mese a studioului, mi-am lăsat poşeta să cadă fix în faţa lui, oferindu-i „din greşeală” o privelişte completă când m-am aplecat să mi-o iau de jos. Privirile ni s-au întâlnit, după care m-am îndepărtat, ca şi când habar n-aş fi avut cine era el

O săptămână mai încolo, m-am prefăcut că mă rătăcisem în zona de birouri ale directorilor şi am dat peste el pe hol. Era un tip corpolent, corpolenţă care însă îi stătea bine. Avea nişte ochi de un căprui atât de închis, că era greu să-i deosebeşti irisurile, şi o umbră de barbă care-i stăruiapermanent pe faţă. Avea însă un zâmbet frumos, p$_{e}$ c$_{}$ar$_{e}$ m-am şi concentrat.

_ Doamnă Diaz, mi-a zis el, iar pe mine m-a surprins şi nu prea să descopăr că-mi aflase numele.

— **Domnule Sullivan.**

— Te rog, spune-mi Ari!

— Ei bine, salut, Ari! i-am zis, atingându-l în treacăt cu mâna pe braţ.

Aveam şaptesprezece ani. El, patruzeci şi opt.

în seara aceea, după ce secretara lui plecase acasă, eu stăteam întinsă pe biroul lui Ari, cu fusta trasă pe şolduri şi faţa lui între picioare. După cum s-a dovedit, Ari avea un fetiş pentru satisfăcutul oral al minorelor. După vreo şapte minute, m-am prefăcut a erupe într-o plăcere nesăbuită. N-aş putea să-ţi spun dacă a fost bine sau nu. Eu însă mă bucuram să mă aflu acolo, pentru că ştiam că asta avea să-mi aducă ceea ce-mi doream.

Dacă e să spui că-ţi face plăcere sexul pentru că e agreabil, atunci am avut parte de o mulţime de sex care nu mi-a făcut plăcere. Dacă e să spui că e ceva care te face fericit că l-ai dat la schimb, atunci, ei bine, n-am avut parte de prea mult care să-mi displacă profund.

Plecând de la el, am văzut şirul de Oscaruri din biroul lui. Mi-am zis că, într-o bună zi, o să primesc şi eu unul. *Love Isn't All* şi filmul cu Gary DuPont pe care mi-l dorisem s-au lansat la o săptămână unul după altul. *Love Isn't All* a fost un eşec, iar Penelope Quills, cea care primise rolul pe care mi-l dorisem eu alături de Gary, a avut parte de nişte critici oribile.

Am decupat o critică de-a lui Penelope şi am trimis-o cu poşta internă către Harry şi Ari, cu o un bilet în care **scria:** »Eu aş fi dat clasă în rolul ăsta.”

În dimineaţa următoare aveam un bilet de la Harry 1» mine în rulotă: „OK, ai câştigat.”
M-a chemat la el în birou şi mi-a zis că discutase cu M [91] aVeaU două Potenţiale roluri pentru mine.

Puteam juca o moştenitoare italiană care era al patrulea rol principal dintr-o comedie de dragoste din vremea războiului. Sau puteam s-o joc pe Jo din *Fiicele doctorului Mareh*

Ştiam ce-avea să însemne s-o joc pe Jo. Ştiam ca Jo era albă, şi totuşi îmi doream rolul. Nu mă trântisem pe spate ca să fac doar un pas mic.

— Jo, am zis eu. Dă-mi-o pe Jo!

Acestea fiind zise, am pus în mişcare maşinăria de staruri,

Harry m-a prezentat stilistei studioului, Gwendolyn Pe- ters. Gwen mi-a decolorat părul şi mi l-a tuns într-un bob până la umeri. Mi-a dat formă sprâncenelor. Mi-a pensat părul de pe frunte în formă de V. M-am întâlnit cu un nu- triţionist, care m-a pus să slăbesc trei kile fix, în principal prin fumat şi înlocuit unele mese cu supă de varză. M-am întâlnit cu un profesor de dicţie, care m-a scăpat de accentul newyorkez din engleza mea şi a surghiunit complet spaniola.

După care, desigur, a urmat un chestionar de trei pagini despre viaţa mea de până la acel moment pe care a trebuit să-l completez. Cu se ocupa tata? Ce-mi plăcea să fac în timpul liber? Aveam vreun animal de companie?

Când am predat răspunsurile sincere, referentul le-a citit pe toate odată şi a zis: ‚A nu, nu, nu! Nu-i bine deloc! De acum înainte, mama ta a murit într-un accident, lăsându-l pe tatăl tău să te crească de unul singur. El muncea în construcţii în Manhattan şi te ducea la Coney Island vara, în weekend. Dacă te întreabă cineva, îţi plac la nebunie tenisul şi înotul, şi ai un Saint Bernard pe care-l cheamă Roger.”

Am pozat pentru cel puţin o sută de fotografii publicitare. Eu cu noul meu păr blond, silueta mai subţire şi dinţii mai albi. N-o să-ţi vină să crezi în ce ipostaze m-au pus: să zâmbesc pe plajă, să joc golf, să

alerg pe stradă trasă de un Saint Bernard pe care cineva îl împrumutase de la un decorator de platou! Mai erau şi fotografii cu mine sărând un grepfrut, trăgând cu arcul, urcându-mă într-un avion de recuzită. Ca să nu-ţi mai spun de pozele de sărbători! Era o zi de te topeai de cald în septembrie, şi eu stăteam într-o ro. chie de catifea roşie lângă un pom de Crăciun cu toate lumi. niţele aprinse, prefacându-mă că deschid o cutie în care se afla un pisoi de-abia născut.

Cei ce la costume erau consecvenţi şi combativi în pri. vinţa felului în care mă îmbrăcam, aşa cum dăduse ordin Harry Cameron, iar aspectul meu includea mereu un pulover strâmt, încheiat la nasturi exact cât trebuia.

N-am fost binecuvântată cu o siluetă de clepsidră. Fundul meu ar fi putut la fel de bine să fie un zid plat. Puteai atârna un tablou de el. Cu pieptul stârneam interesul bărbaţilor, iar femeile îmi admirau chipul.

Sinceră să fiu, nu ştiu sigur când mi-am dat seama care era unghiul de abordare pe care-l căutam. Abia la ceva vreme după şedinţele foto mi-a picat fisa.

Mă proiectau să fiu două chestii opuse, o imagine complicată care era greu de disecat, dar uşor de prins. Trebuia să fiu atât naivă, cât şi *erotică.* De parcă aş fi fost prea morală ca să înţeleg gândurile imorale pe care le aveai cu mine.

Vrăjeală, desigur! Numai că era o prefăcătorie uşor de afişat. Uneori mă gândesc că diferenţa dintre o actriţă şi un star este aceea că starul se simte în largul său să fie exact ceea ce doreşte lumea să fie. Iar eu mă simţeam în largul meu să par atât nevinovată, cât şi sugestivă.

Când s-au developat fotografiile, Harry Cameron m-a tras în biroul lui. Ştiam despre ce dorea să discutăm. **Ştiam** că mai era o piesă care trebuia aranjată în ansamblu,

— Ce-ai zice de Amelia Dawn? Sună frumos, nu? m-a întrebat el.

Era aşezat la birou, eu, pe scaun.

Am cântărit propunerea.

— Ce-ai zice de ceva cu iniţialele EH? am întrebat.

Voiam ceva cât mai aproape posibil de numele pe care
mi-l dăduse mama, Evelyn Herrera.

— EUen Hennessey?

A clătinat din cap.

— Nu, prea încărcat!

M-am uitat la el şi i-am trântit replica pe care-o născocisem în noaptea precedentă, ca şi cum abia atunci mi-ar fi trecut prin cap.

— Ce-ai zice de Evelyn Hugo?

A zâmbit.

— Sună franţuzeşte. îmi place!

M-am ridicat şi i-am strâns mâna, cu părul blond cu care încă mă obişnuiam încadrându-mi ochii.

Am apăsat pe clanţa uşii, dar Harry m-a oprit.

— Mai e o chestie.

— OK!

— Ţi-am citit răspunsurile la întrebările din interviu.

S-a uitat drept la mine.

— Ari e foarte mulţumit de schimbările pe care le-ai făcut. Credem că ai un mare potenţial. Studioul crede c-ar fi o idee bună să mergi la câteva întâlniri, să fii văzută prin oraş cu nişte tipi ca Pete Greer şi Brick Thomas. Poate chiar şi Don Adler.

Don Adler era cel mai tare actor de la Sunset. Părinţii lui, Mary şi Roger Adler, erau două dintre cele mai mari staruri ale anilor '30. Făcea parte din familia regală a Hollywoodului.

— O să fie asta o problemă? m-a întrebat Harry.

Nu avea să-l menţioneze direct pe Ernie, pentru că ştia că nu-i nevoie.

— Nicio problemă. Absolut niciuna.

A dat din cap şi mi-a întins o carte de vizită.

— Sună-l pe Benny Morris! E avocat aici, la studio. S-a ocupat de anularea căsătoriei lui Ruby Reilly cu Mac Riggs. O să te ajute să-i dai de cap.

M-am dus acasă şi i-am zis lui Ernie că-l părăsesc.

A plâns şase ore fără întrerupere, după care, spre dimineaţă, când stăteam întinsă în pat lângă el, a zis: *„Bien.* Dacă asta vrei tu...”

Studioul i-a dat nişte bani, iar eu i-am lăsat o scrisoare sinceră, în care îi spuneam cât de tare mă durea să-1părăsesc. Nu era adevărat, dar am simţit că-i eram datoare să închei căsnicia la fel cum o începusem, prefacându-mă că-l iubesc.

Nu sunt mândră de ce i-am făcut şi nu m-a lăsat indiferentă felul în care l-am rănit. Nici atunci şi nici acum.

Mai ştiu însă şi cât de tare simţeam nevoia să plec din HelTs Kitchen. Ştiu cum e să nu-ţi doreşti să se uite prea atent taică-tu la tine, ca să nu se decidă că te urăşte şi să te pocnească sau că te iubeşte un pic prea mult. Mai ştiu şi cum e să-ţi vezi viitorul - soţul care nu e decât o nouă versiune a tatălui tău, să-i cedezi în pat când e ultimul lucru pe care ţi-l doreşti şi să pregăteşti doar pesmeţi şi porumb din conservă la cină pentru că n-ai bani de carne.

Aşadar, cum s-o pot condamna pe fata de paisprezece ani care a făcut tot ce-a putut să scape din oraş? Şi cum pot s-o judec pe cea de optsprezece ani care s-a retras din căsnicia respectivă când a putut să o facă în siguranţă?

Ernie s-a recăsătorit cu o femeie pe nume Betty, care i-a dăruit opt copii. Cred c-a murit la începutul anilor '90, cu o droaie de nepoţi. A folosit banii de la studio să dea avans pentru o casă în Mar Vista, nu departe de studioul Fox. N-am mai ţinut legătura cu el de atunci.

^ Deci, dacă e să judecăm după principiul că totul e bine
când se sfârşeşte cu bine, atunci cred că e în regulă să afirm că rm:mi na»n «x..

__ **EVELYNÎ ZICE GRACE, INTRÂND ÎN CAMERĂ. IEI CINA CU Ronnie Beelman** într-o oră. Doar voiam să-ţi amintesc.

— A, da! face Evelyn. Mulţumesc!

Se întoarce spre mine după ce pleacă Grace. Ce-ai zice să reluăm mâine? La aceeaşi oră?

— Da, este foarte bine, răspund eu, apucându-mă să-mi strâng lucrurile.
Mi-a amorţit piciorul stâng şi-l bat uşor de parchet, încercând să-l trezesc la viaţă.
— Cum crezi că merge până acum? întreabă Evelyn, ridi- cându-se şi conducându-mă. Poţi să scoţi o poveste?
— Pot să fac orice. Râde şi zice:
— Aşa te vreau!
— Cum merge treaba? mă întreabă mama în clipa în care răspund la telefon.
Zice „treaba", dar ştiu că vrea să spună: „Cum o mai duci fără David."
— Bine! răspund, punându-mi geanta pe canapea şi du- cându-mă la frigider.
Mama m-a avertizat încă de pe la începutul relaţiei că « ar putea ca David să nu fie omul potrivit pentru mine. le- împreună de câteva luni când l-am adus acasă, în En- de **Ziua** Recunoştinţei, s 'a f făcut cât era de politicos, cum s-a oferit să pună şi să «*aga masa. Dar, în dimineaţa ultimei noastre zile în oraş,
înainte să se trezească el din somn, m-a întrebat dacă între mine şi David e o legătură plină de miez. A zis că ea „n-o vede". I-am spus că nu ea trebuie s-o vadă, că eu o *simt* întrebarea ei mi-a rămas însă în cap. Uneori era o şoaptă, alteori un ecou răsunător.

Când i-am dat telefon la puţin peste un an după aceea să-i spun că ne logodiserăm, speram ca mama să vadă cât era de amabil, cât de bine se încadra în viaţa mea fără vreo strădanie de adaptare. Făcea lucrurile să pară că nu necesitau niciun efort, iar pe atunci, acea calitate părea atât de va- loroasă, de rară! Totuşi, îmi făceam griji că mama avea să-şi exprime iar îngrijorările, că avea să spună că fac o greşeală.

N-a făcut-o. De fapt, nu a făcut nimic altceva decât sa mă susţină.

Acum mă întreb dacă asta se datorase mai mult respectului decât faptului că-şi dăduse binecuvântarea.

—Mă gândeam..., zice mama cât deschid eu uşa frigiderului. Sau ar trebui să zic c-am clocit un plan?

înşfac o sticlă de Pellegrino, coşuleţul de plastic cu ro- şii-cherry şi tubul umed de brânză *burrata.*

— O, nu! exclam eu. Ce-ai făcut?

Mama râde. A avut mereu un râs superb. Foarte lipsit de griji, tineresc. Al meu e schimbător. Uneori e puternic» alteori, ca un şuierat. Alteori sună a râs de bătrân. David spunea că râsul ca de bătrân e cel mai sincer, pentru ca niciun om în toate minţile n-ar vrea să-i sune râsul aşa. Acum încerc să-mi aduc aminte când s-a întâmplat să râd astfel ultima oară.

— încă n-am făcut nimic, zice mama. E tot în faza de idee, dar mă gândesc că vreau să vin în vizită la tine.

Nu spun nimic pe moment, cântărind avantajele şi dez- avantajele, cat mestec bucata zdravănă de brânză pe care tocmai mi-am băgat-o în n

ecare ţinută pe cie $_{0}$ porf£ $_{n}$ DeZavanta^: ^ să \ macaroane L brân^T^ ^ ^ Avantaj: o Să & să mă întrebe dacâTJt^ ' f- CU COCOS- dezavantaj: o sunt m regulă la fiecare trei secunde.Avantaj: vreme de câteva züe, când ajung acasă, apartamentul n-o să fie gol.

— OK! Grozav! Poate pot să te scot la un spectacol.

— A, slavă Domnului! Deja am rezervat biletul.

— Mamă! mârâi eu.

— Ce e? Aş fi putut să anulez rezervarea dacă mă refuzai. Dar n-ai făcut-o. Aşa că super! Vin cam în două săptămâni. îţi convine, da?

Ştiam că asta o să se întâmple de când s-a lăsat parţial de predat. A fost ani în şir şefa catedrei de ştiinţe ale naturii la un liceu particular şi, în clipa în care mi-a zis că demisionează din funcţie şi predă doar doua ore, am ştiut că timpul în plus şi atenţia vor trebui sa se îndrepte spre ceva.

— Da, îmi convine! zic eu, tăind o roşie şi turnând ulei de măsline pe ea.

— Voiam să mă asigur că eşti în regulă. Vreau să fiu alături. .. N-ar trebui...

— Ştiu, mamă, ştiu! o întrerup eu. Ştiu! Pricep! Mulţumesc că vii! O să fie distractiv.

N-o să fie *distractiv.* Dar o să fie bine. O să fie ca şi cum ai merge la o petrecere după ce-ai avut o zi proastă. Nu vrei să te duci, dar ştii c-ar trebui. Ştii că şi dacă nu-ţi face plăcere, tot o să-ţi prindă bine să ieşi din casă.

— Ai primit pachetul pe care ţi l-am trimis?

— Pachetul?

— Cu pozele tatălui tău?

— O, nu! Nu l-am primit.

Preţ de o clipă nu zicem nimic, după care mama se arată exasperată de tăcerea mea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, tot aşteptam să aduci to vorba, dar nu mai pot să rabd! Cum merge cu Evelyn Hugo? Mor să ştiu şi tu nu-mi oferi nimic!

[k]Imi torn Pellegrino şi-i zic că Evelyn e atât deschisă, cât [Ş1] de citit, după care îi spun că nu-mi dă povestea pen- [tru] că vrea să scriu o carte.

Mă simt derutată, zice mama. Vrea să-i scrii biografia?

— Da! confirm eu. Oricât de incitant ar părea, e ceva ciu. dat în chestia asta. Nu cred că a luat vreodată în calcul g facă un material cu *Vivant* Cred că...

îmi piere glasul pentru că nu mi-am dat încă seama Ce încerc să spun.

— Poftim?

Mă mai gândesc la chestiune.

— S-a folosit de *Vivant* ca să ajungă la mine. Nu prea ştiu cum, doar că Evelyn e foarte calculată. Urmăreşte ea ceva.

— Ei bine, nu mă surprinde că te vrea pe tine. Eşti talentată. iţi merge mintea...

Mă pomenesc dând ochii peste cap de la cât de previzibila e mama, dar tot mă bucură vorbele ei.

— Nu ştiu, mamă. Dar mai e un nivel aici. Sunt convinsă de asta.

— Pare de rău augur.

— Bănuiesc că da.

— Ar trebui să mă îngrijorez? întreabă mama. Adică, *tu* te îngrijorezi?

Nu mă gândisem atât de direct la asta, dar **presupun** ca răspunsul este nu.

— Cred că mă intrigă prea tare ca să mă îngrijorez.

— Păi, atunci, ai grijă să-i împărtăşeşti mamei tale chestiile savuroase! Doar am suferit un travaliu de douăzeci şi patru de ore pentru tine. Merit şi eu.

Râd, iar râsul sună un picuţ ca unul de bătrân.

— În regulă, zic eu, îţi promit!

— OK! spune Evelyn. Eşti gata?

E din nou pe fotoliul ei. Eu, la locul meu de la birou- Grace ne-a adus o tavă cu brioşe cu afine, două căni albţ o carafa de cafea şi un recipient de inox pentru frişca. M ridic, îmi torn cafea, adaug frişca, mă duc înapoi la biK>u» apas pe butonul de înregistrare, după care zic:

— Da, gata! Dă-i bătaie! Ce urmează?

 S-A DOVEDIT A FI UN MORCOV plimbat pe dinaintea ochilor mei, deoarece, imediat ce am devenit „Evelyn Hugo, tânăra blondă”, Sunset a venit cu tot felul de filme pe care voia să le fac. Comedii sentimentale de-a dreptul tâmpite.

Am acceptat din două motive. Unul, că nu aveam de ales decât să consimt, fiindcă nu eu eram călare pe situaţie. Doi, steaua mea era în ascensiune. Rapidă.

Primul film în care mi-au dat rolul principal a fost *Father and Daughter.* L-am turnat în 1956. Ed Baker juca rolul tatălui meu rămas văduv, iar noi doi ne îndrăgosteam de câte cineva în acelaşi timp. El, de secretara lui, eu, de ucenicul său.

La acea vreme, Harry insista serios să merg la câteva întâlniri cu Brick Thomas.

Brick era un fost copil-vedetă, stea de spectacole de matineu care se credea Mesia, pe cuvântul meu de onoare! Numai stând lângă el credeam că m-aş putea îneca în adoraţia de sine care curgea în valuri din omul ăsta.

Într-o vineri seara, Brick şi cu mine ne-am întâlnit cu Harry şi Gwendolyn Peters la câteva străzi de Chasens[l]. Gwen m-a băgat într-o rochie, ciorapi şi pantofi cu toc. Mi-a aranjat părul într-o coafură montantă. Brick a apărut în pantaloni de stambă şi tricou, iar Gwen l-a strecurat într-un costum frumos. Am condus Cadillacul Biarritz nou-nouţ al lui Harry pe cei opt sute de metri până la intrare.

Lumea ne făcea poze mie şi lui Brick încă dinainte să coborâm din maşină. Am fost conduşi către un separeu ro- tund, unde ne-am aşezat aproape unul de altul. Eu am co- **mandat** un Shirley Temple.

— Câţi ani ai, scumpo? m-a întrebat Brick.

— Optsprezece, i-am răspuns.

l **Restaurant de pe Beverly Boulevard, în West Hollywood, frecventat de celebrităţi. A funcţionat între anii 1936 şi 1995 (n. tr.).**

— Deci fac pariu c-aveai poza mea pe perete, ha? Mi-a trebuit toată puterea să nu înşfac băutura şi să i-o trântesc în faţă. Am zâmbit în schimb cât de politicos am putut şi am zis:

— De unde-ai ştiut?

Fotografii au făcut poze cu noi doi. Ne-am prefăcut că nu-i vedeam, dând impresia că râdeam împreună, braţ la braţ.

După o oră, ne întorceam la Harry şi Gwendolyn şi ne schimbam în hainele noastre normale.

Chiar înainte să ne luăm rămas-bun, Brick s-a întors către mine şi a zâmbit.

— O să fie o mulţime de zvonuri despre mine şi despre tine mâine.

— Cu siguranţă.

— Dă-mi de ştire dacă vrei să le adeverim!

Ar fi trebuit să tac. Ar fi trebuit doar să zâmbesc politicos. În schimb, am zis:

— Stai tu şi-aşteaptă!

Brick m-a privit şi a râs, apoi mi-a făcut cu mâna a rămas-bun, de parcă nu l-aş fi insultat.

~ vine să crezi ce tupeu are tipul ăsta? am comentat e* Harry v imi deschisese deja portiera şi mă aştepta sa m maşină.

— Tipul ăsta ne aduce o mulţime de bani, a zis el <*nd m-am aşezat.

n-a J^r f/e Partea °P usă a ^tors cheia în **contact,** apormt din loc, uitându-se la mine în **schimb.** 4

Plac Dar ^ Plerzi P rea niult cu actorii care ^ P ^ Dar ţi-ar prinde ^ ^^ ^ ^ gă aV*** lucrurile dincolo de o şedinţă foto sau două. Studioului i-ar plăcea. La fel şi fanilor.

în naivitatea mea, credeam că terminasem cu prefăcătoria că sunt înnebunită după atenţia oricărui bărbat care-mi ieşea în cale.

— OK! am zis eu cam bosumflată. O să încerc.

în concluzie, pentru că ştiam că-i cel mai bine pentru cariera mea, am strâns din dinţi la întâlnirile cu Pete Greer şi Bobby Donovan.

După care Harry mi-a aranjat o întâlnire cu Don Adler şi-am uitat de ce-mi repugnase mie ideea de aşa ceva.

Don Adler m-a invitat la Mocambo, care, fără îndoială, era cel mai tare club din oraş, şi m-a luat de la apartamentul meu.
Am deschis uşa şi l-am văzut în faţa ei într-un costum drăguţ şi cu un buchet de crini în mână.
Era doar cu vreo zece centimetri mai înalt ca mine pe tocuri. Păr castaniu-deschis, ochi căprui, bărbie pătrăţoasă, genul de zâmbet care, în clipa în care-l vedeai, te făcea să te topeşti. Era zâmbetul pentru care fusese celebră mama lui, afişat însă acum pe o faţă mai frumoasă.
— Pentru tine, a zis el, cu numai un strop de timiditate.
— Uau! am zis eu, luându-i buchetul din mână. Sunt superbi! Intră! Intră! Am să-i pun în nişte apă.
Eram îmbrăcată cu o rochie de seară scurtă albastru-safir, cu decolteu marinăresc, şi părul prins într-un coc pe ceafa. Am luat o vază de sub chiuvetă şi am dat drumul la apă,
— Nu trebuia, i-am zis eu lui Don, care stătea în bucătărie, aşteptându-mă.
— Ei bine, aşa am vrut eu. L-am tot sâcâit pe Harry de ceva vreme să fac cunoştinţă cu tine. Aşa că măcar atâta lucru puteam să fac şi eu să te simţi deosebită.
Am pus florile pe blat.
— Mergem?
A încuviinţat din cap şi m-a luat de mână.
-Am **Văzut** *Father and Daugther,* mi-a zis când ne aflam în **decapotabila** lui şi ne îndreptam **spre** Sunset **Stripi.**
~A, da? . .
— Da! Ari mi-a arătat una din primele versiuni. Zice că el
crede c-o să fie un mare succes. Că tu o să fii un mare. succes.
— Şi *tu* ce crezi?
Eram opriţi la semafor pe Highland. Don s-a uitat la mine cu atenţie.
— Cred că femeie superbă ca tine n-am văzut în viaţa mea, jur asta!
— Ah, încetează!

M-am pomenit râzând şi roşind chiar.

— Serios! Şi eşti realmente talentată. Când s-a terminat filmul, m-am uitat drept la Ari şi i-am zis:"Asta-i fata potrivită pentru mine."

— N-ai făcut aşa ceva! A ridicat mâna.

— Pe onoarea mea de cercetaş!

Nu era absolut niciun motiv pentru care un bărbat ca Don Adler să aibă alt efect asupra mea decât restul bărbaţilor de pe lume. Nu era mai frumos ca Brick Thomas, nici mai sincer ca Ernie Diaz şi mă putea face vedetă fie că-l iubeam, fie că nu. Chestiile astea însă sfidează raţiunea. Fe- romonii sunt de vină, până la urmă, cred eu.

(n. tr.).

Asta şi faptul că, măcar la început, Don Adler m-a tra" tat ca pe un om. Sunt unii care văd o floare frumoasă şi fuga s-o culeagă. Vor s-o ţină în mâini, vor să fie proprietatea lor. Vor ca frumuseţea florii să le aparţină, să fie în sesia şi sub controlul lor. Don nu era aşa. Cel puţin, nu 1* început. El se bucura să se afle lângă floare, să fie recunoscător pentru simplul fapt că floarea *există.* Don A^^ ^ treab^ cu măritişul cu unul ca el, un tip <* Adler' pe atunci! Îi spui: „Lucrul acesta frumos p*»**

porţiunea de Sunset Boulevard care trece prin West Holly"[1]** a cărui simplă existenţă erai recunoscător acum, ei bine, poţi să-l ai în proprietatea ta."

Don cu şi mine am petrecut toată seara la Mocambo. A fost un adevărat circ. Puzderie de oameni afară, înghesuiţi ca **sardelele,** încercând să intre. înăuntru, terenul de joacă al celebrităţilor. Mese peste mese pline de oameni celebri, tavane înalte, spectacol cu numere incredibile şi păsări peste tot. Păsări vii în aviarii de sticlă.

Don m-a prezentat câtorva actori de la MGM şi Warner Brothers. Am făcut cunoştinţă cu Bonnie Lakeland, care tocmai devenise liber-profesionistă şi dăduse lovitura cu *Money, Honey.* Am auzit, nu numai o dată, oameni descriin- du-l pe Don drept prinţul Hollywoodului şi mi s-a părut fermecător când s-a întors către mine după a

treia oară când a zis-o cineva şi mi-a şoptit: „Mă subestimează. într-o bună zi o să fiu rege.”
Don şi cu mine am stat la Mocambo până târziu după miezul nopţii, dansând împreună până ne-au durut picioarele. De fiecare dată când se termina o melodie, ziceam c-o să ne aşezăm, dar cum începea alta nu ne mai dădeam duşi de pe ring.
M-a condus acasă cu maşina. La ora ceea târzie, străzile erau tăcute, iar luminile, slabe. Când am ajuns la clădirea unde era apartamentul meu, m-a însoţit până la uşă. N-a cerut să intre. Doar a zis:
— Când te mai pot vedea?
— Sună-l pe Harry şi stabileşte o dată! i-am răspuns eu.
Şi-a pus mâna pe uşă.
— Nu! Serios, doar tu şi cu mine.
— Şi aparatele de fotografiat? l-am întrebat.
— Dacă le vrei acolo, bine, fie! Dacă nu, atunci nici eu.
Mi-a zâmbit cu un zâmbet dulce, care mă tachina.
Am izbucnit în râs.
-OK, ce-ai zice de vinerea viitoare?
A stat pe gânduri o clipă.
— Pot să-ţi spun adevărul despre ceva?
— Dacă trebuie...
— Sunt programat să mă duc cu Natalie Ember la Troca- dero vinerea viitoare seara.
— Ah!
____Numele e de vină. Numele de Adler. Sunset încearcă
să mulgă toată celebritatea pe care-o poate scoate de la mine.
Am clătinat din cap.
— Nu cred că-i doar numele, i-am zis eu. Am văzut *Brothers în Arms.* Eşti grozav. Le-ai plăcut la nebunie tuturor din public.
M-a privit timid şi a zâmbit.
— Chiar crezi asta?
Am scos un hohot de râs. Ştia că-i adevărat, numai că-i plăcea s-o audă din gura mea.

— N-o să-ţi dau satisfacţie, i-am zis.
— Aş vrea eu s-o faci.
— Ei, gata! Ţi-am zis când mai sunt liberă. Tu **foloseşte** cum vrei informaţia!
S-a îndreptat de spate, ascultându-mi vorbele de parca i-aş fi dat ordine.
—- OK, anulez treaba cu Natalie, atunci! Te iau de aici vineri, la şapte.
I-am zâmbit şi am încuviinţat din cap.
— Noapte bună, Don!
— Noapte bună, Evelyn!
Când dădeam să închid uşa, a ridicat mâna, oprindu-mă-
— Te-ai simţit bine în seara asta? m-a întrebat.
M-am gândit la ce să spun şi cum, după care **mi**-am P^ier^" dut stăpânirea de sine, ameţită de sentimentul de **încântare**

pe care mi-l trezea cineva pentru prima oară.

Ăzâmbiî^ntre ^^ mal frumoa8e ^seri din viaţa mea.

— din a mea.

pUcftÎw'VoniS"„. ^ ^în* *Sub Rosa* cu e*'

P^ pa toto. „Don Adler * Evelyn Hugo sunt o **pereche P«***FATHERAND DAUGHTER* **A FOST UN SUCCES URIAŞ. CA O DE-** monstraţie a cât de entuziasmaţi de noua mea identitate publică erau, cei de la Sunset m-au trecut în distribuţie la începutul filmului drept: „Prezentând-o pe Evelyn Hugo.” **A** fost ultima şi singura oară când mi-a apărut numele sub frontispiciu.

în seara premierei, m-am gândit la mama. Ştiam că dac-ar fi putut să fie alături de mine, ar fi radiat de fericire. „Am reuşit”, am vrut să-i spun., Am scăpat amândouă de acolo.”

Când filmul a avut încasări bune, am crezut că Sunset o să dea undă verde proiectului *Fiicele doctorului March.* Numai că Ari a vrut ca Ed Baker şi cu mine să facem un alt film cât mai curând posibil. Pe vremea aia nu se făceau continuări, ci ceea ce era în esenţa acelaşi film din nou, cu alt titlu şi o idee uşor diferită.

Ca atare, ne-am apucat de turnat *Next Door.* Ed juca rolul unchiului meu, care mă luase la el după ce-mi muriseră părinţii. Amândoi picam repede în încurcăturile amoroase cu mama văduvă şi fiul ei, care locuiau lângă noi.

Don turna un thriller la studio la acel moment şi venea să mă vadă în fiecare zi când la ei se dădea pauză de prânz.

Eram topită toată, îndrăgostită şi cuprinsă de dorinţă pentru întâia oară.

Mă pomeneam înseninându-mă în clipa în care dădeam cu ochii de el, găsind mereu motive să-l ating, să aduc vorba de Don în conversaţii atunci când nu era prin preajmă.

Harry se săturase să tot audă de el. w Ev, scumpo, vorbesc serios, mi-a zis într-o du- Pa-amiază pe când beam ceva la el în birou. Mi-ajuns pâ- na~n gât toată trăncăneala asta despre Don Adler.

îi făceam o vizită lui Harry cam o data pe zi pe vremea aceea doar ca să dau raportul, sa vad ce mai face. Mă stră. duiam mereu să pară ca-i o chestiune de serviciu,

dar ştiam că, pentru mine, el era cel mai aproape de ceea ce s-ar putea
numi prieten. .
Sigur, mă împrietenisem şi cu multe alte actnţe de la Sunset. Ruby Reilly, mai ales, era preferata mea. Era înalta şi subţire, cu râs exploziv şi un aer de detaşare. Nu vorbea niciodată pe ocolite şi, cu toate astea, era în stare să farmece pe aproape toată lumea.
Uneori, Ruby şi cu mine, precum şi cu alte fete de la studio, luam prânzul şi bârfeam despre diversele chestii care se petreceau, dar, la drept vorbind, le-aş fi aruncat pe toate în faţa unui tren în mişcare ca să obţin un rol. Şi cred că şi ele ar fi procedat la fel.
Intimitatea e imposibilă fără încredere. Am fi fost idioate să ne încredem una în alta. Gu Harry era însă altceva. Harry şi cu mine ne doream acelaşi lucru. Voiam ca Evelyn Hugo să fie cât se poate de populară şi ne mai şi simpatizam.
— Putem discuta despre Don sau despre când o să dai undă verde proiectului *Fiicele doctorului March.*ţ i-am zis eu, tachinându-l.
A izbucnit în râs.
— Nu de mine depinde, şi tu o ştii.
— Păi, atunci de ce se tot mocăie Ari? *
— Nu vrei să faci *Fiicele doctorului March* chiar acum. mai bine să mai stai câteva luni.
-7 Ba cu siguranţă vreau să-l fac chiar acum.
du-Sc ^ cap şi s a ridicat în
un Pahar de whisky. Nu mi-a oferit un alt *Aç*
beau am ştiut că era ^ părere că n-ar fi trebui eau mci Pe primul.
lumTatsp^nl ^ ^^ ^ *
i-1
Pune. Daca *Next Door* merge la fel de bine ca
and Daughter, iar tu şi cu Don vă îndreptaţi în continuare în **direcţia** în care aţi pornit, ai putea să ajungi mare de tot.
— Ştiu. Pe asta şi mizez.

— Vrei să iasă *Fiicele doctorului March* taman la momentul în care lumea te crede în stare de un singur lucru.

_____Ce vrei să spui?

_____Ai **avut** succes uriaş cu *Father and Daughter.* Lumea ştie că poţi fi amuzantă. Ştie că eşti adorabilă. Ştie că i-ai plăcut în filmul respectiv.

— Desigur.

_____Acum o s-o faci din nou. O să le arăţi că poţi recrea magia. Că nu eşti în stare numai de o chestie.

— În regulă...

— Poate faci un film cu Don. La urma urmei, nici n-apucă bine oamenii să tipărească poze cu voi doi dansând la Ciro's sau Trocadero, că se şi epuizează,

— Dar...

—Ascultă-mă! Don şi cu tine faceţi un film. Ceva de dra- , goste potrivit pentru matineu, poate. Ceva unde să vrea
toate fetele să fie ca tine şi toţi băieţii *cu* tine.

— Bun!

— Şi tocmai când toată lumea crede că te cunoaşte, că o „pricepe" pe Evelyn Hugo, o joci pe Jo. Îi dai pe toţi pe spate. Acum publicul are să-şi zică în sinea sa: „Ştiam eu că era deosebită."

— Dar de ce nu pot să fac pur şi simplu *Fiicele doctorului March* acum? Şi să creadă asta acum?

Harry a clătinat din cap.

— Pentru că trebuie să le laşi timp să investească în tine. Trebuie să le laşi timp să ajungă să te cunoască.

— Zici c-ar trebui să fiu previzibilă.

„7 c"ar trebui să fii previzibilă şi apoi să faci ceva im-previzibil, după care o să te iubească pe veci.

l-am ascultat şi am reflectat la vorbele lui.

îmi bagi şi tu o replică aşa, i-am zis. A izbucnit în râs.

— Uite ce e, ăsta e planul lui Ari. Fie că-ţi plaCe sau nu Vrea să mai apari în câteva filme înainte să-ţi dea *FiiCeJe doctorului March.* Dar o să ţi-l dea.

— în regulă!

Aveam de ales oare? Aveam contract cu Sunset pentru încă trei ani. Dacă făceam prea multe probleme, aveau opţiunea să mă trimită la plimbare. Puteau să mă împrumute, să mă forţeze să accept proiecte, să mă trimită în concediu fără plată şi altele. Puteau să facă ce voiau. Eram proprietatea Sunset.

— Treaba ta acum, a zis Harry, e să vezi dacă poţi să faci o încercare pe bune cu Don. E în interesul amândurora.

— A, *acum* tu vrei să vorbeşti despre Don, am zis eu, râzând.

A zâmbit.

— Nu vreau să stau şi să te ascult cum tot spui ce minunat e. E plictisitor. Vreau să ştiu dacă aţi fi gata să oficializaţi relaţia.

Don şi cu mine fuseserăm văzuţi prin oraş, ni se făcuseră fotografii în fiecare loc la modă din Hollywood. Cina la Dan *Tana's,* prânz la Vine *Street Derby*, tenis la Beverly HiUs Tennis Club, iar noi ştiam ce facem când ne afişam în public.

Aveam nevoie ca numele **lui** Don să fie **menţionat** în aceeaşi propoziţie cu al meu, iar el avea nevoie să pară că face parte din Noul Hollywood. Fotografiile cu noi la dublă întâlnire cu alte staruri îi întăreau foarte bine imaginea de om de lume.

Numai că el şi cu mine nu vorbiserăm deloc despre ceva oficial, pentru că ne bucuram sincer să ne aflăm unul i*[1] compania altuia. Percepeam faptul că asta ne ajuta în carieră ca pe un avantaj suplimentar.

în seara premierei filmului său, *Big Trouble,* **Don luat de acasă îmbrăcat într-un costum şic închis la culoar® şi cu o cutiuţă de la Tiffany în mână.**

— Ce-i asta? l-am întrebat eu.Eram îmbrăcată cu o rochie neagră Christian Dior cu flori' Deschide-o! a zis Don surâzător.

înăuntru se afla un inel uriaş de platină cu diamante. împletit pe margini şi cu o piatră preţioasă pătrată în mijloc.

— Eşti..., am icnit eu.

Ştiam ce mi se pregătea, fie şi numai pentru că ştiam că Don murea de dorinţa de a face sex cu mine. îi rezistasem în ciuda avansurilor foarte făţişe, ceea ce devenea din ce în ce mai greu. Cu cât ne sărutam în locuri întunecoase mai mult, cu cât ne pomeneam mai des singuri pe bancheta din spate în **limuzine,** cu atât mai greu îmi era să-l alung.

Nu mai avusesem niciodată un asemenea sentiment, o dorinţă arzătoare trupească. Nu mai simţisem cum e să te doară dorinţa de a fi atinsă până la Don. Mă pomeneam lângă el, disperată să-i simt mâinile pe pielea goală.

îmi mai plăcea la nebunie şi ideea de a face dragoste cu cineva. Sex mai făcusem, dar nu însemnase nimic pentru mine. Voiam *să fac dragoste* cu Don. îl iubeam şi voiam să facem lucrurile cum trebuie.

Şi iată! O cerere în căsătorie!

Am întins mâna să ating inelul, să mă asigur că era adevărat. Don a închis cutiuţa înainte să apuc s-o fac.

— Nu-ţi cer să te măriţi cu mine, mi-a zis.

— Poftim?!

M-am simţit ca o neghioabă. îmi permisesem să mă avânt prea tare cu visele mele. Iată-mă, Evelyn Herrera, defilând prin lume de parcă mă chema Evelyn Hugo şi puteam să mă mărit cu un star de cinema.

— Cel puţin nu încă.

Am încercat să-mi ascund dezamăgirea.

^ — Fie cum vrei tu, am zis, întorcându-mă cu spatele la el să-mi iau poşeta plic.

— Nu te bosumfla!

— Cine s-a bosumflat?

A® ieşit din apartament şi am închis uşa după mine.

0 să te cer în seara asta, mi-a zis cu glas rugător, ªPK>ape cerându-şi iertare. La premieră. în faţa tuturor.

M-am îmbunat.

— Eu doar am vrut să mă asigur... am vrut să ştiu...

M-a prins de mână şi a pus un genunchi în pământ. N-a mai deschis cutiuţa cu inelul. Doar s-a uitat la mine cu sinceritate.

— 0 să accepţi?
— Ar trebui să plecăm. Nu poţi să întârzii la propriul film.
— 0 să accepţi? Atâta tot am nevoie să ştiu.
M-am uitat fix la el şi i-am zis:
— Da, prostănac ce eşti, sunt nebună după tine!
M-a strâns în braţe şi m-a sărutat. M-a durut un pic, căci mi-a lovit cu dinţii buza de jos.
Aveam să mă mărit. De data asta cu un om pe care-l iubeam. Cu un om care mă făcea să simt ceea ce mă prefăceam eu că simt în filme.
Ce putea fi mai departe de apartamentul minuscul şi trist din Hell's Kitchen dacă nu asta?
O oră mai târziu, pe covorul roşu, într-o mare de fotografi şi agenţi de presă, Don Adler a pus un genunchi în pământ.
— Evelyn Hugo, vrei să te măriţi cu mine?
M-a podidit plânsul şi am dat din cap că da. S-a ridicat şi mi-a pus inelul pe deget, după care m-a luat în braţe şi m-a învârtit.
Când m-a lăsat jos, l-am văzut pe Harry Cameron în uşa cinematografului, aplaudându-ne. Mi-a făcut cu ochiul

.Sub Rosa

4 martie 1957

DON ŞI EV, PE VECIE!

De la noi aţi auzit-o prima oară, oameni buni: cel mai nou cuplu-simbol al Hollywoodului, Don Adler şi Eve- lyn Hugo, îşi pune pirostriile!

Cel Mai Dorit dintre Cei Mai Doriţi Burlaci a ales-o pe nimeni alta decât efervescenta starletă blondă să-i fie mireasă. Cei doi au fost văzuţi giugiulindu-se şi ţopăind peste tot, iar acum s-au decis să oficializeze relaţia.

Se zvoneşte că Mary şi Roger Adler, mândrii părinţi ai lui Don, sunt cât se poate de fericiţi că Evelyn le intră în familie.

Puteţi pune pariu pe ce vreţi că festivităţile o să fie evenimentul sezonului. Cu o familie de la Hollywood atât de strălucitoare şi o mireasă atât de frumoasă, tot oraşul o să vorbească

.**AM AVUT O NUNTĂ FRUMOASĂ. TREI SUTE DE INVITAŢI, PRL-** miti de Mary şi Roger Adler. Ruby mi-a fost domnişoara de onoare. Am purtat o rochie din tafta cu pietre preţioase la gât, acoperită cu dantelă împodobită cu trandafiri, cu mâneci până la încheietura mâinii şi o fustă lungă din dantelă. Creată de Vivian Worley, costumiera-şefă de la Sunset Gwendolyn mi-a aranjat părul într-un coc simplu, dar fára cusur, de care mi-a prins vălul de tul. N-am organizat noi mare parte din nuntă; Mary, Roger şi cei de la **Sunset** au controlat mai tot.

Din partea lui Don se aştepta să joace aşa cum voiau părinţii lui. Până şi eu îmi puteam da seama că ardea de **nerăb**dare să scape din umbra lor, să le eclipseze faima de **staruri** cu a lui. Fusese crescut să creadă că singura putere pe care merita să te străduieşti s-o obţii era celebritatea, iar ceea ce iubeam eu la el era faptul că era gata să devină cel mai puternic om din orice încăpere, fiind cel mai adorat.

Ni s-o fi aranjat toată nunta după bunul plac al altora, însă nouă ni se păreau sfinte iubirea noastră şi devotamentul faţă de celălalt. Când Don şi cu mine **ne**-am privrt în ochi şi ne-am ţinut de mână, şi am zis „Da” la **Beverly** Hills Hotel, ne-am simţit de parcă n-am fi fost decât noi doi acolo, în ciuda faptului că eram înconjuraţi de **jumătate de** Hollywood.

Spre finalul serii, după clopotele de nuntă şi **anunţarea** noastră drept cuplu căsătorit, Harry m-a luat **deoparte** şi m-a întrebat ce mai fac.

— Sunt cea mai faimoasă mireasă din lume în clipa asta, î-am zis. Mă simt extraordinar.

A izbucnit în râs.

— O să fii fericită? Cu Don? Crezi că o să aibă grijă de tine cum trebuie?

___Nici nu mă îndoiesc de asta.
Credeam în sufletul meu că găsisem pe cineva care mă înţelegea sau, cel puţin, o înţelegea pe cea care mă străduiam să fiu. La nouăsprezece ani, Don era finalul meu fericit.
Harry m-a cuprins cu braţul pe după umeri şi a zis:
— Mă bucur pentru tine, puştoaico!
L-am prins de mână înainte să şi-o poată retrage. Băusem două pahare de şampanie şi mă simţeam vioaie.
— Cum se face că tu n-ai încercat niciodată nimic? Ne cunoaştem de câţiva ani deja. Nici măcar un pupic pe obraz.
— Am să-ţi dau un pupic pe obraz dacă vrei, mi-a zis Harry cu un surâs.
— Nu la asta mă referam, şi o ştii şi tu.
— Voiai să se întâmple ceva? m-a întrebat el.
Nu eram atrasă de Harry Cameron, în ciuda faptului că era, categoric, un bărbat atrăgător.
— Nu! Nu cred că mi-am dorit.
— Dar ai vrut să vreau eu să se întâmple ceva?
Am zâmbit.
— Şi ce dacă? E ceva rău în asta? Sunt actriţă, Harry, să n-o uiţi!
A izbucnit în râs.
— Îţi scrie „actriţă” pe frunte. Mi-aduc aminte de asta în fiecare zi.
— Atunci, de ce, Harry? Care-i adevărul?
A sorbit din whisky şi şi-a luat mâna de pe mine.
— E greu de explicat.
— încearcă!
— Eşti tânără.
Am dat a lehamite din mână.
Majoritatea bărbaţilor nu par să aibă o problemă cu aşa o chestiune minoră. Propriul meu soţ e cu şapte ani mai

®are decât mine.M-am uitat în sală şi l-am văzut pe Don legănând$_{U.8e}$ cu mama sa pe ringul de dans. Mary era încă superbă, deşi trecuse de cincizeci de ani. Ajunsese celebră în epoca fil$_{mu}$. lui mut şi făcuse şi câteva sonore înainte să se retragă. E$_{ta}$ înaltă şi intimidantă, cu un chip care te frapa. Harry a mai tras un gât de whisky şi a pus paharul jos. Părea îngândurat.

— E o poveste lungă şi complicată. E suficient să zic că n-ai fost niciodată genul meu.

La felul în care o zisese, mi-am dat seama că încerca să-mi transmită ceva. Nu era interesat de fete ca mine. Nu era interesat de fete şi pace.

— Eşti cel mai bun prieten al meu de pe faţa pământului, Harry. Ştii asta?

A surâs. Mi-a lăsat impresia c-o făcuse pentru că era fermecat şi uşurat. Se destăinuise, chiar dacă vag, iar eu reacţionasem cu acceptare, cu toate că indirectă.

— Aşa să fie oare? a întrebat el.

Am încuviinţat din cap.

— Păi, atunci tu o să fii cea mai bună prietenă a mea.

Am ridicat paharul în cinstea lui.

— Cei mai buni prieteni îşi spun totul, am zis eu.

A zâmbit, ridicând şi el paharul.

— Nu cred asta, m-a tachinat. Nici măcar o clipă.

A venit Don şi ne-a întrerupt.

— Te deranjează rău, Cameron, dacă dansez cu mireasa mea?

Hairy a ridicat mâinile ca şi cum s-ar fi predat.

— îţi aparţine cu totul.

— Asta cam aşa e.

L-am luat pe Don de mână şi ne-am dezlănţuit pe tot ringul de dans. Mă privea drept în ochi. Chiar se uita la mine, mă vedea pe mine.

— Mă iubeşti, Evelyn Hugo?

— Mai mult decât orice pe lume. Tu mă iubeşti, Don Adler?

— Iţi iubesc ochii, ţâţele şi talentul. Faptul că n-ai absolut deloc fund. Iubesc totul la tine. Aşa că „da” ar fi puţin zis.

Am râs şi l-am sărutat. Eram înconjurați de oameni înghesuiți pe ringul de dans. Tatăl lui, Roger, fuma un trabuc cu Ari Sullivan în colț M-am simțit la milioane de kilometri depărtare de vechea mea viață, de cea care fusesem, de fata care avea nevoie de Ernie Diaz pentru ceva.

Don m-a tras la piept şi mi-a şoptit la ureche;

— Eu şi cu tine! Noi doi vom stăpâni oraşul ăsta!

Eram căsătoriți de două luni când a început să mă lovească.IA ŞASE SĂPTĂMÂNI DE CÂND NE CĂSĂTORISERĂM, DON şi cu mine filmam ceva lacrimogen în Puerto Vallarta, intitulat *One More Day.* Era vorba despre o fată bogată, Diane, ca- re-şi petrece, vara la a doua locuinţă a părinţilor ei, iar băiatul din partea locului, Frank, se îndrăgosteşte de ea. Normal, nu pot fi împreună pentru că părinţii ei nu sunt de acord.

Primele săptămâni de căsnicie cu Don fuseseră aproape pline de beatitudine. Ne cumpăraserăm o casă în Beverly Hills şi puseserăm să fie decorată cu marmură şi în. Dăduserăm petreceri aproape în fiecare weekend, bând şampanie şi cocktailuri toată după-amiaza până târziu în noapte.

Don făcea dragoste ca un rege, serios. Cu încrederea şi puterea unuia care comandă o flotă întreagă de oameni. Mă topeam sub el. La momentul potrivit, pentru el, aş fi făcut orice-şi dorea.

Declanşase ceva în mine. Ceva care mă transformase

dintr-o femeie care vedea în a face dragoste ca pe-o unealtă,
într-o femeie care ştia că să faci dragoste e o nevoie. Aveam
de nevoie de el! Aveam nevoie să fiu văzută! Mă trezeam la
viaţa sub privirea lui. Măritişul cu Don îmi arătase o alta
ţaţa a mea, o faţă pe care abia începeam s-o cunosc. O faţă care-mi plăcea.
W« tÎ am ajunS în Puert0 **Vallarta, ne-am petrecut câ- tiunp în v**
or**?-**Ş înainte de mmări**- Am ieşit cu o ambarca-**
w SXS' ^făcut scufundăli în ocean' **^**
HoUywoodul^ . ***ar **-licitările zilnice al

eUltimul film al lui Don, *The Gun at Point Dunne*, nu stătea prea bine la încasări. Era primul western pentru el, prima încercare de a juca un rol de erou de acţiune.

PhotoMoment tocmai publicase o cronică în care scrisese: „Don Adler nu e vreun John Wayne." *Hollywood Digest* fusese şi mai dur:,Adler arată ca un prost cu arma în mână." îmi dădeam seama că-l deranja, că-l făcea să se îndoiască de sine. O componentă vitală a planului său era să se facă **cunoscut** drept erou în filme de acţiune. Tatăl său jucase **în** mare parte rolul celui cu capul pe umeri în comedii cu nebuni zăpăciţi, al unui clovn. Don voia să dovedească faptul că el era un cowboy.

Nu i-a picat bine faptul că tocmai câştigasem Premiul Publicului la categoria „Cea mai bună stea în ascensiune".

în ziua în care filmam ultimul rămas-bun, când Diane şi cu Frank se sărută pentru ultima oară pe plajă, Don şi cu mine ne-am trezit în bungalow-ul nostru închiriat şi m-a pus să-i pregătesc micul dejun. Fii atentă, nu m-a ***rugat*** să i-l pregătesc. A

poruncit lătrat. Fără să ţin seama de tonul vocii lui, am sunat-o pe menajeră.

Era o mexicancă pe nume Maria. La sosire, nu eram sigură dacă ar trebui să vorbesc spaniola cu localnicii. Apoi, fără să iau o decizie oficială în această privinţă, m-am pomenit vorbind engleza cu toată lumea, pronunţând cu mare băgare de seamă cuvintele.

— Maria, vrei să-i pregăteşti, te rog, domnului Adler micul dejun? am zis eu în receptor, după care m-am întors spre Don să-l întreb: Ce-ai vrea? Nişte cafea şi nişte ouă?

Menajera noastră de la Los Angeles, Paula, îi pregătea micul dejun în fiecare dimineaţă. Ştia exact cum îi place. Mi-am dat seama în acel moment că nu acordasem niciodată atenţie acestui lucru.

Frustrat, Don şi-a smuls perna de sub cap şi şi-a trân- tit-o pe faţă, urlând în ea.

— Ce te-a apucat? l-am întrebat.

— Da că n-ai de gând să fii genul de nevastă care * pregătească micul dejun, ai putea măcar să ştii cuiT^ place! mi-a răspuns, tulind-o în baie. 1011

M -a deranjat gestul lui, dar nu m-a surprins **complet** învăţasem rapid că Don era amabil numai când era fericit iar fericit era numai când câştiga, îl cunoscusem pe când era în mijlocul unui şir^ de victorii, mă măritasem cu **el** când era în ascensiune. învăţam repede că Don cel scump nu era singurul Don.

Ceva mai încolo, în maşina noastră Corvette închiriată, Don a dat cu spatele ca să iasă de pe aleea de acces auto, pornind spre platoul de filmare aflat la zece străzi distanţă.

— Eşti pregătit pentru azi? l-am întrebat.

încercam să-l îmbărbătez.

Don s-a oprit în mijlocul drumului şi s-a întors iritat către mine.

— Sunt actor profesionist de mai mulţi ani decât ai tu în buletin.

Adevărat, deşi doar datorită unui detaliu mărunt. Apăruse, ca bebeluş, într-unui dintre filmele mute ale lui Mary. Nu mai jucase într-un film după aceea până la douăzeci şi unu de ani.

În urma noastra erau deja câteva maşini. încurcai circulaţia.

— Don..., am zis eu, încercând să-l încurajez să meargă înainte.

Nu mă asculta. Camionul alb din spatele nostru a început să facă manevre de ocolire, **încercând** să treacă de noi.

7 ml”a ziB ieri Alan Thomas? a întrebat Don.

Alan Thomas era noul lui impresar, care-l tot încuraja să părasească Sunset Studios, să devină **liber**-profesionist. 0 mulţime de actori îşi vedeau de cariera lor pe cont propria eeea ce ducea la plăţi mai mari pentru vedetele importante, iar Don începea să devină nervos. Tot vorbea despre cum ¿ST SZ* ^ - ** în-Fii cu băgare de seamă la bărbaţii care au ceva de dovedit!

— Mă tot întreabă lumea prin târg de ce foloseşti în continuare numele de Evelyn Hugo.

— Mi-am schimbat numele din punct de vedere legal. Ce vrei să spui?

— Pe frontispiciu. Ar trebui să scrie „Don şi Evelyn Adler” Asta zice lumea.

— Cine zice?

— Lumea.

— Care lume?

— Crede că la mine în casă cântă găina.

Mi-a picat capul în palme.

— Don, te porţi prosteşte!

Ne-a ajuns şi depăşit altă maşină şi i-am văzut pe ocupanţii ei cum ne-au recunoscut pe mine şi pe Don. Eram la câteva secunde de un articol de o pagină în *Sub Rosa* despre cum se ciorovăia perechea preferată a Hollywoodului. Ar fi zis, probabil, ceva de genul: „Au luat-o Adierii razna?” Bănuiam că Don vedea şi el titlurile apărând în presă în acelaşi timp cu mine, pentru că a pornit maşina, îndreptân- du-se spre platou. Când am ajuns, am zis:

— Nu-mi vine să cred c-am întârziat aproape patruzeci şi cinci de minute!

La care Don a replicat:

— Da, păi suntem Adieri. Ne permitem.

Chestia asta mi s-a părut absolut respingătoare. Am aşteptat până am ajuns amândoi ia el în rulotă şi am zis:

— Când vorbeşti aşa, parc-ai fi un mare nesimţit. N-ar trebui să spui asemenea lucruri unde te poate auzi lumea.

Tocmai îşi scotea haina. Urmau să vină cei de la costume dintr-o clipă într-alta. Ar fi trebuit să plec şi să mă duc în rulota mea. Ar fi trebuit să-l las în plata Domnului.

— Cred că ai rămas cu impresia nepotrivită aici, Evelyn, mi-a zis Don.

— Cum aşa?

A venit drept în faţa mea.

— Nu suntem egali, iubire! îmi pare rău **dac**-am fost de amabil, încât să uiţi asta! at*1

Am rămas fără cuvinte.

— Cred că ăsta ar trebui să fie ultimul film j faci. Cred că e momentul să avem copii.

Cariera lui nu mergea aşa cum îşi dorea, iar dacă nu avea să fie el cel mai ilustru membru al familiei lui, sigur nu avea să-mi permită mie să fiu.

L-am privit drept în ochi şi i-am zis:
— Exclus!
Atunci m-a plesnit peste faţă. Brusc, repede şi puternic.
S-a terminat înainte să-mi dau seama ce se petrecuse, doar că mă ustura pielea feţei de la lovitura pe care nu-mi venea să cred că-mi fusese aplicată.
Dacă n-ai fost niciodată plesnită peste faţă, dă-mi voie să-ţi spun ceva: e umilitor. Mai ales pentru că te podidesc lacrimile, fie că vrei să plângi, fie că nu. Şocul şi forţa loviturii stimulează canalele lacrimale.
N-ai cum să încasezi una în faţă şi să pari c-ai îndura -o stoicism. Tot ce poţi face e să te uiţi drept înainte, lăsan faţa să se înroşească şi ochii să-ţi strălucească *de* lacnm[1]-
Aşa că asta am făcut şi eu.
La fel cum făceam când mă lovea tata.
Mi-am dus mâna la falcă, simţind cum mi se î
Asistentul de regie a bătut la uşă. _gtră?
— Domnule Adler, domnişoara Hugo e cu dumneavoas
Don nu era în stare să vorbească.
— O clipă, Bobby! am zis eu, surprinsă de cât de reţi^ea mi-era vocea, de câtă încredere transmitea; suna ca ^unei femei care nu fusese lovită în viaţa ei.
Nu era nicio oglindă la care să pot ajunge uşor. tea cu spatele la ele, blocându-le. Am împins bărbia
— E roşie? am întrebat.
De-abia putea să se uite la mine, dar a aruncat oP^ fugară şa a dat din cap. Era copilăros şi ruşinat, ca fi l-aş fi întrebat dacă el spărsese geamul vecinului.
— Ieşi şi zi-i lui Bobby că am probleme femeieşti! O să fie prea jenat să mai întrebe

altceva. Apoi, spune-i persoanei de la costume să vină după tine la mine în rulotă şi pu- ne-l pe Bobby să-i spună celei pentru mine să vină aici în jumătate de oră!
— OK! a zis el, după care şi-a luat haina şi a plecat.
Imediat ce-a ieşit pe uşă, m-am încuiat înăuntru şi m-am
prăbuşit lângă perete. Mi-au dat lacrimile, odată ce nu mai era nimeni să le vadă.
Ajunsesem la aproape cinci mii **de** kilometri **de** locul în care mă născusem. Găsisem o cale **de** a mă afla la locul potrivit, la momentul potrivit. îmi schimbasem numele. Părul. Dinţii şi trupul. învăţasem jocul actoricesc. îmi făcusem prietenii potriviţi. Intrasem prin căsătorie într-o familie celebră. Mare parte a Americii îmi ştia numele.
Şi totuşi...
Şi totuşi...
M-am sculat de pe podea şi m-am şters la ochi. Am încercat să mă adun.
M-am aşezat la măsuţa de toaletă, cu cele trei oglinzi mărginite de becuri. Cât de prostesc din partea mea să cred că, dacă ajungeam vreodată în cabina unei stele de cinema, asta însemna că n-o să mai am necazuri!
Câteva clipe mai târziu, mi-a bătut Gwendolyn la uşă sa-mi aranjeze părul.
— 0 secundă! am strigat eu.
— Evelyn, trebuie să ne mişcăm repede. Deja sunteţi în întârziere.
— Numai o secundă!
M-am privit în oglindă şi mi-am dat seama că nu-mi puteam forţa roşeaţa să dispară. întrebarea era dacă sa am încredere în Gwen sau nu. M-am hotărât că da, trebuia să am.

am ridicat şi am deschis uşa.
0, scumpo! a zis ea. Arăţi groaznic!
— Ştiu.
S-a uitat mai bine la mine şi a priceput ce vedea

— **.Ai căzut?**

— **Da, am răspuns eu. Drept peste blat. Bărbia s-a 1 cel mai tare.** ^

Amândouă ştiam că mint.

Nici până în ziua de azi nu sunt sigură dacă Gwen m-a întrebat dacă am căzut ca să mă scutească de nevoia de a minţi sau ca să mă încurajeze să păstrez tăcerea.

Nu eram singura femeie lovită pe atunci. 0 mulţime de femei treceau prin aceleaşi lucruri prin care treceam şi eu. Exista un cod social pentru aşa ceva. Prima regulă era să-ţi ţii gura.

0 oră mai târziu, eram însoţită spre platou. Urma să filmăm o scenă chiar în faţa unui conac de pe plajă. Don stătea pe scaunul lui cu cele patru picioare îngropate în nisip, în spatele regizorului. A venit în fugă la mine.

— Cum te simţi, scumpo?

Glasul îi era atât de vesel şi alinător, că, pentru o clipa, am crezut că uitase ce se întâmplase.

— Sunt bine. Hai să trecem la treabă!

Ne-am ocupat locurile. Sunetistul ne-a pus microfoai^ Maşiniştii s-au asigurat că avem lumină suficienta. Mi- alungat totul din minte. ^

— Staţi aşa, staţi aşa! a strigat regizorul. Ronny, cu... ^ ^

Distras de conversaţia cu membrii echipei, s-a îndeP tat de aparatul de filmat. „ a

Don şi-a acoperit microfonul, după care mi-a P^us m pe piept, acoperindu-l şi pe-al meu. he

— Evelyn, îmi pare atât de rău! mi-a şoptit el la *** ^

M-am tras înapoi şi m-am uitat la el, uluită.

nu-mi mai ceruse până atunci scuze pentru că mă la**'

— N-ar fi trebuit să ridic mâna la tine, mi-a zis, cu umplându-i-se de lacrimi. Mi-e ruşine c-am făcut ceva <*re să te rănească.
Părea extrem de îndurerat.
— Fac orice să mă ierţi.
Poate că viaţa pe care crezusem c-o am nu era chiar atât a$_{e}$ departe.
— Poţi să mă ierţi? m-a întrebat.
Poate că totul nu era decât o greşeală. Poate că nu însemna că trebuia să se schimbe ceva.
___Sigur că pot, am răspuns.
Regizorul s-a întors în fugă la aparatul de filmat, iar Don s-a lăsat pe spate, luând mâinile de pe microfoanele noastre,
— Şi... Motor!
Don şi cu mine am fost nominalizaţi la Oscar pentru ***One*** *More* Day. Cred că toată lumea a. fost de acord că nu conta cât eram de talentaţi. Oamenilor le plăcea la nebunie să ne vadă împreună.
Nici până în ziua de azi nu ştiu dacă am fost buni în el. E singurul film pe care l-am făcut şi pe care n-am fost în stare să-l văd.CÂND TE LOVEŞTE O DATĂ UN BĂRBAT ŞI-ŞI CERE SCUZE, crezi că n-o să se mai repete.

După care îi spui că nu ştii sigur dacă vrei să faci copii vreodată, iar el te loveşte iar. îţi zici că e de înţeles ce-a făcut. I-ai spus-o cam urât. Tu chiar îţi doreşti copii într-o bună zi. Cu adevărat. Doar că nu ştii sigur cum o să împaci asta cu filmele. Ar fi trebuit însă să vorbeşti mai clar.

în dimineaţa următoare, îţi cere scuze şi-ţi aduce flori. Se aşază în genunchi.

A treia oară, e o ceartă dacă să ieşim la Romanoffs sau să stăm acasă. Al cărei subiect este, îţi dai tu seama când te împinge în peretele din spatele tău, *imaginea* **căsniciei** tale în public.

A patra oară e după ce pierdeţi amândoi la **Oscaruri.** Tu eşti într-o rochie de mătase smarald cu un umăr go • El, în frac. A băut prea mult la petrecerile de după ceremonia de decernare a premiilor, încercând să-şi lingă r nile. Stai pe locul din faţă în maşină pe aleea de **acces** auto a casei tale şi te pregăteşti să intri în casă- El e sU părat c-a pierdut.

îi spui că-i în regulă. El îţi spune că nu înţelegi, îi aminteşti că şi tu ai pierdut. El zice: „Da, dar părinţii tăi sunt nişte gunoaie din Island. Nimeni nu se aşteaptă la nimic din partea ta.” f Ştii că n-ar trebui, dar zici: „Sunt din Hell's Kitchen, boule- El deschide portiera maşinii parcate şi te împinge Când se târăşte înapoi la tine înlăcrimat a doua ***zi de*** di-mineaţa, nu-l mai crezi de fapt, dar ştii că ***așa ae face***

.La fel cum îţi repari o gaură din rochie cu un ac de siguranţă sau pui bandă adezivă peste o crăpătură din geam.

Asta-i partea la care mă blocasem, partea În care accepţi scuzele pentru că e mai uşor decât să mergi la rădăcina problemei, când Harry Cameron a intrat în cabina mea şi mi-a dat vestea cea bună. *Fiicele doctorului Aîarch* primise undă verde.

— Tu eşti Jo, Ruby Reilly - Meg, Joy Nathan - Amy şi Celia St James - Beth.

— Celia St. James? De la Olympian Studios?

A dat din cap că da.

— Ce-i cu încruntătura asta? Credeam că n-o să-ţi mai încapi în piele de încântare.

— Ah! am făcut eu, întorcându-mă mai bine spre el. Aşa e! Absolut!

— N-o simpatizezi pe Celia St. James?

l-am zâmbit.

— Javra aia adolescentă o să mă ia la jocul actoricesc.

Şi-a lăsat capul pe spate, izbucnind în râs.

Celia St. James făcuse vâlvă în presă mai devreme în anul acela. La vârsta de nouăsprezece ani jucase o tânără mamă văduvă într-un film de epocă, o dramă de război Toată lumea zisese că avea să fie cu siguranţă nominalizată la Oscar anul următor. Exact genul de om pe care studioul şi l-ar fi dorit în rolul lui Beth.

Şi exact genul de om pe care Ruby şi cu mine l-am fi urât.

— Ai douăzeci şi unu de ani, eşti măritată cu cea mai mare vedetă de film de la momentul actual şi tocmai ai fost nominalizată la un premiu Oscar, Eveiyn.

Harry avea dreptatea lui, dar şi eu o aveam pe-a mea. Celia avea să reprezinte o problemă.

— E OK! Sunt gata! O să dau totul, iar când oamenii o să

uite la film, o să zică: „Beth şi mai cum? A, sora mijlocie
care moare? Ce-i cu ea?”

N-am absolut nicio îndoială, a zis Harry, cuprinzându-ma cu braţele. Eşti fantastică, Eveiyn, toată lumea o ştie!

Am zâmbit.

— Chiar crezi?

Uite o chestie despre vedete pe care toată lumea **artrebu'** s-o ştie: ne place să ni se spună că suntem adorate şi vrem s-o repetaţi. Ulterior, în viaţa mea aveau să vină mereu oa- meni la mine şi să zică: „Sunt sigur că nu vrei să m-auzi trăncănind despre cât de grozavă eşti”, iar eu mereu ziceam aparent în glumă: „A, înc-o dată nu face nimic.” Adevărul e că lauda e ca o dependenţă. Cu cât ai parte de mai multă, cu atât mai multă îţi trebuie ca să te menţii pe linia de plutire.

— Da! Chiar cred!

M-am ridicat de pe scaun să-l îmbrăţişez, dar, tocmai în acel moment, lumina mi-a scos în evidenţă partea de sus a pometelui, punctul rotund chiar de sub ochi. L-am văzut pe Harry cum îşi plimbă privirea pe faţa mea.

Putea să vadă vânătaia uşoară pe care încercam s-o ascund, violetul şi albastrul de sub suprafaţa pielii, ieşind prin fondul de ten aplicat.

— Evelyn! a zis el, punându-şi degetul mare pe faţa mea, ca şi cum ar fi simţit nevoia s-o pipăie ca să se asigure ca era adevărat.

— Harry, nu!

— Il omor!

— Nu, n-ai s-o faci!

— Suntem cei mai buni prieteni, Evelyn! Tu şi cu min^

— Ştiu! am zis. O ştiu.

— Ai zis că cei mai buni prieteni îşi spun totul.

— Şi tu ai ştiut că era vrăjeală când am zis-o.
L-am fixat cu privirea, iar el m-a fixat cu privirea la ran" dullui.
— Dă-mi voie să te ajut! Ce pot să fac?
— Poţi **să te asiguri că arăt mai bine decât Celia, bine decât toate celelalte, fa copiile de lucru zilnice.**
— Nu la asta mă refer.
— Dar e tot ce poţi face.
— Evelyn..,
M-am ţinut tare.
— Nu e nicio mutare de făcut aici, Harry!
A înţeles ce-am zis. Nud puteam părăsi pe Don Adler.
— Aş putea să discut cu Ari.
— îl iubesc, am zis, întorcându-mă cu spatele şi prinzân- du-mi cerceii.
Era adevărat. Don şi cu mine aveam probleme, dar în aceeaşi situaţie erau şi mulţi alţi oameni.
Era singurul bărbat care aprinsese ceva în mine.
Uneori mă uram pentru că-l doream, pentru că mă pomeneam în- seninându-mă atunci când îmi acorda atenţie, că tot aveam nevoie de aprobare din partea lui. Dar aşa stăteau lucrurile, îl iubeam şi-l doream la mine în pat. Mai voiam şi să rămân în lumina reflectoarelor.
— Şi cu asta am încheiat discuţia!
O clipă mai târziu, s-a auzit altă bătaie în uşă. Era Ruby Reilly. Filma o dramă în care juca rolul unei tinere călugăriţe. Stătea în faţa noastră într-o tunică neagră şi o rasă albă, ţinându-şi gluga în mână,
— Ai auzit? m-a întrebat ea. Păi, sigur c-ai auzit. E Harry aici.
Harry a izbucnit în râs.
— începeţi amândouă repetiţiile în trei săptămâni.
Ruby l-a pocnit în joacă peste braţ.
— Nu, nu rolul ăla! Ai auzit c-o s-o joace Celia St. James pe Beth? Boarfa aia o să ne arate ea nouă!

Vezi, Harry? am făcut eu. Celia St. James o să strice totul.ÎN DIMINEAŢA ÎN CARE AM ÎNCEPUT REPETIŢIILE LA *FIICELE doctorului March*, Don m-a trezit cu micul dejun la pat. J$_u$. matate de grepfrut şi o ţigară aprinsă. Mi s-a părut foarte romantic gestul, pentru că era exact ce-mi doream.

— Noroc astăzi, scumpo! mi-a zis el, îmbrăcându-se şi ieşind pe uşă. Ştiu c-o să-i arăţi Celiei St. James ce înseamnă să fii actriţă.

Am zâmbit şi i-am urat o zi bună. Am mâncat grepfrutul şi am lăsat tava pe pat când m-am băgat la duş.

Când am ieşit, menajera noastră, Paula, se afla în dormitor, strângând după mine. Tocmai culegea mucul ţigării mele de pe pilotă. II lăsasem pe tavă, dar trebuie că alunecase de acolo.

Nu păstram ordinea în casa.

Hainele mele din seara precedentă zăceau pe podea. Papucii erau pe comodă. Prosopul în chiuvetă.

Paula avea ceva de muncă şi nu mă considera prea fermecătoare. Asta era clar.

Poţi să faci asta mai încolo? am întrebat-o eu. îmi pare tare rău, dar mă grăbesc să ajung pe platou!

Mi-a zâmbit politicos şi a plecat.

De fapt, nu mă grăbeam. Nu voiam decât să mă îmbrac şi nu aveam de gând s-o fac în faţa Paulei. Nu voiam să vadă c-aveam o vânătaie violet-închis ce se îngălbenea pe coaste.

Don mă împinsese pe scări cu nouă zile în urmă. Chiar şi acum, când vorbesc despre asta la atâta amar de ani, tot simt nevoia sa-l apăr. Să spun că n-a fost aşa de rău precum

cX*™ 6ram apr o ape de baza scăril °r m-a împins cât să cad cam vreo patru trepte şi apoi pe podea.
Din nefericire, măsuţa de lângă uşă, unde ţineam cheile şi **corespondenţa,** mi-a întrerupt căderea. Am aterizat pe ea cu partea stângă, iar mânerul sertarului de sus m-a nimerit drept în cutia toracică.
Atunci când am zis că s-ar putea să-mi fi rupt o coastă, Don a replicat „O, nu, draga mea! Eşti în regulă?", ca şi cum nu el m-ar fi împins.
Ca o idioată, i-am zis: „Cred că sunt bine."
Vânătaia n-avea să dispară repede.
Paula a dat buzna pe uşă o secundă mai târziu.
— Scuze, doamnă Adler, am uitat...
M-am panicat.
— Pentru numele lui Dumnezeu, Paula! Te-am rugat să pleci!
S-a întors şi-a ieşit, iar ceea ce m-a scos cel mai tare din sărite a fost că, dacă tot era să vândă o poveste, de ce nu pe asta? De ce n-a spus lumii că Don Adler îşi bate nevasta? De ce-a ales, în schimb, să se ia de mine?
La două ore după aceea, mă aflam pe platoul de filmare de la *Fiicele doctorului March.* Hala izolată acustic fusese transformată într-o casă simplă din New England, cu tot cu zăpadă ia ferestre.
Ruby şi cu mine facuserăm front comun împotriva Ceîiei St. James, ca să n-o lăsăm să ne fure filmul, în ciuda faptului că oricine o joacă pe Beth îmboldeşte publicul să-şi caute batista.
Nu poţi să-i spui unei actriţe că o maree în creştere ridică toate bărcile. La noi nu merge aşa.
În prima zi de repetiţii însă, când Ruby şi cu mine stă-team lângă bufet şi beam cafea, a devenit clar că Celia St. James nici nu avea habar cât de mult o uram noi toate,
— O, Doamne! a exclamat ea. Sunt aşa de speriată!
Era îmbrăcată cu nişte pantaloni gri şi un pulover roz,

mânecă scurtă. Avea o faţă copilăroasă, de fată obişnu- lta' °fhi mari, rotunzi şi albaştri-deschis, gene lungi. Buze cu ad ancitura de la partea superioară pronunţată, de forma
arcului lui Cupidon, păr lung, roşcat căpşună. Era **simplita** tea dusă la perfecţiune.
Eu eram genul de frumuseţe pe care femeile ştiau că nu pot s-o imite vreodată cu adevărat. Bărbaţii ştiau că nici n-o să se apropie de o femeie ca mine. Ruby era genul de frumuseţe elegantă, distantă. Ruby era *cool* Ruby era şic.
Celia însă era genul acela de frumuseţe pe care simţeai c-o poţi ţine în mână, în sensul că, dacă-ţi jucai bine cărţile, ai fi putut ajunge să te căsătoreşti cu ea.
Ruby şi cu mine eram conştiente ce fel de putere era aceea, şi anume accesibilitatea.
Celia a prăjit o felie de pâine la bufet şi a uns-o din belşug cu unt de arahide, după care a muşcat din ea.
— De ce naiba eşti speriată? a întrebat-o Ruby.
— Habar n-am ce fac! a răspuns ea.
— Celia, chiar nu te poţi aştepta să ne prosteşti cu chestia asta cu „Vai, mămiţica mea!", am zis eu.
S-a uitat la mine, iar felul în care m-a privit m-a făcut sa mă simt ca şi cum nimeni nu se mai uitase până **atunci** la mine. Nici măcar Don.
— Asta mă doare.
M-am simţit un pic prost, dar n-aveam de gând s-o **arat.**
— N-am insinuat nimic, am zis eu.
— Ba da, ai facut-o, clar, a replicat Celia. Cred că **eşti** un pic cam cinică. „ ^
Ruby, prietena mea de vreme bună, s-a **prefăcut** ca-aude pe asistentul de regie strigând-o şi-a şters-o.
— Mi-e greu să cred că o femeie despre care tot oraşul c-o să fie nominalizată la OBcar la anul se îndoieşte de cap«01* tatea ei de-a o juca pe Beth

March. E rolul cel mai greu şi[care] trezeşte cea mai mare simpatie din toată treaba.

— Dacă-i pe-aşa, atunci de ce nu l-ai luat ***tu?*** m-a întreb^

— Sunt **prea bătrână pentru el,** Celia. **Mulţumesc** de în**trebare,** totuşi!

A zâmbit şi mi-am dat seama că-i făcusem jocul.

Atunci a uiceput să-mi fie Ceha St. James simpatică.- HAI SĂ RELUĂM DE AICI MÂINE! ZICE EVELYN.

Soarele a apus de mult. Aruncând o privire în jurul meu remarc resturile micului dejun, ale prânzului şi ale cinei împrăştiate prin cameră.

— OK!

— Apropo, adaugă ea când încep să strâng. Agentul meu de presă a primit un e-mail de la redactorul tău. întreba de o şedinţă foto pentru coperta din iunie.

— Ah! fac eu.

Frankie m-a căutat de câteva ori deja. Ştiu că trebuie s-o sun, s-o pun la curent cu situaţia, dar... pur şi simplu habar n-am care-mi va fi următoarea mutare.

— Să înţeleg că încă nu le-ai spus care-i planul, remarcă Evelyn.

îmi bag computerul în geantă.

— încă nu.

îmi provoacă oroare uşoara undă de ruşinare care mi se aude în glas când o spun.

— Nu face nimic! Nu te judec, dacă de asta te temi. Dumnezeu ştie că nu-s eu marea apărătoare a adevărului.

Mă bufneşte râsul.

— O să faci ceea ce trebuie să faci.

— Aşa e! încuviinţez.

Doar că, pur şi simplu, nu ştiu încă ce anume.

Când ajung acasă, pachetul de la mama mă aşteaptă după de la intrarea în clădire. îl iau şi-mi dau seama că-i incredibil de greu. Sfârşesc prin **a-l** împinge pe podeaua d
egresie cu piciorul. îl trag, treaptă cu treaptă, pe scări • îl tarai în apartament.

Deschizând cutia, constat că e plină cu albume fot. de-ale tatălui meu.

Pe coperta fiecăruia e ştanţat „James Grant" în coltul din dreapta, jos.

Nimic nu mă poate opri să mă aşez, direct pe podea în locul în care mă aflu, uitându-mă la poze una câte una.

Fotografii de platou cu regizori, actori celebri, figuranţi plictisiţi, asistenţi de regie şi câţi şi mai câţi sunt toate acolo. Tata şi-a iubit meseria. îi plăcea la nebunie să facă poze oamenilor care nu erau atenţi la el.

Mi-aduc aminte că, odată, cam cu un an înainte să moară, a acceptat o slujbă de două luni la Vancouver. Mama şi cu mine l-am vizitat de două ori cât a stat acolo; era mult mai frig decât la Los Angeles, iar el era mai mult plecat. L-am întrebat de ce. De ce nu putea să lucreze acasă? De ce trebuise să accepte slujba aceea?

Mi-a zis că voia să facă o muncă de pe urma căreia să simtă că prinde puteri. „Trebuie să faci şi tu la fel, Monique. Când o să fii mai mare. Trebuie să găseşti o meserie care să-ţi facă inima să se simtă mare, nu una care să ţi-o facă să se simtă măruntă. OK? îmi promiţi?" A întins mâna, iar eu i-am strâns-o, ca şi cum am fi încheiat o afacere. Aveam şase ani. Până să împlinesc opt ani, deja îl pierdusem.

Am păstrat mereu în suflet vorbele lui. Mi-am petrecut anii adolescenţei cu o presiune arzătoare să găsesc o pasiune, ceva care să-mi îmbogăţească sufletul cumva. N-a fost uşor. în liceu, multă vreme

după ne luaserăm **rămas**-bun de la tata, am încercat cu teatrul şi orchestra. Am încercat sa mă înscriu la cor. Am încercat fotbalul şi dezbaterile. Într-un moment pe care l-am perceput ca pe o revelaţie divină, am încercat fotografia, sperând ca acel lucru care-i îmbogăţise sufletul tatei o să-l îmbogăţească şi pe al meu.

însă abia când am primit sarcina să scriu un articol în care făceam profilul unui coleg de la cursul de compunere din primul an la USC[I], am simţit cumva că-mi creşte inima în piept. îmi plăcea să scriu despre oameni adevăraţi. îmi plăcea să găsesc modalităţi interesante de a interpreta lumea reală. îmi plăcea ideea de a crea o legătură între oameni prin împărtăşirea poveştilor lor.

Urmând chemarea acelei părţi din inima mea, am ajuns la Facultatea de Jurnalism de la NYU[II]. Ceea ce a dus la un stagiu de practică la WNYC. Am continuat pasiunea aceea cu o viaţă de liber-profesionistă pentru bloguri jenante, trăind de la un salariu la altul şi de azi pe mâine, după care am ajuns într-un final la *Discourse,* unde l-am cunoscut pe David, care lucra la un nou design pentru site, apoi la *Vivant* şi acum la Evelyn.

Un lucru mărunt pe care mi-l spusese tata într-o zi friguroasă la Vancouver a reprezentat baza întregului meu drum prin viaţă.

Pentru o fracţiune de secundă, stau şi mă întreb dacă l-aş mai fi ascultat oare de n-ar fi murit. M-aş fi agăţat eu oare de fiecare cuvinţel dacă mi s-ar fi părut că sfaturile lui erau disponibile nelimitat?

La sfârşitul ultimului album foto, dau peste nişte imagini realizate fără ştirea subiecţilor şi care nu par a fi făcute pe un platou de filmare. Sunt de la un grătar. O recunosc pe mama în fundal în unele dintre ele.

I **University of Southern California (n. tr.).**

II **New York University (n. tr.).**

După care, chiar la urmă, se află una cu mine şi părinţii mei.

N-am cum să am mai mult de patru ani în poza respectivă. Mănânc o felie de tort cu mâna, **uitându**-mă drept în aparat, ţinută de mama în braţe şi cu tata cuprinzân- du-ne pe amândouă pe după umeri. Majoritatea oamenilor mă strigau atunci pe primul prenume, Elizabeth. Elizabeth Monique Grant.

Mama presupusese c-o să ajung să fiu o Liz sau Lizzy. Tatei îi plăcuse însă mereu numele de Monique şi nu se
putea abţine să nu mă strige astfel. Îi aminteam **adesea** * primul meu prenume era Elizabeth, iar el spunea că p$_{0a}$? să fie oricare prenume doream eu să fie. Când s-a dus, n$_{e}$. devenit clar atât mamei, cât şi mie, că ar trebui să fie nique. Onoratul tuturor chestiilor care aveau legătură cu $_{e}$î ne mai alina un pic durerea. Aşa că prenumele meu de alint a devenit prenumele meu adevărat. Mama îmi aduce **adesea** aminte că prenumele meu a fost un dar de la tata.

Uitându-mă la poză, mă frapează să văd cât de frumoşi erau părinţii mei împreună. James şi Angela. Ştiu cât i-a costat să-şi clădească o viaţă împreună, să mă aibă pe mine. O albă şi un negru la începutul anilor '80, niciunul dintre ei din familii care să debordeze de fericire în privinţa acestui aranjament. Ne-am mutat adesea înainte să moară tata, încercând să găsim un cartier unde părinţii mei să se simtă în largul lor, să simtă că au cămin. Mama nu s-a simţit binevenită în Baldwin Hills. Tata nu s-a simţit bine în Brentwood.

Eram deja la şcoală când am cunoscut o altă persoană care arăta ca mine. Se numea Yael. Tatăl ei era dominican, iar mama, din Israel. Îi plăcea să joace fotbal. Mie, să mă costumez. Rareori cădeam de acord în vreo privinţă. Mie însa uni plăcea faptul că, atunci când o întreba cineva dacă e evreica, ea răspundea:

„Sunt pe jumătate evreică.” Nu mai ştiam pe nimeni altcineva care să fie *pe jumătate* ceva.

Multă vreme m-am simţit ca două jumătăţi.

După care a murit tata şi m-am simţit ca şi cum eram P[e] jumătate mama şi pe jumătate pierdută. O jumătate pe care o resimţeam atât de puternic ca fiindu-mi smulsă, fără de care eram incompletă!

Uitându-mă acum la fotografia cu noi trei din 1986, [eU]> în salopetă, tata, în tricou polo, iar mama, într-o geaca. Ţ blugi, arătăm ca şi cum locul nostru ar fi unul lângă alt«[1]; Nu par să fiu pe jumătate ceva şi pe jumătate altceva, ci mai degrabă un tot, al lor. Iubită. Mi-e dor de tata. Tot timpul mi-e dor de el. Numai ca, momentele în care mă aflu în punctul în care munca pe <*[r]

IA O SĂPTĂMÂNĂ DE LA ÎNCEPEREA REPETIŢIILOR, D$_{0N}$ SI cu mine stăteam întinşi pe pat. El a întrebat cum mai ml geau lucrurile, iar eu am recunoscut că, într-adevăr, Celia era pe cât de bună crezusem eu c-are să fíe.

—Păi, *The People of Montgomery County* o să fie iar pe locul întâi săptămâna asta. Sunt din nou pe cai mari, iar contractul meu urmează să fie renegociat la sfârşitul anului. Ari Sullivan e dispus să facă orice vreau eu ca să fiu mulţumit. Aşa că numai o vorbă să zici, iubi, şi, pac!, a şi zburat-o.

— Nu! i-am spus eu, punându-i mâna pe piept şi lăsân- du-mi capul pe umărul lui. E în regulă. Eu am rol principal, ea, secundar. N-o să mă îngrijorez prea tare şi, oricum, îmi place ceva la ea.

— Şi mie îmi place ceva la tine, a zis Don, trăgându-mă peste el.

Pentru o clipă, toate grijile mi s-au risipit complet.

A doua zi, la pauza de prânz, Joy şi cu Ruby s-au dus să-şi ia salată de curcan. Mi-au căzut ochii pe Celia.

— Nicio şansă să vrei s-o tai la un milk shake, aşa-i? întrebat ea.

Nutriţionistului de la Sunset nu i-ar fi plăcut să mă bând un milk shake. Ce nu ştia însă n-avea să-l **omoare.**

Zece minute mai târziu, ne aflam în Chevroletul model 1956 roz ca pielea de bebeluş al Celiei, îndreptându-ne spte Hollywood Boulevard. Celia era o şoferiţâ groaznică. Mă ţineam strâns de mânerul portierei, ca şi cum ar fi *fost în* stare să-mi salveze viaţa. Celia a oprit la semaforul de la Sunset Boulevard, colţ cu **Cahuenga.**

— Mă gândesc la Schwab's, a zis ea, surâzând. **Schwab**'s era locul unde venea toată lumea pe timp de zi pe atunci şi toată lumea ştia că Sidney Skolsky, de la *Photo- play,* venea să lucreze zilnic acolo.

Celia voia să fie văzută în acel loc. Voia să fie văzută acolo cu mine.

— Ce joc joci tu aici? am întrebat eu.

— Nu joc niciun joc, a replicat ea, fals insultată c-aş insinua aşa ceva.

— Of, Celia! am zis eu, dând din mână. Fac treaba asta de câţiva ani în plus faţă de tine. Tu eşti cea care tocmai a picat din camionul cu napi. Nu ne confunda!

Se făcuse verde, iar Celia a călcat acceleraţia.

— Sunt din Georgia, a zis. De lângă Savannah.

— Aşa, şi?

— Doar ziceam că n-am căzut din camionul cu napi. Am fost descoperită de un tip de la Paramount la mine în oraş.

Mi s-a părut cumva intimidant, poate chiar ameninţător, faptul că cineva se dusese special cu avionul până acolo ca s-o curteze. Eu îmi croisem drum în oraş cu propriul meu sânge, cu sudoare şi lacrimi, iar la Celia dăduse fuga Hollywoodul încă de dinainte să ajungă cineva.

— Tot ce se poate. Numai că eu ştiu ce joc joci tu, iubire. Nimeni nu se duce la Schwab's pentru milk shake.

— Uite ce e! mi-a zis ea, schimbând uşor tonul spre mai multă sinceritate în glas. Mi-ar prinde bine un articol sau două. Dacă e să am rolul principal într-un film, am nevoie sa-mi fie recunoscut numele.

— Şi toată treaba asta cu milk shake-ul nu-i decât un vicleşug ca să fii văzută cu mine?

Mi s-a părut insultător. Atât faptul că eram folosită, cât Şi că eram subestimată.

Gelia a clătinat din cap.

— Nu, deloc! Voiam să merg la un milk shake cu ti$_{ne}$ ■ când am ieşit de la studio, mi-am zis: „Ar trebui să mer$_{get}$|î la Schwab's."

Celia a oprit brusc la semaforul de pe Sunset, colţ cu Highland. Mi-am dat seama în acel moment că, pur şi âim- piu, aşa conducea ea, cu picior de plumb pe acceleraţie şi pe frână.

—Fă la dreapta! am zis eu.

—Poftim?

—Fă la dreapta!

—De ce?

— Celia, fa naibii la dreapta până nu deschid portiera maşinii ăsteia şi m-arunc pe ea!

M-a privit de parc-aş fi fost sărită de pe fix, aşa cum era şi corect. Tocmai ameninţasem că mă sinucid dacă nu dă semnal.

A făcut la dreapta pe Highland.

— Fă stânga la semafor!
N-a pus întrebări. Doar a dat semnal, după care a cotit-o pe Hollywood Boulevard şi i-am spus să **parcheze** pe un drum lateral. Am mers pe jos până la CC **Brown**'s.
— Au îngheţată mai bună, i-am zis când intram.
O puneam la locul ei. Nu aveam de gând să mă las fotografiată cu ea dacă nu voiam, dacă nu era ideea mea. C[u] siguranţă nu aveam să las pe cineva mai puţin **celebru** ca mine să-mi dea ordine.
Celia a încuviinţat din cap, simţind usturimea loviturii-
Ne-am aşezat la tejghea, iar tipul de după ea a **venit** la noi, rămânând preţ de o clipă fără grai.
— Ăă..., a făcut el. Doriţi meniuri?
Am clătinat din cap.
— Ştiu ce vreau. Celia?
S-a uitat la el.
— Malţ de ciocolată[l], vă rog!
I-am **urmărit** ochii aţintindu-se asupra ei, asupra felului în care se apleca în faţă uşor cu braţele strânse, ceea ce-i scotea în evidenţă pieptul. Ea părea să nu-şi dea seama de ceea ce făcea, fapt care pe el îl fermeca şi mai tare.
— Iar eu vreau un milk shake de căpşuni, am zis.
Când s-a uitat la mine, am văzut cum face ochii şi mai mari, ca şi cum ar fi vrut să cuprindă cât mai mult din mine
dintr-odată.
— Sunteţi... Evelyn Hugo?
— Nu, am zis eu, după care am zâmbit şi l-am privit drept în ochi, ironică şi aţâţătoare, vorbind pe acelaşi ton şi cu aceleaşi inflexiuni ale vocii pe care le folosisem de nenumărate ori când fusesem recunoscută prin oraş.
A tulit-o.
— Nu mai face botic, dulceaţă! am zis eu, uitându-mă la Celia, care fixa tejgheaua lucioasă cu privirea. Te alegi cu un milk shake mai bun.
— Te-am supărat. Cu treaba cu Schwab's. îmi pare rău!
— Celia, dacă e să ajungi aşa de mare cum clar vrei să ajungi, trebuie să înveţi două chestii.
— Care sunt acelea?

l **Băutură preparată cu ciocolată şi lapte malţificat, obţinut din- [Fun] amestec de lapte praf şi extract de înalţ, care conferă un uşor *** dulce şi de nucă (n. tr.).**

— Una la mână, trebuie să te bagi în sufletul oameni-

lor şi să nu te simţi prost când o faci. Să ştii că n-o să-ţi dea nimeni nimic dacă nu ceri. Ai încercat. Ţi s-a spus că nu. Treci peste!

— Şi a doua?

— Când te foloseşti de oameni, să fii bună la asta!

— N-am încercat să mă folosesc de tine...

Ba da, Celia. Iar pe mine nu mă deranjează. N-aş ezita nicio clipă să mă folosesc de tine. Şi nici nu m-aş aştepta să
stai pe gânduri când e să te foloseşti de mine. Ştii care-i di.
ferenţa dintre noi două?

— Sunt o **mulţime** de diferenţe intre noi doua.

— Ştii la care anume mă refer?

— Care? . XT w

— Că eu ştiu să mă folosesc de oamem. Nu ma deranjează ideea, iar toată energia pe care o consumi încercând să te convingi că nu te foloseşti de ei eu o consum perfecţi nându-mă în acest sens.

— Şi te mândreşti cu asta?

— Mă mândresc cu ce mi-a adus.

— Te foloseşti de mine? Acum?

— Dac-aş face-o, nici n-ai şti.

— De-aia te şi întreb.

Tipul de la tejghea s-a întors cu milk shake-urile noastre. Arăta de parcă trebuise să-şi ţină un discurs moralizator numai ca să ni le dea.

— Nu! i-am zis Celiei, după ce-a plecat.

— Nu ce?

— Nu, nu mă folosesc de tine!

— Tii, ce uşurare!

M-a frapat ce penibil de naivă era, cum mă credea aşa de uşor şi de repede... Spuneam adevărul, totuşi...

— Ştii *de ce* nu mă folosesc de tine? am întrebat.

— Ar trebui să fie bun, a zis ea, luând o gură din milk shake, iar eu am izbucnit în râs, surprinsă de tonul sătul de viaţă din vocea ei şi viteza cu care vorbise

Celia avea să câştige mai multe Oscaruri decât oricine ÎZlÎr^ noaStre de la acea vreme. **Mereu**

^matice. ^ am consi- o viteză de reacţie! V∗ într”o

«>*edie. Avea aşa

— Motivul pentru care nu mă ^ i

nimic să-mi oferi. Cel puţin nu ∗ ° Bc de tine este că n”al

A luat iar o gură din milk shake, simţind usturimea vorbelor mele. Atunci m-am aplecat şi eu în faţă, luând o gură din al meu.

— Nu cred că-i adevărat, a zis ea. Da, eşti mai cunoscută decât mine. Faptul că eşti măritată cu Căpitanul Hollywood poate avea un astfel de efect asupra unui om. În afară de asta însă, ne aflăm în acelaşi punct, Evelyn. Ai făcut câteva roluri bune. Şi eu la fel, iar acum apărem împreună într-un film pe care l-am acceptat pentru că ne dorim un premiu Oscar. Hai să fim sincere, la capitolul ăsta stau mai bine ca tine!

— Cum aşa?

— **Pentru că sunt o actriţă mai bună.**

M-am oprit din sorbit milk shake-ul cu paiul şi m-am întors spre ea.

— Da' cum ţi-ai dat seama?

A dat din umeri.

— Nu-i o chestie pe care-o putem măsura, bănuiesc. Dar e adevărată. Am văzut *One More Day.* Eşti chiar bună. Dar eu sunt şi mai şi, iar tu ştii asta. De-aia tu şi Don aţi fost cât pe ce să puneţi să fiu dată afară din proiect.

— Nu, n-am făcut-o.

— Ba da, Ruby mi-a zis.

Nu m-am supărat pe Ruby că-i zisese Celiei ce-i spusesem eu, la fel cum nu te superi pe un câine că latră la poştaş. Pur şi simplu, aşa sunt ei.

— A, bine! Deci eşti mai bună actriţă ca mine. Şi da, sigur, poate că Don şi cu mine am discutat despre concedierea ta. Şi ce dacă? Mare brânză!

— Păi, aici băteam şi eu. Sunt mai talentată decât tine, iar tu eşti mai puternică decât mine.

— Aşa, şi?

Aşa că ai dreptate, nu prea mă pricep să mă folosesc de oameni. Aşa că încerc altfel. Hai să ne ajutăm una pe alta!

Am sorbit din nou din milk shake, uşor intrigată.

— **Cum aşa?**

_ **După program, o să te ajut cu scenele tale.**

Iar eu o să vin cu tine la Schwab's? Mă ajuţi să fac ce-ai făcut tu. Sa devin o stea.

— Şi după aia, ce? Ajungem amândouă celebre şi tal$_{en}$. tate? Concurăm pentru fiecare slujbă din oraş?

— **Presupun că e şi asta o opţiune.**

— Şi cealaltă?

— Realmente îmi placi, Evelyn. M-am uitat pieziş la ea.

A râs de mine.

— Ştii că, probabil, majoritatea actriţelor din oraşul ăsta nu vorbesc serios când zic aşa ceva, dar eu nu vreau să fiu ca majoritatea actriţelor. Chiar îmi placi. îmi place să te urmăresc pe ecran. îmi place cum, în clipa în care apari într-o scenă, nu mă pot uita la nimic altceva. îmi place felul în care pielea ta e prea închisă pentru părul tău blond, felul în care cele două n-ar trebui să se potrivească şi totuşi par atât de naturale la tine. Sinceră să fiu, îmi place cât de calculată şi de groaznică eşti.

— Nu sunt groaznică!

— O, ba da, eşti, cu siguranţă, a zis Celia, râzând. Să pui să fiu concediată pentru că eşti de părere c-am să-ţi arăt eu ţie? Groaznic! Pur şi simplu, groaznic, Evelyn! Sa te lauzi cum te foloseşti tu de oameni? Terifiant! Mie însă îmi place când vorbeşti despre asta. îmi place cât eşti de sinceră, de lipsită de ruşine. Atâtea femei mănâncă rahat în tot ce spun şi fac pe aici. îmi place că tu mănânci rahat numai când îţi iese ceva de aici.

— Lista asta de complimente pare să conţină **şi** multe insulte, am zis eu.

Celia a **încuviinţat din cap.**

ckZl¹” ™ / Și Urmăre^ ⁸â obţii acel lucru. Nu cred se mai îndoieşte cineva din oraşul ăsta că Evelyn Hugo o** să fie cea mai mare stea de la Hollywood într-o bună zi. Nu doar pentru că eşti o apariţie spectaculoasă, ci pentru că te-ai **hotărât** s-ajungi nu mare, ci uriaşă, şi o să fii. Eu vreau să fiu prietenă c*o asemenea femeie, asta spun! Prietenă **adevărată**. Nu chestii penibile, stil Ruby Reilly, cu băgat cu**ţitul** în spate, vorbit pe la colţuri. Prietenie. Prin care de**venim** fiecare dintre noi mai bună şi trăim mai bine tocmai pentru ne cunoaştem.

Am studiat-o.

___Trebuie să ne aranjăm una alteia părul şi chestii de genul ăsta?

___Sunset plăteşte oameni pentru aşa ceva. Deci nu.

___Trebuie să ascult ce probleme ai tu cu bărbaţii?

— Cu siguranţă, nu.

— Şi atunci ce? Alegem să ne petrecem timpul împreună şi încercăm să ne fim alături?

— Evelyn, tu n-ai mai avut prieteni?

— Bineînţeles c-am avut.

— Cineva real, apropiat? Adevărat?

— Am un prieten adevărat, mulţumesc!

— Cine e?

— Harry Cameron.
— Harry Cameron ţi-e prieten?
— Mi-e cel mai bun prieten.
— Ei, atunci bine, a zis Ceha, întinzând mâna să dea noroc cu mine. Am să-ţi fiu pe locul al doilea la capitolul cel mai bun prieten, după Harry Cameron.

l-am luat mâna şi i-am strâns-o ferm.

— Bine! Mâine te duc la Schwab's şi după aia putem re- Peta împreună.

Mulţumesc! mi-a zis ea cu un surâs luminos, ca şi cum ar *

Aţinut tot ce-şi dorea pe lume.

— M-a îmbrăţişat cu entuziasm şi, când ne-am desprins, Zbatul de după tejghea se holba la noi. **A® cerut nota.**E din partea casei, a zis el, ceea ce mie mi s-a tr cel mai tâmpit lucru, pentru că, dacă ar trebui să primeasr[w] cineva mâncare gratis, nu bogaţii sunt aceia.

— O să-i spuneţi soţului dumneavoastră că mi-a plâ[cut] mult de tot ***The Gun at Point Dunne?***

— Ce soţ? am întrebat eu cu câtă cochetărie **puteam** Celia a izbucnit în râs şi i-am zâmbit şi eu în **treacăt** Ceea ce-mi ziceam însă cu adevărat era; ***Nu pot să-i*** spun ***asta. 0 să creadă că râd de el şi o să mă pocnească.***

Sub Rosa

22 iunie 1959

EVELYN CEA RECE, RECE DE TOT

De ce oare un cuplu frumos, cu o casă superbă cu cinci dormitoare, n-ar fi interesat s-o umple cu o liotă de copii? Ar trebui să-i întrebaţi pe Don Adler şi Evelyn Hugo. Sau poate doar pe Evelyn.

Don vrea copil şi, cu siguranţă, noi toţi aşteptăm cu sufletul la gură să aflăm când o să apara pe lume vlăstarul acestor două fiinţe frumoase. Ştim c-am leşina de emoţie la vederea unui copil al lor.

Evelyn însă refuză.

în schimb, nu vorbeşte decât despre cariera ei, inclusiv despre noul ei film, *Fiicele doctorului March.*

Mai mult, Evelyn nici măcar nu încearcă să ţină casa curată sau sa ia aminte la cererile simple ale soţului şi nici nu se deranjează să se poarte frumos cu servitorii.

în schimb, iese la Schwab's cu fete singure precum Celia St. James!

Sărmanul Don! Stă acasă, tânjind după un copil, în [tlmp ce] Evelyn se distrează de minune în oraş.

Totul se învârte în jurul lui Evelyn în casa aia.

Unde a lăsat un soţ *foarte* nemulţumit

.- TREABA ASTA E PE BUNE? AM ÎNTREBAT, ARUNCÂND RE-
vista pe biroul lui Harry, care o văzuse deja, desigur.
— Nu-i chiar aşa de rău!
— Nu-i nici de bine.
— Nu, nu e!
— De ce nu s-a ocupat nimeni de asta? am întrebat.
— Pentru că *Sub Rosa* nu mai ascultă de noi.
— Cum adică?
— Nu le mai pasă de adevăr sau de acces la staruri. Tipăresc, pur şi simplu, ce vor ei.
— Da' de bani le pasă, nu?
— Da, dar câştigă mai mult dacă discută plini de aroganţă despre dedesubturile căsniciei tale decât ne permitem noi să le plătim.
— Sunteţi Sunset Studios!
— Şi, dacă n-ai observat, nu mai câştigăm la fel de mulţi bani ca altădată.
M-am dezumflat. Stăteam pe unul dintre scaunele din faţa biroului lui Harry. S-a auzit o bătaie în uşă.
— Celia sunt, a zis ea de după uşă.
M-am dus şi i-am deschis.
— Să înţeleg c-ai văzut articolul, i-am zis.
S-a uitat la mine.
— Nu-i chiar aşa de rău!
— Nu-i nici de bine, am replicat.
— Nu, nu e!
Mulţumesc! Sunteţi o comoară la casa omului.
Ceha şi cu mine terminaserăm de turnat *Fiicele dod* rulm March* cu o săptămână înainte. Noi două, împre**

Harry şi **Gwendolyn, ieşiserăm să sărbătorim cu frip-** turi **şi băutură** la Musso & Frank **a doua zi după încheierea filmărilor.**

Harry ne dăduse mie şi Celiei vestea bună că Ari credea că avem nominalizările asigurate.

în fiecare seară după filmări, Celia şi cu mine stătuse- răm până târziu la mine în rulotă să ne repetăm scenele. **Celia** era o **adeptă** a Metodei[1],

încercând să „devină” personajul ei, ceea ce nu prea se pupa cu stilul meu. Reuşise însă să mă înveţe cum să găsesc momente de adevăr emoţional în împrejurări false.

Erau vremuri ciudate la Hollywood. Păreau să existe două lumi paralele pe atunci.

Una era afacerea studiourilor, cu actori ai studiourilor şi dinastii ale studiourilor. Apoi era şi Noul Hollywood, care-şi croia drum spre inima publicului, actori adepţi ai Metodei şi filme curajoase cu antieroi şi finaluri în coadă de peşte.

Până la serile acelea cu Ceha, în care împărţeam un pachet de ţigări şi o sticlă de vin pe post de cină, nu acordasem atenţie chestiilor noi.

Indiferent ce influenţă o fi avut ea asupra mea, fusese una bună, pentru că Ari credea c-aş putea câştiga un Oscar, ceea ce mi-a făcut-o şi mai simpatică.

Nu mai resimţeam ieşirile noastre săptămânale în locuri populare ca Rodeo Drive ca pe o favoare. Eram bucuroasă

[1] Stil de interpretare descoperit de actorul şi regizorul rus Constantin Sergheevici Stanislavski la începutul secolului al [LEA] Şi Popularizat în SUA de către actorul şi profesorul de ongine poloneză Lee Strasberg în cadrul şcolii Actors Studio de [DE] [EW YORK]- Actorii interpretează cât mai natural, folosindu-se [CA] JF[XPENEN]T:A din viaţa personală, cu gesturi şi mod de vorbire ^ n viaţa reală. Printre cei mai cunoscuţi adepţi ai acestui stil [E] interpretare se numără Marlon Brando, Al Pacino sau Daniel [D]«YŁEWIS (N. TR.).122 Ţ[AYLOR] Jenkins **R**eid

s-0 **fac,** să atrag atenţia asupra ei pentru simplul faptc^
făcea plăcere compania sa. ' , . ”
Aşa se face că stăteam în biroul lui Harry, p^ du-mă **ofticată** pe amândoi că nu-mi erau de ajutor, dar ^ ind că mă aflam alături de cei doi preferaţi ai mei.
— Ce zice Don de asta? a întrebat Celia.
— Sunt sigură că mă caută peste tot prin studio.
Harry s-a uitat expres la mine. Ştia ce s-ar fi putut în. tâmpla dacă Don citea articolul într-o dispoziţie proastă.
— Celia, tu filmezi azi? a întrebat. .Celia a clătinat din cap.
___*The Pride ofBelgium* începe abia săptămâna viitoare.
Am nişte probe la garderobă, după prânz.
— O să-ţi mut probele. De ce nu vă duceţi tu şi cu Evelyn la cumpărături? Putem să sunăm la *Photoplay* să le dăm de ştire c-o să fiţi pe Robertson.
— Şi să fiu văzută umblând prin oraş cu fata singură Celia St. James? am intervenit eu. Sună perfect a ceea ce n-ar trebui să fac.
În minte mi se derula rapid conţinutul acelui articol stupid: „Nu se deranjează să se poarte frumos cu servitorii.”
— Gură-spartă aia! am zis eu, când mi-am dat seama, izbind cu pumnul în braţul **scaunului.**
— La ce te referi? a întrebat Harry.
— Afurisita de menajeră.
— Crezi că menajera ta a vorbit cu *Sub Rosat*
— Sunt sigură că ea a vorbit cu *Sub Rosa.*

— În regulă, bine, o să fie concediată. Pot s-o trimit pe Betsy pe la voi s-o dea afară. N-are să mai fie acolo când ajungi acasă.
Mi-am evaluat opţiunile.

Ultimul lucru de care aveam nevoie era să nu vrea A*e- un col'n filmele Pent™ ^ nu voiam să-i dăruie* brn al ^ ^ desi^ că majoritatea cinefil; nu-şi dea „r ^^ a*a -va. S-ar fi putut să n* Ş dGa 86ama ca ^a *gândeau.* Numai că, după ce citeauceva, următoarea dată când ieşea un film de-al meu aşa gâ'.şi spună că existase mereu ceva la mine care nu fi Txcuse şi nu-şi putuseră da seama exact ce anume. 6 Oamenilor nu prea le trezeşte compasiunea şi nici nu le e dragă o femeie care se pune pe sine pe primul loc şi nici nu le vine sa respecte un bărbat care nu-şi poate ţine nevasta în frâu Aşadar, lucrurile n-arătau bine nici pentru Don.

— Trebuie să discut cu Don, am zis, ridicându-mă în picioare. Harry, poţi să-l pui pe doctorul Lopani să sune la mine acasă în seara asta? Undeva, pe la ora şase?

— De ce?

_Am nevoie să mă sune şi, când răspunde Paula, trebuie să pară grav, ca şi cum ar avea să-mi dea nişte veşti importante. Trebuie să pară suficient de îngrijorat ca să-i trezească ei curiozitatea.

-OK...

— Evelyn, ce naiba pui la cale? a întrebat Celia, uitân- du-se la mine.

— Când ajung eu la telefon, trebuie să spună exact asta, am zis eu şi am luat o bucăţică de hârtie pe care am început să mâzgălesc ceva.

Harry a citit-o şi i-a dat-o şi Celiei, care s-a uitat uimită la mine.

S-a auzit o bătaie la uşă şi, fără să fie poftit înăuntru, a intrat Don.

— Te-am căutat peste tot! a zis el.

Glasul lui nu vădea nici mânie, nici afecţiune. Numai că eu îl cunoşteam şi ştiam că la el nu exista căldicel. Absenţa căldurii însemna fior rece.

~ Presupun c-ai citit porcăria asta?

Ţinea revista în mână.

— Am un plan, am zis.

— Fir-ar să fie, sigur că ai un plan! Ar fi bine să aibă careva un plan. N-o să umblu prin oraşul ăsta cu imaginea

ou ţinut sub papuc de nevastă. Cameron, ce s-a întâmplat aici?
— Mă ocup de problemă, Don!
— Bun! . „ .
— între timp, cred c-ar trebui sa auzi planul lui Evely^ Cred că e important să fii şi tu de acord înainte să-l puriăîn
ml Dons-a aşezat pe scaunul de vizavi de Celia. A salutat-o
din cap.
— Celia!
— Don!
— Cu tot respectul, cred că asta e o chestiune pe care s-o discutăm numai noi trei? a zis el.
— Desigur! a replicat Celia, ridicându-se de pe scaun.
— Nu! am sărit eu, întinzând mâna s-o opresc. Rămâi! Don s-a uitat la mine.
— E prietena mea.
Şi-a dat ochii peste cap şi a ridicat din umeri.
— Şi care-i planul, Evelyn?
— O să mă prefac c-am pierdut o sarcină.
— Pentru ce naiba?
. — O să mă urască şi probabil o să-şi piardă respectul pentru tine dacă cred că nu vreau să-ţi fac un copil, am zis, în ciuda faptului că taman aşa stăteau lucrurile între noi.
Asta era marea problemă pe care ne deranja s-o abordăm. Cam era adevărat ce se spusese.
— O să vă compătimească pe amândoi dacă cred că nu poate, a zis Celia.
— Compătimire? Ce tot spui acolo, compătimire? Nu vreau să fiu compătimit. Nu există nicio putere în compătimire. Nu poţi să vinzi filme cu compătimirea.
Atunci a deschis Harry gura şi-a zis:
— Ba pe naiba că nu poţi!

Când a sunat telefonul la şase şi zece, a răspuns Paula şi» *at tuga în dormitor să-mi spună că mă căuta doctorul. Am ndicat receptorul cu Don lângă mine. worul a citit scenariul scris pentru el.Cei şapte soţi auui Evelyn Hugo 125

început să plâng cât de tare puteam, în eventualitatea **Paula** s-ar fi decis să-şi vadă şi ea de treabă o dată. în Jumătate de oră mai târziu, Don a coborât şi i-a zis Pau- • - **trebuia** s-o dăm afară. N-a fost amabil, ci suficient de

cât s-o scoată din sărite, pentru că *s-ar putea* sa dai fuga la ziarele de scandal sa spui despre faptul că angajatoarea ta a pierdut sarcina, însă, dacă tocmai ai fost concediată, cu *siguranţă* o să dai fuga la ele cu ştirea în cioc.Sub Rosa

29 iunie 1959

URAŢI-LE DE BINE LUI DON SI EVELYN! AU NEVOIE

Cuplul care are totul, dar nu poate avea ceea ce-şi doreşte cu adevărat...

În casa lui Don Adler şi Evelyn Hugo, lucrurile nu sunt ceea ce par a fi. Poate părea ca şi cum Evelyn îi refuză avansurile lui Don când vine vorba de făcut copii, dar adevărul e cu totul altul.

Fiindcă tot timpul am crezut că Evelyn îl respingea pe Don, dar se pare că se dădea peste cap. Evelyn şi cu Don îşi doresc cu disperare un mic Don şi o mică

Evelyn care să alerge prin casă, dar natura n-a fost blândă cu ei.

***Se* pare că de fiecare dată când sunt pe cale** „să-şi **mareasca familia", lucrurile iau o întorsătură proastă.**

oaS ^ l0Vit 1Una aceasta' Pentru a ^

Să le trimitem urări de bine lui Don şi lui Evelyn!

Uite-aşa se vede ca banii n-aH,.« & . • • ' u$_{uni}$i $_{1}$^{n}-aauc fericirea, oameni

ÎN SEARA **DE DUPĂ APARIŢIA NOULUI ARTICOL, DON NU** era convins că fusese mutarea corectă, iar Harry era ocupat, dar nu putea spune cu ce, lucru care ştiam că înseamnă că se întâlneşte cu cineva.

Iar eu voiam să sărbătoresc.

Aşa că a venit Celia pe la mine şi am împărţit o sticlă de vin.

— N-ai menajeră, a zis ea, căutând un tirbuşon în bucătărie.

— Nu, am răspuns, oftând. Nu până nu termină studioul de aprobat toate candidatele.

Celia a găsit tirbuşonul şi i-am întins o sticlă de cabernet.

Nu zăbovisem niciodată prea mult în bucătărie şi mi se părea ireal să mă aflu acolo fără să mă supravegheze cineva, să se ofere să-mi facă un sandvici sau să găsească orice căutam. Când eşti bogat, nu simţi că-ţi aparţin anumite părţi din casa ta. Bucătăria era una dintre acestea pentru mine.

Am căutat prin dulapuri, încercând să-mi amintesc unde erau paharele de vin.

— Ah! am exclamat când le-am găsit. Aici!

Ceha s-a uitat la ce-i dădeam.

— **Astea-s pahare înguste de şampanie.**

~ A, da! am zis, punându-le la loc unde le găsisem. ^ ^ Mai aveam pahare de alte două dimensiuni. I-am arătat câte unul din fiecare Celiei.

— **Care?**

Ăla mai rotund. Nu te **pricepi la articolele de sticlă? Articole de sticlă, articole pentru servit, nu ştiu nimic** ^{de}**spre asta. Aminteşte-ţi, scumpi, că sunt nou îmbogăţită**

!Râzând, Celia **a turnat în pahare.**

— Fie nu mi-am permis să am aşa ceva, fie am f08t de bogată, că am avut pe cineva care să se ocuPe in ^ meu. **Niciodată** între cele două extreme.

— **Asta**-mi place mie mult la tine, a zis Celia, lu^ pahar plin şi întinzându-mi-l, iar pe celălalt luându-l ^ Eu am avut bani toată viaţa. Părinţii mei se poartă ^ cum ar exista o aristocraţie recunoscută în Georgia< Tot' fraţii şi toate surorile mele, cu excepţia fratelui meu ma! mare, Robert, sunt întocmai ca părinţii mei. Sora mea, fie becca, crede că faptul că apar în filme este o ruşine pen tru familie. Nu pentru partea cu Hollywoodul, ci pentru c „muncesc". Zice că munca e înjositoare. Îi iubesc pe toţi şi urăsc pe toţi. însă aşa sunt familiile, bănuiesc.

— Ştiu şi eu? am zis. Eu nu prea am cine ştie ce familie. De fapt, vreo familie.

Tata şi cu restul rudelor pe care le aveam în Hell's Kitchen nu reuşiseră să ia legătura cu mine, dac-or fi şi încercat, iar eu nu stătusem trează nici măcar o noapte fră- mântându-mă din pricina lor.

Ceha s-a uitat la mine. Nu părea nici să mă compăti- mească, nici să se simtă jenată pentru toate lucrurile pe care le avusese în copilărie, iar eu nu.

— Un motiv cu atât mai bun să te admir aşa cum te admir, a zis ea. Tot ce ai ţi-ai obţinut singură.

Şi-a înclinat paharul, ciocnindu-l de al meu.

— **în** cinstea ta! Pentru că eşti absolut de **neoprit.**

Am izbucnit în râs şi am băut cu ea.

-Ştii **că, de fapt, o cheamă Eleanora Fagan? a ® ' trebat-o** pe Celia. Billie Holiday **sună, pur** şi simp^

— Hai! i-am zis, conducând-o din bucătărie în living- Mi-am pus băutura pe măsuţa de cafea cu **picioare** c acele de păr şi m-am dus la pick-up. Am scos discul cu W *J® Satin* al lui BiUie Holiday de la fundul grămezii. Don »

putea s-o sufere pe Billie Holiday, numai că el nu se afl» ţ
— Ştii că. - — ----------9 am
trebat-o pe C mai drăguţ.
M-am aşezat pe una dintre canapelele noastre albastre ca- pitonate. Celia stătea pe cea de vizavi de mine. îşi strânsese picioarele sub ea şi stătea cu mâna liberă pe labele acestora.
— Al tău care e? Chiar e Evelyn Hugo?
Mi-am luat paharul de vin şi am mărturisit adevărul.
— Herrera. Evelyn Herrera.
Ceha n-a prea reacţionat. N-a zis: „Deci *eşti* latinoame- ricana" sau „Ştiam eu că te prefaci", aşa cum mă temusem că s-ar putea să gândească. N-a zis că asta explica de ce era pielea mea mai închisă decât a ei sau a lui Don. De fapt, n-a zis nimic până când a rostit:
— E frumos!
— Şi al tău? am întrebat eu.
M-am ridicat şi am trecut pe partea ei de canapea, ca să nu mai fie atâta distanţă între noi.
— Celia St. James...
— Jamison.
— Poftim?
— Cecelia Jamison. Ăsta mi-e numele adevărat.
— Un nume grozav. De ce ţi l-au schimbat?
— Eu mi l-am schimbat.
— De ce?
— Pentru că sună ca al unei fete care ţi-ar putea fi vecină, iar eu mi-am dorit dintotdeauna să fiu genul de fată de care te simţi norocos să dai cu ochii.
Şi-a lăsat capul pe spate şi şi-a terminat vinul.
— Ca tine.
— O, încetează!
— Tu să încetezi! Ştii al naibii de bine ce eşti. Cum îi impresionezi pe cei din jurul tău. Aş face moarte de om pentru

Piept ca ăia şi buze pline ca ale tale. îi faci pe oameni
să [86] gândească să te dezbrace, pur şi simplu
apărând complet ^brâcată într-o încăpere.
Am simţit că roşesc auzind-o vorbind de mine aşa.
Vor-
î** despre cum mă vedeau bărbaţii. Niciodată nu mai
au- [m 0 fe]meie vorbind despre mine astfel.
Celia mi-a luat paharul din mână. A dat pe gât vin^
— Ne mai trebuie nişte vin! a zis ea, fluturând
paharul în aer.
Am zâmbit şi am dus ambele pahare în bucătărie.
Celia m- urmat, stând rezemată de blatul melaminat
cât am turnat
— Prima dată când am văzut *Father and Daughter,*
ştii ce-am crezut? m-a întrebat ea.
Billie Holiday cânta acum abia auzit în fundal.
— Ce? am întrebat eu, Intinzându-i paharul.
L-a acceptat şi l-a lăsat jos o clipă, după care s-a
cocoţat cu un salt pe blat şi l-a luat. Era îmbrăcată cu
pantaloni pescăreşti de un albastru-închis şi o
helancă albă, fără mâneci.
— Am crezut că eşti cea mai frumoasă femeie
creată vreodată şi că noi toate ar trebui să nu mai
încercăm.
A dat repede pe gât jumătate din paharul ei.
— Ba nu!
— Ba da!
Am luat şi eu o gură de vin.
— N-are nicio logică, i-am zis. Tu să mă admiri pe
mine de parcă tu ai fi altfel. Eşti frumoasă de pici, să
fie clar! Cu ochii tăi mari şi albaştri, şi silueta ta de
clepsidră.... Credea împreună le dăm ceva de văzut
tipilor.
— Mulţumesc! a replicat Celia, zâmbind.
Mi-am terminat paharul şi l-am pus pe blat. Celia a
interpretat gestul ca pe o provocare să facă la fel cu

al ei. S-a şters la gură cu vârfurile degetelor când a terminat. Am mai turnat vin pentru amândouă.

— Cum de-ai învăţat toate chestiile tainice şi viclene pe care le ştii? a întrebat Celia.

— Habar n-am despre ce vorbeşti, i-am răspuns cu o undă de cochetărie în glas.

— Eşti mult mai deşteaptă decât laşi mai pe toată lu®8* să vadă.

— Eu?!

Cehei începea să i se facă pielea de găină, aşa că am pus sa ne întoarcem în birou, unde era mai cald. Vântul o»**deşert** transformase seara de iunie într-una rece. Când a început să mi se facă şi mie frig, am întrebat-o dacă ştie cum
să facă focul.
___ Am văzut lume făcându-l, a răspuns ea, dând din umeri. __ Şi eu. L-am văzut pe Don, dar eu, una, nu l-am făcut
niciodată.
— îl putem face şi noi. Putem face orice.
— în regulă! Tu mai deschide o sticlă de vin* iar eu o să m-apuc să încerc să-mi dau seama cum să-l aprind.
— Grozavă idee!
Şi-a azvârlit pătura de pe umeri şi a dat fuga în bucătărie. Am îngenuncheat în faţa şemineului şi am început să zgândăr cenuşa, apoi am luat doi butuci şi i-am aşezat perpendicular.
— Avem nevoie de ziar, a zis ea când a revenit. A, şi am decis că nu mai are rost să folosim pahare.
Am ridicat ochii şi-am văzut-o bând hulpav din sticlă. Râzând, am luat ziarul de pe masă şi l-am aruncat în şemineu.
— Am ceva şi mai bun! am exclamat eu şi am dat fuga sus să iau exemplarul din *Sub Rosa* care mă făcuse javră rece.
M-am întors în goană să i-l arăt.
— Il ardem pe ăsta.
Am aruncat revista în şemineu şi am aprins un chibrit.
— Fă-o! a zis ea. Arde-i pe nemernicii ăia!
Flacăra a încreţit paginile, ţinându-le locului pentru o clipă, după care s-a stins. Am aprins încă un chibrit şi l-am
aruncat în şemineu.
Cumva reuşisem să fac un pic de jar, după care a răsărit
0 ^că/ă micuţă când a luat foc o bucată de ziar.

^gulă, am zis eu. Mă simt încrezătoare că, uşurel, înii lese.

Ceha a venit la mine şi mi-a întins sticla de vin. Am lu- . S am sorbit din ea.

Ai un picuţ de recuperat, a spus când am încercat să l- au înapoi.

Am **izbucnit** în râs şi am dus sticla înapoi la gură. Era un vin scump. îmi plăcea să-l beau ca > ca şi cum nu însemna nimic pentru mine. *Fetele din HelVs Kitchen nu pot să bea genul asta de vin* c *nimic.* - n i -

— în regulă, în regula, da-l înapoi! a zis Celia.

Am ţinut de sticlă ca s-o tachinez, nevrând să slăbesc strânsoarea.

Şi-a pus mâna peste mâna mea, trăgând cu aceeaşi forţă ca mine. Atunci am zis:

— OK, e tot al tău!

Am zis-o însă prea târziu şi i-am dat drumul prea devreme.

I s-a împrăştiat vin pe toată bluza ei albă.

— 0, Doamne! îmi pare rău!

Am luat sticla, am pus-o pe măsuţă, am luat-o de mâna pe Celia şi am tras-o în sus pe scări.

— Poţi să iei cu împrumut o bluză. Am una perfectă pentru tine.

Am condus-o în dormitor şi drept la dulapul meu. Am urmarit-o cu privirea cum cerceta încăperea din ochi, ambianţa dormitorului pe care-l împărţeam cu Don.

— Pot să te întreb ceva? a zis cu dezinvoltură şi o notă de melancolie în glas.

Am crezut că s-ar putea să mă întrebe dacă cred în fantome sau dragoste la prima vedere.

— Sigur că da.

— Şi promiţi să spui adevărul? a întrebat, **aşezându**-se pe colţul patului.

— Nu tocmai.

A izbucnit în râs.

vedenj **** ^^ ^barea, am zis eu, şi o *

— Il iubeşti?
— Pe Don?
— Pe cine altcineva?
Am stat să mă gândesc. îl iubisem cândva. îl iubiflpm D18em **foarte** mult. Il mai iubeam oare?
— Nu ştiu!
_ E totul pentru publicitate? Te-ai băgat doar ca să fii oAdler?
— Nu, nu cred!
— Atunci?
M-am dus lângă ea şi m-am aşezat pe pat.
— E greu de zis dacă-l iubesc sau nu, sau dacă sunt cu el dintr-un motiv sau altul. îl iubesc şi de multe ori îl urăsc. Sunt cu el datorită numelui lui şi datorită faptului că ne distrăm. Ne distram tare mult şi încă se mai întâmplă asta uneori. E greu de explicat.
— Te satisface?
— Da, foarte mult. Uneori mă doare dorinţa de a fî cu el atât de rău, că mi se face jenă. Nu ştiu dacă o femeie ar trebui să dorească un bărbat aşa de tare cât constat eu că-l doresc pe Don.
M-o fi învăţat Don că eram capabilă să iubesc pe cineva şi să-l doresc, dar mă mai învăţase şi c-ai putea să doreşti pe cineva şi când nu-l placi, că poţi dori pe cineva *mai ales* când nu-l placi. Cred că azi chestiei ăsteia i se zice futai din ură, dar e o denumire grosolană pentru ceva ce reprezintă o experienţă foarte omenească, senzuală.
— Uită c-am întrebat! a zis Celia, ridicându-se de pe pat.
îmi dădeam seama c-o deranjase răspunsul.
— Stai să-ţi dau bluza! am spus eu, îndreptându-mă spre
comodă.
Era una din bluzele mele preferate, liliachie şi cu colţurile gulerului prinse cu nasturi şi un luciu

argintiu. Numai că mie nu-mi venea bine. Abia de puteam să mă închei peste Piept.
Celia era mai mică decât mine, mai delicata.
Poftim! i-am zis, întinzându-i-o.
A luat-o şi s-a uitat la ea.

— E superbă culoarea! Ştiu. Am furat-o de pe platoul de la *Father and* Dau*ghter.* Să nu spui nimănui!

— Sper că ştii deja ca toate secretele tale sunt în^ ranţă cu mine, mi-a răspuns Celia începând să se desch^ la nasturi ca să-şi pună bluza.

Cred că, pentru ea, replica fusese una aruncată aşa, g fie, dar pentru mine însemna mult. Nu pentru că venea de la ea, bănuiesc, ci pentru că, *atunci când* o spusese, îmi dă- dusem seama că o credeam.

— Da, ştiu!

Lumea crede că intimitatea are legătură cu sexul. Intimitatea însă are legătură cu adevărul.

Atunci când îi poţi spune cuiva adevărul, când i te poţi arăta, când poţi sta în faţa acelei persoane, iar răspunsul său este: „Eşti în siguranţă cu mine." Asta e intimitatea.

Conform acestor standarde, acel moment cu Celia reprezenta maximul de intimitate de care avusesem parte alături de cineva, ceea ce m-a făcut să mă simt atât de recunoscătoare, încât voiam s-o cuprind cu braţele şi să nu-i mai dau drumul niciodată.

— Nu sunt sigură că o să-mi vină, a zis ea.

— Probeaz-o! Pariez c-o să-ţi vină, şi dacă da, e a ta.

Voiam să-i dau multe lucruri. Voiam să fie al ei ce aveam

eu. M-am întrebat dacă aşa te simţi când iubeşti pe cineva. Deja ştiam ce înseamnă să fii îndrăgostit de cineva. 0 simţisem şi acţionasem mânată de sentimentul respectiv. Dar sa *iubeşti* pe cineva... Să ţii la persoana respectivă. Să-ţi ^*ampT* ^ *a 61 Şi Să4i Zicl: Suntem împreună, orice s-sr*

— în regulă! a zis Celia.

pomen^^ bjUZa Pe pat Când ^otea pe a ei, m-am ST2 rrrå la nuan*a deschisă a Pielii sale * icattlT U albul s*ălucitor al sutienului ei. A* ^TmiL l? m Care s â n i i >l o c să fie

ridicaţi de .ut* decor ' făCCaU 8ă pară * sutienul era purtat doar de
Am urmărit cu privirea linia îngustă de pistrui cafenii **care** coborau într-o parte până pe şoldul drept.
— Ei, salut! a zis Don.
Am sărit de surpriză. Celia a icnit şi 8-a repezit să-şi pună bluza la loc.
Don a izbucnit în râs.
— Da' ce tot faceţi voi aici? ne-a tachinat el. M-am dus la el şi i-am zis:

Absolut nimic.PhotoMoment

2 noiembrie 1959

VIAŢĂ DE PETRECĂREAŢĂ

Celia St. James îşi face un nume în oraş! Nu datorită faptului că-i o actriţă super. Piersica din Georgia ştie cum să-şi facă prietenii potriviţi.

Cel mai cunoscut dintre aceştia este starleta preferată a tuturor, Evelyn Hugo. Celia şi cu Evelyn au fost văzute peste tot prin oraş, la cumpărături, sporo- văind şi chiar şi găsindu-şi timp pentru o rundă sau două de golf feminin la Beverly Hills Golf Club.

Iar ca sa fie totul şi mai şi, se pare că prietenele vor merge la o mulţime de întâlniri duble în viitorul apro-

pmt Celia a fost zărită la Trocadero cu nimeni altul Evelynjfr ** ™ i a t al S0*0rului ** BtafultSSr 7 bărbat * disc^ des*re o tru Celfa St^îames ~ e <*n moment bun pen -_ NU VREAU** S-O **FAC! A ZIS CEHA.**

Era îmbrăcată cu o rochie neagră, ajustată pe corp şi cu decolteu adânc în V. Genul de rochie în care eu n-aş fi putut ieşi din casă ca să nu fiu săltată pentru prostituţie. Purta un colier de diamante pe care Don îi convinsese pe cei de la Sunset să i-l împrumute.

Sunset nu se ocupa cu ajutatul actriţelor liber-profesio- niste, dar Celia voia diamantele, iar eu voiam ca ea să aibă tot ce-şi dorea, şi Don voia ca eu

să am tot ce-mi doream, cel puţin în cea mai mare parte a timpului.

Tocmai avusese rolul principal în al doilea său western, *The Righteous*, după ce insistase la greu pe lângă Ari Sulli- van să-l mai lase să facă o încercare. De data asta, criticile spuneau altceva. Don devenise „bărbat cum se cuvine". Îi convingea pe toţi, la a doua lui încercare, că e un star de acţiune formidabil.

Ceea ce se traducea în faptul că filmul lui era pe primul loc în ţară, iar Ari Sullivan îi oferea tot ce-i cerea.

Aşa ajunseseră la gâtul Celiei diamantele alea, cu un rubin mare în centru care se odihnea în capul pieptului.

Eu eram iar în verde smarald. Un aspect care începea să *nă caracterizeze. De data asta, era o rochie cu umerii goi, din *peau de soie*| strânsă pe talie, lungă până la pământ şi cu mărgele bordând decolteul. Aveam o coafură cu părul întors spre înăuntru.

M-am uitat la Celia, care se privea în oglinda măsuţei mele de toaletă, făcându-şi de lucru cu coafura ei înfoiată.

Un tip de satin mai puţin lucios şi mai granulat (n. tr.).

__ Trebuie s-o faci! am zis eu.

_Nu vreau! Asta nu contează?

Mi-am luat poşeta plic, făcută să se asorteze cu rochia mea

— Nu prea.

— Nu eşti şefa mea, aşa să ştii!

_De ce suntem noi prietene?

— Sincer? Nici nu-mi mai aduc aminte.

— Fiindcă întregul nostru e mai important decât suma părţilor noastre.

— Şi ce dacă?

— Atunci când e vorba de rolurile pe care să le accepţi şi cum să le joci, cine e la conducere?

— Eu!

— Iar acum, la premierea filmului nostru? Cine-i la conducere?

— Presupun că tu.

— Presupui bine.

— Chiar îl urăsc, Evelyn, a zis Celia, deranjându-şi machiajul.

— Lasă rujul! Gwen te-a făcut să arăţi superb. Nu strica perfecţiunea!

— M-ai ascultat? Am zis că-l urăsc.

— Bineînţeles că-l urăşti. E un om viclean.

— Nu se mai găseşte altcineva?

— Nu la ora asta.

— Şi nu pot să merg singură?

— La propria ta premieră? . ?

— De ce nu putem să mergem împreună, tu şi cu mine.

— Eu merg cu Don, iar tu cu Robert. ^

S-a încruntat şi s-a întors iar cu faţa la **oglindă.** Am ^ zut-o mijind ochii şi ţuguindu-şi buzele, ca şi cum s-ar gândit la cât de nervoasă era.

I-am luat poşeta şi i-am întins-o. Era timpul să plef fgci

— Celia, vrei să termini? Dacă nu eşti dispus* ce trebuie ca să-ţi vezi numele în ziar, atunci ce dracu cauţi aici?

S-a ridicat, mi-a smuls poşeta din mână şi a ieşit pe usă Am urmarit-o cu privirea cum a coborât scările şi l int A living cu un zâmbet distins pe chip, după care a dat W Z braţele lui Robert, ca şi cum l-ar fi crezut salvatorul W gii omeniri.

Eu m-am dus la Don. Era mereu foarte prezentabil în smoching. Nu încăpea îndoială că era cel mai frumos bărbat din încăpere. Numai că eu începeam să mă satur de el. Cum se zice? în spatele fiecărei femei superbe se află un bărbat sătul să şi-o pună cu ea? Ei bine, e valabil în ambele sensuri. Nimeni nu scoate o vorbă despre cel de-al doilea.

— Mergem? a întrebat Ceha, ca şi cum de-abia aştepta să apară la film la braţul lui Robert.

Chiar era o mare actriţă. Nimeni nu s-a îndoit vreodată de asta.

— Nu vreau să mai pierd nici măcar un minuţel, am zis eu, luându-l pe Don de braţ şi ţinându-mă bine de el.

Acesta s-a uitat la braţul meu şi apoi la mine ca şi cum l-ar fi surprins plăcut căldura mea.

— Hai să le vedem pe fetele noastre în *Fiicele doctorului March,* bine? a zis Don.

Am fost cât pe ce să-i ard una peste faţă. Îi eram datoare cu o plesnitură sau două. Sau cincisprezece. Au sosit imediat maşinile şi ne-au dus la Grauman's Chi- nese Theatre.

Fuseseră blocate bucăţi din Hollywood Boulevard pentru sosirea noastră. Şoferul a tras chiar în spatele maşinii Cehei şi a lui Robert în faţa teatrului. Eram ultimii dintr-un şir de patru automobile.

Când faci parte dintr-un grup de staruri feminine dintr-un fihn, iar studioul vrea să facă spectacol mare, se asigura ca apăreţi toate în acelaşi moment, în patru maşini, cu patru burlaci buni de însurătoare pe post de însoţitori, excepţie facand eu, unde, pe post de burlac bun de însurătoare, era soţul. însoţitorii noştri au ieşit primii, stând apoi drepţi şi oîe- rind mâna. Am aşteptat, uitându-mă la Ruby cum iese,

după care Joy, apoi Celia. Am zăbovit un picuţ mai mult ele, apoi am ieşit, cu piciorul înainte, pe covorul roşu. °a

— Eşti cea mai frumoasă femeie de-aici, mi-a zis Don ia ureche când am ajuns lângă el.

Eu însă deja ştiam că el credea că-s cea mai frumoasă femeie de-acolo. Conştientizam, foarte acut, că dacă n-ar fi crezut-o, n-ar fi fost cu mine. Bărbaţii n-au fost aproape niciodată cu mine pentru personalitatea mea.

Nu c-aş zice că fetelor fermecătoare ar trebui să le fie milă de cele drăguţe. Doar că nu-i aşa grozav să fii iubită pentru ceva ce n-ai făcut tu.

Fotografii au început să ne strige pe nume când intram. în capul meu era un amalgam de cuvinte aruncate înspre mine. „Ruby! Joy! Ceha! Evelyn!” „Domnul şi doamna Adler! Aici!”

De-abia îmi puteam auzi gândurile de zgomotul aparatelor de fotografiat şi zumzetul mulţimii. Dar, aşa cum mă pregătisem, m-am prefăcut perfect calmă, ca şi cum să fii tratat ca un tigru în cuşcă era una din situaţiile în care să te simţi cel mai în largul tău.

Don şi cu mine ne-am ţinut de mână şi am zâmbit la fiecare bliţ. La capătul covorului roşu se aflau câţiva bărbaţi cu microfoane. Ruby vorbea cu unul dintre ei. Joy şi Celia cu un altul. Cel de-al treilea mi-a băgat microfonul în faţă.

Era un tip scund, cu ochi mici şi nas ca o pătlăgică de la gin. O faţă de radio, cum se zice.

— Domnişoară Hugo, vă bucuraţi că iese acest film?

Am râs cât de amabilă am putut, ca şi cum aş fi Putut masca stupiditatea întrebării.

— Toată viaţa mea am aşteptat s-o joc pe Jo March. Sunt incredibil de bucuroasă în seara asta.

— Păreţi să vă fi făcut o prietenă bună în timpul fii*** mor, a zis el.

— Cum adică?
•7 Durmneavoastră şi Celia St. James. Păreţi foarte **bu*fl**
___ E minunată! Minunată şi în film! Absolut.
__ Ea şi cu Robert par să se pregătească de ceva pasiune.
— A, despre asta ar trebui să-i întrebaţi pe ei. Eu nu ştiu
nimic.
___Dar nu dumneavoastra le-aţi aranjat întâlnirea?
A intervenit Don.
— Cred că e cazul să terminăm cu întrebările, a zis el.
— Don, când aveţi de gând tu şi cu doamna să vă măriţi familia?
— Am zis că ajunge, prietene! Şi chiar ajunge. Mulţumesc! M-a împins înainte.
Am ajuns la uşi şi le-am văzut pe Ruby şi partenerul ei, urmate de Joy şi al său, intrând.
Don a deschis uşa din faţa noastră, aşteptând să intru. Robert i-a ţinut uşa de pe partea cealaltă Cehei. Iar mie mi-a venit o idee. Am luat-o pe Celia de mână şi ne-am întors.
— Fă cu mâna mulţimii! am zis eu, zâmbind. Ca şi cum am fi afurisitele de regine ale Angliei.
Cu un zâmbet luminos, Celia a făcut exact ca mine. Am stat locului, în negru şi verde, roşcată şi blondă, una dintre noi numai cur şi cealaltă numai ţâţe, făcând cu mâna mulţimii de parcă domneam asupra ei.
Ruby şi cu Joy nu se vedeau pe nicăieri, iar mulţimea răcnea de dragul nostru.
Ne-am întors şi-am intrat în cinematograf, şi ne-am croit drum până la locurile noastre.
— Moment important! a zis Don.
— Ştiu.
— în doar câteva luni o să câştigi pentru asta, iar eu pen- fru *The Righteous.* De acolo, ascensiune până la cer.

^ 0 să fie nominalizată şi Celia, i-am şoptit eu la ureche.
— Oamenii o să iasă de la filmul ăsta vorbind despre °e» mi-a zis. Nici nu mă îndoiesc.
b r+ °autat cu Privirea dincolo de el şi l-am văzut pe Ro-e Windu-i Celiei ceva la ureche. Ea râdea, ca şi cum el ar fi avut ceva amuzant de zis. Numai că eu fusesem ce$_{aca}$ re-i făcuse rost de diamantele alea, cea care-i obţinuse f$_{oto}$ grafia aia superbă care avea să facă vâlvă în presă a doua zi' pe când ea se purta ca şi cum Robert mai avea puţin şi ^ uşea s-o vrăjească să se dezbrace de rochie. Nu mă puteam gândi decât la cum nu ştia el de linia aceea de pistrui de p$_{e}$ şoldul ei. Eu ştiam despre ei, el nu.
— E realmente talentată, Don!
_____Of, mai încetează cu ea! M-am săturat să-i aud numele tot timpul. N-ar trebui să te întrebe pe tine despre ea. Ar trebui să te întrebe despre noi.
— Don, eu...
Mi-a retezat-o cu un gest, stabilind, înainte să apuc să zic ceva, că orice aveam de zis i se părea inutil.
S-au stins luminile. Mulţimea a tăcut. A început să ruleze distribuţia şi mi-a apărut faţa pe ecran.
Tot publicul a stat cu ochii fixaţi pe mine când am zis pe ecran: „Crăciunul n-are să mai fie Crăciun fără cadouri!”
Când însă a zis Celia „îi avem pe tata şi pe mama, şi ne avem una pe alta”, am ştiut să se terminase totul pentru mine.
Toată lumea avea să iasă de la cinema vorbind despre Ceha St. James.
Chestie care ar fi trebuit să-mi trezească invidia sau nesiguranţa. Ar fi trebuit să pun la cale ceva care să mă arunce cu un pas înaintea ei, cum ar fi să strecor o poveste despre cum era ea o mironosiţă sau făcea sex cu cine apuca.
urma urmei, cea mai rapidă cale de a

distruge reputaţia
unei femei e să insinuezi că n-a ştiut să ţină bine **drumul** dintre a ***satisface sexual*** şi a nu părea **vreodată** ***să doreasca satisfacţie sexuală.***
în loc să-mi petrec următoarea oră şi patruzeci şi cinci de minute lingându-mi rănile, mi-am petrecut-o străduindu-ma sa-mi reţin un zâmbet.
Celia avea să câştige un Oscar. Chestie la fel de banal»
- S e i - C e e a ce nu∗mi trezea ∗∗∗ci ma
Când a murit Beth, **am plâns, apoi am întins mâna peste «oalele lui Robert şi** Don **şi am strâns**-o pe **ei.**
La care Don şi-a dat ochii peste cap.
Iar eu mi-am zis: *o să găsească un pretext să mă lovească „ai încolo. Dar o să fie pentru asta.*
Stăteam în mijlocul conacului lui Ari Sullivan din vârful **Benedict** Canyon. Don şi cu mine străbătuserăm străduţele **şerpuinde** fără să ne zicem mare lucru.
Bănuiam că ştia acelaşi lucru ca şi mine după ce o văzuse pe Celia **în** film, **că nimănui nu-i mai păsa de orice altceva.**
După ce şoferul nostru ne-a lăsat la destinaţie şi am intrat, Don a zis „Trebuie să-l caut pe John" şi a dispărut.
Am căutat-o pe Celia, dar n-am reuşit s-o găsesc. în schimb, m-am trezit înconjurată de rataţi lin-guşitori care încercau să se bată pe burtă cu mine cât îşi beau cocktailurile pline de zahăr şi discutau despre Eisenhower.
— Mă scuzaţi, vă rog? i-am zis unei femei cu tunsoare hidoasă, care-i tot dădea înainte despre diamantul Hope.
Femeile care colecţionau pietre preţioase rare erau exact la fel ca bărbaţii disperaţi să petreacă măcar o noapte cu mine. Pentru ei, lumea era formată din obiecte, şi tot ce doreau ei era să posede.
— A, iată-te, Ev! a zis Ruby când m-a găsit pe hol. Ducea două cocktailuri verzi. Vocea îi era căldicică, un

pic dificil de citit.
— Te distrezi bine în seara asta? am întrebat-o.
A privit peste umăr, şi-a trecut picioarele ambelor pahare ui aceeaşi mână şi m-a tras de cot, vărsând din băutură.
— Au, Ruby! am zis eu, vizibil tulburată.
A arătat discret spre spălătoria din dreapta noastră.
— Ce nai..., am făcut eu.
—.Vrei să deschizi afurisita asta de uşă, Evelyn?
Am rotit clanţa, iar Ruby a intrat şi m-a tras şi pe mine Upa ea> închizând uşa în urma noastră.
— Poftim! **a zis ea, întinzându-mi unul dintre cocktailUrj pe întuneric.** Îl **luasem pentru** Joy, **dar ia-l tu! Oricum** sep* **triveşte cu rochia ta.**
Când mi s-au obişnuit ochii, am luat băutura de la ea.
— Ai noroc că se potriveşte cu rochia mea. Ai turnat aproape jumătate din pahar pe ea.
Cu una din mâini liberă acum, Ruby a tras de lanţul lustrei de deasupra noastră. încăperea minusculă s-a luminat, făcând să mă usture ochii.
— N-ai pic de decenţă în seara asta, Ruby.
— Crezi că mă îngrijorează ce crezi tu despre mine, Eve- lyn Hugo? Acum ascultă, ce-o să facem?
— Ce-o să facem în legătură cu ce?
— în legătură cu ce?! Cu Ceha St. James.
— Ce-i cu ea?
Ruby a lăsat capul în piept de frustrare.
— Evelyn, mă jur că...
— A făcut un rol foarte bun. Ce putem face noi?
— Exact asta i-am spus lui Harry c-are să se întâmple. Iar el a zis că nu.
— Păi şi ce vrei să fac eu?
— Şi tu pierzi. Sau nu vezi?
— Bineînţeles că văd!
îmi păsa, evident. Numai că ştiam că încă mai puteam câştiga la categoria „Cea mai bună actriţă".
— Nu ştiu ce să-ţi zic, Ruby. Chiar n-am absolut nimic cu Celia. E talentată, superbă şi fermecătoare,

şi, când te-a întrecut cineva, uneori e bine să recunoşti acest lucru şi să treci peste.
Ruby s-a uitat la mine ca şi cum aş fi pălmuit-o. Nu mai aveam nimic de zis, iar ea îmi bloca ieşirea din cămăruţă. Aşa că am dus paharul la gură şi l-am termina* din două înghiţituri hulpave.
— **Asta nu-i Evelyn pe care o cunosc şi o respect eu.**
~7 Ah, Ruby, ia mai slăbeşte-mă!
Şi-a terminat băutura

— .Lumea spune tot felul de chestii despre voi două şi n-am vrut să cred. Acum însă... ştiu şi eu...
— Lumea spune tot felul de chestii cum ar fi?
— Ştii tu!
— Te asigur că n-am nici cea mai vagă idee.
— De ce eşti aşa de dificilă?
— Ruby, tu m-ai tras într-o spălătorie împotriva voinţei mele şi latri despre chestii care nu ţin de mine. Nu eu sunt aia dificilă aici.
— E *lesbiană*, Evelyn!
Până în acel moment, sunetele petrecerii în desfăşurare în jurul nostru fuseseră difuze, dar totuşi clare. Însă în clipa în care Ruby a zis ce-a zis, în clipa în care am auzit cuvântul „lesbiană", a început să-mi bată sângele atât de repede, că nu-mi mai puteam auzi decât pulsul. Nu eram atentă la ce-i zbura din gură lui Ruby. Nu eram în stare să prind decât anumite cuvinte, cum ar fi „fată", „linguristă" şi „sucită".
îmi simţeam pielea pieptului fierbinte. îmi ardeau urechile.
M-am străduit din răsputeri să mă liniştesc, iar când am reuşit, m-am concentrat pe vorbele lui Ruby şi am auzit în cele din urmă şi cealaltă parte a informaţiei pe care încerca să mi-o transmită.
— Ar trebui să fii un pic mai atentă pe unde-ţi umblă soţul, apropo. E în dormitorul lui Ari, unde-l suge o lipitoare
delaMGM.
Când a spus-o, nu mi-am zis în sinea mea O, *Doamne. Soţul meu mă înşală*, ci *Trebuie s-o găsesc pe Celia.*
cv/PIYNI SE SCOALĂ DE PE CANAPEA ŞI RIDICĂ RECEPTORUL, ^gând-o pe Grace să ne comande cina de la localul medife
Morrique?°Tu ce-ai vrea? Vită sau pui?
— Pui, cred. . . .
Mă **uit** la ea, **aşteptând**-o să se aşeze la loc şi sa ma **po-**

vestea Când se aşază însă, nu face nimic altceva decât să mă privească. Nu confirmă ceea ce tocmai mi-a spus şirnci nu recunoaşte ceea ce bănuiam eu de ceva vreme. Nu am altă cale decât să fiu directă.

— Ştiai?

— Ce să ştiu?

— Despre Celia St. James că era gay?

— îţi istorisesc povestea aşa cum s-a desfăşurat.

— Păi da, zic eu. Dar...

-r Dar ce?

Evelyn e calmă, perfect stăpână pe sine. Nu-mi dau seama dacă e pentru că ştie ce bănuiesc şi e, **într**-un final» gata să spună adevărul ori pentru că mă înşel amarnic şi habar n-are ce cred eu.

Nu sunt sigură că vreau să-i pun întrebarea înainte sa ştiu răspunsul.

îşi ţine buzele strânse într-o linie dreaptă. Ochii i se centrează drept pe mine. Remarc însă că, în timp ce VorbeSC' i se ridică şi coboară rapf ' .' u. e pe de încrezătoare se arată. E actriţa.

Aşa că-i pun întrebarea într-un fel care-i permite să-mi spună cât de mult sau de puţin e pregătită să spună.

_ cine a fost iubirea vieţii tale?

Evelyn mă priveşte în ochi şi ştiu că are nevoie de încă un mic imbold.

___E în regulă, Evelyn! Serios!

E o chestiune importantă. Dar e în regulă. S-au mai **schimbat** lucrurile faţă de altădată, deşi nici acum nu-i complet sigur să te dezvălui, trebuie s-o recunosc.

Şi totuşi...

Poate s-o spună.

Poate să mi-o spună mie.

Poate s-o recunoască liber. Acum. Aici.

| 6 tr6buit 8ă ^ P^â acum că la Evely» «u „^Peţi întotdeauna ceea ce vezi.

— Evelyn, cine a fost marea ta iubire? Mie poţi să-mi spui.
Se uită pe fereastră, trage adânc aer în piept, după care zice:
— Ceha St. James.
Se face linişte în încăpere cât îşi permite Evelyn să-şi audă sunetul propriilor vorbe, apoi surâde, un surâs luminos, larg şi profund sincer. Izbucneşte în râs în sinea ei şi se concentrează iar pe mine.
— Mă simt ca şi cum mi-aş fi petrecut toată viaţa iubind-o.
— Deci cartea asta, autobiografia ta... Eşti gata să te dezvălui ca gay?
închide ochii o clipă, iar eu iniţial cred că încearcă să înţeleagă greutatea vorbelor mele, dar când îi deschide din nou' îmi dau seama că încearcă să înţeleagă prostia mea.
-y Tu n-ai ascultat chiar nimic din ce ţi-am povestit? Am iubit-o pe Celia, dar, de asemenea, înainte de ea, l-am pe Don. De fapt, sunt sigură că dacă Don nu s-ar fi dovedit aşa de bou, probabil că n-aş fi fost capabilă să mă îndrăgostesc de altcineva. Sunt bisexuală. Nu ignora ju- ^atate din mine ca să mă poţi băga într-o cutie, Monique!

face asta!Asta **ustură.** Tare. Ştiu cum e să presupună lumea ch*₈. tii **despre** tine, să-ţi stabilească o eticheta în funcţie de cu$_{m}$?$_{P}$ar Mi-am petrecut toată $_{7}$aţa xncercand sa le explic $_{0a}$.

pnUor că deşi **arăt** a negresa, sunt mulatra. Mi-am $_{petre}$, Z toată **viaţa** ştiind cât e de important să-i laşi pe oameni să-t spună cine **sunt** în loc să-i reduci la etichete.

Şi iată că i-am făcut lui Evelyn ceea ce mi-au făcut mie atâţia alţii. $_{r}$, , „

Aventura ei amoroasa cu o femeie mi-a relevat ca e gay şi n-am **aşteptat** să-mi spună că e bisexuală.

Asta e şi ideea ei, nu? De aceea şi vrea atât de tare să fie înţeleasă, de aceeaşi îşi alege perfect cuvintele. Pentru că vrea să fie văzută exact cum e, cu toate nuanţele şi tonurile de gri. La fel cum aş vrea eu să fiu văzută.

Aşadar, greşeala mea e grosolană. Pur şi simplu am făcut o greşeală grosolană şi, în ciuda dorinţei mele de a trece peste sau de a o reduce la nimic, ştiu că mutarea mai puternică în acest caz e să-mi cer scuze.

— îmi pare rău! zic. Ai mare dreptate! Ar fi trebuit să se te întreb cum te identifici înainte să presupun că ştiu. Dă-mi voie, aşadar, să încerc din nou. Eşti pregătită să te dezvălui, în paginile aceste cărţi, ca bisexuală?

— Da! răspunde ea, încuviinţând din cap. Da, sunt! Evelyn pare mulţumită de scuzele mele, dacă nu încă uşor indignată. Ne-am întors însă la treabă.

— Şi cum anume ţi-ai dat seama? Că o iubeşti? **La** urma urmei, puteai să fi descoperit că era interesată de femei şi la _ I^{ŞO}I^{8k}^ ^{dai} seama că erai interesată de ea. în 1 T? ^{m}î' ^{m}”^{a} $_{ajutat}$ fa$_{P}$tul că s^ul meu era sus şi ZfL i $^{am\ f0st}$ de geloasă în ambele cazuri.

^ fost geloasa când am aflat despre Celia că era gay, P«* eUiu 2TT Că ^ CU altele fusese cu altele, că viata soţul meu **ert**Oar Şi am mai fost pioasă din cauză ea eram 7eu * *** ^ o femeie ta**n 1* petrecerea la ca* ^adresamodului? ianant * constituia 0 ame^e modului meu de viaţă. Trăisem într-o lume în care **credeam** că pot avea această apropiere de Celia şi această **distanţă** faţă de Don, şi niciunul dintre ei nu mai avea nevoie de nimic altceva de la nimeni altcineva. Era o bulă straie care tocmai se spărsese.

__ fmi închipui că, pe atunci, faptul că erai îndrăgostită de cineva de acelaşi sex n-a fost o concluzie la care să-ţi fie **uşor** să ajungi.

— Bineînţeles că nu! Poate dacă mi-aş fî petrecut întreaga **viaţă** luptându-mă cu sentimente pentru alte femei, aş fi putut avea un tipar pentru această situaţie. Numai că n-aveam. Fusesem învăţată să-mi placă bărbaţii şi găsisem - chiar dacă temporar - iubirea şi dorinţa cu un bărbat. Faptul că voiam să mă aflu în preajma Celiei tot timpul, faptul că ţineam suficient de mult la ea cât să-i pun fericirea mai presus de a mea, faptul că-mi plăcea să mă gândesc la momentul în care stătuse în faţa mea fără bluză - acum, pui toate astea cap la cap şi zici că din unu plus unu rezultă că sunt îndrăgostită de o femeie. Pe atunci însă mie, cel puţin, îmi lipsea această ecuaţie şi, dacă nici măcar nu-ţi dai seama că există o formulă de lucru, atunci cum naiba ar trebui să găseşti răspunsul? Continuă: Am crezut că într-un final aveam şi eu o relaţie de prietenie cu o femeie şi că mariajul meu se dusese de râpă pentru că soţul meu era un bou. Apropo, ambele erau adevărate. Doar că acesta nu era tot adevărul.

— Şi atunci ce-ai făcut?

—■ La petrecere?

— **Da, la cine te-ai dus mai întâi?**

— Păi, zice Evelyn, a venit unul din ei la mine.

RUBY M-A LĂSAT ACOLO, LÂNGĂ USCĂTOR, CU UN PAHAR de cocktail gol în mână.

Trebuia să mă întorc la petrecere. Numai că am rămas locului, blocată, zicându-mi în sinea mea: *Ieşi de-aici! ?ur* şi simplu nu puteam să răsucesc clanţa. Şi atunci s-a deschis uşa singură. Celia. Petrecerea gălăgioasă şi puternic luminată în spatele ei.

— Evelyn, ce cauţi aici?

— Cum de m-ai găsit?

— Am dat peste Ruby, care mi-a zis că bei în spălătorie. Am crezut că era un eufemism,

— Nu era.

— Văd şi eu.

— Te culci cu femei? am întrebat.

Şocată, Celia a închis uşa în urma ei.

— Ce tot spui acolo?

— Ruby zice că eşti lesbiană.

S-a uitat peste umărul meu.

— Cui îi pasă ce zice Ruby?

— Eşti?

— Ai de gând să nu mai fii prietenă cu mine acum? Despre asta e vorba?

— Nu, am replicat eu, clătinând din cap. Desigur că nu. N-aş... face niciodată aşa ceva. Niciodată!

— Atunci ce?

— Vreau doar să ştiu, atâta tot.

— De ce?

— Nu crezi că am dreptul să ştiu?

Depinde. Deci eşti?

Celia a pus mâna pe clanţă, gata să plece. Instinctiv, m_am aplecat în faţă şi am prins-o de încheietura mâinii.

— Ce faci?! a reacţionat ea.

îmi plăcea senzaţia încheieturii ei în mâna mea. îmi plăcea felul în care parfumul i se răspândea în încăpere. M-am **aplecat** în faţă şi am sărutat-o.

Nu ştiam ce fac. Prin asta vreau să zic că nu-mi controlam bine mişcarea şi nu *ştiam* fizic cum trebuia s-o sărut. Să fie cum îi sărutam pe bărbaţi sau să fie cumva altfel? Totodată, nu înţelegeam nici amploarea emoţională a acţiunilor mele. Nu le înţelegeam cu adevărat semnificaţia sau riscul.

Eram o femeie celebră care săruta o femeie celebră în casa celui mai mare şef de studio din Hollywood, înconjurată de producători şi staruri, şi probabil de vreo duzină de oameni care strecurau informaţii revistei *Sub Rosa*.

Numai că tot ce-mi păsa mie atunci era că buzele ei erau moi. Pielea ei nu avea niciun pic de asprime. Tot ce-mi păsa era că m-a sărutat şi ea, că şi-a luat mâna de pe clanţă şi mi-a pus-o pe talie.

Mirosea a flori, a pudră de liliac şi-i simţeam buzele umede. Avea răsuflarea dulce, cu gust de ţigări şi cremă de mentă.

Când s-a împins în mine, când piepturile noastre s-au atins şi bazinul ei s-a frecat în treacăt de al meu, nu m-am mai putut gândi decât la faptul că nu era atât de diferit şi totuşi era complet astfel. Avea rotunjimi peste tot unde Don nu avea, şi-i lipseau acolo unde le avea el.

Şi totuşi acea senzaţie că-ţi poţi simţi inima în piept, că trupul îţi spune că mai vrea, că te pierzi în parfumul, gustul Şi atingerea celeilalte persoane era la fel.

Celia s-a desprins prima.

— Nu putem rămâne aici, a zis ea.

S-a şters pe buze cu dosul palmei, apoi a întins degetul mare> frecându-l de al meu.

^ Stai, Ceha! am exclamat eu, încercând s-o reţin.

A ieşit însă din cămăruţă, trântind uşa în urma ei. ^ închis ochii, **ne** ştiind sigur cum să mă adun, ^ sus**săXd câte** două **trepte** deodata. ^

Amdeschis fiecare uşă de la etaj pana am găsit ce căuta*. Don se îmbrăca, băgându-şi cămaşa m pantalonii costu- mului iar o femeie cu o rochie aurie cu mărgele se încălţa. Am ieşit în fugă, iar Don a venit după mine. _ Hai să discutăm despre asta acasa! a zis el, prinzân- du-mădecot.

M-am smucit, căutând-o pe Celia. Nici urma de ea. A intrat Harry pe uşa de la intrare, rumen în obraji şi părând treaz. Am dat fuga la el, lăsându-l pe Don pe scări, înghesuit de un producător ameţit care încerca să discute cu el despre o melodramă.

— Unde-ai fost toată seara? l-am întrebat.

— O să păstrez acest amănunt pentru mine, a răspuns el, zâmbind.

— Poţi să mă duci acasă?

S-a uitat la mine şi apoi la Don, care era încă pe scări.

— Nu te duci acasă cu soţul tău? Am clătinat din cap.

— Da' el ştie?

— Dacă nu ştie, atunci e cretin.

— OK! a zis Harry, dând din cap încrezător şi supus. Avea să facă orice voiam eu.

M-am aşezat pe locul din faţă al Chevroletului lui Harry, vpnl tOC ?ăi_dădea cu s Patele c ând a ieşit Don din casă şi p , pe P^ea mea. N-am coborât geamul ţ Evelyn! a strigat el ceea ce crezi.

sitaSa vod- a f6lUl în Care Sticla ^re noi îi tăia din în** undeva den '? 1 ?abuşea eficient de mult cât să pară ca e vreau să-l , plăcea fa Ptul că puteam să decid daca uitat drept în faţă.

— Să mergem! ,

îl puneam pe Harry într-o poziţie dificilă, obligându-l să ţină partea cuiva. Spre cinstea lui, el nici măcar n-a tresărit.

— Cameron, să nu îndrăzneşti să-mi iei nevasta!
— Don, hai să discutăm de dimineaţă! a strigat el prin geam, după care a ieşit spre drumurile din canion. Când am ajuns pe Sunset Boulevard şi mi se mai potoli-seră bătăile inimii, m-am întors către Harry şi am început să vorbesc. Când i-am spus că Don fusese sus cu o femeie, a dat din cap, ca şi cum nici nu s-ar fi aşteptat la altceva.
_____De ce nu pari surprins? l-am întrebat când am tre-cut în viteză prin intersecţia dintre Doheny şi Sunset, exact locul de unde începea să se vadă Beverly Hills. Străzile se lăţeau, străjuite de copaci, iar peluzele erau imaculate şi trotuarele curate.
— Don a avut mereu o predilecţie pentru femeile pe care de-abia le-a cunoscut, a zis Harry. Nu eram sigur că ştii. Sau că-ţi pasă.
— Nu ştiam. Şi îmi pasă.
— Ei bine, atunci îmi pare rău! mi-a zis el, aruncându-mi o privire fugară înainte să-şi întoarcă ochii la drum. în acest caz, ar fi trebuit să-ţi spun.
— Presupun că nu ne spunem o mulţime de lucruri, am zis eu, uitându-mă pe geam.
Pe stradă un bărbat îşi plimba câinele.
Aveam nevoie de cineva.
Chiar în clipa aceea, aveam nevoie de un prieten. Cineva căruia să-i spun adevărurile mele, cineva care să mă accepte, care să-mi spună că are să-mi fie bine.
— Şi dacă am face-o? am întrebat eu.
— Să ne spunem unul altuia adevărul?
— Să ne spunem unul altuia tot.
S-a uitat la mine.
Aş zice că asta e o povară pe care nu vreau s-o pun pe umerii tăi.

Şi pentru tine ar fi o povară, am zis. Ascund şi eu chestii._ Eşti cubaneză, eşti o javră calculată şi avida de p a zis Harry, surâzându-mi. Secretele astea nu-s aşa
Mi-am lăsat capul pe spate şi am izbucnit în râs.
— Iar tu ştii ce sunt eu.
— Da!
— Acum însă poţi s-o negi plauzibil. Nu trebuie să a • ceva despre asta sau s-o vezi. ^
A făcut la stânga, spre zona joasă, nu spre dealuri. Mă ducea la el acasă şi nu la mine. Se temea de ce avea ga^ facă Don. Şi eu mă cam temeam.
— Poate că sunt gata pentru asta. Pentru a fi o prietenă adevărată. Nu-i alta mai credincioasă ca mine, am zis.
— Nu sunt sigur că ăsta e genul de secret pe care aş vrea să mi-l ţii tu, iubire. E mai dificil, aşa.
— Cred că e genul de secret mult mai des întâlnit decât susţine fiecare dintre noi că e, am zis eu. Cred că poate avem cu toţii măcar un pic din secretul ăsta în noi. Cred că poate îl am şi eu în mine.
A făcut la dreapta şi a intrat pe aleea lui de acces auto. A oprit motorul şi s-a întors către mine.
— Tu nu eşti ca mine, Evelyn.
— S-ar putea să fiu un pic. S-ar putea să fiu eu, s-ar putea să fie şi Celia.
S-a întors la loc spre volan, căzând pe gânduri.
— Da, a spus el într-un final. S-ar putea să fie'şi Celia.
— Ştiai?
— Am bănuit. Am mai bănuit şi că s-ar putea să... simtâ
ceva pentru tine.
M-am simţit ca ultimul om de pe pământ care află ce era sub nasul lui.
— îl părăsesc pe Don, am zis.
A încuviinţat din cap, deloc surprins.
— Mă bucur s-o aud, a zis. Sper însă că ştii tot ce presupune asta.
-Ştiu ce fac, Harry.
Ma înşelam. Nu ştiam.
__ Don n-o să stea cu braţele încrucişate, a zis Harry. La asta mă refer.

__ **Deci ar trebui** să **continui tot circul ăsta.** Să**-i permit să se culce cu cine se nimereşte şi să dea în mine când are** el chef? .. „
—r Absolut deloc. Ştii **ca n-aş spune niciodată aşa ceva.**
— **Atunci?**
__ **Vreau să fii pregătită pentru ceea ce-ai să faci.**
__Nu vreau să mai vorbesc despre asta, am zis.
— E în regulă! a zis Harry.
A deschis portiera maşinii şi a coborât. A venit pe partea mea şi mi-a deschis şi mie.
— Haide, Ev! mi-a zis cu amabilitate în glas, dându**-mi** mâna să ies. A fost o seară lungă. Ai nevoie de odihnă.
M-am simţit brusc foarte obosită, ca şi cum, odată ce mi-ar fi arătat-o el, mi-aş fi dat seama că oboseala mă pândise tot timpul. L-am urmat pe uşa de la intrare. . Livingul lui nu era încărcat, dar era frumos, cu piese de mobilier din lemn şi piele. Alcovurile şi cadrele uşilor erau toate cu arcadă, iar pereţii de un alb clar. Exista o singură operă de artă atârnată pe perete, un Rothko în roşu şi albastru, deasupra canapelei. Mi-a trecut atunci prin minte că Harry nu era producător la Hollywood pentru salariu. Sigur, casa lui era frumoasa. Numai că nu avea nimic ostentativ, nimic care sa-l arate aşa cum era, nimic care să exprime ceva. Pentru el era doar un loc în care să doarmă.
Harry era ca mine. Se băgase în treaba asta pentru glorie. Pentru că-l ţinea ocupat, important, alert.
Harry, la fel ca şi mine, se băgase în treaba asta pentru orgoliu.
Eram amândoi norocoşi ne fi găsit omenia astfel, chiar ^că părea să se fi întâmplat accidental.
Am urcat amândoi scările curbate, iar Harry m-a inhalat în camera de oaspeţi. Patul avea o saltea subţire $10 Pătură groasă de lână. Am folosit o bucată de săpun să-mi curăţ machiajul, iar Harry mi-a de8ficut fermo de la spate al rochiei şi mi-a dat o pijama de-a lui. Ul
_ Sunt în camera de lângă, daca ai nevoie de ceva, mi.a zis.
— Mulţumesc! Pentru tot!

A dat din cap. S-a întors cu spatele şi apoi iar cu faţa la mine când dădeam pătura la o parte.

— Interesele noastre nu corespund, Evelyn, a zis el, ale tale şi ale mele. Vezi şi tu, nu?

M-am uitat la el, încercând să-mi dau seama dacă da.

— Treaba mea e să aduc bani studioului. Iar dacă tu faci ce vrea studioul, atunci treaba mea e să te fac fericită. însă mai mult decât orice, Ari vrea...

— Să-l facă pe Don fericit.

M-a privit drept în ochi. Pricepusem unde bătea.

— OK! am zis. Văd. -

Mi-a zâmbit timid şi a închis uşa în urma lui.

Ai crede că m-am foit toată noaptea în pat, facându-mi griji cu privire la viitor, la ceea ce însemna faptul că sărutasem o femeie, facându-mi griji dacă chiar ar trebui să-l părăsesc pe Don.

Pentru asta există însă negarea.

În dimineaţa următoare, Harry m-a condus înapoi acasă. Mă pregăteam pentru o ceartă. Când am ajuns însă acolo, Don nu era nicăieri.

Am ştiut chiar în acel moment că ni se terminase căsnicia şi că decizia, pe care eu o credeam a mea, fusese deja luată pentru mine.

Don nu mă aşteptase, nu plănuise să lupte pentru mine. Era altundeva, părăsindu-mă el înainte să apuc să-l părăsesc eu.

În schimb, chiar în faţa uşii stătea Celia St. James. Harry a aşteptat pe aleea de acces auto până am ajuns la ea. M-am întors şi i-am făcut semn cu mâna să plece.

, de Zf[a C6ıa ?lecatıiar ^rada mea frumoasă şi mărgea 6 a ram** la fel de liniştită cum te-ai aştepta 1* puţin după şapte dimineaţa în Beverly Hüls, am luat-o t>e Celia de mână şi am condus-o înăuntru.

— Nu sunt..., a zis Celia după ce-am închis uşa în urma noastră. Eu doar... era o fată la liceu, prietena mea cea mai bună. Iar ea şi cu mine...

___Nu vreau să aud asta, am zis eu.

— OK! Eu doar... nu sunt... nu-i nimic în neregulă cu mine.

— Ştiu că nu-i nimic în neregulă cu tine.
M-a privit, căutând să înţeleagă ce anume voiam de la ea, ce anume ar trebui să mărturisească.
— Uite ce ştiu eu, i-am zis. Ştiu că l-am iubit pe Don.
— 0 ştiu! a replicat ea defensivă. Ştiu că-l iubeşti pe Don. Mereu am ştiut-o.
— Am zis că l-am iubit pe Don. Nu cred că-l mai'iubesc de ceva vreme, însă.
-OK!
— Acum, singurul om la care mă gândesc eşti tu.
Şi cu asta, m-am dus sus şi mi-am făcut bagajele.M-AM ASCUNS ÎN APARTAMENTUL CELIEI O SĂPTĂMÂNĂ ţ jumătate, în purgatoriu. Am dormit, caste, î" p îe fiecare ei In noapte.

în timpul zilei, stăteam la ea în casă şi citeam cărţi în 5hers^ea ^ ^ 1UCrU ^ n0Ul Gi ⁂ PentlU Wa ™

Nu ne-am sărutat. Când şi când, zăboveam un pic prea mult cand m se atingeau în treacăt braţele sau mâinile, tara sa ni se întâlnească privirile vreodată. în miez de noapte însă, după ce păream să fi adormit, îi simţeam trupul la spate şi mă împingeam în ea, simţindu-i căldura burţii lângă mine, bărbia în curbura cefei mele.

În unele dimineţi mă trezeam într-o grămadă din părul ei şi trăgeam adânc aer în piept, încercând să inspir cât mai mult din ea.

Ştiam că vreau s-o sărut din nou. Ştiam că vreau s-o ating. Nu ştiam însă precis ce anume trebuie să fac sau cum trebuie să se desfăşoare lucrurile. Era uşor să mă gândesc că acel unic sărut dintr-o spălătorie întunecoasă fusese o întâmplare. Nici măcar nu era greu să-mi spun ca sentimentele pe care le aveam pentru ea erau pur şi piu platonice.

Câtă vreme mă lăsam uneori în voia gândurilor me despre Celia, îmi puteam spune că nu-i ceva real. ^ ^ Homosexualii erau inadaptaţi şi, chiar dacă nu cre^ că

asta îi face oameni răi, căci, la urma urmei, pe Harry ca pe un frate, nu eram pregătită să m* nU printre ei.
Aşa că-mi spuneam că scânteia dintre mine şi Celia e doar o excentricitate a noastră. Argument care rămânea **convingător** câtă vreme se păstra excentricitatea.
Uneori, realitatea se prăbuşeşte peste tine. Alteori, pur şi simplu aşteaptă, răbdătoare, să rămâi fără energia care ţi-e necesară s-o negi.
Taman asta mi s-a întâmplat mie într-o sâmbătă dimi-**neaţa** pe când era Celia la duş şi eu făceam ouă.
S-a auzit o bătaie în uşă, iar când am deschis, am văzut **singurul** chip pe care eram bucuroasă să-l văd de partea cealaltă a pragului.
— Bună, Harry! am zis eu, întinzându-mă în faţă să-l îmbrăţişez şi având grijă să nu-l ating cu spatula de pe care se prelingeau ouă pe frumoasa lui cămaşa din oxford[l].
— Ia uită-te la tine! a exclamat el. Găteşti!
— Ştiu, am zis eu, dându-mă la o parte şi poftindu-l înăuntru. A îngheţat iadul, bănuiesc. Vrei nişte oua?
L-am condus în bucătărie. A aruncat o privire în tigaie.
— Cât de bine ai ajuns să te pricepi la micul dejun? a întrebat.
— în caz că te întrebi dacă nu cumva ouăle o sa fie arse, răspunsul e că probabil da.
A zâmbit şi a pus un plic mare şi greu pe masa din living. Sunetul pe care l-a scos atingând lemnul mi-a oferit indiciul necesar ca să-mi dau seama ce conţine.
— Dă-mi voie să ghicesc! Mi se acordă divorţul.
— Se pare că da.
— Din ce motive? Bănuiesc că avocaţii lui n-au bifat căsuţele cu adulter sau cruzime.
— Abandon familial.
Am ridicat din sprâncene.

---

l **Ţesătură de bumbac sau de lână în carouri din fibre colorate fored.).**

Inteligent

— !Nu contează motivele. O ştii.
— O ştiu.
— Ar trebui să citeşti ce scrie, sa pui un avocat «& tească. în esenţă, există un singur lucru bun important.
— Ia zi!
— **Primeşti** casa, banii **tăi** şi jumătate din banii lui. M-am **uitat** la Harry de parc-ar fi încercat să-mi vândă
Podul Brooklyn[l].
— De ce-ar face asta?
____Pentru că ţi-e interzis să discuţi cu oricine, oricând,
despre orice s-a petrecut în căsnicia ta.
— Are şi el interzis?
Harry a clătinat din cap.
— Nu în scris, nu.
____Deci eu nu pot să vorbesc, iar el poate să trăncănească
prin tot oraşul? Ce-l face să creadă c-am să accept aşa ceva?
A coborât privirea spre masă preţ de o clipă, după care a ridicat-o iar spre mine, spăsit.
— Sunset renunţă la mine, nu-i aşa?

l **Pod inaugurat la New York în 1883, care leagă Brooklyn de Manhattan. De-a lungul timpului au existat diverşi escroci care au încercat să facă bani pe seama credulilor, vânzându-le acest pod, precum şi alte obiective din metropolă precum Statuia Li**[1]; tăţii sau Muzeul Metropolitan de Artă. în cazul podului, escroc" momeau lumea cu promisiunea că se pot câştiga bani frumoşi d* taxa de traversare percepută, dat fiind că, pentru o vreme dup* inaugurare, chiar s-a perceput o astfel de taxă de către proprietar» ae drept (n. tr.).**

— Don nu te mai vrea la studio. Ari plănuieşte să te împrumute la MGM şi Columbia. -
— Şi după aia?-
— După aia eşti de capul tău.
— Păi e bine. Pot s-o fac. Celia e liber-profesionistă. Am să-mi iau impresar ca ea.
— Poţi, a zis Harry, şi cred c-ar trebui să încerci, dar.»
Dar ce?
— Don vrea ca Ari să te excludă din lista celor care vor primi o nominalizare la Oscar, iar Ari e de acord. Cred că o să te împrumute şi o să te pună intenţionat în filme care o să fie eşecuri.
— Nu poate face aşa ceva!
— Ba da! Şi o s-o facă, pentru că Don e cloşca cu puii de aur. Toate studiourile suferă. Lumea nu se mai duce la film aşa de des ca altădată, aşteaptă următorul episod din ***GunsmokeK*** Sunset e în declin din clipa în care a fost forţat să-şi vândă cinematografele. Ne menţinem pe linia de plutire doar datorită unor staruri ca Don.
— Şi ca mine.
A încuviinţat din cap.
— Dar, şi îmi pare rău s-o spun, cred că e important să vezi imaginea de ansamblu - Don valorează mult mai multe funduri pe scaune decât tine.
M-am simţit înaltă de-o şchioapă.
— Asta doare.
— Ştiu, a zis Harry. îmi pare rău!
S-a oprit apa la baie şi am auzit-o pe Celia ieşind de la duş. Dinspre fereastră venea o adiere de vânt. Am dat s-o închid, dar nu m-am putut clinti.
— Deci asta-i! Dacă Don nu mă vrea, atunci nu mă vrea nimeni.

— Dacă Don nu te vrea, nu vrea nici să te aibă nimeni altcineva. îmi dau seama că e o diferenţă subtilă, dar...
— Dar e vag reconfortantă.
— Bun!
^ — Deci care-i jocul lui? îmi distruge viaţa şi-mi cumpără tăcerea cu o casă şi mai puţin de un milion de dolari?
— Sunt o grămadă de bani, a spus Harry ca şi ^ nta ca şi cum m-ar ajuta cu ceva.
___Ştii că nu-mi pasă de bani. Cel puţin nu în pri mulțând
— Ştiu.
Celia a ieşit din baie în halat, cu parul ud şi drept,
— A, bună, Harry! a zis ea. Vin într-un minut!
— Nu-i nevoie să te grăbeşti din cauza mea, tocmai plecam.
Ceha a surâs şi a intrat în dormitor.
— Mulţumesc că l-ai adus! i-am zis.
A încuviinţat din cap.
— Am reuşit o dată, pot să reuşesc şi a doua oară, i-am zis când se îndrepta spre uşă. Pot să reclădesc totul de la zero.
___Niciodată nu m-am îndoit că poţi face absolut orice-ţi
pui în cap.
A pus mâna pe clanţă, gata să plece.
— Mi-ar plăcea... sper că mai putem fi prieteni, Evelyn Că mai putem...
— 0, mai taci! Ne suntem cel mai bun prieten imul altuia. Prieteni care s-ar putea sau nu să-şi spună totul. Asta nu se schimbă. Mă iubeşti în continuare, nu? Chiar daca sunt pe faraş?
— Da!
— Şi eu te iubesc în continuare. Aşadar, gata cu asta!

A zâmbit uşurat.
— OK, suntem doar noi doi!
— Noi doi, nu-s alţi prieteni mai credincioşi ca noi!
^ A ieşit din apartament şi l-am urmărit cu privirea coborând în stradă şi urcându-se în maşină, după care m-am * * m-am rezemat cu spatele de uşă. Aveam să pierd toate lucrurile pe care-mi clădisem o viat*
ioate, cu excepţia banilor, «am încă mai aveam.

Iar asta era ceva.Atunci mi-am dat seama că mă mai aştepta ceva, ceva ce-mi **doream, iar acum eram liberă să** am.
Acolo, cu spatele lipit de uşa apartamentului ei, în pragul **divorţului de** cel mai popular bărbat **de** la Hollywood, mi-am dat seama că să mă mint în privinţa a ceea ce doream îmi **consuma** mult mai multă energie decât aveam.
Aşa că, în loc să mă întreb ce înseamnă şi ce spune despre mine, m-am ridicat şi am intrat în camera Celiei.
Era încă în halat şi-şi usca părul în faţa măsuţei de toaletă.
M-am dus la ea şi am privit-o în superbii ei ochi albaştri şi i-am zis:
— Cred că te iubesc.
După care am tras-o de cordonul halatului, desfacându-l.
Am facut-o încet. Atât de încet, că m-ar fi putut opri de un milion de ori înainte să se desfacă de tot. Dar n-a făcut-o.
în schimb, s-a îndreptat de spate, m-a privit cu mai multă îndrăzneală şi mi-a pus mâna pe mijloc cât o trăgeam eu de cordon.
Cele două părţi ale halatului s-au desfăcut în clipa în care s-a destins cordonul, dezvăluind-o goală în faţa mea.
Avea pielea moale şi palidă. Sânii mai plini decât mă aşteptasem eu, sfârcurile roz. Burta plată, cu un picuţ de rotunjime sub buric.
Când am coborât privirea spre picioarele ei, le-a desfăcut puţin de tot.
a Am sărutat-o, instinctiv. I-am pus mâinile pe sâni, atin- gandu-i aşa cum voiam şi cum îmi plăcea să-mi fie mie atinşi.
Când a gemut, m-am simţit zvâcnind.

M;a sărutat pe gât şi pe capul pieptului.
Mi-a tras bluza peste cap. -a uitat la mine, cum stăteam cu sânii dezgoliţi.
8uPerbă! mi-a zis. Chiar şi mai şi decât mi-am mchipuit.
Am roşit şi mi-am lăsat capul în palme, jenată de * lipsită de control mă simţeam, de cât de depăşită de^^ ţie eram.
Mi-a dat la o parte mâinile de pe faţă şi m-a privit
— Nu ştiu ce fac, i-am zis.
— E în regulă, a zis ea. Ştiu eu!
în noaptea aceea, Celia şi cu mine am dormit goale Abrăţişate. Nu ne-am mai prefăcut că ne atingem din întâm plare. Iar când m-am trezit a doua zi de dimineaţă cu părui ei pe faţă, am inspirat, zgomotos şi cu mândrie.

Între cei patru pereţi, eram lipsite de ruşine.Sub Rosa

30 decembrie 1959

ADLER ŞI HUGO KAPUT!

Don Alder, burlacul cel mai bun de însurat de la Hollywood?

Don şi cu Evelyn pun capăt relaţiei. După doi ani de căsnicie, Don a cerut divorţul de Evelyn Hugo.

Ne întristează să-i vedem pe porumbei despărţin- du-se, dar am minţi dacă v-am spune că ne surprinde. Am auzit noi nişte vociferări cum că steaua lui Don urmează să urce şi mai tare pe cer, iar Evelyn era invidioasă şi răutăcioasă.

Din fericire pentru Don, şi-a reînnoit contractul cu Sunset Studios, motiv de zâmbet cu gura până

la urechi pentru şeful cel mare, Ari Sullivan, şi are trei filme programate pentru lansare în acest an. Don ăsta nu se lasă!

Pe de altă parte, deşi cel mai nou film al lui Evelyn, *Fiicele doctorului March*, a fost un succes de casă şi foarte bine primit de critici, Sunset a scos-o pe actriţă din filmul în pregătire *Jokers Wild* şi a înlocuit-o cuRuby Reilly.

Oare i-a apus steaua lui Evelyn la Sunset[l]

[l] **Joc de cuvinte în original, dat fiind că *sunset* înseamnă „apus”, «asfinţit” (*n.* tr.).**

?- CUM DE-AI RĂMAS ATÂT DE ÎNCREZĂTOARE? ATÂT DE NE-
clintită în hotărârea ta? o întreb pe Evelyn.
— Când m-a părăsit **Don?** Sau când mi s-a dus cariera pe
apa sâmbetei?
— Amândouă, zic eu. Adică, o aveai pe Celia, ceea era un pic altfel, dar...
Evelyn lasă uşor capul într-o parte.
— Cum altfel?
— Hm? fac eu, căzută pe gânduri.
' — Ai zis c-o aveam pe Celia, ceea ce era un pic altfel, mă lămureşte Evelyn.
— Scuze, eram... absentă.
Pentru **o clipă,** mi-am lăsat propriile probleme **amoroase să** se prelingă **în** ceea ce ar **fi** trebuit să fie o **conversaţie în** care informaţia curge într-un sinjgur sens. Evelyn clatină din cap.
— N-are de ce să-ţi pară rău! Doar spune-mi cum e chestia cu altfel!
Mă uit la ea şi-mi dau seama c-am deschis o uşă **carenu** se poate închide.
Altfel decât divorţul meu iminent. Surâde, aproape ca Pisica de Cheshire. Ei, acum se-ncinge treaba! zice ea. Dri^r'T$^{aZă\ afcitudine}$* asta nepăsătoare faţă de P^' SaT$_a$-$^{nerabiUtate'\ E}$ mea c-am adus vorba, f C 2^8?^{at6Ze} Problema cu mai multă amabili
™ expus. Am expus o rană.
deasuS$_a$?^V$^{aC\ ^\ le?\ întreabă}$ Poate cu o ini*** $^{P\ a}$ ^ Monique?
Eu asta aş face.
__Bănuiesc că **eu nu iau divorţul aşa** de puţin **în** serios **că** tine, **îi zic.**
Vorbele îmi ies din gura pe un ton plat. Mă **gândesc** să **le îmblânzesc cumva... dar n-o fac.**
— Nu, sigur că nu, replică Evelyn amabilă. Dac-ai face-o
la **vârsta ta, ai fi cinică.**
— Dar la vârsta ta? întreb eu.
— Cu experienţa mea? Realistă.
— Asta, în sine, e groaznic de cinic, nu crezi? Divorţul în**seamnă** pierdere.
Evelyn clatină din cap.
— Durerea sufletească înseamnă pierdere. Divorţul e o bucată de hârtie.

Las ochii în jos şi constat că am tot mâzgălit un cub cu pixul albastru. începe să treacă prin pagină. Nu-mi ridic pixul şi nici nu apăs mai tare, doar continui să întind pasta peste liniile cubului.

— Dacă ai parte de durere sufletească acum, te compătimesc profund, zice Evelyn. Pentru asta am cel mai mare respect. E genul de chestie care te poate frânge în două. Pe mine însă nu m-a durut sufletul când m-a părăsit Don. Pur şi simplu am simţit că-mi eşuase căsnicia. Iar astea două sunt chestii foarte diferite.

La auzul vorbelor ei, opresc pixul în loc. Ridic privirea spre ea şi mă întreb de ce-am avut nevoie de Evelyn să-mi spună asta.

^ Mă întreb de ce oare nu mi-a trecut prin cap mai înainte ca există o asemenea deosebire.

În drum spre metrou, văd că m-a sunat Frankie a doua oară într-o zi.

Aştept până s-ajung în Brooklyn şi merg pe strada spre apartamentul meu ca să-i răspund.

SMS aproape nouă seara, aşa că mă hotărăsc să-i scriu un *S: Tocmai plec de la Evelyn. Scuze, e tare târziu. Vrei să v °ri>im mâine?*

Sunt cu cheia în uşă când primesc răspunsul lui fW, *E bine şi în seara asta. Sună-mă cât de repede poţi/*

Dau **ochii** peste cap. N-ar trebui s-o prostesc.

îmi las geanta jos. Măsor apartamentul cu pasul. Ce.0 să-i spun? La cum văd eu lucrurile, am două opţiuni.

Pot să mint şi să-i spun c-o să fie totul bine, că ne înca. drăm în program pentru numărul din iunie şi că o pun pe Evelyn să vorbească despre chestii mai concrete.

Sau pot să-i spun adevărul adevărat, ceea ce mi-ar putea atrage concedierea.

în acest punct, încep să pricep că s-ar putea să nu fie chiar aşa de rău să fiu concediată. O să am o carte de publicat în viitor, una din care aş câştiga, foarte probabil, milioane de dolari. Ceea ce mi-ar aduce alte ocazii de a scrie biografii de celebrităţi. După care, în cele din urmă, aş putea începe să-mi găsesc propriile subiecte, să scriu despre orice vreau cu încrederea că orice editor mi-ar cumpăra materialele.

Nu ştiu însă când o să se vândă această carte, iar dacă adevăratul meu scop e să fiu în stare să prind orice **subiect** vreau, atunci credibilitatea contează. Concedierea de la *Vivant pentru* că le-am furat cel mai important titlu nu mi-ar face bine la reputaţie.
înainte să apuc să mă decid încotro s-o apuc, ce plan anume am, îmi sună telefonul în mână. Frankie Troupe.
— Alo?
— Monique, zice Frankie, cu îngrijorare şi iritare în glas- °e !f Intâmplă Evelyn? Spune-mi totul!
Caut modalităţi pentru ca Frankie, Evelyn şi cu mine sa ieşim din situaţia asta cu tot ce ne dorim. Numai că-mi dau orusc seama că singurul lucru pe care-l pot **controla** este sa
obţin ceea ce vreau eu.
Şi de ce să n-o fac?
Pe bune!
De ce *să nu ies* eu în frunte?
__ **Frankie,** bună, scuze că n-am fost mai **disponibilă!**
___ Nu face nimic, nu face nimic! zice Frankie. Câtă vreme obţii un material bun.
— Aşa şi este, numai că, din nefericire, Evelyn nu mai e **interesată să** lucreze la materialul ăsta cu *Vivant* **Tăcerea** lui Frankie e asurzitoare, accentuată apoi plat şi fără vlagă de un:
— Poftim?!
__ încerc s-o conving de zile întregi. De-aia n-am putut să iau legătura cu tine. Îi tot explic că trebuie să facă materialul ăsta pentru *Vivant*
— Dacă nu era interesată, atunci de ce ne-a mai sunat?
— Mă voia pe mine.
Nu continui cu vreo condiţie. Nu spun „M-a vrut pe mine, uite de ce. M-a vrut pe mine şi-mi pare tare rău de toată situaţia creată."
— Adică s-a folosit de noi să ajungă la tine? întreabă Frankie, ca şi cum asta ar fi cea mai mare insultă la care s-ar putea gândi.
Treaba e, de fapt, că Frankie s-a folosit de mine ca să ajungă la Evelyn, deci...

— Da! răspund eu. Cred că da. 0 interesează o biografie completă. Scrisă de mine. Am acceptat în speranţa c-o s-o conving să se răzgândească.
— 0 *biografie*? lei subiectul nostru şi-l transformi într-o carte?
— Aşa vrea Evelyn. Eu tot încerc s-o conving să nu.
— Şi ai reuşit? S-o convingi?
— Nu! încă nu! Dar cred c-o să pot.
7- OK! zice Frankie. Atunci fă-o!
Asta e momentul meu.
— Cred că pot să-ţi livrez un material extraordinar despre Evelyn Hugo, care să facă vâlvă în presă. Dar dac-o fac, atunci vreau să fiu promovată.

— Aud scepticismul din glasul lui Frankie. Ce fel de promovare?Redactor independent. Vin şi plec după cum **Aleg subiectele** despre care vreau să scriu.
-Nu! i .
— **Atunci n-am niciun stimulent s-o conving** pe Evel să permită apariţia articolului în *Vivant* »
Mai c-o aud pe Frankie cântănndu-şi opţiunile. Tace, ^ nu e niciun pic de tensiune între noi, de parcă nu s-aL tepta să vorbesc până nu se decide ce să zică:
— Dacă ne obţii un material de copertă, face dezvăluiri^ e de acord cu o şedinţă foto, o să te fac jurnalist independent. Cuget asupra ofertei, iar Frankie intervine: Nu avem decât o poziţie de redactor independent. S-o dau la o parte pe Gayle din locul pe care şi l-a câştigat nu mi se pare drept. Cred că şi tu poţi înţelege. Jurnalist independent e ceea ce am de oferit, N-o să exercit un prea mare control asupra subiectelor despre care poţi să scrii, iar dacă dovedeşti repede că poţi face treabă bună aşa, o să avansezi ca toată lumea. Aşa e corect, Monique.
Mai stau pe gânduri preţ de o clipă. Jurnalist independent pare rezonabil. Jurnalist independent sună grozav.
— OK, zic, apoi mai forţez un pic nota, pentru că Evelyn mi-a spus, la începutul întregii poveşti, că trebuie să insist să fiu plătită bine, şi are dreptate. Vreau o mărire de salariu pe măsura funcţiei.
Mă cuprinde ruşinea când mă aud cum cer bani aşa de direct, dar mi se relaxează umerii în clipa în care o aud pe Frankie spunând:
— Da, sigur, bine!
Dau aerul afară din piept.
— Dar **vreau să-mi confirmi mâine! continuă. Vreau şedinţa foto programată până săptămâna viitoare.**
. Uiv! S-a marcat!

Wesăînchidă; Frankie zice: ,t

^ bine Tât^T™' ^ şi oficată" * *** ^ **Nu-ţi bate capul! Aşa o să fac.**

W IMIWR JC"<M>« ' —
— **Redactor independent.** Vin **şi plec după** cum am l Aleg **subiectele despre care** vreau **să scriu.**

— Nu!

— **Atunci n-am niciun stimulent s-o conving pe g** să permită apariţia articolului în Vivant. e ^ Mai c-o aud pe Frankie cântărindu-şi opţiunile. Tace, da? nu e niciun pic de tensiune între noi, de parcă nu s-ar a», tepta să vorbesc până nu se decide ce să zică:

— Dacă ne obţii un material de copertă, face dezvăluiri ^ e de acord cu o şedinţă foto, o să te fac jurnalist independent, Cuget asupra ofertei, iar Frankie intervine: Nu avem **decât** o poziţie de redactor independent. S-o dau la o parte pe Gayle din locul pe care şi l-a câştigat nu mi se pare drept. Cred că şi tu poţi înţelege. Jurnalist independent e ceea ce am de oferit. N-o să exercit un prea mare control asupra subiectelor despre care poţi să scrii, iar dacă dovedeşti repede că poţi face treabă bună aşa, o să avansezi ca toată lumea. Aşa e corect, Monique.

Mai stau pe gânduri preţ de o clipă. Jurnalist independent pare rezonabil. Jurnalist independent sună grozav.

— OK, zic, apoi mai forţez un pic nota, pentru că Evelyn mi-a spus, la începutul întregii poveşti, că trebuie să insist să fiu plătită bine, şi are dreptate. Vreau o mărire de salariu pe măsura funcţiei.

Mă cuprinde ruşinea când mă aud cum cer bani aS a de direct, dar mi se relaxează umerii în clipa în care o **aud** pe Frankie spunând:

— Da, **sigur, bine!**

Dau aerul afară din piept.

„7 Dar ^au să-mi confirmi mâine! continuă. Vreau $ şedinţa foto programată până săptămâna viitoare.

7- OK! S-a marcat!

înainte să închidă, Frankie zice:

77 Sunt impresionată, dar şi ofticată. Ai grijă să iasă ata de bine cât să fiu nevoită să te iert!

Nu-ţi bate capul! Aşa o să fac.CÂND INTRU ÎN BIROUL LUI EVELYN A DOUA 21 DE DIMI-
neaţă, sunt aşa de agitată, că-mi transpiră spatele de-mi bălteşte uşor sudoarea pe şiră.
Grace aşază pe masă un platou cu mezeluri, iar eu rămân cu ochii pironiţi la cornişoni cât vorbeşte ea cu Evelyn despre Lisabona vara.
Cum a plecat Grace, cum mă întorc spre Evelyn.
— Trebuie să discutăm! zic eu.
Scoate un hohot de râs.
— Sincer, cred că numai asta şi facem.
— Despre *Vivant*
— OK! Vorbeşte!
— Trebuie să ştiu un orizont de timp pentru lansarea cărţii ăsteia!
Aştept să-mi ofere ceva, *orice*, care să aducă a răspuns.
— Ascult! zice.
— Dacă nu-mi spui când ar putea fi vândută, realist vorbind, cartea asta, atunci risc să-mi pierd slujba pentru ce s-ar putea să aibă loc abia peste nişte ani. Poate chiar zeci.
— Da' tu chiar speri c-o să trăiesc mult!
— Evelyn, zic eu, oarecum descurajată de faptul că tot nu ia problema în serios. Trebuie fie să ştiu când iese cartea, fie să le promit celor de la *Vivant* un fragment pentru numărul din iunie.
Evelyn se gândeşte la ce i-am spus. Stă cu picioarele încrucişate pe canapeaua din faţa mea, îmbrăcată cu pantaloni negri din jerseu strâmţi, un maiou cenuşiu şi un ^ardigan supradimensionat alb.
— OK! zice ea. Poţi să le dai o bucată, orice bucată tu, pentru numărul din iunie. Dacă, şi numai dacă odată cu chestia asta cu orizontul de timp. ' aci
Nu las să mi se vadă bucuria pe faţă. Am ajuns la jUm| tatea drumului. Nu mă pot opri până nu l-am parcurs * tot. Trebuie să întreb şi trebuie să fiu dispusă să **primesc** Un refuz. Trebuie să-mi cunosc valoarea.
La urma urmei, Evelyn vrea ceva de la mine. Are nevoie de mine. Nu ştiu de ce sau pentru ce, dar ştiu că n-aş sta aici dacă n-ar fi aşa. Valorez ceva pentru ea. Iar

acum trebuie sâ mă folosesc de asta. La fel cum ar face şi ea.
Să-i dăm drumul!
— Trebuie să participi la o şedinţă foto. Pentru copertă.
— Nu!
— Nu-i negociabil.
— Totul e negociabil. N-ai obţinut destul? Am fost de acord cu fragmentul.
— Tu şi cu mine ştim cât de valoroase pot fi nişte imagini noi cu tine.
— Am zis nu.
OK, să-i dăm drumul! Pot s-o fac. Nu trebuie să fac decât ce-ar face şi Evelyn. Trebuie s-o „Evelyn Hugo-esc" pe Evelyn Hugo.
— Ori eşti de acord cu şedinţa foto, ori mă retrag.
Evelyn se apleacă în fată pe fotoliu.
— Poftim?!
— Vrei să-ţi scriu povestea vieţii. Şi eu vreau. Dar astea sunt condiţiile mele. N-am de gând să-mi pierd slujba pentru tine, iar singura cale de a mi-o păstra este să le livrez un material despre Evelyn Hugo cu o copertă. Aşadar, fie mă convingi să-mi pierd slujba - lucru posibil numai dacă-mi spui *cand* o să se vândă cartea -, fie accepţi.
Se uită la mine şi am impresia că nu-s chiar aşa cum se *aştepta* ea. Ceea ce mă face să mă simt bine. Mi se iveşte pe faţa un zâmbet care-i greu de reprimat.
— Te amuza situaţia, nu? remarcă ea.
— încerc să-mi văd de interesul meu.
— Da, dar te descurci atât de bine, că mă faci să cred că
şi încântă situaţia un pic.
îi permit în cele din urmă zâmbetului să apară.
— învăţ de la cea mai bună specialistă în materie.
— Da, aşa e! zice Evelyn.
Scoate un smârcâit.
— O copertă?
— O copertă.
— Bun, o copertă! În schimb, de luni, vreau să stai aici din zi şi până-n seară. Vreau să-ţi spun tot ce am de zis cât mai curând posibil. De acum înainte, dacă nu

răspund la o întrebare de prima dată, să nu mi-o mai pui! S-a făcut?

Mă ridic de la birou, mă duc la Evelyn şi întind mâna.

— S-a făcut!

Râde.

— Ia uită-te la tine! zice. Ţine-o tot aşa şi s-ar putea să domneşti peste partea ta de lume într-o bună zi.

— Vai, mulţumesc!

— Mda, mda, mda, spune Evelyn, deloc lipsită de amabilitate. Ia loc la birou! începe înregistrarea! N-am toată ziua la dispoziţie.

Mă conformez, după care mă uit la ea.

— în regulă, zic. Deci eşti îndrăgostită de Ceha, ai divorţat de Don şi cariera pare să ţi se fi dus pe apa sâmbetei. Ce urmează?

Evelyn zăboveşte o secundă înainte să răspundă, moment în care îmi dau seama că tocmai a consimţit la ceea ce se jurase să nu facă niciodată - o copertă pentru *Vivant* - doar ca să nu plec.

Mă vrea pentru ceva. Rău de tot.

încep să bănuiesc acum c-ar trebui să mă tem.Credulul de Mick Riva ♦

PhotoMoment

1 februarie 1960

EVELYN, VERDELE NU-I CULOAREA TA

Evelyn Hugo a apărut joia trecută la ceremonia de decernare a Premiilor Publicului din 1960 la braţul producătorului Harry Cameron. într-o rochie scurtă de seară din mătase verde smarald, n-a mai vrăjit lumea ca altădată. Culoarea definitorie pentru Evelyn începe să fie definitorie pentru ceva plictisitor.

Pe de altă parte, Celia St. James a avut o apariţie uluitoare într-o uimitoare rochie-cămaşă din tafta albastru pal cu mărgele, conferind strălucire şi o notă de prospeţime unei ţinute obişnuite de zi.

Evelyn cea de gheaţă nu i-a adresat un cuvânt vechii sale cele mai bune prietene. A evitat-o toată seara **Pe** Ceha.

Să fie oare pentru nu-i convine faptul că Celia a fost recompensată cu premiul pentru „Cea mai promiţătoare personalitate feminină" în seara aceea? Ori «*Ptul că a fost nominalizată la un Oscar pentru „Cea mai bună actriţă într-un rol secundar" pentru filmul *lor' fiicele doctorului March*, iar Evelyn nici măcar **n*ka fost menţionată?**

*se pare că Evelyn Hugo s-a înverzit de invidie.

ARI M-A SCOS DIN ORICE PRODUCŢIE DE IA SUNSET Şl **A** început sa mă ofere cu împrumut la Columbia. După ce-am fost forţată să fac două comedii romantice deloc memorabile - şi atât de proaste, că era de la sine înţeles c-aveau să fie eşecuri spectaculoase - celelalte studiouri nu prea mai voiau să aibă nici ele de-a face cu mine.

Don era pe coperta revistei *Life*, ieşind graţios din ocean şi zâmbind ca şi cum atunci ar fi fost cea mai frumoasă zi din viaţa lui.

Când a venit vremea ediţiei 1960 a Premiilor Oscar, eram oficial persona non grata.

— Ştii că te-aş duce, a zis Harry când a sunat în du- pă-amiaza zilei respective să vadă ce mai fac. Numai să spui şi vin să te iau. Sunt sigur ca ai o rochie uimitoare pe care-o poţi pune pe tine şi o să stârnesc invidia tuturor dac-apar cu tine la braţ.

Mă aflam în apartamentul Celiei, pregătindu-mă de plecare înainte să apară echipa de machiaj şi coafură. Ea stătea în bucătărie şi bea apă cu lămâie, evitând să mănânce ca să poată încăpea în rochie.

— Ştiu c-ai face-o, am zis în receptor. Numai că amândoi ştim că asocierea cu mine acum ţi-ar afecta reputaţia.

— Eu vorbesc serios, totuşi, a zis Harry.

— Ştiu, am replicat eu. Mai ştiu însă şi că sunt prea deşteaptă să-ţi accept oferta.

Harry a izbucnit în râs.

Am ochii umflaţi? m-a întrebat Ceha când am[terîîl1]" nat convorbirea cu Harry.I-a făcut mari, pironindu-i pe mine, de parcă asta m-ar fi **ajutat** să-i răspund la întrebare.^ N-am văzut nimic în neregulă.

— **Arată** superb şi, oricum, ştii că Gwen **o să** te facă **să arăţi extraordinar.** Ce eşti aşa îngrijorată?

Ah, pentru numele lui Dumnezeu, Evelyn! a exclamat Celia. Cred că ştim cu toţii de ce sunt îngrijorată.

Am prins-o de mijloc. Era îmbrăcată într-un furou de satin, tivit cu dantelă. Eu, într-un pulover cu mânecă scurtă şi şort. Avea părul ud. Când Ceha avea părul ud, nu mirosea a şampon, mirosea a lut.

— 0 să câştigi, i-am zis, trăgând-o spre mine. Nici măcar nu e concurs.

— S-ar putea să nu. S-ar putea să i-l dea lui Joy sau lui Ellen Matson.

— Decât să i-l dea lui Ellen Matson, mai bine-l aruncă în fluviul Los Angeles. Iar Joy, draga de ea, nu se compară cu tine!

Ceha a roşit, şi-a lăsat un pic capul în palme, după care s-a uitat iar la mine.

— Simt eu oare insuportabilă? m-a întrebat. Mă tot frământ obsesiv din cauza chestiei ăsteia? Te fac să vorbeşti cu mine despre ea când tu eşti...

— în declin?

Voiam să zic exclusă de pe listă.

— **Dacă tu eşti insuportabilă, dă-mi voie să fiu eu cea ^e să te suporte! am zis, sărutând-o şi simţindu-i gustul de suc de lămâie de pe buze.**

M-am uitat la ceas, ştiind că echipa de coafură şi machiaj trebui∗ să sosească din chpă în clipă, şi mi-am luat cheile.

Ne dădeam osteneala să nu fim văzute împreuna. Una 6ra câ∗d eram doar prietene, dar acum, că aveam ceva de ascuns∗ trebuia să începem să ascundem acel ceva.

Te ^besc! i-am zis. Cred în tine. Noroc!

când eram cu mâna pe clanţă, a strigat:

_ Dacă nu câştig, a zis ea cu apa picurându-i din părul ud şi lăsându-i dungi pe furou, o să mă mai iubeşti?

Am crezut că glumeşte până când m-am uitat în ochii ei.

— Ai putea să fii o nimeni care locuieşte într-o cutie de carton şi tot te-aş iubi, am zis.

N-o mai spusesem niciodată. Nu mai voisem s-o spun niciodată.

Mi-a răspuns cu un zâmbet larg.

— Şi eu! Cu tot cu cutia de carton şi celelalte. Câteva ore mai târziu, în casa pe care o împărţeam cândva cu Don, dar care acum era pe de-a-ntregul a mea, mi-am pregătit un cape codder[l], m-am aşezat pe canapea şi am pornit televizorul pe NBC, uitându-mă la toţi prietenii mei şi la femeia pe care-o iubeam mergând pe covorul roşu la Pantages Theatre. Totul pare mult mai strălucitor pe ecran. îmi pare rău să îţi dau eu vestea proastă, dar teatrul e mai mic, oamenii sunt mai palizi, iar scena e mai puţin impunătoare.

E totul aranjat în aşa fel, încât să-i facă pe telespectatori să se simtă ca nişte excluşi; să te facă să te simţi ca o muscă pe peretele unui club în care nu eşti suficient de bun să intri. M-a surprins să constat cât de bine funcţiona stratagema, cât de uşor era să te păcăleşti, chiar şi pentru un om care până nu demult fusese în centrul acestei chestii.

Băusem deja două cocktailuri şi căzusem în butoiul cu melancolie până să se ajungă la anunţatul „Celei mai bune actriţe în rol secundai". în clipa în care camera s-a **îndreptat** sp* Celia, mă jur că m-am trezit şi am bătut din palme cât air putut de tare pentru ea, ca şi cum cu cât îmi loveam palmei« mai tare una de alta, cu atât mai mari erau şansele de câştig-

— Iar premiul merge la... Celia St. James pentru *FiiceU doctorului March.*

l Băutură preparată din votcă şi ₈ᵤc de merişoare (n. tr.).

Am sărit în sus şi am strigat de bucurie pentru ea, aP° ochii mi s-au umplut de lacrimi când a urcat pe scenă.Eram vrăjită de ea aşa cum stătea acolo, la **microfon** ţinând în mana statueta. **De** rochia ei superbă cu decolteu marinăresc, cerceii ei strălucitori cu diamante şi safire ' chipul ei fără absolut niciun cusur.

91

— Mulţumesc, Ari Sullivan şi Harry Cameron! Mulţumesc impresarului meu, Roger Colton! Familiei mele. Distribuţiei uimitoare de femei din care m-am simţit atât de norocoasă să fac parte, lui Joy şi lui Ruby. Şi lui Evelyn Hugo. Mulţumesc!

Când mi-a rostit numele, m-am simţit plină de mândrie, bucurie şi iubire. Eram bucuroasă pentru ea. Şi atunci am făcut ceva umilitor de prostesc. Am sărutat televizorul.

Am sărutat-o drept pe faţa ei în tonuri de gri.

Zgomotul de ceva ciocnit l-am auzit înainte să simt durerea, iar când Celia a făcut cu mâna mulţimii şi a coborât de pe podium, mi-am dat seama că-mi ciobisem dintele.

Nu mi-a păsat însă, eram prea fericită. Prea emoţionată ca s-o felicit şi să-i spun cât eram de mândră.

Mi-am mai făcut un cocktail şi m-am forţat să urmăresc restul spectacolului. Au anunţat „Cel mai bun film", şi când a început a se derula lista celor implicaţi în eveniment, am oprit televizorul.

Ştiam că Harry şi cu Celia aveau să fie plecaţi toată seara, aşa că am stins luminile şi m-am dus sus, la culcare. M-am demachiat, m-am dat cu nişte cremă rece şi am tras la o parte cuvertura. Mă simţeam singură.

Celia şi cu mine ajunseserăm la concluzia că nu ne puteam muta împreună. Era mai puţin convinsă decât mine, dar eram de neclintit. O fi fost cariera mea la pământ, dar a ei era înfloritoare. N-o puteam lăsa să şi-o rişte. Nu pentru nune.

Pusesem capul pe pernă, dar stăteam cu ochu larg a <%i când am auzit o maşină intrând pe aleea de acces auto. f-am uitat pe geam şi-am văzut-o pe Ceha

ieşind uşor cun- tr”° maşină şi făcându-i cu mâna în semn de noapte min
• ŞOferului- Ţinea în mână un Oscar. . A Homitor

— Pari liniştită, a zis ea, odată ajunsă la nune m aoVino-ncoace! i-am zis eu.
Băuse un pahar sau trei. Tare-o mai plăceam **când** beată. Era ea însăşi, dar mai fericită, atât de plină deviaţi că mă temeam să n-o ia entuziasmul pe sus. Şi-a luat avânt şi s-a aruncat din fugă pe pat. Am **sărutat**-o
— Sunt aşa de mândră de tine, draga mea!
— Ţi-am simţit lipsa toată noaptea, a zis ea.
încă mai ţinea Oscarul **în mână şi-mi dădeam seama că** e **greu; îl tot lăsa să se răstoarne pe saltea. Spaţiul unde trebuia să fie numele ei era gol.**
— Nu ştiu dacă trebuia să-l iau pe ăsta, a spus ea surâzătoare, dar n-am mai vrut să-l dau înapoi.
— De ce nu sărbătoreşti? Ar trebui să fii la petrecerea Sunset.
— Am vrut să sărbătoresc numai cu tine.
Am tras-o şi mai aproape. Şi-a dat jos pantofii.
— Nimic nu are nicio valoare fără tine. Tot ce nu este tu e o grămadă de rahaţi de câine.
Mi-am dat capul pe spate, izbucnind în râs.
— Ce-ai păţit la dinte?
— Se vede chiar aşa de tare?
— Presupun că nu. Cred c-am observat doar pentru ca am memorat fiecare centimetru din tine. _ „
Cu numai câteva săptămâni înainte, stătusem întinsa goală lângă Ceha şi o lăsasem să se uite la mine, la fie^ părticică a trupului meu. îmi spusese că voia să ţină mm [e] ecare detaliu, că era ca şi cum ar fi studiat un Picasso.
— E jenant, i-am zis eu.
S-a ridicat în capul oaselor, intrigată. A . at>
— Am sărutat ecranul televizorului. Când ai ' te-am sărutat pe tine cea de pe ecran şi mi-am **ciobit** din ^
A râs atât de tare, c-a dat în horcăit. Statueta a ca« zgomot surd pe saltea, după care Celia **s**-a **rostogoli** mine şi m-a cuprins cu braţele pe după gât. .
— Ăsta e cel mai simpatic lucru pe care l-a făcu de când a apărut omul pe lume!
_ **presupun** că mâine o să mă programez la dentist.
— Aşa presupun şi eu.

I-am luat Oscarul. Am rămas cu ochii pironiţi la el. îmi doream unul pentru mine. Dac-aş mai fi rezistat alături de Don încă un pic, aş & P[utut avea ^ eu unul în] această seară.

Celia era încă în rochie, dar fără pantofi. îi cădea părul din **agrafe.** Rujul se ştersese. Cerceii încă îi mai sclipeau.

— Ai făcut vreodată dragoste cu cineva care a câştigat **Oscarul?** m-a întrebat.

Făcusem ceva cam pe-acolo cu Ari Sullivan, dar n-am **crezut** că-i momentul să-i spun. Oricum, spiritul întrebării era dacă mai trăisem un moment precum cel de faţă. Ceea ce nici vorbă să mai fi trăit. Am sărutat-o şi i-am simţit mâinile pe faţă, apoi am urmărit-o cu privirea cu iese din rochie şi se bagă în pat.

Ambele mele filme au fost eşecuri. Un film de dragoste pe care l-a făcut Celia a rulat cu casa închisă. Don a apărut într-un thriller. Cronicile lui Ruby Reilly în *Jokers Wiîd* au numit-o „uluitor de perfectă" şi „clar incomparabilă".

Am învăţat singură cum să prepar franzelă cu carne tocată la cuptor şi să-mi calc hainele.

După care am văzut *Â bout de souffle*[1]. Am plecat de la cinema, m-am dus drept acasă, l-am sunat pe Harry Camelii Şi i-am zis: „Am idee. Mă duc la Paris."

WeJ *[de âouffle] **(1960),** film din Noul Val al **cinematograful** ^zintă[1 la firialul] an^or 19&0. Regizat de Jean-Luc Goddard, ^^[PenpeţUle unui] infractor (Jean-Paul Belmondo) şi ale pne- [a]*ericane (Jean Seberg) (n. tr.).

CEHA TURNA UN FILM ÎN DEPLASARE LA BIG BEAR TIMP DE trei săptămâni. Ştiam că nici nu se punea problema să mă duc cu ea şi nici s-o vizitez pe platou. Insistase că avea să vină ea acasă la fiecare sfârşit de săptămână, ceea ce părea însă prea riscant.

Era o fată singură, la urma urmei. Mă temeam de pertinenţa unei întrebări precum „La ce să se ducă acasă fetele singure?"

Am decis că era momentul pentru o călătorie în Franţa. Harry avea nişte relaţii la cineaştii din Paris şi a dat pe şest nişte telefoane pentru mine.

Unii dintre producătorii şi regizorii cu care m-am întâlnit ştiau cine sunt. Unii dintre ei clar mă primeau ca o favoare făcută lui Harry. Mai era şi Max Girard, regizorul în ascensiune din Noul Val, care nu mai auzise de mine.

— Eşti *une bombe*, mi-a zis el.

Stăteam într-un bar liniştit din cartierul Saint-Ger- main-de-Prés din Paris. Ne înghesuiserăm într-un separeu. Era chiar după ora cinei, iar eu nu apucasem să mana»[0,] Max bea un Bordeaux alb. Eu, un pahar de vin roşu.

— Sună a compliment! am zis eu, luând o gură de^vxn-^

— Nu ştiu să mai fi întâlnit o femeie atât de atrăgato a zis el, cu ochii pironiţi asupra mea. ie.

Avea un accent atât de puternic, că m-am pomeni cându- mă în faţă ca să-l înţeleg.

— Mulţumesc!

— Ştii să joci? m-a întrebat.

— Mai bine decât arăt.

Nu se poate aşa ceva!CE, şapte SOTI A, LUI EVELYN HUGQ IM
— Ba da!
Am văzut **cum** încep să se învârtă rotiţele lui Max
— Eşti dispusa sa dai o probă pentru un rol? Eram dispusă să frec un closet pentru un **roi**
— Dacă e un rol grozav, am zis eu. A zâmbit.
— E spectaculos. Un rol de stea de cinema.
Am încuviinţat încet cu o mişcare din cap. Trebuie să-ţi ţii în frâu fiecare parte a corpului atunci când te străduieşti din greu să nu pari nerăbdătoare.
— Trimite-mi paginile şi după aia stăm de vorbă! i-am spus, după care am băut restul de vin şi m-am ridicat în picioare. îmi pare tare rău, Max, dar ar trebui să plec. Să ai o seară minunată! Ţinem legătura!
Cu niciun chip nu aveam să stau la un bar cu un bărbat care nu mai auzise de mine şi să-l las să creadă că am tot timpul din lume la dispoziţie!
îi simţeam ochii pe mine când mă îndepărtam de el, dar am ieşit pe uşă cu toată încrederea de care dispuneam, şi dispuneam de destul de multă, în ciuda situaţiei dificile în care mă aflam. M-am întors apoi în camera mea de hotel, mi-am pus pijamaua şi am comandat ceva în cameră, după care am dat drumul la televizor.
înainte **să mă duc la culcare, i-am scris Cehei o scrisoare.**
Draga mea CeCe,

Te rog să nu uiţi ***niciodată că soarele*** *ra>* ***sare şi apune*** *cu* ***zâmbetul tău.*** *Cel* ***puţin pentru mine. w* singurul lucru*** *de pe* ***lumea asta care menta ador .*** *Cu* ***toată dragostea,***

Edward

Am îndoit foaia în două şi am **vârât**-o **într**-un phc adresa [ei]> apoi am stins lumina şi am închis ochn. &1 telef_0-**Trei** ore mai târziu, m-a **trezit sunetul** striae aului de pe noptiera de lângă mine.
Am ridicat receptorul, iritată şi pe jumătate adormită
___ *Bonjour?* am răspuns eu.
— Putem vorbi pe limba ta, Evelyn.
Engleza cu accent a lui Max răsuna din telefon.
— Te-am sunat să văd dacă eşti liberă să apari într-**un** film pe care-l turnez. Nu săptămâna următoare, ci cealaltă.
— Peste două săptămâni de acum?

— Nu chiar, pe-aproape. Filmăm la şase ore de Paris. 0 să accepţi?
— Care-i rolul? Cât durează filmările?
— Filmul se intitulează *Boute-en-Train.* Cel puţin deocamdată. Filmăm două săptămâni la Lac d'Annecy. Pentru restul filmărilor nu mai trebuie să fii şi tu prezentă.
— Ce înseamnă *Boute-en-Train?*
Am încercat să pronunţ ca el, dar mi-a ieşit prea exagerat şi mi-am jurat să nu mai încerc. Nu face chestii la care nu te pricepi!
— înseamnă „sufletul petrecerii". Asta eşti tu.
— O petrecăreaţă?
— Cineva care e inima vieţii.
— Şi personajul meu?
— E genul de femeie de care s-ar îndrăgosti orice bărbat. A fost iniţial scris pentru o franţuzoaică, dar în seara asta m-[am] decis că, dacă-l accepţi tu, am s-o concediez pe ea.
— Nu-i frumos!
— Nu e cum eşti tu.
Am zâmbit, surprinsă **de** farmecul şi **nerăbdarea**
— E vorba despre doi bărbaţi care sunt găinari ^ . runţi şi care tocmai fugeau spre Elveţia când **sunt** [dIS] **Cei** de o femeie incredibilă pe care o întâlnesc pe [drum] .[n]]e trei pleacă într-o aventură în munţi. Stau aici cu mele, încercând să mă decid dacă femeia poate fi 9[1 &] ^ ricancă. Cred că poate. Cred că-i mai **interesant** aşa- ^ vitură norocoasă. Să te cunosc în **acest moment.** Aş[a] vrei să faci filmul?

Lasă-mă până dimineaţă! am zis.Ştiam bine c-o să accept rolul. Era singurul pe care-l pu team primi. Nu ajungi însă undeva unde să-ţi **convină** dacă pari ascultător.

— Da! a răspuns Max. Desigur! Ai mai apărut dezbrăcată până acum, nu?

— Nu!

— Cred c-ar trebui s-apari cu sânii goi. în film.

Dacă era să mi se ceară să-mi arăt sânii, nu pentru un film francez avea să fie? Iar dacă francezii erau să ceară asta cuiva, nu mie ar fi trebuit să mi-o ceară? Ştiam perfect ce mă făcuse celebră prima dată. Ştiam că mă putea face şi a doua oară.

— De ce nu discutăm noi mâine subiectul? am întrebat.

— Hai să discutăm mâine ***dimineaţă]*** Pentru că actriţa cealaltă pe care o am o să-şi arate sânii, Evelyn.

— E târziu, Max! Te sun de dimineaţă, am zis eu şi-am pus receptorul în furcă.

Am închis ochii şi am tras adânc aer în piept, cântărind cât de sub demnitatea mea era ocazia asta şi cât de norocoasă eram să mi se ofere. E treabă grea să împaci adevărul aşa cum era cu acela care e în prezent. Din fericire, n-am fost nevoită s-o fac prea multă vreme.

Două săptămâni mai târziu, mă întorceam pe platourile de filmare. De data asta, eram liberă de toate chestiile alea de fată inocentă şi conservatoare pe care mi le impusese Sun- set. De data asta, puteam să fac ce vreau.

A fost clar pe toată durata filmărilor că Max **nu** voia nimic mai mult decât să mă posede el însuşi. îmi **da«»** ****ma** cum se uita la mine pe furiş şi că o parte **din atiacp** ^ care o exercitam asupra lui Max, **regizorul,** era air» v Pe care o simţea el faţă de mine ca bărbat. . , fil.Când a venit în cabina mea în **antepenúltima a** « mi-a zis: ***,Ma beîle, aujourd'hui tu seraia san*£*** T^esem suficientă franceză până atunci ca sa ştttu F ea ca v°ia să turnăm scena **în** care ieşeam eşti o stea de cinema americană cu sâni americani într film francez, înveţi repede că

atunci când francezii ^ *sans haut,* se referă la faptul că apari cu sânii goi.

Eram perfect dispusă să-mi scot bluza şi să-mi arătodoa rele dacă de asta era nevoie ca să mă fac iar cunoscuta La acel moment însă, deja mă îndrăgostisem nebuneşte de o fe- meie. Ajunsesem să o doresc cu fiecare părticică a trupului meu. Cunoşteam plăcerea de a găsi desfătare în trupul gol al unei femei.

Aşa că i-am spus lui Max că o să filmez cum voia el, dar că aveam o sugestie care ar fi putut să transforme filmul într-unui de senzaţie.

Consideram că ideea mea era bună pentru că ştiam cura e să vrei să sfâşii bluza de pe o femeie.

Iar când a auzit-o Max, a ştiut şi el că-i bună, pentru că ştia cum e să vrei sfâşii bluza *de pe mine.*

În camera de montaj, Max mi-a încetinit ieşirea din lac până la un ritm de melc, după care a tăiat fix cu o milise- cundă înainte să mi se vadă complet sânii. Pur şi simplu trece la un cadru negru, ca şi cum ar fi umblat cineva la film, ca şi cum ai fi nimerit ceva montat prost.

Atâta aşteptare, care n-a dat niciodată roadele scontate, indiferent de câte ori te uitai, indiferent de cât de perfect puneai caseta pe pauză.

Iată de ce a funcţionat: bărbat sau femeie, gay sau nu, bisexual sau cum oi fi, toţi vrem să fim aţâţaţi.

La şase luni după ce terminasem *Boute-en-Train,* sem senzaţie la nivel internaţional.

PhotoMoment

15 septembrie 1961

CÂNTĂRETUL MICK RIVA, AMOREZAT DE EVELYN HUGO

La spectacolul său de aseară de la Trocadero, cân- tăreţul Mick Riva ne-a acordat câteva minute pentru a-i pune întrebări. înarmat cu un old-fashioned[1], care nu părea să fie primul din seara aceea, Mick a fost grozav de deschis...

A dezvăluit că se bucură că a divorţat de vampa de Veronica Lowe pentru că, a declarat el: „Nu meritam aşa o doamnă, iar ea nu merita un tip ca mine.” întrebat dacă se vede cu cineva, a recunoscut că se vede cu destule doamne, dar că ar renunţa la toate pentru o noapte cu Evelyn Hugo.

Fosta doamnă Don Adler s-a dovedit a fi foarte fierbinte zilele astea.

Filmul în care a apărut, cel mai nou realizat de Max Girard, *Boute-en-Train,* a rulat cu casa închisă toata vara peste tot prin Europa şi acum ia cu asalt Statele Unite ale Americii.

»Am văzut *Boute-en-Train* de trei ori deja,” ne-a declarat Mick. „Şi **cred că** o **să-l mai văd şi a patra**

Cocktail de whisky, bittér, zahăr şi fructe (n. tr.).

oară. Pur şi simplu nu mă pot sătura s-o văd c iese din lacul ăla.”

Aşadar, **şi-ar dori să o scoată pe Evelyn l$_a$ întâlnire?**

„Mi-aş dori să mă însor cu ea, asta mi-aş dori.” Ai auzit, Evelyn

?Hollywood Digest

2 octombrie 1961

EVELYN HUGO O VA JUCA PE ANNA KARENINA

Actriţa de care vorbeşte tot oraşul, Evelyn Hugo, tocmai a semnat contractul pentru rolul titular din *Anna Karenina* al celor de la Fox. S-a mai angajat prin contract şi să producă filmul alături de Harry Cameron, care, în trecut, a lucrat la Sunset Studios.

Dra. Hugo şi dl. Cameron au colaborat la Sunset la succese cum ar fî *Father and Daughter* şi *Fiicele doctorului March.* Acesta va fî primul lor proiect independent de Sunset.

Dl. Cameron, care s-a făcut cunoscut pentru grozavul său bun gust şi o şi mai mare pricepere în afa- ^{Cen}> ^{ar} & părăsit Sunset din cauza unor neînţelegeri ** nimeni altul decât şeful studioului, Ari Sullivan. ^ Pare că cei de la Fox sunt nerăbdători să facă afa- $^{Ceri\ atât}$ cu dra. Hugo, cât şi cu dl. Cameron, pentru $^{Care\ au}$ scos din

buzunar un onorariu substanţial şi o cota-parte din încasări.

iect lumea a9teaptă să vadă care va fi noul pro- re ^ 5rei- Hugo. *Anna Karenina* este o alegere inte-

arată **Un lucru ştim şi anume dacă Evelyn**

ta şi ^ umăr gol în mni) atunci publicu] o să dea sa * cinema.

Sub Rosa

23 octombrie 1961

DONADLER ŞI RUBY REILLX LOGODIŢI?

Mary şi Roger Adler au dat sâmbătă o petrecere care se zice c-ar ii scăpat de sub control. Oaspeţii care au venit au fost surprinşi să afle că nu era doar o petrecere pentru Don Adler...

Era pentru a anunţa logodna lui Don cu nimeni alta decât regina Sunset Studios, Ruby Reilly!

Don şi Ruby au devenit apropiaţi după divorţul lui de frumoasa Evelyn Hugo cu aproape doi ani în urmă. Se pare că Don a recunoscut că se uita după Ruby încă de pe vremea când ea şi cu Evelyn filmau *Fiicele doctorului March.*

Ne bucurăm tare mult pentru Don şi Ruby, dar nu putem să nu ne întrebăm ce părere are Don despre celebritatea în creştere a lui Evelyn. E cea mai tare din parcare acum şi, dacă noi am lăsa-o în pace, acum ne-am da palme.

Le urăm toate cele bune lui Don şi lui Ruby. Să sperăm că de data asta o să ţină!

Ml SA TRIMIS O INVITAŢIE SĂ-L VĂD PE MICK RIVA CÂNTÂND la Hollywood Bowl în toamna aceea. M-am hotărât să mă duc, nu pentru ca ţineam sa dau cu ochii de Mick Riva ci pentru că o seară în oraş suna distractiv şi nici nu mă sfiam de la a curta ziarele de scandal.

Celia, Harry şi cu mine ne-am hotărât să mergem împreună. Nu m-aş fi dus niciodată doar cu Ceha, nu cu atâţia ochi aţintiţi asupra noastră. Harry însă era acoperirea perfectă.

În seara respectivă, aerul din Los Angeles era mai rece decât mă aşteptasem. Purtam pantaloni pescăreşti şi un pulover cu mânecă scurtă. Tocmai îmi făcusem şuviţe şi începusem să le dau după urechi. Celia purta o

rochiţă albastră lejeră şi scurtă şi balerini. Harry, pus la punct ca întotdeauna, purta o pereche de pantaloni largi şi o cămaşă din oxford cu mânecă scurtă, iar în mână ţinea un cardigan tricotat de culoarea părului de cămilă cu nasturi supradimensionaţi, gata pentru oricare dintre noi, în caz că ni se făcea frig.

Ne-am aşezat în rândul al doilea cu vreo doi dintre prie- lui Harry, producători la Paramount. De cealaltă parte a intervalului, l-am văzut pe Ed Baker cu o tânără care Pfrea să-i fle fucă) dar eu ştiam că nu era **cazul.** M-am hota- at ®anu-l salut, nu doar pentru că încă mai făcea par ^ «aşmăria Sunset, ci şi pentru că nu-mi plăcuse niciodata.

A urcat pe scenă Mick Riva, iar femeile din múltame au « urale atât de zgomotoase, încâtCelia fa >>us la urechi. Era îmbrăcat într-un costum închis la cu- «Si'CU Cravata slâbită la gât. Părul lui negru jais era P^ tanat Pe spate, dar uşurel de tot în dezordine. Daca m-ax f

ipus să-mi dau cu presupusul, aş fi zis că băuse un pahar [8au] două în cuhse. Ceea ce nu părea a-l încetini câtuşi de p[u]ţi[n]

— Nu pricep, mi-a zis Celia, aplecându-se să-mi vor- beascâ la ureche. Ce-or vedea la tipul ăsta?

Am dat din umeri. ,

— Câ-i frumos, bănuiesc.

Mick a venit la microfon, urmat de lumina reflectorului. A apucat stativul cu pasiune şi blândeţe, ca şi cum ar fi fost una dintre multele fete care-i strigau numele,

— Şi mai şi ştie ce face, am zis.

Ceha a ridicat din umeri.

— îl prefer oricând pe Brick Thomas ăstuia.

Am clătinat din cap, străbătută de un fior de dezgust.

— Nu, Brick Thomas e o lepră. Ai încredere în mine! Dac-ai face cunoştinţă cu el, în cinci secunde ţi-ar veni să verşi.

— Cred că-i drăguţ, a replicat Celia, râzând.

— Nu, nu crezi.

— Ei bine, cred că-i mai drăguţ decât Mick Riva. Harry? Tu ce crezi?

Harry s-a aplecat spre mine de pe partea cealaltă. A şoptit atât de încet, că mai că nu l-am auzit.

— Mă jenez să recunosc că am ceva în comun cu fetele astea care ţipă. Nu l-aş da jos din pat nici dacă m-ar călca urât de tot pe nervi.

Ceha a izbucnit în râs.

— Mare figură mai eşti! am zis eu, **urmărindu-l** cu privirea pe Mick cum se ducea de la un capăt la altul al **scenei,** cântând cu sentiment şi mocnind. Unde mâncăm după? i-[arn] întrebat pe amândoi. Asta-i adevărata întrebare!

— Nu trebuie să ne ducem în cuhse? a întrebat Celia. Nu aşa-i politicos?

S-a terminat primul cântec al lui Mick şi toata lumea a început să bată din palme şi să ovaţioneze. Harry

s-a apl**[1] prin faţa mea în timp ce aplauda, ca să-l audă Ceha. . . .

Tocmai ai câştigat un Oscar, Ceha. Poţi să fa« I naiba vrei tu. jLa care ea şi-a lăsat capul pe spate şi aplaudând. să râdă,
— Păi atunci vreau să merg la o friptură
— Friptură să fie! am zis eu.
Nu ştiu dacă din pricina râsetelor ori a ovaţiilor si« i udatului, dar era atâta zgomot în jurul meu, atâta hao^t la mulţime, ca, pentru un foarte scurt moment, am 4at de mine. Am uitat unde mă aflam, am uitat cine eram am uitat cu cme eram şi am luat-o pe Celia de mână şi am ti- nut-o aşa.
S-a uitat în jos, surprinsă. îi simţeam şi privirea lui Harry pe mâinile noastre.
Mi-am tras mâna, corectându-mă, şi chiar atunci am văzut o femeie de pe acelaşi rând care se holba la noi. Cam de vreo de treizeci şi cinci de ani, cu o figură aristocrată, ochi albaştri mici şi ruj roşu-aprins perfect aplicat, l-am văzut buzele răsfrângându-i-se a dezaprobare când a dat cu ochii de mine.
Mă văzuse.
Mă văzuse ţinând-o pe Ceha de mână.
Mă văzuse şi când îmi retrăsesem mâna.
Ştia atât ce făcusem, cât şi faptul că nu **voisem** să mă vadă ea.
Ochii i s-au făcut şi mai mici, aşa cum se holba la mine.
Orice speranţă aveam eu că nu-şi dăduse seama cine sunt a dispărut rapid când s-a întors către bărbatul de lângă ea, probabil soţul său, şi i-a şoptit ceva la ureche. L-am văzut cum îşi muta privirea de la Mick Riva la mine.
Avea în ochi o undă de dezgust, de parcă nu era sigur dacă ceea ce bănuia era adevărat, dar gândul din mintea lui îi provoca greaţă, iar eu eram de vină pentru ca -
stârnisem.
Am vrut să-i plesnesc pe amândoi peste bot şi sa că nu-i treaba lor ce fac eu. N-am fost însa sigur. Eu nu eram în siguranţă. Noi nu eram în sigur^

Mick ajunsese **la** partea **instrumentala** din **can** reflex> Puse să se phmbe pe scenă, vorbind cu publicul. m-am ridicat şi l-am ovaţionat. Am ţopăit. Făceam m • multă gălăgie decât oricine dintre cei prezenţi. Nu gândeam limpede. Voiam doar să-i fac pe cei doi să nu mai vorbească nici intre ei, nici cu oricine altcineva. Voiam ca jocul de-a telefonul fără fir cu bârfe pornit de la femeie să se oprească la bărbat. Voiam să se termine totul. Voiam să fac ***altceva.*** Aşa că am ovaţionat cât am putut de tare. Am ovaţionat precum adolescentele din spate. De parcă viaţa mea ar fi depins de asta, fiindcă poate aşa şi era.

— Mă înşală oare ochii? a zis Mick de pe scenă, îşi pusese mâna streaşină la ochi ca să-i ferească de lumina reflectoarelor. Se uita drept la mine.

Să fie oare femeia visurilor mele chiar aici în faţă?Sub Rosa

1 noiembrie 1961

EVELYN HUGO ŞI CELIA ST. JAMES, PETRECERE ÎN PIJAMA

Cât de apropiat să fii ca să fii prea apropiat? „Fata din vecini” Celia St. James, cu premiul ei Oscar şi şirul de succese, este de multă vreme prietena foarte senzualei Evelyn Hugo. în ultima vreme am început însă să ne întrebăm dacă nu cumva cele două pun ceva la cale.

Persoane din cercul lor susţin că cele două formează un cuplu de... actriţe cu talente ascunse.

Sigur, o mulţime de prietene merg împreună la cumpărături sau să bea un pahar sau două. Numai că maşina Cehei e parcată în faţa casei lui Evelyn, cea pe care aceasta din urmă o împărţea cu dl. Don Adler, în fiecare seară şi rămâne acolo toată noaptea. Deci ce se întâmplă dincolo de pereţii

aceia? Orice-o fi, cu siguranţă nu pare s-o apuce pe calea
normală

.- MĂ DUC LA ÎNTÂLNIRE CU MICK RIVA.
— Pe naiba te duci!
Când era furioasă, Celiei i se înroşeau pieptul şi obrajii. De data asta, se înroşiseră mai repede decât îmi fusese dat să văd vreodată.
Stăteam în bucătăria de afară a casei ei de weekend din Palm Springs, iar ea frigea hamburgeri pentru cină.
De când ieşise articolul, refuzasem să mă mai las văzuta cu Celia în Los Angeles. Fiţuicile de scandal nu ştiau încă de casa ei din Palm Springs, aşa că ne petreceam acolo weeken- durile împreună, iar săptămânile în Los Angeles, separat.
Celia fusese de acord cu acest plan ca o soţie prost tratată, consimţind la tot ce doream eu, doar pentru că era mai uşor decât să se certe cu mine. Acum însă, cu propunerea de a merge la o întâlnire, mersesem prea departe.
Ştiam că mersesem prea departe. Asta era şi ideea, la urma urmei.
— Trebuie să m-asculţi! am zis.
— Tu trebuie să m-asculţi!
A trântit capacul grătarului, gesticulând spre mine cu o pereche de cleşti din argint.
— O să marşez la toate şmecheriile tale, dar n-o să fiu de acord să meargă vreuna dîntre noi la ***întâlniri.***
— N-avem de ales.
— Avem multe de ales.
— Nu şi dacă vrei să-ţi păstrezi slujba. Nu şi dacă vrei sa-ţi pastoezi casa asta. Nu şi dacă vrei să-ţi păstrezi vreun prieten. Ca sa nu mai vorbim de faptul că ne-ar căuta polit*
— iişti paranoică!
— Nu sunt, Celia, şi asta mă sperie. Ascultă ce-ţi spun, ei ştiu!
— Un articolaş într-un ziar mărunt ai cărui autori cred că ştiu. Nu-i acelaşi lucru.

___Ai dreptate. E încă suficient de devreme ca să putem
opri problema.
— Sau o să dispară de la sine.
— Celia, ai două filme care urmează să iasă anul viitor, iar despre al meu vorbeşte toată lumea din oraş.
— Exact. Cum zice mereu Harry, asta înseamnă că putem face ce vrem.
— Nu, asta înseamnă că avem multe de pierdut. Furioasă, Celia mi-a luat ţigările şi şi-a aprins una.
— Deci asta vrei să faci? Vrei să-ţi petreci fiece clipă din viaţa noastră ascunzând ceea ce facem cu adevărat? Ceea ce suntem cu adevărat?
— Asta face în fiecare zi toata lumea din oraş.
— Păi, eu nu vreau.
— Păi, atunci n-ar fi trebuit să devii celebră.
M-a fixat cu privirea cât pufăia din ţigară. Rozul rujului ei a pătat filtrul.
— Eşti o pesimistă, Evelyn. Până în măduva oaselor.
— Ce-ai vreai să faci, Celia? Poate c-ar trebui să sun eu însămi la ***Sub Roşa?*** Direct la FBI? Pot să le ofer şi un citat: ^a, Celia St. James şi cu mine suntem perverse."
— Nu suntem perverse.
— Ştiu asta, Celia. Şi tu o ştii, dar n-o mai ştie nimeni altcineva.
— Poate c-ar trebui. Dac-ar încerca.
— N-o să încerce. Pricepi? Nimeni nu vrea să-i înţeleaga P® cei ca noi.
— Dar ar trebui. .. .
bir^ ° mulţime de chestii ar trebui să facem °U t0ţU>
lre' Numai că nu aşa merg lucrurile. • ~ s
„7" Nu-mi place deloc conversaţia asta. Mă faci sa ma
8Unt groaznic.
— Ştiu şi-mi pare rău, dar faptul că toată conversaţia asta e groaznică nu înseamnă că nu e şi adevărată. Dacă vrei să-ţi păstrezi slujba, nu le poţi

permite oamenilor iţ **creadă că** tu şi cu mine suntem mai mult decât prietene,
— Şi dacă nu vreau să-mi păstrez slujba?
— Ba vrei!
— Nu, ***tu*** vrei şi-mi pui mie în cârcă treaba asta.
— Sigur că vreau!
— Aş renunţa la tot, o ştii. Tot, tot. La bani, slujbe, celebritate. Aş renunţa la tot doar ca să fiu cu tine, să fiu normală cu tine.
— Habar n-ai ce spui, Celia! îmi pare rău să ţi-o zic, dar habar n-ai.
— De fapt aici e vorba despre faptul că tu nu eşti dispusă să renunţi la tot pentru ***mine.***
— Nu, aici e vorba despre faptul că tu eşti o diletantă care crede că dacă nu-i iese treaba cu actoria se poate întoarce în Savannah să trăiască pe spinarea părinţilor.
— Cine eşti tu să vorbeşti de bani? Ai saci întregi!
— Da, am, pentru c-am muncit de mi-au sărit capacele şi-am fost măritată cu un bou care dădea de pereţi cu mine, şi-am făcut-o ca să fiu celebră. Ca să pot să trăiesc aşa cum trăim. Iar dacă tu crezi că n-o să apăr asta, ţi-ai **pierdut** minţile.
— Măcar recunoşti că problema se învârte în **jurul** tău-Am clătinat din cap şi m-am ciupit de rădăcina **nasului.**
— Ceha, ascultă-mă! îţi place mult Oscarul ăla? Obiectul **ăla** pe care-l ţii pe noptieră şi-l atingi în fiecare **seară** în* inte **să** te duci la culcare?
— **Să** nu...
— Lumea zice că, dat fiind că l-ai câştigat atât de vreme, eşti genul de actriţă care l-ar putea câştiga de m multe ori. îmi doresc asta pentru tine. Tu nu?
— Bineînţeles că da.

— Şi o să-i laşi să-ţi ia asta doar pentru că m-ai cunoSt cut pe mine?Păi nu, dar...

_ Ascultă-mă, Celia! Te iubesc şi nu te pot lăsa să dai cu piciorul la tot ceea ce ai construit, la tot talentul tău increDibil, luând atitudine atunci când nimeni n-o să ia atitudine alături de noi.

— Dar dacă noi nu încercăm...

— N-o să ne susţină nimeni, Celia. Ştiu cum e să fii os- **tracizată** în oraşul ăsta. Abia îmi croiesc şi eu drum înapoi în el. Ştiu că, probabil, tu îţi închipui o lume în care noi ne luăm la trântă cu Goliat şi învingem. Numai că aşa ceva n-o să se întâmple. Noi am spune adevărul despre viaţa noastră, iar ei ne-ar îngropa. Am puteam ajunge în închisoare sau la spitalul de boli mintale. Asta vrei? Am putea fi internate. Nu-i chiar aşa de exagerat. Se întâmplă. Cu siguranţă poţi conta pe faptul că n-o să ne mai răspundă nimeni la telefon. Nici măcar Harry.

— Sigur că Harry o s-o facă. Harry e... de-al nostru.

— Şi tocmai de-aia nu s-ar putea lăsa surprins vorbind cu vreuna dintre noi. Nu pricepi? Pericolul e şi mai mare pentru el. Sunt bărbaţi care-ar vrea să-l ucidă dac-ar şti. Asta e lumea în care trăim. Oricine ne-a atins ar fi studiat atent. Harry n-ar putea să reziste. Eu n-aş putea să-l pun niciodată într-o asemenea situaţie. Să piardă toate lucrurile pentru care a muncit? Să-şi rişte, la propriu, viaţa? Nu! Nu, am fi singure! Două paria!

— Dar ne-am avea una pe alta, iar asta e de-ajuns pentru mine.

Plângea acum, iar lacrimile îi şiroiau pe faţă, ducan- du-i rimelul cu ele. Am cuprins-o cu braţele şi am şters-o p obraz cu degetul mare.

— tât de Te iubesc atât de mult, scumpa mea! Atat, a »uit! în parte tocmai datorită unor asemenea lucrur » idealistă şi romantică, şi ai un suflet oa- lumea

să fie aşa cum o vezi tu. Aş vrea ca to^ v *eni de pe pământ să se poată ridica la ina JM^a»

tale. Numai că nu e cazul. Lumea e urata şi nvrea să-i acorde nimănui prezumţia de nevinovăţie în ^ • privinţă. Când o să ne pierdem munca şi reputaţia, când° să ne pierdem prietenii şi, în cele din urmă, ce bani avem şi noi, o să ajungem nevoiaşe. Am mai trăit aşa o viaţă şi ^ pot să permit să ţi se întâmple şi ţie. O să fac tot ce pot ca 8â nu ajungi să trăieşti aşa. Mă auzi? Te iubesc prea mult ca să-ţi permit să trăieşti doar pentru mine!

S-a împins în trupul meu, podidită de lacrimi. Pentru o clipă, am crezut că s-ar putea să inunde curtea din spate.

— Te iubesc! a zis.

— Şi eu te iubesc! i-am şoptit la ureche. Te iubesc mai mult decât orice pe lumea asta!

— Nu-i nimic în neregulă, a zis Ceha. N-ar trebui să fie nimic în neregulă cu faptul că te iubesc. Cum se poate să fie în neregulă?

— Nu-i nimic în neregulă, scumpa mea! Nu e! am zis eu. Cu ei e ceva în neregulă.

A dat din aprobator din cap pe umărul meu şi m-a strâns şi mai tare în braţe. Am mângâiat-o uşurel pe spate, l-am mirosit părul.

— Pur şi simplu, nu prea avem ce face în privinţa asta, am spus eu.

Când s-a liniştit, s-a desprins de mine şi a deschis iar grătarul. Nu mi-a aruncat nicio privire cât a întors hamburgerii.

— Deci care ţi-e planul?

— Mă gândesc să-l fac pe Mick Riva să fugă cu mine să ne căsătorim.

Ochii ei, deja umflaţi de plâns, s-au umplut iar de lacrimi. Şi-a şters o lacrimă, rămânând cu ochii la grătar.

— Ce înseamnă asta pentru noi? a întrebat.

M-am dus în spatele ei şi am cuprins-o cu braţele. w

— Nu înseamnă ceea ce crezi tu. O să văd dacă pot sa-l conving să fugă cu mine să ne căsătorim şi după aia o sa obţin o anulare.
— Şi crezi că asta înseamnă că n-o să te mai **urmărească** lumea?
-Nu, inseamna c-o să mă urmărească pe mine mai mult. Numai ca o să caute alte chestii. O să mă facă proastă sau coardă. O sa spună că am gusturi groaznice la bărbaţi 0 să spună că-s o nevastă rea, că prea-s impulsivă. Dar dacă vrea să facă oricare din toate astea, va fi nevoită să înceteze să mai susţină că sunt cu tine. N-o să se mai potrivească defel cu povestea ei.
— Pricep, a zis ea, luând o farfurie şi punând pe ea ham - burgerii de pe grătar.
— OK, bine! am zis.
— O să faci ce trebuie să faci. E însă ultima oară când mai vreau să aud de asta. Vreau să se termine cât mai repede.
— OK!
— Şi când se termină, vreau să ne mutăm împreună.
— Celia, nu putem face aşa ceva!
— Ai zis că mutarea ta o să aibă un efect atât de puternic, că n-o să mai vorbească nimeni de noi ca fiind împreună.
Treaba e că şi eu voiam să ne mutăm împreună. Mi-o doream chiar foarte tare.
— Când se termină totul, mai discutăm despre **mutatul** împreună.
— OK! Atunci s-a făcut!
Am întins mâna să batem palma, dar ea mi-a dat-o la parte. Nu voia să dea mâna cu mine pentru o chestiune atât de tristă, de vulgară.
Şi dacă nu merge cu Mick Riva? a întrebat.
— O să meargă. A ridicat în cele din urmă privirea spre mine, surazanu cu jumătate de gură.
— Te crezi atât de superbă, că nimeni nu poate rezist
farmecului tău?

— De fapt, da. e „fo. 7- în regulă! a replicat Celia, **ridicându**-se uşor pe furi să mă sărute. Presupun că e adevărat.

ERAM ÎMBRĂCATĂ CU O ROCHIE DE SEARĂ SCURTĂ, CREM cu multe mărgele aurii şi decolteu adânc. îmi ridicasem părul lung şi blond într-o coadă de cal. Purtam cercei cu diamante.

Străluceam.

Prima chestie pe care trebuie s-o faci ca să convingi un bărbat să fugă cu tine să vă căsătoriţi e să-l provoci să meargă în Las Vegas.

Asta o faci ieşind într-un club din Los Angeles şi bând câteva pahare împreună. Ignori impulsul de a-ţi da ochii peste cap când îl vezi cât e de nerăbdător să se lase fotografiat cu tine. Recunoşti faptul că toată lumea manipulează pe toată lumea. E just să te manipuleze şi el în acelaşi timp în care îl manipulezi tu. Te împaci cu chestiile astea, **dân-** du-ţi seama că lucrurile pe care vi le doriţi unul de la altul se completează.

Tu vrei scandal. El vrea să ştie lumea că te-a **regulat.**

Cele două sunt unul şi acelaşi lucru.

Iei în calcul să-i expui situaţia, explicându**-i** ce vrei, ce eşti dispusă să-i oferi. Eşti însă celebră de **suficient** de multa vreme ca să ştii că niciodată nu se spune cuiva mult decât trebuie.

Aşa că în loc de „Aş vrea să apărem în ziarele de mâine", zici Mick, ai fost vreodată în Las Vegas?"

Gand pufneşte, ca şi cum nu-i vine să creadă că-l î^ebl dac-a fost vreodată în Las, Vegas, ştii c-are să fie mai uşor decât ai crezut.

— Uneori am chef să dau cu zarul, ştii? zici tu.

Insinuările cu tentă sexuală sunt mai bune când vin treptat, când se adună ca într-un bulgăre de zăpadă pe o perioadă de timp.

— Vrei să dai cu zarul, iubi? zice el, iar tu încuviinţezi,

— Dar probabil că e prea târziu, zici tu. Iar noi deja suntem aici. Şi aici e bine, presupun. Mă simt bine.

— Oamenii mei pot să cheme un avion şi să ne ducă pân-acolo uite-aşa! zice el, pocnind din degete.

— Nu! zici tu. E prea mult!

— Nu şi pentru tine. Nimic nu-i prea mult pentru tine.

Ştii că ceea ce vrea să spună de fapt e: „Nimic nu-i prea mult pentru mine."

— Chiar poţi să faci asta? întrebi tu.

O oră şi jumătate mai târziu, eşti în avion.

Bei câteva pahare, i te aşezi în poală, îi laşi mâna să umble şi i-o pocneşti să se retragă. Trebuie să te dorească până la durere şi să creadă că există o singură cale de a te avea. Dacă nu te doreşte suficient de mult, dacă crede că te poate obţine în alt mod, se termină totul. Ai pierdut.

Când aterizează avionul, iar el te întreabă care dintre voi ar trebui să rezerve o cameră la Sands, trebuie să şovăi. Trebuie să fii şocată. Trebuie să-i spui, cu un glas care-i arată clar că tu presupuneai că ştie deja, că tu nu faci sex în afara căsătoriei.

Trebuie să pari de nezdruncinat în convingerile tale în această privinţă şi îndurerată. El trebuie să-şi zică: „Mă do- reşte Şi nu putem s-o facem decât dacă ne căsătorim."

Pentru o clipă, te gândeşti la ideea că ceea ce faci e neo- După care îţi aduci aminte că bărbatul ăsta o să te în pat şi o să divorţeze de tine odată ce-a căpătat ce şi*a

rit' ^a că niciunul dintre voi nu e sfânt aici.

O ală-i dai ce ţi-a cerut. Deci e un târg **echitabil.**

Te duci la masa de zaruri şi joci câteva runde. Tot pierzi

[k m]<*P»t, la fel şi el, şi-ţi faci griji că asta vă trezeşte peamândoi. Ştii că cheia impulsivităţii e să te crezi de neîn vins. Nimeni nu dă prudenţa deoparte dacă n-are parte
Bei şampanie, pentru că astfel totul pare sărbătoresc
Face ca seara să pară un ***eveniment.***
Când vă recunosc oamenii, accepţi bucuroasă să te foto- grafiezi cu ei. De fiecare dată când se întâmplă asta, te agăţi de el. îi spui deloc discret:
— Aşa ar putea sta lucrurile dacă ţi-aş aparţine.
Prinzi o serie norocoasă la ruletă. Te bucuri atât de zgomotos, că ţopăi. O faci pentru că ştii unde o să-i umble ochii, îl laşi să se prindă că l-ai prins.
îl laşi să-ţi pună mâna pe fund când se învârte iar roata.
De data asta, când câştigi, te împingi cu fundul în el.
îl laşi să se rezeme de tine şi să întrebe:
— Nu vrei să plecăm de-aici?
îi răspunzi:
— Nu cred că-i o idee bună. N-am încredere că mă pot stăpâni când sunt cu tine.
Nu poţi să aduci tu prima căsătoria în discuţie. Deja ai pronunţat cuvântul mai devreme. Trebuie să aştepţi s-o zică el. A zis-o în ziare. O s-o zică iar. Dar tu trebuie să aştepţi. Nu poţi grăbi lucrurile.
El mai bea un pahar.
Amândoi mai câştigaţi de trei ori.
îi laşi mâna să te mângâie uşor pe partea de sus a coapsei, după care i-o dai la o parte. E două noaptea şi eşti obosită. Ţi-e dor de iubirea vieţii tale. Vrei să te duci acasă. Ai prefera să fii cu ea, în pat, să-i auzi zumzetul uşor al sforăitului, s-o priveşti dormind, decât să te afli aici. Nu-ţi pl[flCe] nimic la nebunie aici. Cu excepţia a ceea ce o să-ţi aducă locul ăsta.
îţi închipui o lume în care puteţi ieşi amândouă la cină într-o sâmbătă seara fără ca asta să-i dea cuiva

de gândit. Iţi vine să plângi când te gândeşti cât de simplu şi **mărunt** e gestul ăsta. Ai muncit din greu pentru o viaţă atât de
măreaţi, iar acum î9i doreşti cele mai **mărunte** lib nişte a zilnica de a **iubi** simplu. u°**wMţi.** Li.
Noaptea asta pare să fie atât un preţ mic cât ' mare, pe care-l plăteşti pentru viata aceea ' * UnUl
_ Iubi, nu mai pot! zice el. Trebuie 8ă fiu cu tine. Trebuie sa te vad. Trebuie sa te iubesc.
Asta-i şansa ta! Ai peştele în undiţă şi trebuie să-l tragi uşor spre tine.
— Ah, Mick! zici tu. Nu putem. Nu putem.
— Cred că te iubesc, scumpo, zice el.
Are lacrimi în ochi şi-ţi dai seama că, probabil, e mai complex decât l-ai crezut tu.
Şi tu eşti mai complexă decât te-a crezut el.
— Vorbeşti serios? îl întrebi, ca şi cum ai spera cu disperare să fie adevărat.
— Cred că da, iubi! Da! Iubesc totul la tine. De**abia** ne-am cunoscut, dar simt că nu pot trăi fără tine.
' Nu poate trăi fără să te reguleze, iar pe asta o crezi.
— Ah, Mick! faci tu şi nu mai spui nimic.
Tăcerea ţi-e cea mai bună prietenă.
Te mozoleşte pe gât. E bălos, de te simţi ca şi cum ai fi făcut cunoştinţă cu un Newfoundland[1]. Tu însă te prefaci că-ţi place la nebunie. Sunteţi amândoi în lumina strălucitoare a unui cazinou din Las Vegas. Vă vede lumea. Tu trebuie să te prefaci că n-o vezi. Aşa, mâine, când o să stea de vorbă cu ziariştii, o să spună că voi doi vă vedeaţi de treaba ca nişte adolescenţi.
Speri să nu ia Celia nici măcar o fiţuică de «aţa ta pe ea. Crezi că-i suficient **de deşteaptă e** â ^ Crezi că ştie cum să se protejeze, dar nu ***poţi*** n Wj^ ^ mul lucru pe care o să-l faci atunci când ajungi > e de o »e termine toate astea, va fi să te asigur» e&

^Rasădecâine de talie mare, foarte inteligent şi blând, de P* ^ula cu acelaşi nume din Canada (n. tr.).

importantă, cât e de frumoasă, cât de mult simţi tu că vi ta s-ar termina dacă n-ar face parte din ea.

— Hai să ne căsătorim, iubi! îţi zice el la ureche.

Poftim!

Ai de luat.

Nu se poate să pari prea nerăbdătoare.

— Mick, eşti nebun?

— Tu mă aduci în halul ăsta de nebunie.

— Nu se poate să ne căsătorim! zici tu, iar când el nu răspunde preţ de o clipă, îţi faci griji c-ai forţat lucrurile un pic cam mult. Sau putem? Adică, presupun c-am putea.

— Sigur că putem! zice el. Suntem în culmea succesului. Putem face orice vrem.

Te-arunci de gâtul lui, te lipeşti strâns de el, îl laşi să simtă cât de încântată, de surprinsă eşti de idee şi-i aminteşti pentru ce-o face. Ştii cât valorezi pentru el. Ar fi prostesc să iroseşti o ocazie să-i aminteşti.

Te ia pe sus şi te învârte. Ţipi şi chiui de se uită toţi la voi. Mâine o să le spună ziarelor cum te-a dus el pe sus. E memorabil. Şi-o vor aminti.

Patruzeci de minute mai târziu, sunteţi amândoi beţi şi staţi faţă în faţă la un altar.

El promite să te iubească pe vecie.

Tu promiţi să-i dai ascultare.

Te trece pragul în cea mai frumoasă cameră de la Tro- picana. Tu chicoteşti, prefăcându-te surprinsă, când te aruncă pe pat.

Şi acum vine partea a doua în ordinea importanţei. Nu se poate **să fii** bună la pat. Trebuie **să dezamăgeşti-** Dacă-i place, o să vrea s-o mai facă o dată. Şi tu nu poţi- Nu poţi mai mult de o dată. O să-ţi frângă inima.

Când încearcă să-ţi sfâşie rochia de pe tine, trebuie sa zici: „încetează, Mick! Hristoase! Stăpâneşte-te!”

După care îţi scoţi rochia încet, trebuie să-l laşi să ţi se uite la sâni cât poftește. Trebuie să vadă fiecare centimetrudin ei. Aşteaptă doar de atâta vreme să vadă fi« i , cadru din ***Boute-en-Train.*** * finalul a <*lui TVebuie să îndepărtezi tot misterul, tot ceea ce intri - II faci să se joace cu sânii tăi atât de mult că «mii J■ Şi atunci îţi desfaci picioarele. ' PIICtl8ește”
Zaci acolo, ţeapănă ca o scândură, sub el.
Şi iată partea cu care nu prea te poţi împăca, dar nici nu poţi s-o eviţi. El nu vrea să folosească prezervativ, Chiar dacă unele dintre cunoştinţele tale de sex feminin au făcut rost de pastile contraceptive, tu nu ai aşa ceva, pentru că n-ai avut nevoie de ele până în urmă cu câteva zile când ai clocit planul ăsta.
Ţii pumnii strânşi sub tine.
închizi ochii.
îi simţi trupul greu cum se prăvale peste al tău şi ştii c-a terminat.
îţi vine să plângi, pentru că ţi-aduci aminte ce însemna înainte sexul pentru tine. înainte să-ţi dai seama cât de bine te poţi simţi făcându-l, înainte să descoperi ce-ţi place. Alungi însă gândul din minte.
Alungi totul din minte.
Mick nu zice nimic după.
Şi nici tu.
Adormi, după ce ţi-ai pus maioul lui pe tine pe întuneric pentru că nu vrei să dormi goală.
Dimineaţa, când soarele străluceşte prin ferestre şi-ţi arde ochii, îţi duci braţul la faţă.
îţi plesneşte capul de durere. Te doare inima.
Aproape c-ai ajuns la linia de sosire.
Îi surprinzi privirea. Zâmbeşte. Te ia în braţe.
A împingi la o parte şi zici:
— Nu-mi place să fac sex dimineaţa.
— Ce vrei să spui cu asta? întreabă el.
Dai din umeri.

îmi pare rău!
— Hai, iubi! zice şi se întinde peste tine.
Nu eşti sigură că te-ar asculta dacă i-ai mai zice-o înc. dată. Şi nu eşti sigură nici că vrei să afli răspunsul. Nu eşti sigură că ai putea suporta să-l auzi.
— Bine, fie, dacă trebuie', zici.
Atunci el se ridică de pe tine şi te priveşte în ochi, iar tu îţi dai seama o ai reuşit ce-ai sperat. I-ai luat toată distracţia.
Clatină din cap. Se dă jos din pat. Spune:
— Ştii, nu eşti deloc cum mi-am imaginat.
Nu contează cât e de superbă 6 femeie; pentru un bărbat ca Mick Riva e mereu mai puţin atrăgătoare după ce a făcut sex cu ea. Tu ştii asta. Ai permis să se întâmple. Nu-ţi aranjezi părul. îţi culegi de pe faţă firicele de rimei.
îl urmăreşti pe Mick cu privirea cum intră în baie. îl auzi pornind apa la duş.
Când iese, se aşază lângă tine pe pat.
E curat. Tu nu te-ai îmbăiat.
Miroase a săpun. Tu, a băutură.
Stă aşezat. Tu stai întinsă.
Şi asta e o mutare calculată.
Trebuie să se simtă ca şi cum el ar deţine toată puterea.
— Scumpo, m-am distrat grozav! zice el.
Tu dai din cap.
— Dar eram atât de beţi!
Vorbeşte de parc-ar discuta cu un copil.
— Amândoi. Habar n-aveam ce facem.
— Ştiu! zici tu. A fost o nebunie.
— Eu nu-s un tip de treabă, iubi, zice el. Nu **meriţi** un tip ca mine. Eu nu merit o fată ca tine.
Ce lipsit de originalitate şi ridicol din partea lui să-ţi servească aceeaşi replică pe care le-a servit-o ziarelor despre nevasta anterioară!
— Ce tot spui acolo? întrebi.

Manipulezi un pic lucrurile. Ai grijă să-ţi sune glasul ca şi cum s-ar putea să izbucneşti în plâns. Trebuie s-o faci pentru că aşa ar proceda majoritatea femeilor şi trebuie să-i
pari aşa cum le vede pe majoritatea femeilor. Trebuie să dai **impresia** că te-a întrecut în deşteptăciune.
— Cred c-ar trebui să ne sunăm oamenii, iubi. Cred c-ar trebui să obţinem o anulare.
— Dar, Mick...
îţi taie macaroana, ceea ce te scoate din sărite pentru că mai aveai ceva de zis.
— E mai bine aşa, scumpo! Mă tem că nu pot accepta un refuz.
Te întrebi cum trebuie să fíe să fii bărbat, să fii atât de încrezător că tu ai ultimul cuvânt.
Când se ridică de pe pat şi-şi ia haina, îţi dai seama că mai e un element în toată povestea asta pe care tu nu l-ai luat în calcul. îi ***place*** să respingă. îi ***place*** să trateze de sus. Când îşi calcula mişcările aseară, se gândea şi la momentul acesta. Momentul în care el te părăseşte pe tine.
Aşa că faci ceva ce n-ai repetat înainte în gând.
Când ajunge la uşă, pune mâna pe clanţă şi zice „îmi pare rău că n-a mers între noi, iubi. îţi doresc toate cele bune!", înşfaci telefonul de lângă pat şi-l arunci în el.
0 faci pentru că ştii c-o să-i placă, pentru că ţi-a dat tot ceea ce ai căutat când ai venit aici. Ar trebui să-i dai şi tu tot ce-a căutat el.
Se fereşte şi se uită încruntat la tine, ca şi cum ai fi o căprioară mică pe care trebuie s-o lase în pădure, începi să plângi.
După care el pleacă.
Tu te opreşti.

Şi-ţi zici: **De a-ar da Oacaruri pentru porcăria asta!**

PhotoMoment

4 decembrie 1961

RIVA ŞI HUGO ÎŞI PIERD MINŢILE

Aţi auzit de-o nuntă pe stil una mică? Ce-aţi zice de-o căsnicie pe stil una mică? Ei bine, asta le pune capac la toate!

Răpitoarea Evelyn Hugo a fost văzută în poala celui mai mare admirator al ei, Mick Riva, vinerea trecută, seara, în centrul Las Vegasului. Jucătorii de cărţi şi zaruri au avut parte de un spectacol pe cinste din partea celor doi. Giugiuleală, sărutări pe gât şi băut la greu, de la masa de zaruri drept afară pe uşi şi mai încolo pe stradă la o... CAPELA!!!

Da, aşa-i, oameni buni! Evelyn Hugo şi Mick Ri*a s-au căsătorit.

Şi, ca să facă lucrurile şi mai nebuneşti, au solicitat prompt o anulare.

Băutura pare să li se fi urcat la cap, iar diminea**» capul limpede a avut câştig de cauză.

Cu un şir de căsnicii eşuate de ambele părţi, ce contează una în plus?

Sub Rosa

12 decembrie 1961

SUFERINŢA LUI EVELYN HUGO

Să nu credeţi tot ce auziţi despre aventurile la beţie ale lui Evelyn şi Mick! O fi Mick un pic cam nerăbdător după ce bea, dar persoanele informate susţin că Evelyn era complet stăpână pe situaţie în seara aceea. Şi voia cu disperare să se mărite.

Bietei Evelyn i-a fost atât de greu să găsească dragostea după ce-a părăsit-o Don, că nu-i de mirare că s-a aruncat în braţele primului bărbat frumos care i-a ieşit în cale.

Am auzit c-ar fi de neconsolat de când a părăsit-o. Se pare că Evelyn n-a fost decât o distracţie de-o noapte pentru Mick, pe când ea de fapt credea că au un viitor împreună.
Nu putem decât să sperăm că Evelyn o să nimereasc bine într-o bună zi.
VREME DE DOUĂ LUNI, AM TRĂIT ÎNTRO STARE VECINĂ CU beatitudinea. Celia şi cu mine nu vorbeam despre Mick pentru că n-aveam nevoie s-o facem. În schimb, ne puteam duce oriunde voiam, să facem orice voiam.

Ceha cumpărase o a doua maşină, o berlină maro plictisitoare, şi o lăsa parcată pe aleea mea de acces auto în fiecare seară fără să se întrebe cineva ceva. Dormeam ţdnându-nein braţe, stingând lumina cu o oră înainte să ne ia somnul ca să putem sta de vorbă pe întuneric. Îi urmăream liniile din palmă cu vârfurile degetelor dimineaţa ca s-o trezesc. De ziua mea, m-a dus la Polo Lounge. Ne ascundeam la vedere.

Din fericire, zugrăvitul meu drept femeie care nu eram stare să ţină un soţ vindea mai multe ziare pentru raai **mult** timp decât datul meu în vileag. Nu c-aş afirma că juruiţii de monden tipăreau ceea ce ştiau a fi o minciuni ^ şi simplu afirm că erau toţi mult prea bucuroşi sa ere®** minciuna pe care le-o vindeam şi, desigur, minciuna ^^ uşor de spus e cea despre care ştii că celălalt vrea cu rare să fie adevărată. t .
^

Nu trebuia decât să mă asigur că scandalurile roe ^ roase erau percepute ca o poveste care continua sa ^ în presă. Câtă vreme se întâmpla asta, ştiam ca nţ dene n-o să se uite niciodată prea atent la **Celia.** Totul mergea bine. Până am descoperit că-a gr*
— Nu eşti! mi-a zis Celia. ţ ^levănt^

Stătea la mine în piscină, în bikini de culoare cu picăţele, şi cu ochelari de soare pe nas. — Ba da, sunt!Tocmai îi adusesem un pahar de ceai cu gheaţă de la bu catărie. Stăteam chiar în faţa ei, dominând-o, într-o tunică albastră de plajă şi sandale. Bănuiam de două săptămâni că-s gravidă. Aflasem cu siguranţă abia în ziua precedentă după ce mă dusesem la Burbank la un doctor discret pe care mi-l recomandase Harry.

I-am spus atunci, când era în piscină, iar eu aveam în **mână** un pahar de ceai cu gheaţă şi o felie de lămâie, pentru **că** nu mai puteam să ţin secretul în mine.

Ştiu şi am ştiut dintotdeauna foarte bine să mint. Celia însă era sfântă pentru mine, iar pe ea nu voiam s-o mint niciodată.

Nu-mi făceam iluzii cât de mult ne costase pe mine şi pe ea să fim împreună şi că avea să ne coste în continuare şi mai mult. Era ca un impozit pe fericire. Lumea avea să ia cincizeci la sută din fericirea mea. Puteam însă păstra restul de cincizeci la sută.

Care erau ea. Şi viaţa pe care-o duceam.

Numai că să ascund aşa ceva de Celia mi se părea greşit şi n-am putut s-o fac.

M-am băgat cu picioarele în piscină lângă ea şi am încercat s-o ating, s-o alin. Mă aşteptam s-o supere vestea, dar nu şi să azvârle ceaiul cu gheaţă peste piscină, spărgând paharul de margine şi împrăştiind cioburile în apă.

Nu mă aşteptam nici să se arunce sub apă şi să urle. Actriţele sunt foarte dramatice. -

Când a ieşit la suprafaţă, era udă şi cu părul în dezordine, căzându-i pe faţă, şi cu rimelul curgând. Nu voia sa discute cu mine.

Am apucat-o de braţ, dar s-a smucit. Când i-am întrezărit chipul şi am văzut durerea din ochii ei, mi-

am dat seama că ea şi cu mine nu ne înţeleseserăm niciodată cu ***adevărat*** despre ce aveam să fac eu cu Mick Riva.

— Te-ai culcat cu el?

— Credeam că e de la sine înţeles, am răspuns. Ei bine, nu era!

S-a săltat afară din piscină şi nici măcar nu s-a obosit să se şteargă. Am urmărit-o cu privirea cum lăsa urme ude ale paşilor care schimbau culoarea cimentului din jurul cinei, cum lăsa băltoace pe lemnul tare şi cum a început să ude mocheta de pe scări.

Ridicând ochii spre fereastra dormitorului, am văzut-o mergând înainte şi înapoi. Părea să-şi facă bagajele.

— Celia! încetează! am zis eu, dând fuga pe scări în sus. Asta nu schimbă nimic.

Până să ajung în dormitor, uşa era deja încuiată. Am bătut cu pumnii în ea.

— Scumpo, te rog!

— Lasă-mă-n pace!

— Te rog! Hai să stăm de vorbă despre asta!

— Nu!

— Nu poţi face aşa ceva, Ceha! Hai să stăm de vorbă şi să rezolvăm!

M-am rezemat de uşă, împingându-mi faţa prin deschizătura strâmtă de lângă cadrul ei, sperând să mi se transmită vocea mai departe şi s-o fac pe Celia să înţeleagă mai repede.

— Asta nu-i viaţă, Evelyn! mi-a zis ea.

A deschis uşa şi a trecut pe lângă mine. Mai să cad, la cum mă lăsasem cu aproape toată greutatea pe uşa pe care ea a trântit-o de perete. Am reuşit însă să-mi **recapăt echili**brul şi am coborât după Celia pe scări.

— Ba da, este! E viaţa noastră! Am sacrificat atâtea pentru ea, nu poţi să renunţi tocmai acum!

— Ba pot! **Nu** vreau să mai fac asta! Nu vreau să mai trăiesc aşa. Nu vreau să conduc o maşină maro **îngrozitoare** pa*[1]* la tine acasă ca să nu afle nimeni **că-s** aici. Nu **vreau să** prefac că locuiesc singură la Hollywood când, de fapt, locuiesc aici, cu tine, în această casă. Şi, cu siguranţă, nu **vreau să** ^ besc o femeie care s-ar regula c-un cântăreţ **oarecare** nu» ca să n-o bănuiască lumea că mă iubeşte.

— Deformezi adevărul.Eşti o laşă şi nu-mi vine să cred cam crezut vreo
dată altceva. Ul vreo_

— Am făcut-o pentru tine! am ţipat eu.
Eram acum la baza scării. Celia era cu o mână pe uşă şi cu **cealaltă** pe valiză. Era încă în costumul de baie. îi curgea apa din păr.

— La naiba, n-ai făcut nimic pentru mine! a zis ea, um- plându-se de pete roşii pe piept şi cu obrajii îmbujoraţi.'Pentru tine ai făcut-o. Pentru că nu suporţi ideea să nu fii cea mai cunoscută femeie de pe planetă. Ai facut-o să te protejezi pe tine şi pe preţioşii tăi admiratori, care se duc iar şi iar la cinema doar-doar or prinde un cadru cu ţâţele tale. Pentru ei ai făcut-o.

— Pentru tine am făcut-o, Celia. Crezi că familia ta o să-ţi fie aproape dacă descoperă adevărul?
S-a zbârlit la auzul vorbelor mele, şi am văzut-o răsucind clanţa.

— 0 să pierzi tot ce ai dacă află lumea ce eşti, am zis.

— Ce suntem! a replicat ea, întorcându-se spre mine. Ia nu mai încerca tu să te prefaci că eşti altfel decât mine!

— Sunt! Şi tu o ştii!

— Rahat!

— Pot să iubesc un bărbat, Ceha. Mă pot mărita cu orice bărbat vreau şi să am copiii, şi să fiu fericită. Amândouă ştim că ţie nu ţi-ar fi uşor aşa ceva.
S-a uitat la mine cu ochii mijiţi şi buzele ţuguiate.

— Te crezi mai bună decât mine? Asta **se** petrece aici. Crezi că-s bolnavă şi crezi că joci vreun soi de joc?

Am prins-o de braţ, vrând imediat să retrag ce spusesem. Nu asta intenţionasem să zic. # . ,

Ea însă s-a smucit din strânsoarea mea şi mi-a striga :

— Să nu mai pui niciodată mâna pe mine!

I-am dat drumul. . , «

— Dacă află de noi, Celia, pe mine o să ma ierte. * să mă mărit cu alt tip ca Don şi o să uite că te-am cunosc deodată. Eu pot supravieţui acestei încercări. Nu sun sigură că şi tu poţi, fiindcă ar trebui fie să te îndrăgosteşti ! de un bărbat, fie să te măriţi cu unul pe care nu-l iubeşti [1] şi nu cred că eşti în stare de niciuna dintre astea două. îmj \ fac griji pentru tine, Celia, mai mult decât pentru mine. Nu ! sunt sigură că, dacă n-aş face ***ceva***, cariera ta, viaţa ta şi-ar i mai putea reveni vreodată. Aşa că am făcut singurul lucru la care mă pricep. ***Şi a funcţionat***

— N-a funcţionat, Evelyn. Eşti însărcinată.

— Rezolv eu cu asta.

A coborât privirea în podea şi a râs de mine.

— Tu chiar ştii cum să te descurci în mai toate situaţiile, nu?

— Da, am zis, neştiind sigur dacă trebuia să mă simt insultată de vorbele ei. Ştiu!

— Totuşi, când se pune problema să fii om, pari să n-ai nici cea mai mică idee de unde să începi.

— Nu vorbeşti serios!

— Eşti o curvă, Evelyn! Laşi bărbaţi să te reguleze pentru celebritate. De-aia te şi părăsesc.

A deschis uşa să plece, fără să mă mai privească. Am urmărit-o cu privirea ieşind pe verandă, coborând treptele şi îndreptându-se spre maşină. M-am dus după ea şi am rămas împietrită pe aleea de acces auto.

Şi-a aruncat geanta pe locul din dreapta, după care a deschis portiera din dreptul şoferului şi a rămas lângă ea.

— Te-am iubit atât de **mult, încât credeam** că tu eşti sensul vieţii mele, mi-a zis Celia, **plângând. Credeam** că **oamenii** sunt **lăsaţi** pe **pământ** ca să **găsească** alţi **oameni,** iar eu fusesem lăsată aici ca să te găsesc pe tine. Să te găsesc şi să-ţi ating pielea, şi să-**ţi** miros **respirația,** şi
e adevăl Î0^ gândUrile Numai că nu mai cred că ăsta
S-a şters la ochi.

— Sim^f nU Vreau 8ă flu menitâ cuiva ca tine. fi fierte™ Pârjolindu-mi pieptul ca şi cum mi-arŞtii ce? Ai dreptate! Nu eşti menită cuiva ca mine am zis în cele din urma, fiindcă eu sunt dispusă să fac tot ce e **necesar** ca să clădesc o lume pentru noi, iar tu să fii muit prea fricoasă. Tu nu vrei să iei deciziile grele, nu eşti dispusă să faci chestiile urâte, iar eu am ştiut-o dintotdeauna. Numai că am crezut c-ai avea măcar decenţa să recunoşti că ai nevoie de cineva ca mine. Ai nevoie de cineva care să se murdărească pe mâini ca să te protejeze. Vrei să faci pe grozava tot timpul. Ei bine, încearcă tu s-o faci, fără să ai pe cineva în tranşee care să te apere!

Figura Celiei era impasibilă, împietrită. Nu eram sigură că auzise vreun cuvinţel din ce-i spusesem.

— Bănuiesc că nu suntem atât de potrivite una pentru alta pe cât ne-am crezut, a zis ea şi s-a urcat în maşină.

Abia în acel moment, când a pus mâna pe volan, mi-am dat seama ce se petrecea cu adevărat, că nu mai era doar o ceartă oarecare. Era cearta care avea să pună capăt relaţiei noastre. Totul mersese atât de bine şi luase atât de rapid o turnură în cealaltă direcţie, ca o întoarcere în ac de păr pentru a ieşi de pe autostradă.

— Bănuiesc că nu, am mai fost eu în stare să zic.

Vorbele mi-au ieşit din gură ca un cârâit, cu vocale frânte.

Celia a pornit maşina şi a băgat în marşarier.

— La revedere, Evelyn! a zis ea, în ultima clipa, apoi a dat cu spatele pe aleea mea de acces auto şi a dispărut pe drunh

M-am dus în casă şi am început să curăţ băltoacele de apă lăsate de ea. Am chemat o firmă să vină să golească piscina şi să cureţe cioburile de sticlă de la ceaiul ei cu gheaţă.

Apoi l-am sunat pe Harry.Trei zile mai târziu, m-a dus cu maşina în Tijuana, unde nu avea să mă ia nimeni la întrebări. Am încercat atunci sa nu-mi las mintea să zăbovească la acele clipe, ca să nu fiu *€v<>ită să mă străduiesc să le uit. M-am simţit uşurata, m spre maşină după operaţie, de cât de pricepută la com- Partimentalizare şi dezasociere devenisem. Să se consem- neze ^ registre că n-am regretat nici măcar pentru o clipa decizia de a întrerupe acea sarcină! A fost decizia corectă, de la care n-am şovăit niciodată.

Numai că tot am plâns tot drumul spre casă, cât a condus Harry prin San Diego şi de-a lungul coastei califomiene. Am plâns din cauza tuturor lucrurilor pe care le pierdusem şi a tuturor deciziilor pe care le luasem. Am plâns pentru că trebuia să încep filmările la ***Anna Karenina*** luni, iar mie nici că-mi păsa de jucat în film ori de distincţii, îmi doream să nu fi avut nevoie să ajung în Mexic şi mai doream cu disperare să mă sune Celia plângând şi să-mi spună ce greşeală mare făcuse. Voiam să-mi apară la uşă şi să mă implore s-o las să se întoarcă acasă. O voiam pe ea. O voiam înapoi.

Pe la ieşirea de pe autostrada San Diego i-am pus lui Harry întrebarea care-mi umbla prin minte de zile întregi:

— Tu crezi că-s curvă?

A tras pe dreapta şi s-a întors către mine.

— Cred că eşti genială. Cred că eşti dură. Şi mai cred şi că cuvântul ăsta, „curvă”, este aruncat de oamenii ignoranţi atunci când nu au nimic altceva de spus.

L-am ascultat şi am întors capul să mă uit pe geam.

— Nu-i oare groaznic de avantajos ca, atunci când bărbaţii fac regulile, cel mai dispreţuit lucru să fie cel care ar constitui cea mai mare ameninţare

pentru ei? închipuie-ţi că fiecare femeie singură de pe planetă ar vrea ceva la schimb când şi-ar dărui trupul. Aţi conduce lumea. O populaţie înarmată. Numai bărbaţii ca mine ar putea să vă stea împotrivă, iar ăsta e ultimul lucru pe care şi-l doresc boii ăştia, o lume condusă de oameni ca tine şi ca mine.

Am izbucnit în râs, cu ochii încă umflaţi şi obosiţi de la plâns.

— Deci sunt sau nu sunt curvă?

— Cine ştie? Toţi suntem, în realitate, curve, într-un fel sau altul. Cel puţin la Hollywood. Uite ce e, există un motiv pentru care ea e Ceha ***S[ain]fi*** James. Joacă rolul de fată bună de ani de zile. Noi, ceilalţi, nu suntem la fel de puri Mie însă îmi placi aşa. îmi placi impură, bătăioasă şi formi^ dabilă. îmi place Evelyn Hugo care vede lumea aşa cum e şi se duce şi se ia la trântă cu ea pentru ce-şi doreşte. Aşa ca pune ce etichetă vrei tu, doar nu te schimba! Asta ar fi adevărata tragedie.

Când am ajuns la mine acasă, Harry m-a băgat în pat, apoi s-a dus jos şi mi-a pregătit cina.

în noaptea aceea a dormit în pat cu mine, iar când m-am trezit, el trăgea jaluzelele.

— Trezeşte-te şi străluceşte, micuţă pasăre! a zis el.

N-am mai vorbit cu Ceha vreme de cinci ani după aceea. N-a sunat. N-a scris, iar eu nu m-am putut decide s-o caut.

Ştiam ce face numai de la ce se spunea în ziare şi din bârfele care umblau prin oraş. în acea primă dimineaţă însă, cu soarele strălucindu-mi pe faţă, când eram încă obosită după călătoria în Mexic, m-am simţit în regulă.

Pentru că-l aveam pe Harry. Pentru prima oară după multă vreme, simţeam că am o familie.

Nu ştii cât de repede ai alergat, cât de mult ai muncit, cât eşti de obosit în realitate până nu se pune cineva în spatele tău şi-ţi zice: „E în regulă, acum poţi să cazi la pământ, o să te prind eu.”

Aşa c-am căzut.

Iar Harry m-a prins.

_ TU ŞI CELIA N-AŢI MAI ŢINUT LEGĂTURA DELOC? ÎNTREB
eu curioasă.

Evelyn clatină din cap. Se ridică şi se duce la fereastră crăpând-o. Adierea de vânt care intră e binevenită. Când se aşază la loc, se uită la mine, gata să treacă la altceva. Eu însă sunt prea consternată

— De cât timp eraţi împreună până la acel punct?

— Trei ani? Cam pe-acolo.

— Şi ea a plecat aşa, pur şi simplu? Fără să mai scoată o vorbă?

Evelyn dă din cap că da.

— Ai încercat s-o suni?

Clatină din cap.

— Eu... încă nu ştiam că-i în regulă să te târăşti în genunchi pentru ceva ce-ţi doreşti cu adevărat. Credeam că dacă nu mă voia, dacă nu înţelegea de ce-am făcut ce-am făcut, n-am nevoie de ea.

— Şi nu te deranja asta?

— Cum să nu, eram tare nefericită! Ani în şir am **rămas** obsedată de ea. Adică, sigur, mă distram, să nu mă **înţelegi** greşit. Dar Celia nu era pe nicăieri. Citeam **exemplare din *Sub Rosa*** pentru că apărea poza Celiei în ele, **analizându-i** pe cei care îi erau în preajmă, întrebându-mă ce **însemnau** pentru ea şi de unde-i cunoştea. Ştiu acum că **suferea** şi ea la fel de mult ca mine. Că undeva, în mintea ei, se **aştepta** s-o sun să-mi cer scuze. La acea vreme însă, îmi trăiam durerea singură cuc.

— Regreţi că n-ai sunat-o? C-ai pierdut timpul acela?

Se uită la mine de parc-aş fi tâmpită

._ S-a dus, zice Evelyn. Iubirea vieţii mele s-a dus şi nu pot s-o sun să-i spun ca-mi pare rău, şi 9-0 conving să se **întoarcă.** S-a dus pentru totdeauna. Aşa că da, Monique **asta** e ceva ce realmente regret. Regret fiecare secundă pe care n-am petrecut-o cu ea. Regret fiecare tâmpenie pe ca- re.am făcut-o şi care i-a provocat câtuşi de puţin durere. Ar fi trebuit să fug după ea pe stradă în ziua în care m-a **părăsit.** Ar fi trebuit s-o implor să rămână. Ar fi trebuit să-i cer scuze, să-i trimit trandafiri, să mă cocoţ pe literele **Hollywoodului** şi să strig: „Sunt îndrăgostită de Celia St. **James!",** şi să-i las să mă răstignească pentru asta. Asta ar fi **trebuit să fac.** Acum, **că** n-o am **şi** deţin mai mulţi bani decât aş putea cheltui în viaţa asta, iar numele meu e săpat în ciment în istoria Hollywoodului şi ştiu cât de găunoasă **e** toată treaba, îmi vine **să**-mi dau palme pentru fiecare secundă în care am ales **aşa** ceva în **loc s-o** iubesc cu mândrie. Ăsta însă e un lux. Poţi să faci asta când eşti bogat şi celebru. Poţi să decizi că averea **şi** renumele sunt lipsite de valoare atunci când le ai. La acel moment, încă mai credeam că am tot timpul necesar să **fac** tot ceea ce-mi doream. Că dacă-mi jucam cărţile cum trebuie, puteam să am totul.

— Credeai c-o să se întoarcă la tine.

— ***Ştiam*** c-o să se întoarcă la mine, zice Evelyn. Şi ea o **ştia.** Amândouă ştiam că timpul nostru împreună nu se terminase.

Aud sunetul distinctiv al telefonului meu. Nu e însă tonul obişnuit pentru SMS-uri. E bipul pe care l-am setat Pentru David când am luat telefonul anul trecut, chiar dupa ᶜe ne căsătoriserăm, când nici nu-mi trecea prin cap c-ar în- ^a vreodată să-mi scrie SMS-uri.

Cobor rapid privirea şi-i văd numele, iar sub el: ***Cred c-ar ᵗʳebui să discutăm. E mult prea important, M.***

Se întâmpla Prea re Pede. Trebuie să discutăm. Mi-l scot **instantaneu** din tointe.

— Aşadar, ştiai c-o să se întoarcă la tine, dar te-ai mări-

wt cu **Rex North? întreb eu,** concentrându**-mâ din nou.Evelyn îşi lasă capul în piept preţ de o clipă, pregătin- du-se să explice.**

— ***Anna Karenina*** **depăşise cu mult bugetul. Eram în în**târziere **cu săptămâni întregi. Rex era contele Vronski La** momentul la **care a venit varianta montată de regizor, ştiam deja că trebuia remontat tot şi trebuia să aducem pe cineva din afară să salveze filmul.**

— **Şi aveaţi şi o cotă-parte din încasări.**

— **Şi Harry, şi eu aveam. Era primul lui film după ce plecase de la Sunset Studios. Dacă era un eşec, cu greu ar mai fi acceptat cineva din oraş o întrevedere cu el.**

— **Şi tu? Ce s-ar fi întâmplat cu tine dacă era un fiasco?**

Dacă primul meu proiect de după Boute-en-Train nu mergea bine, îmi făceam griji să nu fiu cumva o strălucire efemeră. Renăscusem din cenuşă de câteva ori până la acel moment, dar nu mai voiam să fiu nevoită să trec iar prin aşa ceva. Ca atare, am recurs la singurul lucru care ştiam c-avea să-i facă pe oameni disperaţi să

vadă filmul. M-am măritat cu contele Vronski.Inteligentul Rex North ♦

EXISTĂ O ANUMITĂ LIBERTATE ÎN A TE MĂRITA CU UN BĂR-
bat atunci când nu ascunzi nimic.
Celia plecase. Nu mă aflam într-un punct al vieţii mele în care să mă pot îndrăgosti de oricine, iar Rex nu era genul de bărbat care părea capabil să se îndrăgostească. Poate, dacă ne-am fi cunoscut în alte momente alte vieţii noastre, ne-am fi potrivit. însă, la cum stăteau lucrurile, Rex şi cu mine aveam o relaţie întemeiată în totalitate pe încasări.
Era de prost gust, falsă şi culmea manipulării.
Dar era începutul milioanelor mele.
Şi modul în care am determinat-o pe Ceha să se întoarcă la mine.
A fost unul dintre cele mai cinstite târguri pe care le-am făcut cu cineva.
Cred c-am să-l iubesc mereu un pic pe Rex North datorită acestui lucru.
— Deri N.fteS T. HI mine? a întrebat Rex.

Stătea la mine în living, cu un picior pus neglijent peste celălalt, bând un manhattan[1]. Era îmbrăcat într-un costum negru cu cravată subţire. Părul lui blond şi lins era dat pe spate, făcându-i ochii albaştri să pară şi mai strălucitori, acum, că nu mai era niciun obstacol în calea lor.

Rex era genul de tip atât de frumos, că era aproape plictisitor. După care zâmbea şi vedeai cum leşină toate fetele din încăpere. Dinţi perfecţi, două gropiţe superficiale, o arcuire abia perceptibilă a sprâncenelor şi toată lumea cădea pe spate.

[1] Cocktaii **de** whisky, **vermut** şi bitter (n. **tr.)-**

La fel ca pe mine, şi pe el îl creaseră studiourile. Născut în Islanda, Karl Olvirsson, aşa cum îl chema de fapt, \şi pusese coada pe spinare şi o tulise la Hollywood, îşi «a^ base numele, îşi perfecţionase accentul şi se culcase cu toată lumea

cu care trebuise să se culce ca să obţină ce-şi dorea. Era un idol de matineu care ţinea să dovedească faptul că are talent actoricesc, dar chiar ***avea.*** Se simţea subestimat pentru că aşa şi era. ***Anna Karenina*** era şansa lui să fie luat în serios. Avea la fel de tare nevoie ca mine să fie un mare succes. Motiv pentru care era dispus să facă exact ce eram şi eu dispusă să fac. O şmecherie cu căsătoria.

Rex era pragmatic şi deloc preţios. Vedea zece paşi înainte, dar niciodată nu dădea de bănuit ce gândeşte. Eram suflete pereche în această privinţă.

M-am aşezat lângă el pe canapeaua din livingul meu, cu braţul pe la spatele lui.

— Nu pot să-ţi spun sigur că n-o să mă culc cu tine, am zis, ceea ce era adevărat. Eşti frumos, m-aş vedea picându-i în mreje mătărângii tale o dată sau de două ori.

Rex a izbucnit în râs. Avea mereu un aer de detaşare, ca şi cum ai fi putut face orice şi tot nu reuşeai să-l calci pe nervi. Astfel, era intangibil.

— Adică poţi să spui cu siguranţă că n-o să te îndrăgosteşti niciodată de mine? am întrebat. Dacă o să vrei să transformi căsnicia noastră într-una reală? Ar fi **incomod** pentru toată lumea.

. ~ [tu]> [dacă] vreo femeie ar fi în stare să mă **determine** sa tac aşa ceva, ar fi logic ca aceea să **fie** Evelyn Hugo. Presupun ca există întotdeauna o asemenea posibilitate, **am** [7]i[fl p]T![Init] [Ş1 eu când vine] vorba să mă culc cu tine,

^ a^T /[nt]v°[tdeaUna o asemene]a posibilitate, o îi» [de] P* -suţa de cafea şi am **sorb***

— rată ttirT ** ** * Vermut sec> eventual decorat cu ceapă mu-Ia zi, unde-o să locuim? a întrebat Rex, râzând Bună întrebare!

— Casa mea e în zona Bird Streets, cu ferestre de sus până jos. E mare bătaie de cap să ieşi de pe aleea de acces auto. Se vede însă tot canionul de la piscină.

— E bine, am zis eu. Nu mă deranjează să mă mut la tine pentru scurtă vreme. Turnez alt film peste o lună sau două la Columbia, aşa că locuinţa ta o să fie oricum mai aproape. Singurul lucru asupra căruia insist este s-o iau cu mine pe Luisa. După plecarea Celiei, putusem să angajez iar menajeră. La urma urmei, nu se mai ascundea nimeni în dormitorul meu. Luisa era din El Salvador, cu doar câţiva ani mai mică decât mine. În prima sa zi de lucru, vorbea cu mama ei la telefon în pauza de prânz. Vorbea în spaniolă, chiar în faţa mea: ***„La señora es tan bonita, pero loca”*** C,Doamna e tare frumoasă, dar nebună.”)

M-am întors să mă uit la ea şi am zis: ***„Disculpe? Yo te puedo entender.” („***Pardon? înţeleg ce spui”)

A făcut ochii mari, i-a închis mamei ei telefonul şi a zis: ***„Lo siento. No sabia que usted hablaba español.”*** („îmi pare rău. Nu ştiam că vorbiţi spaniola”)

Am dat-o pe engleză, pentru că nu mai voiam să vorbesc spaniola, neplăcându-mi cum suna pronunţată de mine.

— Sunt cubaneză, i-am zis. Am vorbit spaniolă toată viaţa.

Ceea ce nu era adevărat, n-o mai vorbisem de ani de zile.

S-a uitat la mine, ca şi cum aş fi fost o pictură pe care-o „üerpreta, şi apoi a zis de parcă şi-ar fi cerut scuze:

— Nu arătaţi a cubaneză.

Pues lo soy („Păi sunt.”), am zis eu trufaşă.
A dat din cap şi şi-a strâns prânzul, trecând apoi schimbul aşternuturiior de pat. Am stat la masa respectivă cel pin jumătate de oră, afectată. îmi tot **ziceam** în **sinea** mea: ***îşi permite să-mi răpească propria mea identitate?***

femiB*ndU”má ínsá prin casă şi nevăzând nicio P●ză CU ı nic i măcar o carte **latino**-americană, găsind fireblonde pe peria de păr, dar nevăzând nicio măcar un bor$_{c}^{v}$nel de chimion pe raftul cu mirodenii, mi-am dat seama** nu Luisa îmi făcuse aşa ceva. Eu mi-o făcusem. Alesesem ? fiu diferită de ceea ce eram cu adevărat. [a]

Fidel Castro controla Cuba. Eisenhower instituise dej$_{a}$ embargoul. Invazia din Golful Porcilor[l] fusese un dezastru Era complicat să fii cubanezo-american. În loc să-mi croiesc drum în lume în calitate de cubaneză, pur şi simplu uitasem de unde veneam. într-un fel, asta mă ajutase să mă eliberez de orice legături mai aveam cu tatăl meu, însă mă îndepărtase şi mai tare de mama. Mama, pentru care făcusem toate astea până la un punct.

Era totul din pricina mea. Rezultul alegerilor mele. Nimic din toate astea nu era din vina Luisei. Aşa că n-aveam ni- ciun drept să stau la masa din propria mea bucătărie şi să dau vina pe ea.

Când a plecat în seara aceea, îmi dădeam seama că nu se simţea în largul ei în preajma mea, ca atare am avut grijă să zâmbesc sincer şi să-i spun că aşteptam cu încântare s-o văd în ziua următoare.

Din acea zi, n-am mai vorbit în spaniolă cu ea. Eram prea jenată, prea nesigură de lipsa mea de loialitate. Ea însă o mai vorbea din când în când, iar eu zâmbeam când făcea glume cu mama ei, şi mă aflam suficient de aproape cât s-o aud. O informam c-o înţelesesem. Am ajuns repede să ţin la ea foarte mult.

l **Tentativă eşuată a guvernului american de a răsturna regîsid comunist al lui Fidel Castro din Cuba în 1961 (n. tr.).**

O invidiam pentru cât era de sigură de ea în propria-i piele. Cât de netemătoare să fie ea, cea adevărată. Era mândră să fie Luisa Jimenez.

A fost prima angajată a mea pe care am preţuit-o. Nu aveam să mă mut din casă fără ea.

— Sunt sigur că-i grozavă, a zis Rex. Adu-o! Acum, P[rac'] tic vorbind, dormim în acelaşi pat?

— Mă îndoiesc că-i necesar. Luisa va fi discretă. Mi-am învăţat lecţia. O să dăm petreceri de câteva ori pe an şi o să **facem** să pară că locuim în aceeaşi cameră.

— Iar eu... pot să fac în continuare ceea ce fac?

— Poţi în continuare să te culci cu orice femeie de planeta asta, da.

— Orice femeie mai puţin soţia mea, a zis Rex, surâzând şi mai luând o gură din băutura lui.

— Doar să nu te laşi prins asupra faptului.

Rex a dat din mână, ca şi cum ar fi vrut să-mi spună că grijile mele erau neîntemeiate.

— Vorbesc serios, Rex! înşelatul meu e un subiect gras. Nu se poate să-mi faci aşa ceva.

— Nu trebuie să-ţi faci griji! a zis Rex.

Era mai sincer în privinţa asta decât în oricare altă chestiune pe care i-o cerusem, poate chiar şi decât în orice scenă din ***Anna Karenina.***

— N-aş face nimic care să te pună într-o lumină proastă. Suntem băgaţi împreună în treaba asta.

— Mulţumesc! înseamnă mult pentru mine. E valabil şi din partea mea. Ceea ce fac eu n-o să fie problema ta, ţi-o promit.

A întins mâna, iar eu i-am strâns-o.

— Păi atunci ar cam trebui să plec, a zis el, uitându-se la ceas. Am o întâlnire cu o tânără foarte nerăbdătoare şi tare n-aş vrea s-o las să aştepte.

S-a încheiat la haină când m-am ridicat în picioare.

— Când să ne punem pirostriile? a întrebat el.

— Cred c-ar trebui să ne afişăm prin oraş de vreo câteva on săptămâna asta şi s-o ţinem tot aşa un picuţ. Poate să-mi PU1 pe deget prin noiembrie. Harry a propus **ca** ziua mare să fie cam cu vreo două săptămâni înainte sa intre „„nul în cinematografe. Sa-i şocăm pe **toţi.** P facem să vorbească despre film. faptul că eu sunt Vronski şi tu, Anna...

— O să facă toată treaba să bată la ochi când că â noastră o să-i dea relaţiei legitimitate. 8 ^

— Şi murdar, şi curat, a zis Rex.

— Exact.

— La asta tu te pricepi.

— Şi tu la fel.

— Aiurea! Eu sunt murdar. De la un capăt la altul. L-am condus la uşă şi l-am îmbrăţişat de ramas-bun Cum stătea aşa în cadrul uşii, m-a întrebat:

— Ai văzut ultima versiune de montaj? E bună?

— E fantastic de bună, am răspuns. Numai că-i lungă de aproape trei ore. Dacă e să-i convingem pe oameni să cum. pere bilet....

— Trebuie să facem spectacol.

— Exact.

— Da' suntem buni în el? Tu şi cu mine?

Suntem nemaipomenit de buni.PhotoMoment

26 noiembrie 1962

EVELYN HUGO ŞI REX NORTH S-AU COMBINAT!

Iar a comis-o Evelyn! De data asta, credem că s-a întrecut pe sine. Evelyn şi Rex North şi-au pus pirostriile weekendul trecut, la reşedinţa din Hollywood Hills a actorului.

Cei doi s-au cunoscut în timpul filmărilor la ***Anna Karenina***, care va fi lansat în curând, şi se spune că s-ar fi îndrăgostit pe dată, chiar de la

repetiţii. Cei doi amorezi blonzi o să pună cinematografele pe jar ca Anna şi contele Vronski în următoarele săptămâni.

Aceasta e prima căsătorie a lui Rex, în vreme ce Evelyn are la activ vreo câteva căsnicii eşuate. Anul acesta, celebrul ei fost soţ, Don Adler, are parte de al doilea divorţ al său, de steaua din ***Hat Trick***, Ruby Reilly,

Cu un film nou-nouţ, o nuntă înţesată de staruri §1 două conace, Evelyn şi Rex sigur o duc cum nu se i^ate mai bine.

PhotoMoment

10 decembrie 1962

CELIA ST. JAMES S-A LOGODIT CU FUNDAŞUL JOHN BRAVERMAN

Superstarul Celia St. James a avut parte de un sirde succese la capitolul filme în ultima vreme, cu dram« de epocă ***Roval Wedding*** şi transformarea uluitoare din musicalul ***Celebration.***

Acum mai arc» ceva de sărbătorit, pentru că şi-a găsit iubirea al«turi de fundaşul echipei New York Giants, John Brave rrnnn

Cei doi au fost zăriţi la Lot» Angelea **şi în Manhattan,** cinând împreună **şi** bueurându-se unul de **compania** celuilalt.

Să sperăm că Celia se dovedeşte **a fi talismanul** lui Braverman. Cu siguranţă, diamantul cel mare de pe deget este talismanul eiî

Hollywood Digest

17 decembrie 1962

ANNA KARENINA, MARE CÂŞTIGĂTOARE IA BOX OFFICE

Aşteptată cu nerăbdare, ***Anna Karenina*** a ajuns în cinematografe vinerea asta şi a dominat weekendul.

Date fiind criticile entuziaste pentru Evelyn Hugo şi Rex North, nu-i de mirare că publicul dă năvală la film. Cu un joc actoricesc de talie mondială şi atracţie între cei doi protagonişti atât pe ecran, cât şi în afara lui, nerăbdarea de a vedea filmul a atins cote aebănuite.
Se vorbeşte că o pereche de Oscaruri s-ar putea să fie cadoul perfect pentru tinerii însurăţei.
În calitate de producătoare a filmului, Evelyn o să <*Ştige o căruţă de bani din încasări.
Brava, Hugo!
ÎN SEARA PREMIILOR OSCAR, REX ŞI CU MINE AM STAT UNUI lângă altul, ţinându-ne de mână şi lăsându-i pe toţi să surprindă un pic din căsătoria romantică pe care-o vindeam noi prin oraş.

Am zâmbit amândoi politicoşi când am pierdut, aplau- dându-i pe câştigători. Am fost dezamăgită, dar nu şi surprinsă. Ideea de Oscaruri pentru oameni ca mine şi ca Rex, staruri frumoase care încearcă să dovedească faptul că au şi fond pe lângă formă, păruse prea încântătoare ca să fie adevărată. Am rămas cu impresia clară că multă lume voia să stăm în banca noastră. Aşa că am trecut peste fără vreun efort special şi am petrecut toată noaptea, bând şi dansând până spre dimineaţă.

Celia n-a fost la premiile din acel an şi, în ciuda faptului ca o cautasem la fiecare petrecere la care fuseserăm eu
şi Rex, n-am dat cu ochii de ea. în schimb, eu şi Rex am fa- cut-o lată.

La petrecerea William Morris[1], l-am găsit pe Harryşil-^ tarat într-un colţ, unde am băut amândoi tihniţi şampanie şi am discutat despre cât de bogaţi aveam să fim.

Ar trebui sa ştii o chestie despre bogaţi: mereu

vor să dedată pHSor⁸∗ ^ ^ Pe Şi ^ mulţi ^ nU 6 ^
anumS ÎelTTiat ^^ de 1& Hollywood, 'i
2009 cândafuZ . ^ ^ a func^nat ca
atare până în anu

lCând eram copil şi căutam ceva de mâncat la cină în **afară** de orez vechi şi fasole uscată, îmi spuneam că, dacă **aş** putea avea o masă bună în fiecare seară, aş fi fericită.

Când eram la Sunset Studios, mi-am zis că tot ce-mi doream era un conac.

Când am obţinut conacul, mi-am zis că tot ce-mi doream **erau** două case şi o echipă care să lucreze pentru mine.

Şi iată-mă, când de-abia împlinisem douăzeci şi cinci de ani, dându-mi deja seama că nicio sumă nu avea să fie cu adevărat suficientă.

Rex şi cu mine ne-am dus acasă pe la cinci dimineaţa, beţi amândoi de-a dreptul. Când ne-a plecat maşina, m-am căutat în poşetă după chei, cu Rex lângă mine, răsuflân- du-mi în ceafă cu respiraţia lui acră şi plină de alcool.

— Nevastă-mea nu găseşte cheile! a zis el, împleticin- du-se uşor. Se străduieşte foarte tare, dar nu reuşeşte să le găsească.

— Vrei să taci? am zis eu. O să trezeşti vecinii!

— Ce-o să facă? a replicat Rex şi mai tare ca înainte. Să ne alunge în şuturi din oraş? Asta o să facă, preţioasa mea Evelyn? 0 să ne spună că nu mai putem locui pe Blue Jay Way? 0 să ne oblige să ne mutăm pe Robin Drive? Sau pe Oriole Lane?

Am găsit cheile, le-am băgat în broască şi am răsucit clanţa. Am picat amândoi înăuntru. I-am zis noapte bună lui Rex şi m-am dus la mine în cameră.

Mi-am scos singură rochia, fără să am pe **cineva** care să-mi desfacă fermoarul de la spate. în acea clipă, singurătatea căsniciei mele m-a izbit mai tare decât oricând altcândva.

^ M-am zărit fugar în oglindă şi am văzut, fără putinţa de ^gadă, că eram frumoasă. Asta nu însemna însă şi că ma

[mb]ea cineva.

Am rămas în furou şi m-am uitat la părul meu blond-ară- [miu]> la ochii căprui-închis şi la sprâncenele drepte şigroase. îmi era dor de femeia care ar trebuit să-mi fie soţie, îmi era dor de Celia. Mă lua cu ameţeală la gândul că s-ar putea să fie cu John **Braverman** chiar în clipa aceea.^ Ştiam însă suficient ca sa nu cred. Numai că mă temeam că **n**-o cunoşteam aşa de bine cum credeam. îl iubea? Mă uitase? Mi s-au umplut ochii de lacrimi când m-am gândit la părul ei roşu cum se răsfira pe pernele mele.

— Gata, gata! a zis Rex din spatele meu.

M-am întors şi l-am văzut stând în cadrul uşii. îşi scosese smochingul şi-şi desfăcuse butonii. Avea cămaşa pe jumătate încheiată la nasturi, papionul dezlegat, atârnându-i pe după gât. Exact imaginea pentru care ar fi făcut moarte de om milioane de femei din toată ţara.

— Credeam că te-ai dus la culcare, am zis. Dacă ştiam că eşti treaz, te chemam să m-ajuţi să-mi scot rochia.

— Mi-ar fi făcut plăcere.

L-am ignorat.

— Ce faci? N-ai somn?

— Nici n-am încercat să văd dacă am.

A intrat în cameră, apropiindu-se de mine.

— Păi atunci încearcă! E târziu! Dac-o ţinem tot aşa, o să dormim până diseară.

— la gândeşte-te, Evelyn!

Lumina care se strecura prin ferestre îi lumina părul blond. Gropiţele din obraji străluceau.

— La ce să mă gândesc?

— La cum ar fi...

S-a apropiat şi mai tare de mine şi m-a luat de mijloc. Statea în spatele meu, răsuflându-mi iar în ceafă. Mă simţeam bine la atingerea lui.
Vedetele de film sunt vedete de film. Sigur, toti ne trecem dupa o vreme. Suntem oameni plini de defecte ca ori-
SS[Nmnai că noi suntem] **p«*- *** [suntem]
Şi nimic nu-i place mai tare unui om extraordinar ca alt-
ceva extraordinar.
— **Rex!**
— **Evelyn!** a zis el, şoptindu-mi la ureche. Numai o dată.
N-ar trebui?
— Nu, n-ar trebui!
Nu eram însă pe deplin convinsă de răspunsul meu şi, ca atare, nici Rex.
— Ar trebui să te întorci la tine în cameră înainte să facem amândoi ceva ce-o să regretăm mâine.
— Eşti sigură? Dorinţa ta mi-e poruncă, dar tare aş vrea să ţi-o schimbi.
— N-o să mi-o schimb.
— Mai gândeşte-te! a zis el.
Şi-a ridicat mâinile mai sus pe trunchiul meu, astfel încât nu ne mai despărţea decât mătasea furoului meu.
— Gândeşte-te la cum m-ai simţi peste tine!
— N-o să mă gândesc. Dac-o fac, o să fie vai şi-amar de noi, am zis eu, râzând.
— Ia gândeşte-te la cum ne-am mişca împreună! Cum am porni încet şi apoi ne-am pierde controlul.
— Iţi ţine figura asta cu alte femei?
— N-am fost niciodată nevoit să mă străduiesc atât de [tare] cu alte femei, a răspuns el, sărutându-mă pe gât.

Aş fi putut să plec de lângă el. Aş fi putut să-l pocnesc peste fetă, iar el s-ar fi bosumflat şi m-ar fi lăsat în pace. Numai că au eram gata să se termine partea asta. îmi plăcea să fiu^ ispită. îmi plăcea să ştiu că s-ar putea să iau decizia nepotrivită. Si chiar ar fi fost decizia nepotrivită. Pentru că, ime- ^ m-aş fi dat ios din pat> Rex ar fi uitat cât de mult fraduie*e să mă aibă. Şi-ar fi amintit doar că m-a avut. căsnicia noastră nu era una-tipică. Erau prea-mulţi Daiuuijoc.

mâ^am lăs*t să-mi dea jos o bretea a furoului şi să-şi treacă ^ sub decolteul acestuia.

— O, cum ar fi să mă pierd în tine! Să stau înt^ tine şi să te privesc cum te zvârcoleşti pe mine. ** **Am** fost cât pe ce. Cât pe ce să-mi sfâşii furoul de **pe** şi să-l trântesc pe Rex pe pat. ***

Numai că, în acel moment, a zis:

— Haide, iubi, ştii că vrei!

Şi atunci mi-a devenit perfect clar de câte ori mai case Rex aşa ceva cu nenumărate alte femei.

Să nu laşi niciodată pe nimeni să te facă să te simţi o oarecare!

— Ieşi de-aici! am zis eu, deşi nu cu asprime.

— Dar...

— Niciun dar! Du-te la culcare!

— Evelyn...

— Rex, eşti beat şi mă confunzi cu una dintre multele tale tipe, dar eu sunt soţia ta, am zis, cu toată ironia evidentă.

— Nici măcar o dată?

A părut să se trezească rapid, ca şi cum ochii lui pe jumătate închişi fuseseră doar o prefăcătorie. Nu ştiam niciodată sigur cu el. Nu ştiai niciodată sigur cum stai cu Rex North.

— Să nu mai încerci, Rex! N-o să se întâmple. - Şi-a dat ochii peste cap şi apoi m-a sărutat pe gât.
— Noapte bună, Evelyn! a zis el şi s-a strecurat pe uşă afară la fel de lin cum intrase.
A doua zi m-a trezit sunetul telefonului. Mă luptam cu o mahmureală zdravănă şi eram uşor derutată de locul în care mă aflam.
— Alo?
— Trezeşte-te şi străluceşte, micuţă pasăre!
— Harry, ce nai...
Ma ardea soarele în ochi.
— După ce-ai plecat azi-noapte de la petrecerea Fox, m avut o conversaţie foarte interesantă cu Sam Pool.

— Ce căuta un director de la Paramount la o **petrecere** Fox?Încerca sa ne gaseasca pe mine şi pe tine, a rfismin. Harry. Bine, şi pe Rex.
__ Ca să ce?
_ Ca să ne propună un contract cu Paramount pentru trei filme pentru tine şi pentru Rex.
— **Poftim?!**
__ Vor trei filme, produse de noi, în care vedete să fiţi tu şi cu Rex. Sam a zis să spuneţi câţi bani vreţi.
— Câţi bani vrem?
Ori de câte ori beam prea mult,' mă trezeam mereu a doua zi dimineaţă simţindu-mă ca şi cum aş fi fost sub apă. Totul părea neclar şi suna estompat. Trebuia să mă asigur că pricep:
— Cum adică „spuneţi câţi bani vreţi”?
— Vrei un milion de dolari pe film? Am auzit că atâta primeşte Don pe ***The Time Before.*** Ţi-am putea obţine şi ţie asta.
Voiam să câştig la fel de mult ca Don? Sigur că da! Voiam să primesc cecul şi să-i trimit prin poştă o copie împreună cu o poză cu degetul meu mijlociu ţinut în sus, dar mai ales îmi doream libertatea de a face ce voiam.
— Nu! am zis. Nu semnez niciun contract prin care să-mi dicteze ei în **ce** filme să apar. Tu şi cu mine decidem filmele **Pe** care le fac. Şi cu asta, basta!
— **Nu mă asculţi!**
— Ba te ascult foarte bine, am replicat eu, lăsându-mă Pe umăr şi schimbând mâna în care ţineam receptorul.
În sinea mea, mi-am zis: ***O să mă duc să înot azi Ar tre- spun Luisei să încălzească piscina.***

— Noi alegem filmele. E un contract în orb. Paramount ^ 6ă cumpere orice filme vă plac ţie şi lui Rex. Orice sa- ^iu vrem.
^ Totul datorită ***Annei Karenina?***
-Am dovedit că numele tău atrage lume la cinema,

^că văd eu clar lucrurile, cred că Sam Pool vrea sa k>tragă lui Ari Sullivan. Cred că vrea să ia ce-a aruncat el $ să transforme în aur.

— Deci sunt un pion.

— Toată lumea e. Nu te apuca să pui la suflet acum, **când** n-ai făcut-o niciodată! ' ,

_ Orice filme vrem?

— Orice vrem.

— Lui Rex i-aispus?

____Tu chiar crezi c-o să mă consult cu mitocanul ăla în vreo privinţă înainte să mă consult cu tine?

— A, da' nu e mitocan!

— Dac-ai fi stat tu de vorbă cu Joy Nathan după ce i-a frânt inima, n-ai mai vorbi aşa!

— E soţul meu, Harry!

— Ba nu, Evelyn, nu e.

— Nu poţi găsi nimic care să-ţi placă la el?

— A, sunt o mulţime de lucruri care să-ţi placă la el. îmi place la nebunie cum ne-a umplut de bani şi cum o să ne mai umple.

— Ei bine, cu mine s-a purtat mereu frumos. I-am spus că nu, iar el a ieşit pe uşă. Nu orice bărbat ar face-o. Nu orice bărbat a făcut-o.

— Asta pentru că vă doriţi amândoi acelaşi lucru. Tu, **din**tre toţi oamenii, ar trebui să ştii că nu-ţi poţi da seama de absolut nimic din adevăratul caracter al omului dacă **amândoi** vă doriţi acelaşi lucru. E ca şi cum câinele şi pisica s-ar **avea** bine pentru că amândoi vor să omoare şoarecele.

—- Ei bine, mie îmi place Rex şi vreau să-ţi placă şi ţ[ie]- Mai ales că, dacă semnăm contractul ăsta, Rex şi cu va trebui să rămânem căsătoriţi cam multişor faţă de cât ne gândiserăm noi la început. Ceea ce

înseamnă că el face parte din familia mea. La fel şi tu. Deci amândoi faceţi parte din familia mea.

— Multor oameni nu le plac familiile lor.

— Ah, ia mai taci!Hai să-l convingem şi pe Rex să semneze chestia asta OK? Puneţi-vă impresarii să stabilească împreună detaliile unui acord! Hai să cerem luna de pe cer!
— OK! am zis.
— Evelyn? a făcut Harry înainte să închidă.
— Da?
— Ştii ce se petrece, nu?
— Ce?
Eşti pe cale să devii cel mai bine plătită actriţă de la Hollywood.ÎN URMĂTORII DOI ANI ŞI JUMĂTATE, REX ŞI CU MINE AM
rămas căsătoriţi, locuind într-o casă pe deal, creând şi turnând filme la Paramount.

Aveam deja o echipă întreagă la acel moment. Doi impresari, un agent de presă, avocaţi şi câte o persoană care se ocupa de gestiunea afacerilor noastre pentru fiecare, precum şi doi asistenţi de platou şi personalul de casă, inclusiv Luisa.

Ne trezeam în fiecare dimineaţă în paturile noastre, ne pregăteam în câte un capăt al casei şi apoi ne urcam în aceeaşi maşină şi mergeam la platou împreună, ţinându-ne de mână când ajungeam. Lucram toată ziua, după care ne duceam cu maşina acasă, moment în care ne despărţeam iar pentru planurile noastre de seară.

Ale mele erau adesea cu Harry sau câteva vedete Paramount care-mi erau simpatice sau ieşeam la o întâlnire cu cineva în care aveam încredere c-are să păstreze secretul.

În timpul căsătoriei cu Rex nu am cunoscut pe nimeni care să-mi trezească nevoia disperată de revedere. Bine, am avut câteva aventuri. Unele cu alte staruri, una cu un cântăreţ de rock şi câteva cu bărbaţi însuraţi, grupul cel mai probabil sa ţină

secret faptul c-avuseseră la pat o vedetă de ~a. Toate lipsite de importanţă însă.

presupuneam că şi R_{ex} avea parte de zburdălniciile lui SZT^Ceea ce S_a * întâmplat mai tot timpul că* TETW**brusc' s_au schimbat lucrurile. Luisriten^ a_intrat în bucătări* ^nd îmi pregâte* săZZ rită* Beam o cafea * fuma* oţigara' sa vina Harry să mă ia la o partidă de tenis

.Rex s-a dus drept la frigider, şi-a turn de portocale şi s-a aşezat lângă mine l m
Luisa mi-a pus în faţă păinea prăiită T' . trul mesei.
— Vă servesc cu ceva, domnule North? a într^ . A clătinat din cap.
— Mulţumesc, Luisa!
Moment în care am simţit-o toţi trei: ea trebuia să se r* tragă. Urma sa se întâmple ceva.
— Mă apuc de spălat rufele, a zis Luisa şi a plecat
— Sunt îndrăgostit, a zis Rex după ce am rămas în sfârşit singuri.
Era, probabil, ultimul lucru pe care mă aşteptam să-l spună.
— îndrăgostit?
A râs de şocul meu.
— N-are nicio logică. Crede-mă, o ştiu!
— De cine?
— Joy.
— Joy Nathan?
— Da! Ne-am tot văzut cu întreruperi de-a lungul anilor. Ştii cum e.
— Ştiu cum e cu tine, sigur. Numai că am auzit că tu i-ai frânt inima.
— Da, păi, n-o să te surprindă să afli că, în trecut, am fost un pic cam... lipsit de inimă,
— Sigur, putem să-i zicem şi aşa.
A izbucnit în râs.
— Numai că am început să simt că poate să am şi eu o femeie în pat când mă trezesc e 1
— Ce noutate!
— Iar când m-am gândit la anume ar ^ ^ ^^ aia, mi-a venit în minte Joy. Aşa că ne „^ Discret, pricepi tu. Ei bine, şi acum ^t timpul. Pot să-mi iau gândul de la ea. Că vreau sa nu
— Rex, e minunat!
— Speram să crezi şi tu asta.
— Deci, ce facem?
— Păi, a zis el, trăgând adânc aer în piept. Joy şi cu mine am vrea să ne căsătorim.
— OK, am zis eu, cu creierul deja lucrând din greu, calculând momentul perfect să ne anunţăm divorţul.

Deja ne ieşiseră două filme, unul, un succes modest celălalt, un succes răsunător. Cel de-al treilea, ***Carolina Sunset,*** despre un cuplu de tineri care pierduseră un copil şi se mutaseră la o fermă din Carolina de Nord în încercarea de a se vindeca de suferinţă, dar care ajungeau în cele din urmă să aibă aventuri cu oameni din orăşelul lor, ieşea pe piaţă peste câteva luni.

Rex jucase de mântuială. Eu însă ştiam că filmul avea potenţialul de a fi important pentru mine.

— O să zicem că stresul de la filmările pentru ***Carolina Sunset,*** provocat de faptul că a trebuit să ne vedem pe platou sărutând alţi oameni, ne-a stricat relaţia. Tuturor o să le pară rău pentru noi, dar nu prea rău. Oamenilor le plac tare mult poveştile cu hybris. Ni s-a părut că ceea ce aveam noi era de la sine înţeles şi acum plătim preţul. O să mai aştepţi un pic. O să strecurăm o poveste cum că eu i te-am prezentat lui Joy pentru că voiam să fii fericit.

— E grozav, Evelyn, serios, a zis Rex, doar că Joy e însărcinată. O s-avem un copil.

Am închis ochii, cuprinsă de frustrare.

— OK! OK, lasă-mă să mă gândesc!

— Ce-ar fi să spunem că nu mai eram fericiţi de ceva vreme? Că trăiam vieţi separate?

— Atunci afirmăm că atracţia noastră s-a stins. Cine-are să se mai ducă să vadă ***Carolina Sunset*** dacă-i pe-aşa?

Acesta, era momentul despre care mă **prevenise** Harry-Lui Rex nu-i păsa de ***Carolina Sunset***, nu la fel de mult ca mie, cu siguranţă. Ştia că nu făcuse vreun rol

deosebit şh

CEI ŞAPTE **soi. AI LUI EV**EIYN HUOQ ^

chiar dacă ar fi făcut, era mult prea absorbit ^

bire, de copil. °rb$_{lt}$ de noua l$_{ui\ iu}$.

S-a uitat pe fereastră şi apoi iar la mine

— OK! Ai dreptate! împreună am intrat în asta, î$_{mpxe}$ună ieşim. Ce propui? I-am spus lui Joy $_{c.0}$ să ne căsăpim până vine copilul.

Rex North fusese mereu un om mai cinstit decât îl credea lumea.

— Evident! am zis eu. Desigur!

S-a auzit soneria, iar o secundă mai târziu a intrat în bucătărie Harry. Aveam o idee. Nu era una fără cusur. Aproape nicio idee nu e.

— Avem aventuri, am zis eu.

— Poftim? a întrebat Rex.

— Bună dimineaţa! a zis Harry, dându-şi seama că pierduse mare parte din conversaţie.

— în timpul turnării unui film despre cum avem noi doi aventuri, am început amândoi să avem aventuri. Tu, cu Joy, eu, cu Harry.

— Poftim?! a făcut Harry.

— Lumea ştie că lucrăm împreună, i-am zis eu. Ne-a văzut împreună. Ai apărut în fundalul a sute de fotografii cu mine. O să creadă.

M-am întors către Rex. .

— O să divorţăm imediat ce-am **strecurat poveşWe,^** oricine te-ar acuza că m-ai înşelat cu Joy, chestie p ^ ^ [n]-o poţi nega din motive evidente, o să îşi dea se ^ o infracţiune fără victime, pentru că şi eu iţi «ce W lucru. [t]

^ Asta chiar nu-i o idee groaznică, a remarta ^ • ^ Ei bine, ne pune pe amândoi[1] îtitr* lumină pro [ai]n zis eu.

Sigur, a replicat el._ Dar **o să vândă** bilete, a zis Harry. Rex a surâs şi apoi s-a uitat drept în ochii mei, a întins **mâna şi mi-a** strâns**-o pe-a mea.**

— N-o să creadă nimeni, a zis Harry pe drumul cu maşina spre clubul de tenis mai încolo în dimineaţa aceea. Oamenii din oraş, cel puţin.

— Cum adică?

— Tu şi cu mine. Mulţi o să respingă ideea pe loc.

— Fiindcă...

— Fiindcă ştiu ce simt eu. M-am mai gândit să fac ceva de genul ăsta, poate să-mi iau nevastă într-o bună zi. Dumnezeu ştie că asta ar face-o fericită pe mama. Ea tot mai stă în Champaign, Hlinois, şi se întreabă disperată când o să-mi găsesc şi eu o fată de treabă cu care să-mi întemeiez o familie. Tare mi-ar mai plăcea să am o familie! Prea multă lume s-ar prinde însă.

Mi-a aruncat o privire pe furiş.

— La fel cum mă tem că s-ar prinde multă lume şi în cazul de faţă.

M-am uitat pe geam la palmierii care-şi legănau vârfunle.

— Atunci facem să pară de netăgăduit, am zis eu.

Ce-mi plăcea mie **la** Harry era că nu era **niciodată** cu un pas în urma mea.

— Poze, a zis el. Cu noi doi.

— Da. Neregizate, ca şi cum am fi fost surprinşi **asupra** unui fapt.

— Nu ţi-e mai uşor să alegi pe altcineva?

— Nu vreau să ajung să cunosc pe altcineva. M-am săturat să mă tot prefac că-s fericită. Cel puţin cu tine mă voi pretace ca iubesc pe cineva pe care chiar îl iubesc.

A ramas tăcut preţ de o clipă.

— OK? ^^ trebui ® ă Știi ceva > ă S P US el în cele din urmă-

— Ceva ce m-am gândit c-ar fi trebuit să-ţi spun deja.

_ OK, spune-mi!

_ Mă văd cu John Braverman.

Mi-a luat-o inima din loc.

_ john Braverman al Cehei?

A dat din cap în semn că da.

_ De cât timp?

— De câteva săptămâni.

Şi când aveai de gând să-mi spui?

— Nu eram sigur c-ar trebui.
— Aşadar căsătoria lor e...
— De faţadă, a zis Harry,
— Nu-l iubeşte?
— Dorm în paturi separate.
— Ai văzut-o?
Nu mi-a răspuns la început. Părea că se străduieşte să-şi aleagă atent cuvintele. Eu însă n-aveam răbdare să aştept cuvintele perfecte.
— Harry, ***ai văzut-o?***
-Da!
— Cum pare? am întrebat, după care m-am gândit la o altă întrebare, mai presantă: A întrebat de mine? Chiar dacă nu-mi fusese uşor să trăiesc fără Ceha, îmi era ***mai uşor*** atunci când mă prefăceam că ea aparţinea altei lumi. Existenţa ei pe orbita mea făcuse să răbufnească la suprafaţă tot ce-mi reprimasem.
— Nu! Bănuiesc că n-a vrut să întrebe, nu că n-a vrut sa ştie.
— Dar nu-l iubeşte?
A clătinat din cap.
— Nu, nu-l iubeşte.
A* întors capul şi m-am uitat pe geam. M-am închi- spunându-i lui Harry să mă conducă la ea acasă.
am ^chipuit dând fuga la uşa ei, căzând în genunchi * 8pui^ndu-i adevărul, cum că viaţa fără ea era plină de 8mgurătate şi goală şi-şi pierdea rapid sensul.
în schimb, am zis:
— Când să facem poza?
— Poftim?
— Poza cu tine şi cu mine. În care părem c-am fost sur prinşi având o aventură.
— O putem face mâine-seară, a zis Harry. Putem parca maşina. Poate sus, pe deal, să ne găsească fotografii, dar fotografia să pară dintr-un loc izolat. îl sun pe Rich Rice. Are nevoie de nişte bani.
Am clătinat din cap.
— Nu se poate să vină de la noi. Foile astea mondene nu mai joacă după reguli. îşi văd numai propriul interes. Avem nevoie să sune altcineva. Cineva despre care fiţuicile să creadă că ***vrea*** să mă vadă prinsă.

— Cine?
Am dat din cap când mi-a venit ideea. Deja nu mai voiam s-o fac în clipa în care mi-am dat seama că trebuia.
M-am aşezat la telefonul din birou. M-am asigurat că-i închisă uşa şi am format numărul.
— Ruby, sunt Evelyn, am nevoie de o favoare, am zis de îndată ce mi-a răspuns.
— Sunt deschisă la aşa ceva, a zis ea fără să ezite.
— Am nevoie să vinzi un pont unor ziare. Să zici că m-ai văzut giugiulindu-mă într-o maşină pe la Trousdale Estates.
— Poftim?! a făcut Ruby, râzând. Evelyn, ce naiba pui la cale acolo?
— Nu-ţi face tu griji de asta! Ai destule pe cap.
— înseamnă că Rex o să rămână singur? a întrebat.
— Nu ţi-au ajuns deja resturile mele?
— Scumpo, Don a umblat ***după mine.***
— Sunt sigură de asta.
— Ai fi putut măcar să mă previi, a zis ea.

— Nu despre înşelat, Ev.

„ Al wi EVEIYN HUOO 251

Atunci mi-am dat seama că şi pe ea o lovii*
Am tăcut uluită preţ de câteva clipe,
— Acum eşti bine? Ai plecat?
— Ni s-a finalizat divorţul. Mă mut pe plaiâ tr™ • **cumpărat** o casă în Santa Monica. ai am
— Nu crezi c-o să încerce să facă să fii ostracizată?
-A încercat, a replicat Ruby. Numai că n-o să reu şească. Ultimele trei filme ale lui abia dacă şi-au scos banii N-a fost nominalizat pentru ***The Night Hunter,*** cum crezuse toată lumea. E într-o pasă proastă. în curând o să fie la fel de inofensiv ca o pisică rămasă fără gheare.
Mi-a părut rău pentru el, un pic, cât am răsucit firul telefonului în mână, dar pentru ea îmi părea şi mai rău.
— Cât de nasol a fost, Ruby?
— Nimic ce nu puteam ascunde cu un strat gros de machiaj şi mâneci lungi.
Felul în care o zisese, mândria din glasul ei, ca şi cum recunoaşterea faptului că o duruse era o vulnerabilitate căreia nu voia să-i cadă pradă, mi-a frânt inima. Mi s-a frânt inima pentru ea, dar şi pentru mine, cea care cu atâţia ani în urmă procedase la fel.
— 0 să vii la cină într-una din zilele astea, i-am zis.
— A, hai să nu facem asta, Eveiyn! Am trecut prin prea multe ca să fim aşa de false.
— Mi se pare corect, am zis eu, râzând.
— Vrei să sun pe cineva anume mâine? Sau pe oricine cu linie dedicată pentru ponturi?
— Merge oricine-i puternic. Oricine-i ȷ bani din sfârşitul meu. vt , - fiă
— Păi cam toată lumea, a replicat Ruby. N-am vrut sa se jignesc.
— Nu m-am simţit jignită. nrea
-Ai reuşit prea bine în viaţă. Prea multe ^. prea

— mulţi soţi frumoşi. Cu toţii vrem să te doboram de pe ceŞtiu, draga mea, ştiu. Iar când o să termine cu m'
să te urmărească pe tine. * e'0
— Nu eşti cu adevărat celebru cât timp mai e cineva să te placă, a zis Ruby. O să sun mâine. Noroc la ce-oi fij£ când tu acolo!
— Mersi! Mi-ai salvat viaţa!
Când am închis, mi-am zis: ***Dacă le-aş fi spus oameni lor ce-mi făcea mie, poate că n-ar fi avut şansa să-i facă şi ei la fel.***
Nu prea mă interesa să ţin un jurnal al victimelor propriilor mele decizii, dar mi-a trecut prin cap că, în caz că m-ar fi interesat, ar fi trebuit s-o adaug şi pe Ruby Reilly pe listă.ML-AM PUS O ROCHE DECOLTATĂ CARE LĂSA SĂ SE VADĂ
un pic prea mult şi am urcat cu maşina pe Hillcrest Road cu Harry.
A tras pe dreapta, iar eu m-am apropiat de el. Mă dădusem cu ruj de culoarea buzelor, fiindcă ştiam că roşu ar fi forţat nota. Avusesem grijă să controlez toate elementele cât să nu pară exagerate, pentru că nu voiam să arate perfect. Voiam să mă asigur că poza n-are să ***arate*** regizată. N-ar fi trebuit să-mi fac griji. Imaginile sunt foarte grăitoare. în general, nu prea putem să alungăm din minte ceea ce vedem cu ochii noştri.
— Deci cum vrei să procedăm? a întrebat Harry.
— Ai emoţii? l-am întrebat eu. Ai mai sărutat vreo femeie?
S-a uitat la mine ca şi cum aş fi fost idioată.
— Bineînţeles că da.
— Ai mai făcut dragoste cu vreuna?
— 0 dată.
— Ţi-a plăcut?
A stat pe gânduri.
— La asta e mai greu de răspuns.
— Prefă-te că-s bărbat! Prefă-te că ***trebuie*** să mă ai.
— Pot să te sărut şi fără să mi se indice, Evelyn. N-am oevoie să faci tu pe regizoarea cu mine.
— Trebuie să dureze suficient de mult ca atunci cand ajung ei sa părem că suntem aici de ceva vreme.
Harry şi-a ciufulit părul şi şi-a slăbit gulerul. Am râs şi

l-am ciufulit şi eu pe-al meu, apoi am împins în jos unul ^ntre umerii rochiei.
— Aaa, lucrurile devin tare picante aici! a zis Harry.
L-am împins la o parte, râzând. Am auzit venind în $_{s}p_{a}$. tele nostru o maşină care-şi lumina drumul cu farurile.
Panicat, Harry m-a prins de ambele braţe şi m-a sărutat. Şi**-a apăsat** buzele pe ale mele şi, chiar când ne depăşea maşina, mi-a trecut o mână prin păr.
— Cred c-a fost doar un vecin, am zis eu, uitându-mă **la stopurile** maşinii care se îndepărta în canion.
Harry m-a prins de mână.
— Am putea s-o facem, să ştii!
— Ce anume?
_— Am putea să ne căsătorim. Adică, dacă tot este să ne prefacem, am putea s-o facem ***cu adevărat.*** Nu-i chiar aşa de nebunesc. La urma urmei, te iubesc. Poate nu cum ar trebui un soţ să-şi iubească soţia, dar suficient, cred eu.
— Harry!
— Şi... ce ţi-am spus eu ieri despre faptul că vreau o nevastă. M-am tot gândit, şi dacă ne iese, dacă lumea îi dă crezare, poate c-am putea să formăm o familie. Tu nu-ţi doreşti o familie?
— Ba da! am zis eu. La urma urmei, cred că vreau.
— Am fi grozavi unul pentru altul şi n-am renunţa când s-a trecut noutatea pentru că deja ne cunoaştem mai bine de atât.
— Harry, nu-mi dau seama dacă vorbeşti serios.
— Foarte serios. Cel puţin, aşa cred.
— Vrei să te însori cu mine?
—- Vreau să fiu cu cineva iubit. Vreau să am o **tovarăşă** de viaţă. Mi-ar plăcea să duc pe cineva acasă la familia mea. Nu vreau să mai trăiesc singur şi mai vreau şi un fiu sau fiică. Am putea avea asta împreună. Nu-ţi pot oferi totul, o ştiu. Dar vreau să-mi fac familie şi mi-ar plăcea s-o fac cu tine.
Harry, sunt cinică şi dominatoare, iar multă lume mă consideră vag imorală.
-- Eşti puternică, rezistentă şi talentată. Eşti excepţionala şi pe dinăuntru, şi $_{pe}$ dinafară.
Chiar se gândise la asta.
__ şi tu? Şi... înclinaţiile tale? Cum merge cu ele?

__ La fel ca la tine şi cu Rex. Eu fac ce fac eu. Discret, bi**neînţeles.** Tu faci ce faci tu.
__ Dar eu nu vreau să continui cu aventuri toată viaţa. **Vreau** să fiu cu cineva de care să fiu îndrăgostită. Cineva **care** să fie îndrăgostit de mine.
— Ei, cu asta nu te pot ajuta, a zis Harry. Pentru aşa ceva, va trebui s-o suni.
Mi-am coborât ochii în poală, fixându-mi unghiile. O să mă primească înapoi? Ea, cu John. Eu, cu Harry. Ar putea să meargă. Ar putea să meargă superb. Iar dacă nu puteam s-o am pe ea, voiam pe altcineva? Eram destul de sigură că, dacă n-o puteam avea, tot ce-mi doream era o viaţă cu Harry.
— OK, am zis eu. Hai s-o facem!
A mai venit o maşină în spatele nostru şi Harry m-a prins iar de braţe. De data asta m-a sărutat încet, pasional. Când a sărit un tip din maşină cu aparatul foto, Harry s-a prefăcut, pentru o fracţiune de secundă, că nu-l văzuse şi mi-a băgat mâna prin decolteu.
Imaginea apărută în ziare săptămâna următoare era ţipătoare, scandaloasă şi şocantă. Ne arăta cu feţele umflate şi expresie de vinovăţie pe chip, iar pe Harry clar cu mâna pe sânul meu.
În ziua următoare, toată lumea tipărea titlul cum că Joy Nathan era însărcinată. Toată ţara vorbea de noi patru. Păcătoşi plini de pofte trupeşti, necredincioşi şi lipsiţi de scrupule.
Caroîîm Sunset a stabilit recordul pentru cea mai lungă Perioadă de difuzare în cinematografe. Ca să ne sărbătorim divorţul, Rex şi cu mine am băut nişte martini murdar[1].
— Pentru asocierea noastră reuşită! a zis Rex, după care [am ciocn]it paharele şi am băut.

Martini în care s-a pus suc sau saramură de măsline (n. tr.)

.S-A FĂCUT TREI DIMINEAŢA PÂNĂ S-AJUNG EU ACASĂ.

Evelyn dăduse pe gât patru ceşti de cafea şi, din câte se părea, se simţise suficient de în priză ca să continue să vorbească.

M-aş fi putut retrage în orice clipă, dar pe Undeva mă bucuram să am o scuză ca să nu mă întorc la viaţa mea pentru o vreme. Dacă eram prinsă cu digeratul poveştii lui Evelyn, nu trebuia să exist în propria mea poveste.

Şi, oricum, nu mi se cuvine mie să fac regulile. Eu mi-am ales lupta, am învins. Restul depinde de ea.

Aşa că atunci când ajung acasă, mă vâr în pat şi mă căznesc să adorm repede. Ultimul meu gând înainte să mă ia somnul este că mă simt uşurată să am o scuză **valabilă** pentru că nu i-am răspuns încă lui David la SMS.

Mă trezeşte sunetul mobilului meu şi mă uit la **ceas.** E aproape nouă. E sâmbătă. Speram să dorm.

Telefonul îmi arată chipul mamei care-mi **zâmbeşte.** Nu-i nici ora şase la ea.

— E totul în regulă, mamă?

— Bineînţeles că e, zice ea ca şi cum ar suna la ora prânzului. Nu voiam decât să te prind şi să te salut **înainte** să te duci să-ţi vezi de treburile de peste zi.

— Nu-i nici şase la tine acolo, zic eu. Şi mai e şi **weekend.** în principal am în plan să dorm şi să transcriu câteva ai» orele înregistrate cu Evelyn.

~ Am avut un cutremurel acum vreo jumătate de ora şj nu mai pot să adorm la loc. Cum merge cu **Evelyn?** Mă simt ciudat să-i spun Evelyn. Ca şi cum aş cunoaşte-o sau cam aşa ceva.

îi povestesc despre cum a fost Frankie de acmv* movare, despre cum am convinsa pe Evelvn «s u articol de copertă.

— Vrei să-mi spui că, în douăzeci şi patru de ore t* luat de piept cu redactorul-şef de la ***Vivant*** şi cu ¿ZZ Hugo? Şi-ai obţinut din asta ce ţi-ai dorit?

Râd, surprinsă de cât de impresionant sună.

— Da! zic eu. Bănuiesc c-asta am făcut.

Mama scoate ceea ce nu se poate numi decât un chicotit.

— Aşa, fata mea! exclamă ea. Dă-mi voie să-ţi spun că tatăl tău ar zâmbi de fericire dac-ar fi aici. Ar străluci de mândrie. Mereu a ştiut c-o să fii o forţă redutabilă.

Mă întreb dacă-i adevărat, nu pentru că mama m-ar fi minţit vreodată, ci pentru că mi-e atât de greu să-mi închipui. îl văd pe tata crezând c-o să fiu bună la suflet sau deşteaptă când o să fiu mare, asta are logică. Numai că nu m-am crezut niciodată o forţă redutabilă. Poate că c-ar trebui să ***încep*** să mă cred astfel, poate că aşa merit.

— Cam sunt, nu? Să nu te pui cu mine, lume! Am pornit să-mi iau ce-i al meu.

— Aşa, iubito! Aşa e!

Când îi spun mamei c-o iubesc şi închid, mă simt mândră
de mine, arogantă chiar.

Habar n-am eu că, în mai puţin de-o săptămana, fcve- lyn Hugo o să-şi încheie povestea şi o să aflu despre ce-a tost vorba, şi o s-o urăsc atât de mult, c-o să mă tem sa n-o omo .Genialul,

chinuitul de Harry Cameron cel bun la suflet

♦**AM FOST NOMINALIZATĂ IA PREMIUL PENTRU „CEA MAI** bună actriţă" pentru ***Carolina Sunset.***

Singura problemă era că şi Celia fusese nominalizată în acel an.

Am apărut pe covorul roşu alături de Harry. Eram logodiţi. îmi dăduse un inel cu diamante şi smaralde, care contrasta cu rochia neagră cu mărgele pe care o purtam în acea seară. De fiecare parte a fustei aveam două despi- cături care urcau până la jumătatea coapsei. Tare-mi mai plăcea rochia aia!

La fel şi oricui altcuiva. Am observat că, atunci când face lumea retrospective ale carierei mele, în ele apar mereu imagini cu mine în rochia respectivă. Am avut grijă s-o includ în hcitaţie. Cred c-o s-aducă o grămadă de bani. Mă bucură să văd că oamenilor le place rochia aia la fel mult ca mie. Am pierdut un Oscar, dar seara respectivă a rămas una dintre cele mai grozave din viaţa mea.

Ceha a sosit chiar înainte să înceapă spectacolul. Era frăcata într-o rochie bleu fără bretele, pe sâni. Culoarea pă- rului fâcea un contrast izbitor cu cea a rochiei. Când am dat cu de ea, pentru prima dată după cinci ani, mi s-a ^suflarea.

dusesem să-i văd fiecare film, chiar dacă nu eram di* PU8ă 8"0 recunosc. Deci de văzut, o văzusem. Niciun mediu nu poate surprinde **însă ce** înseamnă **sa ce T în Prezența cuiva, cu siguranță nu în a cuiva ca e* ? va care te face să te simţi important pentru *mplul W* *lege să se uite la tine**

.Avea un aer maiestuos la cei douăzeci şi opt rto „ ■ .
1-1 - ■ 1 - A - „ «IU pj
Era matura şi demna. Arata ca genul de om care ştie e cine este.
A făcut un pas în faţă şi l-a luat de braţ pe John Braver- man. într-un smoching care-i părea strâmt la umerii laţi John arăta la fel de complet american ca o pănuşă de porumb. Erau o pereche superbă, indiferent de cât de faţadă era totul.
— Ev, te holbezi, mi-a zis Harry, împingându-mă în cinematograf.
— Scuze! am zis eu. Mulţumesc!
Ducându-ne spre locurile noastre, am zâmbit şi le-a făcut cu mâna tuturor celor aşezaţi în jurul nostru. Joy şi Rex erau la câteva rânduri mai în spate şi le-am făcut şi lor poli- . ticos cu mâna, ştiind că se uita lumea, că dacă dădeam fuga să-i îmbrăţişez, oamenii s-ar fi simţit derutaţi. Când ne-am aşezat, Harry m-a întrebat:
— Dacă o să câştigi, o să vorbeşti cu ea?
— Şi să mă dau mare? am răspuns eu, râzând.
— Nu, dar ai avea avantajul pe care pari să ţi-l doreşti cu atâta disperare.
— Ea m-a părăsit pe mine.
— Te-ai culcat cu altcineva.
— Pentru ea.
Harry m-a privit încruntat, de parcă nu **pricepeam** re-i treaba.
— Bine, fie, dacă o să câştig, o să vorbesc eu ea.
— Mulţumesc!
— Pentru ce-mi mulţumeşti? ^ , -e s â
— Pentru că vreau să fii fericită şi se pare că tre te răsplătesc pentru că faci lucruri în **favoarea** ta.
— Păi, dacă o să câştige ea, nu-i spun o **vorbuli, ,** ^
— Dacă o să câştige ea, a zis Harry cu d^cate^'cutiiie, e un mare semn de întrebare, şi o să vină să discu ^^ o. să te ţin locului şi o să te forţez să asculţi şi sa v

tu cu ea.Nu mă puteam uita la el. Mă simţeam cuprinsă Ho tudine defensivă. uP™ şa de o ati-
— Oricum e nerelevant, am zis eu. Toată lume r să i-l dea lui Ruby, pentru că se simt prost că nu lVnrim”! anul trecut pentru ***The Dangeroua Flight***
___S-ar putea să nu.
— Da, da. Şi eu am un pod în Brooklyn pe care vreau să ţi-l vând.
Când s-au stins însă luminile şi a apărut gazda **ceremo**niei, nu mă gândeam că şansele mele erau reduse. Mă iluzionam suficient de tare, cât să cred că Academia mi-ar putea da şi mie în sfârşit un afurisit de Oscar.
Când s-au strigat nominalizările pentru „Cea mai bună actriţă”, am căutat-o din ochi pe Ceha prin public. Am dat de ea fix în acelaşi moment în care a dat ea de mine. Privirile ni s-au întâlnit, după care prezentatorul n-a zis nici „Evelyn”, nici „Celia”, ci „Ruby”.
Când mi s-au năruit speranţele, cu inima grea şi îndurerată m-am înfuriat pe mine pentru că crezusem că am o şansă, apoi m-am întrebat dacă Celia era în regulă.
Harry m-a luat de mână şi mi-a strâns-o. Speram că şi John făcea la fel cu Celia. M-am scuzat şi m-am dus la toaletă.
Acolo se spăla Bonnie Lakeland pe mâini când am intrat. Mi-a zâmbit şi a plecat, iar eu am rămas singură. M-am aşezat într-o cabină şi am închis uşa, dându-mi voie să plâng.
— Evelyn?
Nu-ţi petreci ani în şir tânjind după un glas ca să nu-l re- ma*ci când, în cele din urmă, apare.
Celia? am zis eu. , ^^
Stăteam cu spatele la uşa cabinei. M**-am şters i** ^^
^ Te-am văzut intrând. Am crezut că s-ar pu
^^semn că nu... că eşti supărată. om zia râzând un
^încerc să mă bucur pentru Ruby am zis, g® *
$tergându-mă la ochi cu o bucăţica de hârtie igi ^
nu prea e stilul meu.
— Nici al meu, a zis ea.
Am deschis uşa, dincolo de care stătea ea. Rochie bleu păr roşu, mică de înălţime, cu o prezenţă care umplea în' treaga încăpere. Iar când şi-a îndreptat ochii spre mine am ştiut că încă mă iubea. Am

văzut-o în felul în care i s-au di- latat şi înmuiat pupilele.

— Eşti la fel de superbă ca întotdeauna, a zis ea, reze- mându-se de chiuvetă cu braţele întinse la spate.

Ceha avea mereu ceva îmbătător în felul în care mă privea. Mă simţeam ca o friptură crudă în faţa unui tigru.

— Nici tu n-arăţi rău deloc, am zis.

— Probabil că n-ar trebui să ***ne*** lăsăm surprinse împreună aici.

— De ce nu?

— Pentru că bănuiesc că nu puţini dintre cei aşezaţi în sală ştiu cu ce ne îndeletniceam noi cândva. Ştiu că tare ţi-ar mai displăcea să creadă că facem iar acelaşi lucru.

Era un test.

0 ştiam. 0 ştia şi ea.

Dacă spuneam ce trebuie, dacă-i spuneam că nu-mi pasă ce crede lumea, dacă-i spuneam c-aş face dragoste cu ea în mijlocul scenei în faţa tuturor, se putea să o recuceresc.

Am stat pe gânduri preţ de o clipă. Am stat pe gânduri despre cum m-aş trezi eu a doua zi de dimineaţă în **răsufla**rea ei de ţigări şi cafea.

Numai că voiam să recunoască faptul că nu fusesem numai eu de vină. Că şi ea jucase în rol în sfârşitul relaţiei **noastre.**

— Sau poate nu vrei să fii văzută cu... ce cuvânt ai folosit tu? Cred că era „curvă”.

A izbucnit în râs, coborând privirea în podea şi apoi **ridi**când-o la mine.

— Ce vrei să spun? Că m-am înşelat? Aşa a **fost. Voiam** să te rănesc cum mă răniseşi şi tu pe mine.

— Numai că eu n-am vrut niciodată să te rănesc. Nici măcar o dată n-am făcut ceva ca să te rănesc **intenţionat.**

— Ţi-a fost mereu ruşine să mă iubeşti.

_ Absolut deloc. E absolut neadevărat.

păi te străduiai din greu s-o ascunzi. _Am făcut tot ce trebuia făcut ca să ne protejez pe amândouă.

_____Discutabil.

__ păi atunci discută cu mine, în loc să fugi iar! _ N-am fugit departe, Evelyn. Ai fi putut să mă prinzi din urmă, dacă voiai.

— Nu-mi place să mă manipuleze cineva, Celia. Ţi-am spus-o de prima dată când ne-am dus la milk shake.

A ridicat din umeri.

— Da' tu îi manipulezi pe toți ceilalți.

— N-am susținut niciodată că n-aș fi ipocrită.

— Cum faci asta? a întrebat Celia.

— Ce să fac?

— Te porți cu atâta nepăsare față de lucrurile care sunt sfinte pentru alții?

— Pentru că alții n-au nimic de-a face cu mine.

A pufnit, cumva blând, și și-a coborât privirea spre mâini.

— Cu excepția ta.

Am fost răsplătită cu privirea ei ridicată spre mine.

— Țin la tine, am zis.

— ***Ţineai*** la mine. Am clătinat din cap.

— **Nu, nu am vorbit aiurea.**

— Ai trecut peste destul de repede cu Rex North. M-am încruntat la ea.

Celia, tu știi prea bine cum stau lucrurile ca să spui așa ceva!

— **Deci a fost de fațadă.**

— **Fiecare clipă.**

Ai mai fost cu altcineva? Vreun bărbat? a întrebat. valiz[ra mereu] geloasă pe bărbați, îngrijorată că nu putea ri- mu** [oU ei› Eu eram] geloasă pe femei, **îngrijorată** că nu mă ^Mcomparacuele_

— ^ M-am distrat, am zis. Sunt sigură că și tu la fel.John nu e... ;

— Nu mă refer la John. Sunt însă sigură că n-ai rămas castă.

Umblam după informații care ar fi putut să-mi frângă inima, un defect al condiției umane.

_____Nu, a zis ea. Ai dreptate în privința asta.

— Bărbați? am întrebat, sperând ca răspunsul să fie da.

Dacă erau bărbați, atunci știam că nu înseamnă nimic **pentru** ea.

A clătinat din cap și inima mi s-a frânt încă un picuț, ca o ruptură care se întinde când tragi de ea.

— Cineva cunoscut?

— Niciuna dintre ele nu era celebră. Niciuna nu a însemnat nimic pentru mine. Le atingeam și mă gândeam cum mă simțeam când te atingeam pe tine.

Mi s-a umplut inima de durere și emoție la auzul vorbelor ei.

— N-ar fi trebuit să mă părăsești, Ceha!

— Nici tu n-ar fi trebuit sa mă lași să plec.

Acestea fiind zise, n-am mai avut putere să mă împotrivesc. Mi-a strigat inima adevărul prin gâtlej:

— Știu. O știu. Știu.

Uneori, lucrurile se petrec atât de repede, că nu ești sigur când ți-ai dat seama că erau pe cale să înceapă. Acum se rezema de chiuvetă, acum era cu mâinile pe fața mea și trupul lipit de al meu și cu buzele între buzele mele. Avea gust de ruj gros, cremos și moscat, și miros înțepător, **condimentat** și pătrunzător de rom.

M-am pierdut în ea. în senzația de ea pe mine încă o dată, în bucuria pură a atenției ei, în fala faptului că mă iubea.

Atunci s-a trântit ușa de perete și au intrat **nevestele** a doi producători. **Ne**-am desprins una de alta, iar Celia s-a prefăcut că se spală pe mâini, iar eu m-am dus la una dintre oglinzi să-mi aranjez machiajul.

Cele două femei vorbeau între ele, prinse **în conversație,** și abia dacă ne observaseră.

Au intrat fiecare în câte o cabină de toaletă, iar eu rn-am *tat la Celia. S-a uitat și ea la mine. Am urmărit-o cu privita **închizând** robinetul și luând un prosop. îmi făceam griji că s-ar putea să iasă pe ușă. N-a făcut-o.

Una dintre neveste a plecat, apoi și cealaltă. Rămăsese- răro iar singure. Ascultând cu atenție, ne puteam da seama că spectacolul se reluase după o pauză de reclamă.

Am apucat-o pe Ceha și am sărutat-o. Am împins-o în ușă. Nu mă mai săturam de ea. Aveam nevoie de ea. Era ca o doză de drog pentru mine.

Până să stau să mă gândesc la pericolul situației, i-am ridicat rochia și mi-am lăsat mâna să-i alunece în sus pe coapsă. Am ținut-o cu spatele de ușă, am sărutat-o și cu o mână am atins-o așa cum știam că-i place.

A gemut ușor și și-a dus mâna la gură. Am sărutat-o pe gât și, cu trupurile înlănțuite, ne-am cutremurat lipite de ușă.

Am fi putut fi surprinse în orice moment. Dacă o singură femeie din toată sala se trezea să vină la toaletă în acele șapte minute, am fi pierdut toate lucrurile pentru care munciserăm atât de mult.

Așa ne-am iertat Celia și cu mine.

Și așa am știut că nu putem trăi una fără alta.
Pentru că de-acum știam amândouă ce suntem dispuse sa riscăm, numai ca să fim împreună.

PhotoMoment

14 august 1967

EVELYN HUGO SE CUNUNĂ CU PRODUCĂTORUL HARRY CAMERON

A cincea oară-i cu noroc? Evelyn Hugo și producătorul Harry Cameron s-au căsătorit sâmbăta trecută într-o ceremonie pe plajă în Capri.

Evelyn a purtat o rochie alburie de mătase și părul lung și blond cu cărare la mijloc. Harry, imul dintre cel mai bine îmbrăcați oameni de la Hollywood, a purtat un costum crem din pânză de în.

Ceha St. James, Iubita Americii, a fost domnișoară de onoare, iar splendidul său soț, John Braverman, cavaler de onoare.

Harry și Evelyn colaborează din anii 1950, când ea a devenit celebră pentru succese ca *Father and Dau- ghter* și *Fiicele doctorului March*. Au recunoscut la finalul anului trecut că aveau o aventură când au fost pnnși în flagrant pe când Evelyn mai era măritată cu Rex North.

Rex e căsătorit acum cu Joy Nathan și tătic mândru al fetiței lor, Violet North.

Ne bucurăm că Evelyn şi Harry s-au hotărât să-şi oficializeze relaţia. După aşa un început şocant şi o logodna lunga, tot ce putem spune e că era şi timpul!

:EUA SA FĂCUT PULBERE LA NUNTĂ. ïi ERA GREU SĂ-Ş1STĂ-

jânească gelozia, chiar dacă ştia că toată treaba e de ochii umii. Propriul ei soţ stătea lângă Harry, pentru numele lui Dumnezeu! Ştiam cu toţii ce suntem.

Doi bărbaţi care se culcau unul cu altul. însuraţi cu două femei care se culcau una cu alta. Eram patru bărbi'.

Iar când am zis „Da", nu mă puteam gândi decât la asta: Acum *începe totul Viaţa adevărată, viaţa noastră. O să Gm în sfârşit o familie.*

Harry şi John se iubeau. Celia şi cu mine eram în culmea fericirii.

Când ne-am întors din Italia, am vândut conacul meu din Beverly Hills. Harry şi l-a vândut şi el pe-al lui. Am cumpărat o locuinţă în Manhattan, în Upper East Side, pe ac eeaşi stradă şi la doi paşi de casa în care stăteau Celia Şi John.

înainte să fiu de acord cu mutarea, îl pusesem pe Harry cerceteze dacă mai trăia tata. Nu eram sigură c-aş putea Bta * acelaşi oraş în care trăia şi el, nu eram sigura **c a m**-aş Putea împăca vreodată cu ideea c-aş putea să dau peste .

Când însă l-a căutat asistentul lui Harry, am atiai lămurise de un atac de cord în 1959. , nU

v P*tinul pe care-l avea fusese preluat de stat can Vc*use să-l revendice nimeni.

Primul meu gând când am auzit că s-a dus a fost: Deci ' *de-aia n-a încercat să mă caute pentru bani*, iar al doilea a fost: *Ce trist că sunt sigură că numai asta şi-ar fi dorit!*

Am alungat gândurile din minte, am semnat actele pentru **apartament** şi am sărbătorit achiziţia cu Harry. **Eram** liberă să merg unde voiam şi tot ce voiam era să mă mut în Upper East Side, în Manhattan. Am convins-o pe Luisa să vină cu noi.

S-o fi putut ajunge de la apartament la Hell's Kitchen după un drum lung pe jos, dar eu mă aflam la milioane de kilometri depărtare de locul respectiv. Tata era mort, iar eu eram celebră în toată lumea, măritată, îndrăgostită şi atât de bogată, că uneori mă cuprindea greaţa.

La o lună după ce ne mutaserăm în oraş, Ceha şi cu mine am luat un taxi la Hell's Kitchen şi ne-am plimbat prin cartier. Arăta atât de diferit faţă de momentul în care plecasem! Am dus-o pe trotuarul din dreptul clădirii în care locuisem şi i-am arătat fereastra care fusese cândva a mea.

— Chiar acolo, am zis eu. La etajul al patrulea.

Ceha m-a privit plină de compasiune pentru toate câte le îndurasem când locuisem aici, pentru toate câte le făcusem pentru mine, apoi m-a luat calmă de mână.

M-am zbârlit, nefiind sigură dacă ar trebui să ne atingem în pubhc, speriată de ce-ar face oamenii. Numai că ceilalţi oameni de pe stradă şi-au continuat drumul, văzân-du-şi de vieţile lor, aproape toţi fără să-şi dea seama cine erau sau neinteresaţi de cele două femei celebre care se ţineau de mână pe stradă.

l Termen argotic american care desemnează 0 ^ so^ esiia de °Pu*J*re însoţeşte un gay sau o lesbiană pentru a da u»P litate (n. tr.).

Ceha şi cu mine ne petreceam nopţile în **apartament.** Harry îşi petrecea nopţile cu John acasă la ei. Ieşeam la cina în pubhc, părând două cupluri heterosexuale, fără să fi avut vreun heterosexual printre noi.

Ziarele de scandal ne numeau „Preferații Americii care merg la dublă întâlnire». Am auzit chiar și zvonuri cum căam fi ft>st din âla cărora le Place să'Și schimbe partenerii între ei, ceea ce nu era chiar așa o nebunie la vremea aceea, îți dă de gândit, este? Faptul că lumea era atât de nerăbdătoare să creadă că făceam schimb de soți, dar ar fi fost scan-**dalizată** să afle că eram monogami și queer?

N-o să uit niciodată dimineața de după revolta de la Sto- **newall[1]-** Harry era concentrat, uitându-se la știri. John avea să stea toată ziua pe telefon cu prieteni de-ai lui care locuiau în centru.

Ceha măsura livingul cu pasul și inima bătând să-i spargă pieptul. Credea că o să se schimbe totul după noaptea aceea. Credea că, deoarece gay-ii se anunțaseră ca atare, fuseseră suficient de mândri cât să recunoască cine sunt și suficient de puternici cât să se ridice la luptă, atitudinile aveau să se schimbe.

Mi-aduc aminte de mine stând pe terasa noastră de pe acoperiș, privind spre sud și dându-mi seama că Celia, Harry, John și cu mine nu eram singuri. Mi se pare prostesc s-o zic acum, dar eram așa de preocupată de interesele mele și de concentrată la un singur lucru, că rareori mai stăteam sa mă gândesc și la ceilalți oameni ca mine.

Asta nu însemnă că nu eram conștientă de modul în care se schimba țara. Harry și cu mine făcuserăm campanie pentru Bobby Kennedy. Celia pozase cu protestanți împotriva războiului din Vietnam pe coperta revistei . ᶜ ᵗ ᴶ°hn era un susținător foarte gălăgios al mișcă- ** Pentru drepturile civile, iar eu fusesem o susținătoare oarte ₚₑ față ₐ muncii lui Martin Luther King Jr. Asta era *** altceva.

Aici era vorba de ***ai noștri***

incidente violente din luna iunie 1969, **provocate** de **c$_{0mu}$^°$_{t}$!$^{t}_{t}$$^{lei\ U}$ Stonewall Inn, cunoscut drept loc de întâlnire** al hotestei $^{gay>\ întâm}$Pinată **cu proteste ale membrilor** acesteia.

GurileLGBT($^{titUit\ BCânteiacare\ a\ declanșat\ mi}$**ș**^{carea}**p**^{entru}

Și iată-i, revoltându-se împotriva poliției, Î$_{n\ numel}$ dreptului de a fi ei înșiși, în timp ce eu stăteam într-o înc^ soare de aur pe care mi-o făurisem singură!

Stăteam pe terasă, la soare, în după-amiaza de după revolta inițială, cu niște blugi cu talia înaltă și o bluza **neagră** fără mâneci și beam un gibson. Am început să plâng **când** mi-am dat seama că oamenii aceia sunt dispuși să lupte pentru un vis pe care eu nu-mi permisesem niciodată să mi-i închipui. **O** lume unde puteam să fim noi înșine, fără **teamă** și fără rușine. Acei oameni erau mai curajoși și mai plini de speranță decât mine. Pur și simplu nu aveam cuvinte să-i descriu altfel.

— Se plănuiește o nouă revoltă în seara asta, a zis John, venind lângă mine pe terasă.

Avea așa un fizic intimidant! Avea peste un metru și optzeci și doi înălțime, o sută două kilograme greutate și era tuns periuță. Arăta ca un tip cu care nu vrei să te pui, însă oricine îl cunoștea, mai ales noi, cei care-l iubeam, știam că era primul om cu care ***ai putea*** să te pui.

O fi fost el războinic pe terenul de fotbal, dar, dintre noi patru, el era o dulceață. Era tipul care te întreba cum ai dormit în noaptea de dinainte, tipul care-și amintea și cel mai neînsemnat lucru pe care-l spuseseși cu trei săptămâni în urmă. în plus, considera că e treaba lui să-i protejeze pe Celia și pe Harry și, prin extensie, și pe mine.

John şi cu mine iubeam aceeaşi oameni, aşa că ne iubeam şi unul pe altul. Ne mai plăcea la nebunie să jucăm gm rummy. Nu-ţi pot spune câte nopţi am stat până târziu să termin un joc cu John, fiindcă amândurora ne plăcea teribil de mult să ne întrecem, fiind când câştigătorul care jubila, când cel care nu ştia să piardă.

— Ar trebui să coborâm şi noi acolo, a zis Ceha, venind lângă noi.

John s-a aşezat pe un fotoliu din colţ, iar Ceha pe braţul fotoliului pe care stăteam eu.

_ Ar trebui să«i susţinem. Ar trebui să participăm şi noi. L-am **auzit pe** Harry chemându-l pe John din bucătărie» _ **Suntem** aici! i-am strigat eu tocmai când a zis şi John

Sunt pe **terasă”.**

„ Nu după multă vreme, a aparut şi Harry în cadrul uşii.

__ Harry, nu crezi c-ar trebui să coborâm acolo? a întrebat Celia.

Şi-a aprins o ţigara, a tras un fum şi mi-a întins-o mie, Eu deja clătinam din cap. John i-a zis direct că nu.

— Cum adică, nu? a făcut Ceha.

— Nu te duci acolo jos! a replicat John. Nu poţi! Niciunul dintre noi nu poate.

— Ba bineînţeles că pot, a spus ea, căutând sprijin la mine din priviri.

— îmi pare rău, am răspuns, dându-i ţigara înapoi. Sunt de acord cu John în privinţa asta.

— Harry? a întrebat ea, sperând să convingă cu o ultimă rugăminte.

Harry a clătinat din cap.

— Dacă ne ducem acolo jos, n-o să reuşim decât să mutăm atenţia de la cauză la noi. Subiectul o să fie atunci dacă noi suntem sau nu suntem homosexuali şi nu ***drepturile*** homosexualilor.

Celia şi-a dus ţigara la buze şi a tras din ea. Avea o expresie acră pe figură când a dat fumul afară.

— Şi atunci ce facem? Nu putem să stăm aici şi să nu ^ic. Nu-i putem lăsa să ne ducă nouă bătălia.

Le putem oferi ceea ce avem noi şi ei nu, a zis Harry. Ţ Bani, am spus eu, urmându-i şirul gândurilor.

a dat aprobator din cap. ^ Il sun pₑ Peter. O să ştie el cum îi putem găsi. O să °^me are nevoie de resurse.

A_»^ a_k trebuit 8-° facem de la bun început, a zie Harry.

ktâm Facem de acum înainte! Indiferent de ce 18e

ᵖᵃ seara asta. Indiferent de direcţia pe care o ia lupta. Haj să stabilim aici şi acum, că treaba noaatiâ este să finanţăm!

— Eu mă bag, am spus.

— Da, a dat John din cap. Desigur.

— OK, a zis şi Celia. Dacă sunteţi siguri că asta-i calea prin care putem face cel mai mult bine,

— Este, a replicat Harry. Sunt sigur.

Am început să strecurăm bani pe ascuns din acea zi, iar eu am continuat s-o fac tot restul vieţii mele.

Atunci când se urmăreşte o cauză nobilă, eu cred că oamenii se pot pune în slujba ei în diferite moduri. Mereu am considerat că al meu e să câştig o grămadă de bani şi să o canalizez către grupurile care aveau nevoie. Logica asta e un pic cam în interesul meu, o ştiu. Numai că, din cauza a ceea ce eram, a sacrificiilor pe care le făceam să ascund

părți din mine, eram capabilă să donez mai mulți bani decât majoritatea oamenilor într-o viață întreagă. Sunt mândră de asta.

Ceea ce nu înseamnă că în mine nu se dădea o luptă. Desigur, mare parte a timpului, ambivalența era chiar mai personală decât politică.

Știam că-i imperativ să mă ascund și totuși nu credeam c-ar trebui. Acceptarea faptului că ceva e adevărat nu e însă unul și același lucru cu a crede că e just.

Ceha a câștigat al doilea ei Oscar în 1970 pentru rolul unei femei care se îmbracă în bărbat ca să poată lupta ca soldat în Primul Război Mondial în filmul ***OurMen.*** N-am putut să fiu la Los Angeles cu ea în acea seară, pentru că filmam ***Jade Diamond*** la Miami. Jucam o prostituată care locuia în același apartament cu un bețiv. Numai că Celia și cu mine știam că și dacă aș fi fost liberă ca pasărea cerului, tot nu m-aș fi putut duce la Premiile Oscar la brațul ei.

În seara aceea, m-a sunat după ce-a ajuns acasă de la ceremonie și toate petrecerile. Am strigat în telefon. Tare mă mai bucuram **pentru** ea!

— Ai reuşit! am zis eu. De două ori ai reuşit deja!_ îţi vine să crezi? Două!
H Le meriţi. Din partea mea, lumea întreagă ar trebui „ ^ dea ^te un Oscar în fiecare zi, 88
— *te* vrea să fii şi tu aici, a zis ea bosumflată.

îmi puteam da seama că băuse. Şi eu aş fi băut, dac-aş fi fost în locul ei. Mă irita însă faptul că trebuia să facă lumi- rile atât de dificile. Voiam să fiu acolo. N-o ştia? Nu ştia că nu puteam să fiu acolo? Şi că asta mă ucidea? De ce trebuia sg fie mereu vorba despre cum o făceau pe ea să se simtă toate astea?

— Şi eu aş vrea, i-am zis. Dar e mai bine aşa, şi tu o ştii.

— A, da! Să nu se prindă oamenii că eşti ***lesbiană.***

Nu suportam să mă facă cineva lesbiană. Nu pentru c-aş fi crezut că-i ceva în neregulă cu iubitul unei femei, să ne înţelegem! Nu, cu asta mă împăcasem de multă vreme. Celia însă vedea lucrurile numai în alb şi negru. Ei îi plăceau femeile şi numai femeile. Iar mie îmi plăcea ea. Şi aşa se face că adeseori nega existenţa celeilalte părţi din mine.
Îi plăcea să ignore faptul că-l iubisem cu adevărat pe Don Adler cândva. Îi plăcea să ignore faptul că făcusem dragoste cu bărbaţi şi că-mi plăcuse. îi plăcea s-o ignore până în clipa în care se decidea c-ar trebui să se simtă ameninţată. Acesta părea să-i fie tiparul. Eram lesbiană când mă iubea şi hete- rosexuală când mă ura.
Lumea de-abia începea să vorbească despre ideea de bi- sexualitate, dar eu nu sunt sigură că înţelegeam pe atunci că âcel cuvânt se referea la mine. Nu mă interesa găsitul etichete pentru ceva ce deja ştiam. Iubeam bărbaţii. O iubeam pe Celia. Nu mă deranja.

— Celia, încetează! M-

am săturat de conversaţia asi • e com Porţi ca o puştoaică răsfăţată! , «

— Exact Evelyn cu care am eu de-a face de am ^ 7 schimbat nimic. T e temi de cine eşti şi î n c i £ J*»- Eşti ceea ce-ai fost mereu, o frumoasă per**«

te a zis ea, râzând cu răceală. Am lăsat să plutească liniștea în aer preț de o clipă. Bâ- zâitul **telefonului** era singurul sunet pe care-l puteam auzi fiecare dintre noi.

După care Celia a **început** sa planga.

— îmi pare așa de rău! a zis ea. N-ar fi trebuit să spun asta. Nici măcar n-am vrut. îmi pare așa de rău! Am băut prea mult și mi-e dor de tine, și-mi pare rău c-am zis ceva groaznic.

— Nu face nimic, am replicat eu. Ar trebui sa plec. E târziu aici, înțelegi tu. încă o dată felicitări, scumpo!

Am închis înainte să apuce să zică ceva. Așa stăteau lucrurile cu Ceha. Când nu-i dădeai ce-și dorea, când o răneai, avea grijă să te rănească și ea pe tine. **_ L_AI DAT VREODATĂ PESTE NAS CU ASTA? O ÎNTREB PE** Svelyn

îmi aud telefonul sunând înfundat din geantă şi ştiu după anul de apel că-i David. Nu i-am răspuns la SMS în weekend iindcă habar n-am ce să-i zic. După care, odată ce-am ajuns ¿ci de dimineaţă, am alungat chestiunea din minte.

întind mâna şi opresc soneria.

____Nu avea niciun rost să mă cert cu Celia când era răităcioasă. Dacă lucrurile deveneau prea tensionate, aveam .endinţa să bat în retragere înainte să se agraveze situaţia, i spuneam c-o iubesc şi că nu pot trăi fără ea, după care-mi scoteam bluza, ceea ce punea, de regulă, capăt conversaţiei. Oricât de băţoasă se ţinea, Celia avea un lucru în comun cu iproape toţi bărbaţii heterosexuali din America: nu-şi dorea limic mai mult decât să-mi pună mâinile pe piept.

— Ţi-au stăruit? întreb eu. Cuvintele alea în minte?

— Bineînţeles! Uite ce e, sunt prima care ţi-ar zice ca, în tinereţe, nu eram decât o pereche frumoasă de ţâţe. Sigura monedă pe care-o aveam era sexualitatea mea şi o foloseam ca atare. Nu aveam cine ştie ce educaţie când am ajuns la Hollywood, nu eram citită, nu eram puternică, nu aveam studii de actorie. La ce puteam fi bună dacă nu la frumuseţe? Iar a te mândri cu frumuseţea ta e un lucru care ie condamnă, fiindcă-ţi permiţi să crezi că singurul lucru remarcabil la tine e ceva cu termen de valabilitate foarte f! 8; Când mi-a zis-o Celia, trecusem de treizeci de ani.

« Ştiam sigur câţi ani buni mai aveam, ca să fiu sinceră.

i-am zis, ştii tu, că Celia avea să primească de lucru de- 606 oa menii 0 angajau pentru talentul ei. Eu nu eram
atât de sigură că pe mine aveau să continue să mă an ' odată ce-mi apăreau ridurile, odată ce-mi încetinea met' lismul. Deci da, m-a durut, şi chiar tare.

— Dar trebuie să fi ştiut că ai talent, îi zic eu. puse nominalizată la Oscar de trei ori.

Tu-ţi foloseşti judecata aici, spune Evelyn, surâzând Nu funcţionează întotdeauna

.**ÎN 1974, CÂND AM ÎMPLINIT 36 DE ANI, HARRY, CEHA,** John şi cu mine ne-am dus la Palace, despre care se spunea că-i cel mai scump restaurant din lume la acea vreme, iar eu eram genul de om căruia îi plăcea să fie extravagant şi absurd.

Privesc în urmă acum şi mă întreb ce găseam eu aşa ne**maipomenit** la aruncatul banilor cu aşa o nepăsare, ca **şi** cum faptul că-i făceam uşor însemna că n-aveam răspunderea să-i preţuiesc. Mi-e un pic ruşine acum. Caviarul, avioanele particulare, personalul suficient de numeros cât să alcătuiască o echipă de baseball. Dar Palace a fost!

Am stat la poze, ştiind că o s-ajungă prin vreun ziar de scandal sau altul. Celia ne-a luat o sticlă de Dom **Perignon.** Harry a dat pe gât patru manhattanuri de unul singur. Iar când a venit desertul cu o lumânărică aprinsă în mijloc, ei trei mi-au cântat în timp ce se uita lumea la noi.

Harry a fost singurul care a mâncat o felie de tort. Celia şi cu mine eram atente la siluetă, iar John urma ** ^gim strict care-i impunea să mănânce aproape numai
Proteine.

— Măcar ia şi tu o gură, Ev! a zis John amabil, luându-i ^■fona lui Harry şi împingând-o spre mine, E ziua ta, p*n- ^ numele lui Dumnezeu! „

^ ridicat dintr-o sprânceană şi am luat o furculiţa cu ** am râcâit cât să încapă în ea un strop din glazura da
^dant de ciocolată.

Când ai dreptate, ai dreptate, i-am zis eu.

— Pur şi simplu, nu crede c-ar trebui să-l mănânc eu, a spus Harry.
— Doi iepuri dintr-un foc, a comentat John, râzând.
Ceha a bătut uşor cu furculiţa în paharul ei.
— OK, OK! E vremea pentru un mic discurs.
Urma să turneze un film în Montana în săptămâna următoare. Amânase data începerii ca să poată să fie cu mine în seara aceea.
— Pentru Evelyn! a zis ea, ridicând paharul în aer. Cea care a luminat fiecare afurisită de încăpere în care a intrat. Şi care, zi după zi, ne face să se simţim ca şi cum am trăi în- tr-un vis.
Mai târziu în seara aceea, Celia şi John s-au dus să cheme un taxi, iar Harry m-a ajutat cu blândeţe să-mi pun jacheta pe mine.
— Îţi dai seama că, alături de mine, ai cea mai lungă căsnicie?
La acel moment, eram căsătoriţi de aproape şapte ani.
— Şi cea mai frumoasă, am zis eu. Fără excepţie.
— Mă gândeam...
Deja ştiam la ce se gândea sau, cel puţin, bănuiam la ce se gândea, fiindcă şi eu mă gândeam la acelaşi lucru.
Aveam treizeci şi şase de ani. Dacă era să avem un copil, atunci amânaserăm momentul cât de mult putuserăm.
Sigur, erau femei care aveau copii şi mai târziu de atâta, dar nu era ceva obişnuit, iar eu îmi petrecusem ultimii ani holbându-mă la cărucioare de copii, incapabilă să-mi concentrez privirea pe orice altceva atunci când se aflau prin preajmă.

Luam în braţe bebeluşii prietenelor şi îi ţineam strâns până când mamele lor îi cereau înapoi. Mă gândeam la cum ar fi copilul meu. Mă gândeam cum ar fi să aduc o viață pe lume, să ne ofer nouă, tuturor patru, o nouă fiinţă pe care sa ne concentrăm atenţia

.pacă aveam de gând s-o fac, atunci era cazul să mă pun
,e treabă.
Decizia noastra de a avea un copil nu era realmente o rsaţie în doi, ci o conversaţie în patru. Dâ**-i** drumul! i-am zis eu când ne îndreptam spre par- din faţă a restaurantului. Spune-o!
^ copil! Tu şi cu mine. __ Ai discutat cu John? am întrebat, __ Nu chiar. Tu ai discutat cu Ceha?
— Nu!
__ Dar eşti pregătită?
Cariera mea avea să aibă de suferit. N-aveam cum s-o evit. Aveam să trec de la a fi femeie la a fi mamă şi, cumva, **chestiile** astea două păreau să se excludă la Hollywood. Cor**pul** avea să mi se schimbe. Urmau să fie luni în care nu aveam să fiu în stare să muncesc. Nu avea absolut niciun sens să spun „da”.
— Da! am zis eu. Sunt! A dat din cap.
— **Şi eu.**
— OK! am replicat, calculând paşii următori. O să discutăm cu John şi Celia.
— Da, presupun c-o s-o facem.
— Şi dacă toată lumea e de acord? am întrebat, oprin- du-mă înainte să ieşim pe trotuar.
— O să ne apucăm de treabă, a răspuns Harry, oprin- cu mine.
— Ştiu că cea mai evidentă soluţie e adopţia, dar... ~~ Crezi c-ar trebui s-avem un copil biologic.
^ Da! Nu vreau să auzim vorbe cum c-am adoptat pen- ^ c-avem ceva de ascuns.
î^tvf a dat aprobator din cap. tu Pe °!p! ^ eu ^au un copil biologic. Cineva pe jumătate ' /Ratate eu. Sunt de acord cu tine în privinţa asta. ndicat dintr-o sprânceană.
—- Da' tu îţi dai seama cum se fac copiii? l-am într h **A** zâmbit, apoi s-a aplecat în spre mine, **şoptind:**

— De când te-am cunoscut, o părticică din mine şi-a ***a*** . mereu să te bage în pat, Evelyn Hugo.

Am izbucnit în râs şi l-am plesnit peste braţ.

— Nu, nu există aşa o părticică!

— Una mică, a replicat el, apărându-se. E împotriva tu turor instinctelor mele. Dar există totuşi.

Am zâmbit.

— Ei bine, părticica asta o s-o ţinem ascunsă. A întins mâna, râzând. I-am strâns-o.

încă o dată, Evelyn, am bătut palma,- AVEŢI SĂ CREŞTEŢI ÎMPREUNĂ COPILUL? A ÎNTREBAT Celia.

Stăteam întinse în pat, dezbrăcate. Spatele mi-era aco**perit** de sudoare, părul, jilav. **M**-am rostogolit pe burtă şi i-am pus Celiei mâna pe piept.

Filmul pe care urma să-l turneze o făcea brunetă. Eram fascinată de roşul auriu al părului ei şi voiam cu disperare să ştiu c-aveau să i-l vopsească la loc cum trebuie, că avea să se întoarcă la mine, arătând exact ca ea însăşi.

— Da! am zis. Desigur. O să fie al nostru. Il vom creşte împreună.

— Şi eu unde mai încap în toată chestia asta? Dar John?

— Oriunde vrei.

— Nu ştiu ce înseamnă asta.

— înseamnă c-o să ne dăm seama pe parcurs.

Ceha a reflectat la cuvintele mele şi şi-a pironit ochii în tavan.

— E ceva ce-ţi doreşti? m-a întrebat în cele din urmă. ~ Da! Foarte mult!

— E vreo problemă pentru tine faptul că eu niciodată nu- mi-am dorit aşa ceva?

— Că nu vrei copii?

— Da!

Nu, presupun că nu!

8- „T ® ^^ Problemă pentru tine că eu nu pot... nu pot sa''ţi ofer asta?

Când CePEa 8ă ∗ 86 frân gă vocea, iar buzele să-i tremure. 51 . era P° ecran şi trebuia să plângă, Celia se uita cruciş acoperea faţa. Lacrimile erau însă false, generate din nimic pentru nimic. Când plângea cu adevărat, faţa îi rămâ nea perfect nemişcată cu excepţia colţurilor gurii Şi a an ' care-i dădea pe afară din ochi şi se prindea de gene. 61

— **Iubito,** am zis, trăgând-o spre mine. Bineînţeles că nu'

— Eu doar... eu doar vreau să-ți ofer tot ce ți-ai dorit vre odată, iar tu îți dorești asta, și eu nu ți-o pot oferi.

— Ceha, nu, nici vorbă de așa ceva!

— Nu?

— Mi-ai dăruit mai mult decât aș fi crezut vreodată c-aș putea avea într-o viață.

— Ești sigură?

— Da!

A zâmbit.

— Mă iubești?

— O, Doamne, e puțin zis! am replicat.

— Mă iubești așa de mult, că nu mai vezi bine?

— Te iubesc așa de mult că, uneori, când mă uit la corespondența nebunească de la fani pe care-o primești, îmi zic: ***Păi, sigur, are sens. Şi eu aş vrea să-i colecţionez genele.***

Celia a izbucnit în râs și m-a mângâiat cu mâna pe antebraț, cu ochii în tavan.

— Vreau să fii fericită, a zis când s-a uitat într-un final la mine.

— Ar trebui să știi că Harry și cu mine va trebui să...

— Nu există altă cale? Credeam că acum femeile rămân însărcinate cu bărbați folosindu-le doar sperma.

Am dat din cap.

— Cred ca mai sunt și alte căi, dar nu am **încredere** în siguranța situației. Sau, mai degrabă, nu știu cum să mă asigur că nu afla nimeni c-așa am procedat.

— Zici că vei fi nevoită să faci dragoste cu Harry.

— Tu ești omul de care sunt îndrăgostită. Ești omul cu care fac dragoste. Harry și cu mine doar facem un copil.

M-a privit, citindu-mi de pe chip.

— Ești sigură?

Absolut

!Şi-a îndreptat iar privirea spre tavan. N-a mai vorbit vreme. I-am urmărit ochii mişcându-se înainte şi înapoi I-am urmărit rasuflarea încetmindu-se, după care s-a întors către mine:

— Dacă asta vrei... dacă vrei un copil, atunci... fa un copil! Eu o să... noi o să ne dăm seama ce-i de făcut. 0 să fac să meargă treaba. Pot să fiu mătuşă. Mătuşa Ceha. 0 să găsesc o cale să nu mă deranjeze toată situaţia asta.

— Iar eu o să te ajut.

— Şi cum crezi c-o s-o faci? a întrebat ea, râzând.

— Nu mă pot gândi decât la un singur mod de a face situaţia mai pasabilă pentru tine, am zis, sărutând-o pe gât.

îi plăcea să fie sărutată chiar sub ureche, acolo unde lobul se întâlnea cu gâtul.

— Mare figură mai eşti! a zis ea, după care n-a mai spus nimic.

Nu m-a oprit când mi-am trecut mâna peste sânii ei, coborând pe burtă, între picioare. A gemut şi m-a tras mai aproape, trecându-şi şi ea mâna peste trupul meu. M-a atins când o atingeam şi eu, uşor la început, după care mai puternic, mai rapid.

— Te iubesc! mi-a zis ea, cu răsuflarea întretăiată.

— Te iubesc! i-am zis şi eu.

M-a privit în ochi şi m-a făcut să simt extazul, iar în noaptea aceea, dăruindu-mi-se, mi-a dăruit un copil.

PhotoMoment

23 mal 1975

EVELYN HUGO ŞI HARRY CAMERON AU O FETIŢĂ!

Evelyn Hugo e mamă în cele din urmă! La vârsta de 37 de ani, uluitor de atrăgătoarea actriţă îşi adaugă „părinte” la CV. Connor Margot Cameron, de 2 kilo-

grame şi 900 de grame, s-a născut marţea trecută la Mount Sinai Hospital,

Tăticul Harry Cameron, se spune, este în culmea fericirii datorită micuţei ***bambina.***

Cu un şir de succese în palmares, Evelyn şi cu Harry o vor considera cu siguranţă pe cea mai mica **dintre** Cameroni drept **cea mai încântătoare** coproducţie **a** lor de până acum.ɱ.AM ÎNDRĂGOSTIT DE CONNOR DIN CUPA ÎN CARE M-A privit. ***Cu*** capul plin de păr şi ochii ei albaştri, rotunzi, mi-am zis pentru o clipă că era leită Ceha.

Connor era mereu flămândă şi nu suporta să stea sin**gură, Nu** voia decât să stea întinsă pe mine şi să doarmă li**nştită.** îl adora pe Harry.

în aceste prime luni, Celia a turnat două filme unul după altul, amândouă în deplasare. În unul dintre ele, ***The Buyer,*** se implicase cu multă pasiune. Celălalt însă, despre mafie, era exact genul de muncă de care avea oroare. Pe lângă violenţă şi corupţie morală, s-a turnat vreme de opt săptămâni, patru la Los Angeles şi patru în Sicilia. Când a venit oferta, mă aşteptam s-o refuze. În schimb, a acceptat rolul, iar John s-a hotărât să meargă cu ea.

Cât au fost ei plecaţi, Harry şi cu mine am trăit aproape [la] ca un cuplu căsătorit tradiţional. Harry îmi făcea bacon şi ouă la micul dejun şi îmi pregătea baia. Eu hrăneam bebeluşul şi îl schimbam aproape din oră în oră.

Aveam şi ajutor, desigur. Luisa se ocupa de casă. Schimba rK^[rnUtUrÛeı spăla rufele]> făcea curat după noi. în zilele ei [0] înlocuia Harry ia treabă. Harry îmi zicea că-s frumoasă, chiar dacă amândoi ştiam avusesem parte de zile şi mai bune. Harry a citit scenariu ** scenariu, căutând proiectul perfect pe care să-l accept fiecT [06] [niai] ^tea Connor, Harry a dormit lângă mine în [nºapt]*< [mıa] ţinut de mână să adorm şi în braţe când Pe [cáıs] [0 mamă] groaznică, după ce am **zgâriata**

nnor P© obraz când îi făceam baie.

Harry şi cu mine fuseserăm apropiaţi dintotdeauna f$_{or}$ mam de multă vreme o familie, dar, în acea perioadă, m.$_{am}$ simţit cu adevărat ca o nevastă. Am simţit c-aveam un soţ şi am ajuns să-l iubesc şi mai mult. Connor şi timpul acel$_{a}$ petrecut cu ea **ne-**au unit pe mine şi pe Harry în **moduri** p$_{e}$ care nu mi le-aş fi putut închipui vreodată. El se afla alături de mine ca să sărbătorească părţile bune şi să mă susţină în momentele proaste.

Cam pe atunci am început să cred că prieteniile **puteau** fi scrise în stele. „Dacă există diferite tipuri de suflete **pereche,"** i-am zis eu lui Harry într-o după-amiază, când stăteam amândoi pe terasă cu Connor, „atunci tu eşti unul al meu."

Harry avea pe el doar o pereche de pantaloni scurţi. Connor stătea pe pieptul lui. Nu se răsese în dimineaţa aceea şi-i dădea barba. Uitându-mă la el cu ea, mi-am dat seama cât de mult semănau. Aceleaşi gene lungi, aceleaşi buze bine definite.

O ţinea pe Connor pe piept cu o mână şi m-a apucat de mâna liberă cu cealaltă.

— Sunt absolut sigur că am nevoie de tine mai mult decât am avut nevoie de oricine altcineva, a zis el Singura excepţie fiind...

— Connor, am spus eu.

Am zâmbit amândoi.

Aveam să spunem asta pentru tot restul zilelor noastre. Singura excepţie de la absolut orice era Connor.

Când s-au întors acasă Ceha şi cu John, lucrurile au **revenit** la normal. Celia locuia cu mine, Harry, cu John. Connor stătea la mine, iar Harry ar fi trebuit să vină ziua şi **noaptea** sa stea cu noi, să aibă grijă de noi.

în acea primă dimineaţă însă, cam pe la ora la care trebuia să apară Harry pentru micul dejun, Celia şi-a pus capotul şi s-a îndreptat spre bucătărie, unde s-a apucat să faca terci de ovăz.

mai **coborâsem,** încă în pijama. Stăteam la insula **bucătărie** alăptând-o pe Connor când a intrat Harry.

Ah! a făcut el, uitându-se la Ceha şi remarcând tigaia, ^isa spăla vase în chiuvetă. _ **Tocmai** veneam să fac bacon şi ouă. ___ **yfo ocup** eu, a zis Ceha. Câte un castronel de terci de ovăz bun şi cald pentru toată lumea. Avem destul şi pentru

tine, dacă ţi-e foame.

Harry s-a uitat la mine, neştiind ce să facă. **M**-am uitat

şi eu la el, la fel de nesigură.

Celia amesteca în continuare. A luat apoi trei castronele şi le-a aşezat pe blat, după care a pus oala în chiuvetă s-o spele Luisa.

Mi-a dat atunci prin cap cât de ciudat era sistemul nostru. Harry şi cu mine îi plăteam salariul Luisei, dar Harry nici măcar nu locuia aici. Celia şi John plăteau ipoteca pentru casa în care locuia el.

S-a aşezat şi a luat lingura aşezată în faţa lui. Am început amândoi să mâncăm în acelaşi timp. Cât stătea Ceha cu spatele la noi, ne-am uitat unul la altul cu o grimasă. Harry mi-a şoptit ceva şi, chiar dacă de-abia îi puteam citi de pe buze, am ştiut ce zicea, pentru că exact asta credeam şi eu: ***Aşa de lipsit de gust!***

Celia s-a întors iar cu faţa la noi să ne dea nişte stafide. Amândoi i-am acceptat oferta, după care am stat toţi trei [In] bucătărie, mâncându-ne în tăcere terciul de ovăz, conştienţi cu toţii că Celia îşi revendicase drepturile. Eu îi apar-
«team. Ea avea să-mi pregătească micul dejun. Harry era stator,
schh^b [8 început Connor] să plângă, iar Harry a luat-o s-o
tti JV*. [Luisa s"a dus] [os] după rufe. Când am rămas sin-
sure> Ceha a zis:
ParTi^^ ^^ face un film intitulat ThreeAM. pentru
bui [s] x [Q Unt> Clcă]'i un adevărat film de artă şi cred c-ar
tre- accepţi.
Ţinusem legătura cu Max când şi când, de când îmi fu. sese regizor în ***Boute-en-Train***. Nu uitasem că datorita lui reuşisem să-mi catapultez iar numele în vârf. Mai ***ştim*** însă şi că Celia nu putea să-l sufere. Îşi manifesta interesul pentru mine prea făţiş, prea libidinos. Celia îi spunea în glumă Pepe Le Pew[l].

l **Sconcsul francez mereu aflat în căutarea dragostei din seriile de desene animate Looney Tunes şi Merrie Melodies ale Warner Bros (n. tr.).**

— Crezi c-ar trebui să fac un film cu Max?
A dat din cap că da.
— Mi l-au propus mie, dar e mai logic să-l faci tu. Chiar dacă sunt de părere că-i un troglodit, pot să recunosc şi că omul face filme bune. Iar rolul ăsta ţi se potriveşte perfect.
— Ce vrei să spui?
S-a ridicat şi mi-a luat castronelul împreună cu al ei. Le-a clătit pe amândouă în chiuvetă şi apoi s-a întors către mine, rezemându-se de ea.
— E un rol sexy. Au nevoie de o tipa trăsnet pe bune.
Am clătinat din cap.
— Acum sunt mamă. Toată lumea o ştie.
Celia a clătinat şi ea din cap.
— Tocmai de-aia şi ***trebuie*** să-l faci.
— De ce?
— Pentru că eşti o femeie sexuală, Evelyn. Eşti senzuală,.eşti frumoasă şi eşti dorită. Să nu-i laşi să-ţi ia asta! Nu-i lăsa să te desexualizeze. Nu le permite să-ţi dicteze ce să faci în cariera ta! Ce vrei să faci? Vrei ca fiecare rol pe care-l accepţi de-acum înainte să fie de mamă? Vrei să joci numai călugăriţe şi profesoare?
— Nu, sigur că nu! Vreau să joc orice.
— Atunci joacă orice! Fii îndrăzneaţă! Fa ce nu se aşteaptă nimeni de la tine să faci!

O să zică lumea că nu se cade.Bvelyn aia pe care o iubesc eu nu-i pasâ de asemenea lucruri.
^ închis ochu şi am ascultat-o, aprobând din cap. Voia 0 fac pentru mine. Chiar credeam asta. Ştia că n-aveam ^ **gu fericită** dacă acceptam să fiu limitată, redusă la ceva. stia că voiam să continui să-i fac pe oameni să vorbească, să atât dorinţe, să surprind. partea pe care n-o menţiona, cea pe care nu sunt sigură ***c-o*** înţelegea cu adevărat, era că mai voia s-o fac şi pentru că nU voia să mă schimb.

Voia să fie cu o tipă trăsnet.
Mereu m-a fascinat modul în care pot fi lucrurile simultan şi adevărate, şi false, oamenii pot fi şi buni, şi răi, cineva te poate iubi superb de neegoist, urmărindu-şi totodată interesele fără milă.

De-aia o iubeam pe Celia. ***Era o*** femeie tare complicată, care mereu mă ţinea în şah, iar acum mă surprinsese încă o dată.

Zisese: „Dă-i înainte, fă un ***copil!", dar*** voise şi să adauge: „Doar să nu te comporţi ca o mamă!"

Din fericire şi din nefericire pentru ea, n-aveam absolut nici cea mai mică intenţie să ***accept*** să mi se spună ce să fac sau să fiu manipulată să fac ceva.

Drept urmare am citit scenariul şi am stat vreo câteva zile să mă gândesc la el. I-am cerut şi lui ***Harry*** părerea, după care m-am trezit într-o dimineaţă şi mi-am ***zis: Vreau rolul. Il vreau pentru ca doresc să arăt că încă mai sunt o fe- ®afe pe picioarele ei.*** L-am sunat pe Max Girard şi i-am spus că eram intere-sata dacă şi el era. Era.

Mă surprinde că vrei să faci asta, a zis Max. ***Eşti*** sută Ja suta sigură?

$_{ba}r_N$ Sunt^ scene în care o s-apar dezbrăcată? am între- **j.** ' **«mă** deranjează ideea, serios. Arăt fantastic, Max. ^^oojttoblemă.Nu arătam fantastic, nici nu mă simţeam astfel. ***Exi*** problemă. Numai că era una rezolvabilă, iar problemele ° zolvabile nu sunt cu adevărat probleme, nu-i aşa? **

— Nu! a replicat Max râzând. Evelyn, ai putea să ai nouăzeci şi şapte de ani şi tot ar sta lumea întreagă la coadă să-ţi vadă pieptul.

— Atunci despre vorbeşti?

— Don.

— Care Don?

— Rolul tău. întregul film. Tot.

— Poftim?

JOCI CU DON ADLER.PE CE AI FOST DE ACORD? O ÎNTREB. DE CE N-AI ZIS CĂ-L

7oiai dat afară din film?

— păi, mai întâi de toate, nu te apuci să-ţi impui influenţa dacă nu eşti sigură c-o să învingi, zice Evelyn. Iar eu eram doar cam optzeci la sută sigură că, dacă făceam urât, Max avea să-l concedieze. în al doilea rând, mi se părea uşor crud, sinceră să fiu. Don n-o ducea bine. Nu mai avusese succes de ani de zile, iar majoritatea cinefililor tineri nu ştiau cine e. Divorţase de Ruby, nu se recăsătorise şi umbla zvonul că ajunsese să bea fără măsură.

— Deci ţi-a părut rău pentru el? Pentru cel care abuzase de tine?

— Relaţiile sunt complexe. Oamenii sunt dezordonaţi, iar dragostea poate fi urâtă. înclin mereu să greşesc prin prea multă compasiune.

— Vrei să spui că simţeai compasiune faţă de ce se întâmpla cu el?

~ Spun c-ar trebui să dai dovadă de un pic de compasiune feţă de situaţia complicată în care trebuie să mă fi aflat eu.
Acum, că mi s-a tăiat din nas, mă trezesc pironindu-mi °chii în podea, nefiind în stare să mă uit la ea.
— îmi pare rău! zic. N-am mai fost în situaţia asta şi... Nu Ş 1U E Ce”° fi f°st în capul meu când am judecat. îţi cer scuze!
^elyn zâmbeşte cu blândeţe, acceptându-mi scuzele. au pot ş să vorbesc în numele tuturor oamenilor care tarea ^ ^ ° persoană iubită, dar îţi pot spune că ier- o a m 6. erită de dezlegarea de păcate. Don nu mai era ţe am emnţare Pentru mine. Nu mă temeam de el. Mă sim- Puternică şi liberă. Aşa că i-am spus lui Max că o
- 5 întâlnesc cu el. Celia ro-a susţinut, dat a încep« - Tibă eS odată ce-a aflat că fusese distribuit Don Harrv deşi prudent, a avut mcredere m capacrtatea mea j Joationa situaţia. Aşa că reprezentanţii men-au sunat de TĪCDon şi am stabilit locul şi ora întâlnirii p* f®ᶜ!L a următoare când mă aflam în Us Angeles. Pr 0Jm. esem baruTde la Beverly Hills Hote , dar echipa lui Don ^ schimbat în ultima clipă cu Canter s Deli. Aşa am ajuna să mă văd cu fostul meu soţ pentru prima oara dupa cincisprezece ani la nişte reuben[1].
»Sandvici cu pâine de secară, carne sărată de vită, vs»* şi şvaiţer (n. tr.).
- ÎMI PARE RĂU, EVELYN, A ZIS DON DUPĂ CE-A LUAT LOC.
Deja comandasem un ceai cu gheaţă şi mâncasem jumătate dintr-o murătură. Am crezut că se scuza pentru întârziere.
— Nu-i decât unu şi cinci, am zis. Nu face nimic!
— Nu! a zis el, clătinând din cap.

Arăta palid, dar şi un pic mai slab decât în unele dintre fotografiile lui recente. Anii în care fuseserăm departe unul de altul nu fuseseră blânzi cu Don. Faţa i se buhăise, talia i se lăţise. Oricum o dădea, era însă în continuare mai frumos decât orice alt bărbat din zonă. Don era genul de bărbat care avea să fie mereu frumos, indiferent de ce i se întâmpla. Aspectul lui fizic plăcut chiar îi era loial.

— **îmi pare rău! a zis el.**

Accentul, însemnătatea lui m-au izbit. M-a prins cu garda jos. Chelneriţa a venit să-i ia comanda de băutură. Nu şi-a comandat un martini sau o bere. A cerut o Coca-Cola. Când a plecat femeia, m-am pomenit ca nu ştiam sigur ce să-i spun. .,

— **Sunt treaz. De două sute cincizeci şi şase deziie^^ -Atât de multe, ei? am zis, sorbind o gura din ceaiul**

meu cu gheaţă.

— **Eram un beţiv, Evelyn, acum o ştiu.**

— **Mai şi călcâi strâmb şi erai un porc. A dat aprobator din cap.**

— **Ştiu şi asta, şi îmi pare tare răii.** team s**a fac Zburasem până în acest loc sa vad aac* f** mâca**r ca**

Un «m cu el. **Nu** venisem să mi se ceara ^-mi trecuse prin cap aşa ceva. Doar pr
aveam să mă folosesc de el de această dată aşa cum mă f_0- i losisem de el şi odinioară. Numele noastre alăturate aveau să-i facă pe oameni să vorbească.

Bărbatul care se căia în faţa mea mă surprindea şi copie- şea deopotrivă.

— Şi eu ce să fac cu asta? l-am întrebat. Cu faptul că-ţi pare rău? Ce-ar trebui să însemne asta pentru mine?
A venit chelneriţa să ne ia comanda.
___Un reuben, vă rog, am zis, întinzându-i meniul. Dacă era să port o conversaţie adevărată pe subiect, atunci aveam nevoie de o masă consistentă.
— Şi eu la fel, a zis Don.
Femeia ştia cine suntem, o vedeam în felul în care buzele ei se străduiau să-şi reţină un zâmbet.
Cum a plecat, Don s-a aplecat spre mine.
— Ştiu că nu compensează ce ţi-am făcut.
— Bun, pentru că chiar aşa şi e.
— Sper însă că poate o să te simţi un pic mai bine să afli că ştiu c-am greşit, că tu meritai mai mult şi că mă străduiesc în fiecare zi să devin un om mai bun.
— Păi e groaznic de târziu acum, am zis eu. Faptul că eşti tu un om mai bun nu mă ajută cu nimic.
— N-o sa mai rănesc pe nimeni aşa cum am făcut-o atunci. Pe tine, pe Ruby.
Mi s-a topit fugar inima de gheaţă, şi am **recunoscut** că asta mă facea să mă simt mai bine.
— Totuşi, am zis eu, nu putem trata oamenii ca pe nişte rahaturi şi să ne aşteptăm să se şteargă totul cu un simplu „îmi pare rău”.
A clătinat spăsit din cap.
— Sigur că nu, a zis el. Nu, ştiu asta.
— Şi dacă filmele tale n-ar fi fost eşecuri, iar Ari Sulli- van nu s-ar fi descotorosit de tine cum l-ai pus tu pe el să se descotorosească de mine, probabil c-ai duce în **continuare o** viaţa de huzur, beat praştie.
A încuviinţat din cap

.__ probabil! îmi pare rău să zic că, cel mai probabil, ai drenate în această privinţă.

Voiam mai mult. Voiam oare să se târască în genunchi? Să plângă? Nu eram sigură. Pur şi simplu, ştiam că nu primesc destulă satisfacţie.

— Dă-mi voie să spun ceva! a zis Don. Te-am iubit din Î clipa în care te-am văzut. Te-am iubit la nebunie şi am stri- cat totul pentru că m-am transformat într-un om de care nu sunt mândru. îmi pare rău c-am stricat totul aşa cum am făcut-o şi c-am fost groaznic şi nu te-am tratat aşa cum meritai. Uneori mă gândesc să mă întorc în ziua nunţii noastre, vrând să iau totul de la capăt, să-mi repar greşelile ca să nu mai fii nevoită să treci niciodată prin ce ţi-am făcut eu. Ştiu că nu pot face asta, dar ce pot face este să mă uit în ochii tăi şi să-ţi spun din străfundul sufletului meu că ştiu cât eşti de incredibilă, ştiu cât de grozavi am fi putut fi împreună, că din vina mea am pierdut amândoi tot ce-am pierdut şi că sunt hotărât să nu mă mai port atât de urât niciodată şi că îmi pare cu adevărat rău.

în toţi anii mei de după Don, toate filmele mele şi toate căsătoriile mele, nu-mi dorisem nicio clipă să mă întorc în timp în speranţa că el şi cu mine am putea s-o facem cum trebuie. Viaţa mea de după Don fusese o poveste creată de mine, o încurcătură şi o bucurie a propriilor mele decizii şi un şir de experienţe care-mi aduseseră tot ce-mi dorisem vreodată.

Mă simţeam în regulă. Mă simţeam în siguranţă. Aveam o fiică frumoasă, un soţ devotat şi iubirea unei femei de reabă. Aveam bani şi celebritate. Aveam o casă superbă în- oraş pe care-l recuperasem. Ce mai putea să-mi ia Don

| ^ Dacă venisem în acest loc ca să văd dacă-l suport, desco-

ca da. Nu mă mai temeam absolut deloc de el. de

J T* mi"am seama: dacă era adevărat, ce«aveam

| ^Pierdut?

porj^ V[am zis] cuvintele „Te iert". Pur şi simplu, mi-am scos
[eiul] din poşetă şi **I-am** întrebat:
— Vrei să vezi o poză cu Connor?
A zâmbit şi a dat din cap, iar când i-am arătat fotografia, a râs.
— îţi seamănă leit, a zis.
— 0 s-o iau ca pe un compliment.
— Nu cred că ai cum altfel s-o iei. Cred că fiecare **femeie** din ţara asta ar vrea să fie leită Evelyn Hugo.
Mi-am lăsat capul pe spate şi am început să râd. După ce-am terminat de mâncat jumătate din reubenurile noastre şi le-a luat chelneriţa, i-am spus c-o să fac filmul.
— Grozav! a zis el. Chiar e grozav s-o aud. Cred că tu şi cu mine am putea... Cred că am putea să le oferim cu adevărat un spectacol.
— Nu suntem prieteni, Don, vreau să-ţi fie foarte clară treaba asta.
A dat aprobator din cap.
— OK! a zis el. înţeleg!
— Dar cred că putem să ne avem bine.
A zâmbit.
Aş fi onorat să ne avem bine.**CHIAR ÎNAINTE SĂ ÎNCEAPĂ FILMĂRILE, HARRY A ÎMPLINIT** patruzeci şi cinci de ani. **A** zis că nu voia o seară cu tămbă- lău în oraş şi niciun fel de planuri pentru ceva simandicos. Nu-şi dorea decât o zi frumoasă alături de noi toţi.
Aşa că John, Celia şi cu mine am organizat un picnic în parc. Luisa ne-a pus pacheţel de prânz. Ceha a făcut san- gria. John s-a dus la magazinul de articole sportive şi ne-a cumpărat o umbrelă foarte mare ca să ne apere nu numai de soare, ci şi de trecători. în drum spre casă, i-a venit ideea genială să ne cumpere şi peruci, şi ochelari de soare.
în după-amiaza aceea, noi trei i-am zis lui Harry c-avem o surpriză pentru el şi l-am condus în parc, cu

Connor în cârcă, îl plăcea să-i stea în spinare. Râdea când o sălta în mers.
L-am luat de mână şi l-am târât cu noi.
— Unde mergem? a întrebat. Să-mi dea şi mine cineva un indiciu măcar!
— O să-ţi dau eu unul mic, a zis Ceha pe când traversam Fifth Avenue.
— Nu! a replicat John, clătinând din cap. Fără indicii! E mult prea priceput la capitolul ăsta şi s-ar duce toata distracţia.
— **Connor, unde-l duce toată lumea pe tati? a întrebat Harry.**
M-am uitat la ea cum râdea auzindu-şi numele.
Când a intrat Celia în parc pe la intrarea ca» «ai măcar **un** cvartal **de apartamentul nostru,** Harry **²ari* Pătura** deja întinsă, **umbrela şi coşunle de picm**
[a] zâmbit.
— Un picnic?
— Un picnic simplu de familie. Numai noi cinci, am zis A zâmbit, închizând ochii pentru o clipă, ca şi cu$_{m}$ ^ g
ajuns în rai. [
— Absolut perfect! '
— Am făcut sangria, a zis Celia. Luisa a făcut mânca- ' rea, evident. '
— Evident, a replicat Harry, râzând.
— Iar John a făcut rost de umbrelă. John s-a aplecat şi a luat perucile.
— Şi astea!
Mi-a întins una neagră şi creaţă, iar Celiei una scurtă şi blondă. Harry a luat una roşcată. John şi-a pus-o pe cea lungă şi castanie, care-l făcea să arate a hipiot. Am râs cu toţii uitându-ne unii la alţii, dar m-a surprins cât de realiste reuşeau să fie. Când mi-am pus şi perechea asortată de ochelari de soare, m-am simţit un pic mai liberă.

— Dacă tu ai luat perucile şi Celia a făcut sangria, Eve- lyn ce-a făcut? a întrebat Harry, dând-o pe Connor jos din spinare şi punând-o pe pătură.
Am luat-o apoi eu şi am ajutat-o să stea în funduleţ.
— Bună întrebare! a remarcat John, zâmbind. Ar trebui s-o întrebi pe ea.
— A, am ajutat şi eu, am zis.
— Da, chiar, Evelyn, ***tu*** ce-ai făcut? a întrebat Celia.
Am ridicat ochii la ei şi i-am văzut pe toţi **tachinându-roă** din priviri.
— Eu..., am arătat vag spre coşul de picnic. Ştii...
— Nu, a zis Harry râzând, nu ştiu.
— Uite ce e, am fost foarte ocupată.
— Ihî, a făcut Celia.
— Bine, fie!

Am luat-o în braţe pe Connor, care începuse să se încrunte. Ştiam că asta însemna c-aveau să-i dea dintr-o clipa într-alta lacrimile

._ N-am făcut absolut nimic.

Au **început** toţi trei să râdă de mine, după care a prins şi

Connorsărâdă.

John a deschis coşul. Ceha a turnat vin. **Harry s-a aplecat** şi a pupat-o pe Connor pe frunte.

A fost una din ultimele dăţi când am mai fost **împreună** cu toţii, râzând, zâmbind, fericiţi. O familie. Fiindcă după asta am stricat eu totul.**DON ŞI CU MINE ERAM ÎN TOIUL FiLMARILOR LA *THREEA.M.*** în New York. Luisa, Celia şi cu Harry o supravegheau cu schimbul pe Connor cât eram eu la muncă. Zilele erau mai lungi decât ne aşteptaserăm noi, iar filmările se prelungiseră.

Jucam rolul Patriciei, o femeie îndrăgostită de un dependent de droguri, Mark, jucat de Don. În fiecare zi vedeam că nu era Don cel pe care-l cunoşteam, cel care apărea pe platou şi spunea fermecător nişte replici. Jocul lui actoricesc era frapant, superlativ, natural. Folosea drept inspiraţie experienţa lui de viaţă, pe care o transpunea în film.

Pe platou, speri ca toate elementele să alcătuiască ceva magic pentru obiectivul aparatului de filmat. însă niciodată n-ai cum să ştii sigur ce-o să iasă.

Chiar şi când Harry şi cu mine produceam propriile filme, când ne uitam la materialul filmat de peste zi atât de mult, că-mi simţeam ochii uscaţi şi nu mai ştiam care-i realitate şi care film, nu eram niciodată sută la sută sigură ca toate părţile formau un tot perfect până nu **vedeam** pruna versiune montată.

Pe platoul de la ***Three AM.*** piu: şi simplu am ştiut-o. ***Am*** ştiut că era un film care avea să schimbe modul în care ma vedea lumea, în care îl vedea pe Don. Am

crezut că s-ar putea să fie suficient de bun, cât să schimbe vieţi, să-i facă pe oameni sa se lase de droguri. Că ar putea să fie suficient de bun, cât să schimbe modul în care se făceau filmele.

Aşa c-am făcut sacrificii.

Când Max a mai vrut nişte zile, am renunţat la timp cu Connor ca să fiu acolo. Când a vrut mai multe nopţi, am renunţat la cine şi seri cu Ceha. Probabil c-am sunat-o pe
Celia aproape în fiecare zi de pe platou, cerându-i scuze pen- tru ceva. Cerându-i scuze ca nu ne puteam întâlni la resta urant la timp. Că aveam nevoie să stea acasă cu Connor
îmi dădeam seama că o parte din ea regreta că insistase să fac filmul. Nu cred că-i plăcea faptul că lucram cu fostul meu soţ în fiecare zi. Nu cred că-i plăcea faptul că lucram cu Max Girard în fiecare zi. Nu cred că-i plăcea că stăteam mult la lucru şi mi-a dat şi impresia că, deşi o iubea pe fetiţa mea, rolul de bonă nu era aşa de distractiv pentru ea.
A tinut toate astea în ea şi m-a susţinut. Când o sunam sa-i zic că întârzii pentru a mia oară, îmi zicea: „E în regula, scumpo. Nu-ţi face griji! Doar fii grozavă!" Era o parteneră excelentă în această privinţă, fiindcă ne punea pe
mine, munca mea, pe primul loc.
Spre finalul filmărilor, după o lungă zi de lucrat la scene pline de emoţie, mă aflam în cabina mea pregătindu-mă să
plec acasă când mi-a bătut Max la uşă.

— Hei! Ce-ai pe suflet? . . M-a cântărit din priviri şi s-a aşezat. Am ramas în picioare, intenţionând în continuare să plec. _

— Cred, Evelyn, că avem ceva la care să ne gândim.

— Da?

— Scena de dragoste de săptămâna viitoare,

— Ştiu.
— Filmul ăsta e aproape încheiat.
— Da.
— Şi cred că-i lipseşte ceva.
Ce anume?
— Cred **că spectatorul** trebuie sa mţeieag **înţeleagă magnetismul**
brut al atracţiei dintre Patricia şi Mark^ ^ ^ Ca.
— De acord. De-aia am şi **consimţit** s a - ^ te nu-
Peţi ce n-a mai căpătat niciun alt cineas , P
***eri şi tu, de la mine. Aş crede c-ai & ™ ^ ^âtăm că P&"**
Da, sigur că sunt, dar cred catreou« găseşte des- tncia e o femeie care-şi ia ceea ce doreş . ^^ 0 mftre fttare în păcatele carnale. Ea este, m

amartiră. O sfântă care-i ajută pe Mark pe tot parcursul fii i mului, care-i stă alături.

— Corect, ***pentru că-l*** iubește foarte mult.

—Da, dar mai trebuie să vedem și de ce îl iubește, Ce-i oferă el ei, ce primește ea de la el?

— Unde bați?

— Vreau să filmăm ceva ce nu filmează mai nimeni.

— Ce anume?

—Vreau să vă arăt regulându-vă pentru că ție-ți place la nebunie.

Făcuse ochii mari de încântare. Era fascinat de idee din punct de vedere creativ. Știusem mereu că Max era un pic lasciv, dar de data asta lucrurile stăteau altfel. Acum era vorba de un act de revoltă.

—Ia gândește-te! În scenele de sex e vorba de dragoste. Sau de putere.

—Sigur. Iar scopul acestei scene de dragoste de săptămâna viitoare e să arate cât de mult îl iubește Patricia pe Mark. Cât de mult-crede în el. Cât de puternică le e legătura.

Max clatină din cap.

—Vreau să arăt publicului că o parte a motivului pentru care Patricia îl iubește pe Mark este c-o aduce la orgasm.

M-am simțit dându-mă înapoi, încercând să pricep cele spuse. N-ar fi trebuit să mi se pară atât de scandalos, și, totuși, era, absolut. Femeile fac sex pentru intimitate. Bărbații pentru plăcere. Asta ne spune cultura.

Ideea c-avea să se arate că mă bucuram de trupul meu, că doream bărbatul fel de mult pe cât eram eu de dorită, de a arăta o femeie punându-și propria-i plăcere fizică pe primul loc... părea provocatoare.

Max vorbea despre o ilustrare expresivă a plăcerii feminine, iar instinctul meu îmi spunea că adoram ideea. Ce vre&u gă zic e că gândul de-a filma o scenă de sex expresivă cu Don mă excita la fel de tare ca un castron de fulgi de tărâțe. Eu msă voiam să forțez limitele. Voiam să arăt o femeie atingând plăcerea. Adoram ideea de a arăta o femeie făcând sex

«entru că voia să fie satisfăcută ea în loc să încerce disperată să satisfacă. Așa ca, într-un moment de entuziasm, m-am r*. **dicat,** mi-&m ^uat am întins mâna i-am zis:

_ Mă bag!

Max a sărit de pe scaun, luându-mi mâna.

_ ***pantastique, ma belle!***

Ce-ar fi trebuit să fac ar fi fost să-i spun c-o să mă mai **gândesc.** Ar fi trebuit să-i spun Celiei despre asta în clipa în care am ajuns acasă. Ar fi trebuit să-i dau şi ei posibilitatea de-a avea un cuvânt de zis.
Ar fi trebuit să-i dau ocazia să-şi exprime îndoielile. Ar fi **trebuit** să respect faptul că, deşi nu avea dreptul să-mi spună ce pot sau nu să fac cu trupul meu, aveam obligaţia s-o întreb cum ar putea s-o afecteze acţiunile mele. Ar fi trebuit s-o scot la cină şi să-i spun ce vreau să fac şi să-i explic şi de ce. Ar fi trebuit să fac dragoste cu ea în seara aceea, să**-i** arăt că singurul trup de la care mă interesa să obţin plăcere era al ei.
Asta sunt chestii simple pe care să le faci. Sunt amabilităţi pe care i le oferi persoanei pe care-o iubeşti pentru că ştii că slujba ta presupune să vadă lumea imagini cu tine făcând sex cu altcineva.
N-am făcut nimic din toate astea pentru Ceha. În schimb, am evitat-o.
M-am dus acasă şi m-am dus să văd ce face Connor. M-am dus în bucătărie şi am mâncat o salată de pui pe care o lăsase Luisa în frigider.
A intrat Celia şi m-a îmbrăţişat.
— Cum au fost la filmări?
— Bine. Cât se poate de bine.
. Cum n-a zis „Cum ti-a fost ziua?" sau „S-a întâmplat ceva mteresant cu Max?", sau chiar „Care-i planul pentru săpta- mana viitoare?', n-am deschis subiectul.
B**em câteva pahare de whisky înainte să strige Max: fotorr Hatoul era închis. Doar eu, Don, Max, operatorul
Vagine şi vreo doi ţipi care se ocupau de lumini **şi** sunet.

Am închis ochii şi mi-am impus să-mi amintesc cât de bine mă simţisem dorindu-l pe Don cu atata amar de a ■ în urmă. M-am gândit la cât de sublim fusese să-mi **trezesc** propria dorinţă, să-mi dau seama că-mi plăcea sexul, că nu era doar ceva ce doreau bărbaţii, că mă privea şi p_e mine. M-am gândit la cât de mult voiam să sădesc sămânţa acestei idei în mintea altor femei. M-am gând că s-ar putea să mai fie femei speriate de propria lor plăcere, de propria lor putere. M-am gândit la ce-ar însemna să se ducă fie şi numai o femeie acasă la soţul ei şi să-i spună: „Dă-mi ce i-a dat el ei!"

M-am dus în locul acela al dorinţei disperate, al durerii de a avea nevoie de ceva ce numai altcineva îţi poate oferi. Avusesem parte de aşa ceva cu Don. Acum aveam parte de aşa ceva cu Celia. Aşa că am închis ochii, m-am concentrat la mine şi m-am dus acolo.

Ulterior, oamenii aveau să spună că Don şi cu mine tăcuserăm sex pe bune în film. Au umblat tot soiul de zvonuri cum că sexul nu era simulat. Toate zvonurile acelea simt o mare prostie.

Lumea credea că văzuse sex adevărat pentru că energia era arzătoare, pentru că mă convinsesem în acea clipă că eram o femeie care avea nevoie disperată de el, pentru că Don fusese în stare să-mi aducă aminte cum era să mă dorească înainte să mă aibă.

în ziua aceea pe platou, pur şi simplu nu m-am mai controlat. Am fost prezentă, sălbatică şi nereţinută. Mai mult decât fusesem pe peliculă până atunci, **mai.**mult decât am fost de atunci încolo. A fost un moment de euforie **nesăbuită** complet închipuită.

Când a strigat Max „Tăiaţi!”, m-am trezit brusc, m-am ridicat şi am dat fuga la **halatul meu.** Am roşit. Eu. **Evelyn** Hugo. Roşind.

Don m-a întrebat dacă mă simţeam bine şi m-am întors cu faţa de la el, nevrând să mă atingă.

— N-am nimic, am zis, după care m-am dus în cabină, am închis uşa şi-am plâns de mama foculuı.Nu mi-era ruşine de ce făcusem. **N-aveam** emoţii **c-avea** vă dă publicul scena. Îmi şiroiau lacrimile pe **faţă** din zk că-mi dădeam seama ce-i făcusem Celiei. ^Fusesem o persoană care credea că respectă un anume d se **poate** să nu fi fost un cod respectat şi de alţii, dar era ^ **cod care** mie mi se părea logic. Iar în acel cod intra şi sin**ceritatea** faţă de Celia, bunătatea faţă de ea. Iar asta nu era bunătate faţă de ea. **Făcând** ceea ce tocmai făcusem, fără binecuvântarea ei, nu era **un** lucru bun pentru femeia pe care-o iubeam.

Când am terminat cu treaba pe ziua respectivă, am mers pe jos cale de cinci cvartale în loc să iau o maşină. Aveam **nevoie** de timp în care să fiu singură.

M-am oprit pe drum şi am cumpărat flori. L-am sunat pe Harry de la un telefon public şi l-am rugat s-o ia el pe Connor peste noapte.

Celia era în dormitor când am ajuns acasă şi-şi usca părul.

— Ţi-am luat astea, i-am zis, întinzându-i buchetul de crini albi.

Nu i-am mai spus că-mi explicase florăreasa că crinii albi însemnau „Dragostea mea e curată”.

— 0, Doamnei a exclamat ea. Sunt superbi! Mulţumesc! I-a mirosit şi a luat un pahar, l-a umplut cu apă de la robinet şi a pus florile în el.

— Numai un pic, a zis ea, până reuşesc să aleg o vaza.

— Voiam ***să te*** întreb ceva.

— Aoleu! Ai adus florile astea ca să te dai bine pe lângă mine?

Am clătinat din cap.

— Nu! Florile sunt pentru că te iubesc. Pentru că vreau [9ă f[li] cât de mult mă gândesc la tine, cât de importantă [eștl] Pentru mine. Nu ţi-o spun destul de des. Am vrut să ţi-o [8]Pun aşa. Cu astea.

Vina e un sentiment cu care nu prea m-am împăcat nici-Constat că, de fiecare dată când scoate capul, aduce cu ea o armată. Când mă simt vinovată pentru un l$_{Ucn}$ încep să vădtoate celelalte lucruri pentru care ar trebui să mă simt astfel.

M-am aşezat la capătul patului.

— Eu doar... voiam să-ţi spun că Max şi cu mine am di$_{8}$. cutat, iar scena de dragoste din film o să fie mai expresivă decât credeam tu şi cu mine.

— Cât de expresivă?

— Ceva un pic mai intens. Ceva care transmite nevoia disperată a Patriciei de a primi plăcere.

Minţeam din capul locului ca să ascund o minciună prin omisiune. Croiam o nouă poveste, m care Celia avea să creadă că-i cerusem binecuvântarea ***înainte*** să fac ceea ce făcusem deja.

— Nevoia ei de a primi plăcere?

— Trebuie să vedem ce primeşte Patricia în relaţia cu Mark. Nu e doar iubire. Trebuie să fie mai mult decât atât.

— Are logică, a zis Celia. Adică răspunde la întrebarea: „De ce stă cu el?”

— Da, am răspuns eu, încântată că poate avea să înţeleagă, că poate puteam să repar retroactiv lucrurile. Exact. Deci, o să turnăm o scenă explicită cu Don şi cu mine. 0 să fiu dezbrăcată în cea mai mare parte. Ca sa fie perceput cum trebuie spiritul filmului, trebuie să le vedem pe cele două personaje principale cu

adevărat vulnerabile împreună, unite printr-o legătură... sexuală.
Celia a ascultat cât am vorbit, lăsând cuvintele sa-i pătrundă în minte.
O vedeam luptându-se cu spusele mele, **încercând** sa se împace cu ce-i dezvăluiau.
— Vreau să faci filmul aşa cum doreşti, a zis.
— Mulţumesc!
— Eu doar...
Şi-a coborât ochii în podea, clătinând din cap.
— Mă simt foarte... Ştiu şi eu... Nu sunt sigură că P° face asta. Să ştiu că eşti cu Don toată ziua, toate **serile** alea

• si nu te mai văd, şi sexul... Sexul e sfânt între noi. Nu [1Ulig1‹] „gură că pot să suport să mă uit la aşa ceva. [5Un]I[S]N-o să fie nevoie să te uiți.

_ Dar o **să ştiu că s-a întâmplat. O să ştiu că e pe undeva** Toată **lumea o să vadă. Vreau să nu mă deranjeze**
asta, serios.

_ Păi atunci sa nu te deranjeze!

— **0 să mă străduiesc.**

— Mulţumesc!
— **Realmente o să mă străduiesc.**
— **Super!**

— **Dar, Evelyn, nu cred că pot. Numai să ştiu că... Atunci când te-ai culcat cu Mick, ani în şir după aceea, mi se făcea rău când mă gândeam la voi doi împreună.**

— **Ştiu!**

— **Şi te-ai culcat şi cu Harry, Dumnezeu ştie de câte ori!**

— **Scumpo, ştiu! Ştiu! Dar cu Don nu mă culc.**

— **Dar *te-ai culcat* cu el. Ai facut-o. Când o să se uite lumea la voi pe ecran, o să se uite la ceva ce voi aţi făcut deja.**

— **Nu-i real.**

— **Ştiu, dar ce-mi spui tu acum e că eşti pregătită să faci momentul să pară real. Zici c-o să-l faci să pară mai real decât orice am făcut oricare dintre noi până acum.**

— **Da, bănuiesc că asta spun.**

A început să plângă. Şi-a lăsat capul în palme.

— **Mă simt de parcă te-aş dezamăgi, a zis, dar nu pot s-o *[Mă]nosc şi ştiu că-i prea mult pentru mine. O să mi se**
[a prea rău din cauza asta. O să mă îmbolnăvesc tot gân- ^du-mălatine cu el.

^clătinat din cap, hotărâtă.
cev$_a$ v Pare rău! Nu mă simt în stare' Nu pot suporta aşa **Ştiu' ^GaU să fiu mai puternică pentru tine, chiar vreau.**
Parcăt ai fi în locul meu, ai putea suporta. Mă simt de **iese** la amă**S**esc **şi-mi** pare **rău,** Evelyn. **O să mă străduiţii** $_{0i}$**T**8fârşit 8ă mă reva**nşez faţă de tine. O să te ajut sa** nce r**ol vrei. Pentru tot restul vieţii noastre. O sa ma**
străduiesc şi o să mă pregătesc pentru ca, data **următo** când se întâmplă aşa ceva, să pot să fiu mai puternică. Te m [6] Evelyn! Nu pot să trec cu bine peste faptul că te culci cu în<| un bărbat, chiar dacă de data asta doar ***pare*** real. Nu pot Te rog! a zis ea. Te rog să n-o faci!

Mi s-au muiat picioarele. Am fost cât pe ce sa **vomit.**

M-am uitat în jos, la podea. Am cercetat felul în **care** se îmbinau două scânduri chiar sub tălpile mele, cum **aveau** florile cuielor doar un picuţ înfundate în ele, apoi am ridicat ochii către ea şi i-am zis:

— Am facut-o deja.

Am plâns în hohote.

Am implorat.

M-am târât disperată în genunchi, căci învăţasem cu mult timp în urmă lecţia că trebuie să apelezi la mila lucrurilor pe care ţi le doreşti cu adevărat.

înainte să termin, Ceha a zis:

— Tot ce mi-am dorit vreodată de la tine a fost să fii cu adevărat a mea. Numai că tu niciodată n-ai fost. Nu cu adevărat. Mereu a trebuit să mă mulţumesc cu o bucată din tine, pe când lumea o primeşte pe cealaltă. Nu te acuz. Nu mă face să încetez să te iubesc. Dar nu pot. Nu pot, Evelyn, nu pot să trăiesc cu inima pe jumătate frântă tot timpul.

După care a ieşit pe uşă şi m-a părăsit.

într-o săptămână, îşi strânsese deja toate lucrurile de la apartamentul meu şi al ei şi se mutase înapoi la Los Angeles.

N-a vrut să răspundă la telefon când am sunat-o. N-am putut să dau de ea.

Apoi, la trei săptămâni după ce-a plecat, a băgat divorţ de John. Când a primit el actele, a fost, mă jur, de parcă nu le-ar fi trimis mie direct. Era clar, fără nicio îndoială, că, divorţând de el, divorţa de mine.

L-am pus pe John să sune la impresarul ei, la manager™ ei. A dat de ea la Beverly Wilshire. Am luat avionul până la Los Angeles şi i-am bătut cu putere în uşă. Eram îmbrăcată cu rochia mea preferată Diane von **Fur-** .tenberg, deoarece-mi spusese Ceha odată că eram irezistibilă în ea_ Un bărbat Ş1 0 femeie au ieşit din camera lor de hotel şi au pornit-o pe hol înainte, fără să se poată abţine să nu se uite la mine. Ştiau cine sunt. Eu însă am refuzat să mă **ascund.** Am continuat să bat la uşă.

Când a deschis Celia, m-am uitat în ochii ei şi n*am scos o **vorbă.** M-a fixat şi ea cu privirea, tăcută. Atunci, cu lacrimi în ochi, am zis doar:

— Te rog!

S-a întors cu spatele la mine.

— Am făcut o greşeală. N-o să mai fac.

Ultima oară când ne certaserăm astfel refuzasem să-i cer scuze. Credeam, realmente, că, de această dată, dacă recunoşteam cât de mult greşisem, daca cedam, sincer şi din toată inima, avea să mă ierte.

Numai că n-a făcut-o.

— Nu mai pot, a zis ea, clătinând din cap.

Era îmbrăcată în blugi cu talie înaltă şi un tricou cu Coca-Cola. Avea părul lung, care-i cădea dincolo de umeri. Avea treizeci şi şapte de ani, dar tot arăta ca şi cum încă nu împlinise treizeci. Avusese mereu un aer tineresc pe care eu bu-l avusesem cu adevărat niciodată. Aveam treizeci şi opt de ani pe atunci şi începeam să-i arăt.

Când a zis aceste cuvinte, m-am pus în genunchi în holul hotelului, plângând de mama focului.

M-a tras înăuntru.

^ **Primeşte-mă înapoi,** Celia! **am implorat-o. Primeş- , ª înapoi şi o să renunţ la orice altceva. O sa remui** * în **afară de** Connor. N**-o să mai joc în filme. O**

n lumii despre noi. Sunt gata să mă dăruiesc ţie ^ul. Te rog!
^ Ceha a ascultat. Apoi însă s-a aşezat foarte calmape sca plângă pat şi a zis: ; . . ^ să velyn, tu nu eşti în stare sa renunţi şi ^ fil
O să fie tragedia vieţii mele ca nu te **P<*** suficient cât să te fac a mea. Că nu poţi fi iubită suficient cât să fii a oricui.
Am rămas pe loc încă o clipă, aşteptând să mai spună ceva, dar n-a făcut-o. Nu mai avea nimic altceva de zis şi nu mai puteam zice nimic ca s-o conving să se răzgândească.
Brusc confruntată cu realitatea, m-am adunat, mi-am reţinut lacrimile, am sărutat-o pe tâmplă şi am plecat.
M-am urcat în avionul de New York, ascunzându-mi durerea. Abia când am ajuns în apartamentul meu am cedat. Am plâns de mama focului de parcă ea ar fi murit.
Aşa de categorică resimţeam eu situaţia.
ÎNTINSESEM PREA TARE COARDA CU CELIA ŞI SE TERMINASE.- CHIAR AŞA SA TERMINAT? ZIC EU.
— O terminase cu mine, răspunde Evelyn.
— Şi cu filmul cum rămâne?
— Mă întrebi dac-a meritat?
— Bănuiesc că da.
— A fost un succes uriaş, dar n-a meritat.
— Don Adler a câştigat un Oscar pentru el, nu?
Evelyn dă ochii peste cap.
— Ticălosul ăla a caştigat un Oscar şi eu nici măcar n-am fost nominalizată!
— De ce nu? L-am văzut. Bucăţi din el, cel puţin. Eşti grozavă. Cu adevărat excepţională.
— Şi crezi că nu ştiu?
— Păi atunci de ce n-ai fost nominalizată?

— Pentru că de-aia! zice Evelyn frustrată. Pentru **că nu** mi se permitea să fiu aplaudată pentru el. Era clasificat la categoria „I.M.-18”. A fost de vină pentru toate **scrisorile pri**mite la „Poşta redacţiei” la aproape fiecare ziar din ţară. Era Prea scandalos, prea explicit. îi aţâţa pe oameni şi, când se simţeau astfel, trebuiau să dea vina pe cineva, aşa că au dat v^**a** pe mine. Ce altceva să facă? Să dea vina pe **regizorul** francez? Aşa sunt francezii. Nu aveau să dea vina mei pe nou-revenitul Don Adler. Au dat vina pe femeia foarte^s y ^ care o **creaseră** şi pe care acum o puteau face stncat^ ^ aveau să-mi dea un Oscar pentru asta. Aveau $^{sa\ 8}{}_{f}$ Om de unii singuri într-o sală **întunecată** de **cmematogr** $^{Ş1\ să}$ mă pună la stâlpul infamiei în public^ ^ $_{două}$

— Dar nu ţi-a dăunat carierei, zic eu. Ai m filme în anul următor.

_ Le aduceam bani. Nimeni nu refuză banii. Erau cu toţii mult prea bucuroşi să mă pună în filmele lor şi după aia să mă vorbească pe la spate.

— în doar câţiva ani, ai oferit una dintre cele mai nobile interpretări ale deceniului.

— Da, dar n-ar fi ***trebuit*** să fiu nevoită să fac o schimbare de direcţie. N-am greşit cu nimic.

— Ei bine, ştim asta acum. Lumea a prins a te lăuda şi pe tine, şi filmul de pe la jumătatea anilor 1980.

— Totul e bine retrospectiv, zice Evelyn, doar că mi-am petrecut ani în şir stigmatizată cu litera stacojie A^{1} pe piept, în timp ce bărbaţi şi femei de pe tot cuprinsul ţării îşi storceau creierul, căutând semnificaţia filmului. Oamenii au fost şocaţi de reprezentarea unei femei care voia să fie regulată. Chiar dacă sunt conştientă de grosolănia de limbaj, nu se poate spune altfel.

Patricia nu era o femeie care voia să facă dragoste. Ea voia să fie regulată, iar noi am arătat asta, şi oamenilor nu le-a plăcut deloc faptul că le-a plăcut atât de tare.

încă mai e furioasă. O văd în felul în care i se încordează bărbia.

— Ai câştigat un Oscar la puţină vreme după aceea.

— Am pierdut-o pe Celia pentru filmul ăla. Viaţa mea, pe care o iubeam atât de mult, mi-a fost întoarsă pe dos din cauza filmului ăluia. Desigur, înţeleg că a fost vina mea. Eu sunt cea care a filmat o scenă explicită de sex cu fostul soţ fără să discute mai întâi cu Ceha. Nu încerc să dau vina pe alţii pentru greşelile pe care le-am făcut în relaţia mea. Totuşi...

Evelyn tace, căzând pe gânduri preţ de o clipă.

— Vreau să te întreb ceva, pentru că aş crede ca e important pentru tine să vorbeşti direct despre asta, spun eu.

-OK...

Aluzie la cartea lui Nathaniel Hawthorne, *Litera stacojie,* **în care personajul principal feminin este pedepsit să** poarte **în** piept **litera „A" de la „adulter" (n. tr.).**

 -Faptul că erai

bisexuală şi-a provocat **ten8iuni** *

relaţie? m

Vreau să mă asigur ca-i prezint sexualitatea cu toate ™ **anţele,** cu toată complexitatea ei.

_ La ce te referi? întreabă ea cu un glas uşor tăios

— Ai pierdut-o pe femeia pe care-o iubeai din cauza relaţiilor sexuale cu bărbaţi. Cred că e relevant pentru identitatea ta extinsă.

Mă ascultă şi-mi cântăreşte vorbele, după care clatină din cap.

— Nu! Am pierdut-o pe femeia pe care-o iubeam fiindeă ţineam la celebritate la fel de mult ca la ea. N-a avut nimic de-a face cu sexualitatea mea.

— Dar tu te foloseai de sexualitate ca să obţii de la bărbaţi lucruri pe care Celia nu ţi le putea oferi.

Eveiyn clatină din cap şi mai tare.

— E o diferenţă între sexualitate şi sex. M-am folosit de sex ca să obţin ce voiam. Sexul e doar un act. Sexualitatea e o expresie sinceră a dorinţei şi a plăcerii. Pe asta am păstrat-o mereu pentru Celia.

— Nu m-am mai gândit la sexualitate din acest unghi.

— Faptul că eram bisexuală nu m-a făcut lipsită de loialitate. Nu are nimic de-a face una cu cealaltă. Nici n-a însemnat faptul că Celia îmi putea îndeplini doar jumătate din nevoi.

M-am pomenit întrerupând-o:

-—N-am...

— Ştiu că nu asta afirmi, zice Eveiyn, dar vreau s-o con- semnezi cu cuvintele mele. Când a zis Ceha că nu ma putea avea Pe de-a-ntregul, asta a fost din cauză că eram egoista J temeam să nu pierd tot ce aveam. Nu pentru ca aveam A d0uă jumătăţi cărora nu le putea oferi împlimre un sinff£

Zr *fânt ceiei pentru*

tu*P iubind-o, iar cealaltă jumatate aşcu^ **mult** o iubeam. Niciodată n-am înşelatul ca fiind faptul că doreşti pe **altcineva** şi dragoste cu persoana respectivă, n-am făcut-o nici măcar dată. Când eram cu Celia, eram cu Celia. La fel cum **orice** f$_e$° meie măritată cu un bărbat e cu bărbatul acela. M-am uitat la alţii? Sigur. La fel ca toată lumea aflată într-o relaţie

numai că eu o iubeam pe Celia şi-mi împărtăşeam şinele meu adevărat numai cu ea.

Problema era că mă foloseam de trupul meu ca să obţin alte lucruri pe care mi le doream şi nu am încetat s-o fac nici măcar pentru ea. Asta e tragedia mea. Că mi-am **folosit** trupul când era tot ce aveam şi apoi am continuat să-l folosesc şi când aveam alternative. Am continuat să-l folosesc chiar şi când ştiam că asta avea s-o rănească pe femeia pe care o iubeam. Am mai şi facut-o complice la asta. Am pus-o în situaţia să fie mereu nevoită să-mi aprobe alegerile chiar dacă asta o afecta. M-o fi părăsit Celia la furie, dar, pentru ea, fusese o moarte lentă de la o mie de tăieturi[l]. Am rănit-o cu toate acele zgârieturi minuscule zi după zi, după care am fost surprinsă să constat că ele produseseră o rană prea mare ca să se mai vindece.

M-am culcat cu Mick pentru că voiam să ne protejez carierele, a mea şi a ei, iar asta era mai important pentru mine decât sanctitatea relaţiei noastre. M-am culcat cu Harry pentru că-mi doream un copil şi m-am gândit că lumea o să intre la bănuieli dacă adoptam, fiindcă mi-a fost frică să atrag atenţia asupra lipsei de sex din mariajul nostru. Am ales asta în dauna sanctităţii relaţiei noastre. Iar când Max Girard a avut o idee bună despre o alegere creativă într-un film, am vrut s-o fac şi am fost dispusă s-o fac în detrimentul sanctităţii relaţiei noastre.

---

l **Ling chi, modalitate de execuţie practicată în vechime în China, care presupunea o moarte lentă a celui executat, printr-o sumedenie de tăieturi mici, niciuna însemnată, dar care, adunate, erau letale (n. tr.).**

— Eşti dură cu tine, cred, zic eu.
Celia nu era perfectă. Putea să fie
crudă

.**Eveiyn** ridică uşor din umeri.

Se asigura mereu că răul e compensat de mult bine Eu ei bine, eu n-am făcut asta pentru ea. Am facut-o jumi-juma ^ ce e cam cel mai crud lucru pe care i-l poţi face cuiva care te iubeşte, anume sa-i dai suficient bine cât să stea şi să îndure al naibii de mult rău. Desigur, mi-am dat seama de toate astea când m-a părăsit şi am încercat să repar. Numai că era prea târziu. Aşa cum spusese, pur şi simplu, nu mai putea continua. Fiindcă îmi luase mie prea mult să-mi dau seama la ce ţineam. ***Nu*** din cauza sexualităţii mele. Mă simt încrezătoare că o să redai asta cum trebuie.

— Îţi promit, îi zic. Aşa o să fac.

— Ştiu c-aşa o să faci Şi dacă tot discutăm despre cum vreau eu să fiu zugrăvită în carte, mai e ceva ce trebuie să redai exact cum trebuie. N-o să mai pot clarifica lucrurile după ce n-o să mai fiu. Vreau să ştii acum, vreau să fiu complet sigură, ca o să prezinţi cu exactitate ceea ce îţi spun.

— OK, zic eu. Ce e?

Eveiyn devine un pic mai mohorâtă.

— Nu-s un om bun, Monique. Să te asiguri că e clar în carte. Că nu mă pretind bună. Că am făcut o mulţime de lucruri care i-au rănit pe mulţi şi că le-aş face din nou dac-aş fi **nevoită.**

— Ştiu şi eu... Nu pari aşa de rea, Eveiyn.

— Tu, mai ales, o să-ţi schimbi părerea în această privinţă. Cât de curând.

Iar tot ce-mi vine mie în minte e: ***Ce mama naibii a făcut.*** **JOHN A MURIT ÎN URMA UNUI ATAC DE CORD ÎN 1980.**

Mai avea un pic până să împlinească cincizeci de ani. Moartea lui n-a avut nicio logică. Cel mai sportiv şi în formă dintre noi, cel care nu fuma, cel care făcea sport în fiecare zi, nu lui ar fi trebuit să i se oprească inima. Lucrurile însă nu decurg după o logică, iar când ne-a părăsit, a lăsat un gol enorm în viețile noastre.

Connor avea cinci ani. A fost greu să-i explic unde s-a dus unchiul John. A fost şi mai greu să-i explic de ce tatăl ei era atât de dărâmat sufleteşte. Vreme de săptămâni Harry abia dacă s-a putut da jos din pat. Când o facea, era ca să bea whisky. Rareori era treaz, fiind mereu sobru şi adesea răutăcios.

Ceha a fost fotografiată înlăcrimată, cu ochii injectaţi, intrând în rulota ei de pe platoul de filmare din Arizona. Voiam s-o ţin în braţe. Voiam să ne sprijinim unii pe alţii în această încercare. Numai că ştiam că aşa ceva nu era câtuşi de puţin probabil să se întâmple.

Pe Harry însă îl puteam ajuta şi, ca atare, Connor şi cu mine am stat în apartamentul lui în fiecare zi. Ea dormea în camera ei de acolo. Eu, pe canapeaua din dormitorul lui. Aveam grijă să mănânce, să se spele, să joace jocuri cu personaje imaginare cu fiica lui.

Într-o dimineaţă, m-am trezit şi i-am găsit pe Harry şi P[6] Connor în bucătărie. Connor îşi turna cereale într-o castro- nel, iar Harry, în pantaloni de pijama, se uita pe geam afara.

Ţinea în mână un pahar gol. Când s-a întors de la priveliştе înapoi spre Connor, am zis:

— Bună dimineaţa!

Connor a întrebat;

Tati, de ce-ţi sunt ochii umezi?

Nu ştiam sigur dacă plânsese sau dacă băuse deja câteva $_{re}$ până la acel moment, deşi era dimineaţa devreme. **^La înmormântare,** am purtat o rochie Halston neagră

'ntage. Harry, un costum negru cu cămaşă neagră, cravată neagră, curea neagră şi ciorapi negri. Durerea nu i-a părăsit nicio clipă chipul.

Durerea lui profundă nu corespundea poveştii pe care i-o vânduserăm noi presei, cum că Harry şi cu John erau prieteni, că Harry şi cu mine ne iuheam. Nici faptul că John îi lăsase **casa.** în ciuda instinctelor mele, nu l-am încurajat pe Harry să **ascundă** ceea ce simţea sau să refuze casa. îmi rămăsese prea puţină energie ca

să mai încerc să tăinuiesc ce eram. învăţasem prea bine faptul că, uneori, durerea e mai puternică decât nevoia de a salva aparenţele.

Era şi Celia acolo, într-o rochie neagră mini, cu mâneci lungi. Nu m-a salutat. Abia dacă s-a uitat la mine. Eu am stat cu ochii pironiţi pe ea, tânjind să mă duc la ea şi s-o prind de mână. N-am făcut însă un pas înspre ea.

Nu aveam de gând să mă folosesc de pierderea lui Harry ca să mi-o uşurez pe-a mea. Nu aveam de gând s-o facă să stea de vorbă cu mine. Nu aşa.

Harry şi-a reţinut lacrimile când a fost coborât sicriul lui John în pământ. Celia s-a îndepărtat. Connor m-a privit ui- tandu-mă după ea şi a zis:

— Mami, cine-i doamna aia? Cred c-o cunosc.

— 0 cunoşti, scumpo, ai cunoscut-o.

La care Connor, adorabila mea fetiţă, a zis:

— E cea care moare în filmul tău.

Atunci mi-am dat seama că nu şi-o amintea deloc pe ^ 0 recunoscuse din *Fiicele doctorului March.*

^ E cea drăguţă. Cea care vrea ca toată lumea să fie fe- a zis Connor.

Atunci am ştiut că familia pe care mi-o clădisem se dez- ^ase cu adevărat.

Now This

3 iulie 1980

CEUA ST. JAMES ŞIJOAN MARKER, PRIETENE LA CATARAMĂ

Tot oraşul vorbeşte, în ultima vreme, despre Celia St. James şi nou-venita la Hollywood Joan Marker. Cunoscută pentru pelicula *Promise Me,* de anul trecut, care a transformat-o într-o stea, Marker devine fata cu vino-ncoa' a sezonului. Şi cine-i mai potrivită să-i arate ce şi cum dacă nu Iubita Americii? Văzute împreună la cumpărături în Santa Monica şi luând prânzul în Beverly Hills, cele două par să nu se mai sature una de alta.

SPERĂM CLAR CĂ ASTA ÎNSEAMNĂ CĂ VOR JUCA ÎMPREUNĂ ÎNTR-UN FILM, PENTRU CĂ AŞA CEVA AR FI UN ADEVĂRAT REGAL ÎN MATERIE DE PRESTAŢII ARTISTICE.ŞTIAM CĂ SINGURA CALE DE A-L CONVINGE PE HARRY SĂ$

reia viaţa era să aduc în preajma lui copilul şi multe proiecte. Cu Connor era uşor. îşi iubea tatăl. îi dorea atenţia în fiece clipă a zilei. Pe ce creştea, pe atât îi semăna mai bine, cu ochii lui de albastru glacial şi statura solidă şi înaltă. Când era cu ea, se oprea din băut. Ţinea să fie un tată bun şi ştia că are obligaţia de a fi treaz pentru ea.

Când însă se întorcea la el acasă în fiecare seară, un secret pentru restul lumii, ştiam că bea ca s-adoarmă. În zilele în care nu era cu noi, ştiam că nu se dădea jos din pat.

Aşa că munca era singura mea opţiune. Trebuia să găsesc ceva ce avea să-i placă la nebunie. Trebuia să fie un scenariu de care să se ocupe cu pasiune şi în care să fie un rol mare pentru mine. Nu doar pentru că-mi doream un rol mare, ci şi pentru că Harry nu făcea nimic pentru sine. *Avea* însă să facă orice dacă credea că am nevoie de el.

Aşadar, am citit scenarii. Sute de scenarii, luni la rând, după care mi-a trimis Max Girard unul pe care nu reuşea să-l bage în producţie. Se intitula *Aii for Us.*

În el era vorba despre o mamă singură cu trei copii care [8e] [mu]tă la New York în încercarea de a-şi întreţine odraslele » [d]e a-şi urma visurile. Despre a o scoate la **capăt** în oraşul ^ dur, dar şi despre speranţă şi îndrăzneala de a crede <* meriţi mai mult, amândouă chestii care ştiam ca-i vor f [a] lui Harry. Iar rolul lui Renee, mama, era sincer, vir- [tü0]Mi puternic. . .

** ^t fuga l[a] Harry şi l-am implorat să-l citeas^At^ ^cercat să evite, am zis: „Cred că ăsta o sa-mi aduca * din urmă un Oscar.” Asta l-a făcut să-l aleagă.

Mi-a plăcut la nebunie să filmez ***Aii for Us.*** Nu pentru i că am primit şi eu într-un final afurisita aia de statuetă ori f pentru că m-am apropiat şi mai tare de Max Girard pe pl[a]. j tou. Mi-a plăcut la nebunie să filmez ***All for Us*** pentru că, ***j*** deşi nu l-a făcut pe Harry să se lase de băutură, măcar l-[a] convins să se dea jos din pat.
i

La patru luni după ce a ieşit filmul, Harry şi cu mine ne-am dus împreună la Oscaruri.

Max Girard venise cu un manechin pe nume Bridget Manners, dar glumise vreme de săptămâni înainte de eveniment că tot ce-şi dorea era să vină cu mine, să mă aibă pe mine la braţ. Spusese în glumă chiar şi că, dat fiind că mă măritasem cu atâţia bărbaţi, se simţea distrus de faptul că nu mă măritasem niciodată cu el.

A trebuit să recunosc faptul că Max devenea rapid o persoană de care mă simţeam cu adevărat apropiată, astfel încât, deşi, teoretic vorbind, avea parteneră, părea, aşa cum stăteam noi în primul rând împreună, că mă aflam acolo alături de cei mai importanţi doi bărbaţi din viaţa mea.

Connor era la hotel, se uita la televizor cu Luisa. Anterior în ziua aceea, ne dăduse mie şi lui Harry câte un desen făcut de ea. Al meu era o stea aurie. Al lui Harry era un fulger. Ne zisese că erau ca să ne poarte noroc. Eu îl băgasem pe al meu în poşeta plic. Harry îl pusese pe al lui în buzunarul smochingului.

Când s-au strigat nominalizările la categoria „Cea mai bună actriţă", mi-am dat seama că nici măcar nu crezusem vreodată c-aş putea să câştig. Cu Oscarul aveau să vină anumite lucruri pe care mi le dorisem mereu: credibilitate, prestanţă. Iar dacă priveam cu adevărat înlăuntrul meu, îmi dădeam seama că nu credeam că ***am*** credibilitate sau prestanţă.

Harry m-a strâns de mână când a deschis Brick **Thomas** plicul şi, în ciuda a tot ceea ce-mi **spusesem,** a pronunţat numele meu.

¿jn rămas cu privirea aţintită înainte, cu pieptul ur- * d şi **coborând,** incapabilă să pricep înţelesul celor auzite, â^nci Harry s-a uitat la mine şi a zis: „Ai reuşit!"

M-am ridicat în picioare şi l-am îmbrăţişat. M-am dus la odium, am luat Oscarul pe care mi-l întindea Brick şi mi-am dus mâna la piept ca să-mi încetinesc bătăile inimii.

Când s-au mai potolit aplauzele, m-am aplecat spre microfon şi am ţinut un discurs care era atât premeditat, cât şi improvizat. Am încercat să-mi aduc aminte ce mă pregătisem să spun în toate celelalte dăţi în care crezusem că s-ar putea să câştig.

— Mulţumesc! am zis eu, privind înspre o mare de feţe **cunoscute,** superbe. Mulţumesc nu numai pentru acest premiu, pe care-l voi preţui întotdeauna, ci şi pentru că mi-aţi permis să lucrez în această branşă. N-a fost mereu uşor şi Dumnezeu ştie că,

pentru mine, a fost un drum accidentat, dar mă simt incredibil de norocoasă să am această viaţă. Aşa că mulţumesc nu numai fiecărui producător cu care am lucrat de la jumătatea anilor 1950 - o, Doamne, ce antică şi de demult sunt! cât mai ales producătorului meu preferat, Harry Cameron. Te iubesc! O iubesc pe copila noastră. Bună, Connor! Du-te la culcare acum, scumpo! Se face târziu. Şi tuturor celorlalţi actori şi actriţe cu care am colaborat, tuturor regizorilor care m-au ajutat sa mă dezvolt în cariera mea actoricească, mai ales lui **Max Girard,** vă mulţumesc! Apropo, cred că cu asta s**-a** parcat un hat-trick, Max. Mai e cineva acolo la care mă
gândesc în fiecare zi.
^ Cu zece ani în urmă, aş fi fost mult prea speriată ca să
şj**ai spun ^va. Probabil c-aş fi fost prea speriată să zic până**
vorb^' Numai că trebuia să i-o spun, chiar dacă nu mai
bea Ga de ani de zile- Trebuia să-i arăt că încă o iu-
mţ*>tdeauna aveam s-o iubesc.
cât7e Că Se uită ehiar în ace8t moment şi sper că ştie
Vă iYmî!npôrtantă e ea Pentru mine. Vă mulţumesc tuturor! a muIţumesc!

Tremurând, m-am dus în culise să mă adun. Am discutat cu reporterii. Am primit felicitări şi m-am întors la locul meu tocmai la timp să-i văd pe Max câştigând la categoria „Cel mai bun regizor" şi pe Harry „Cel mai bun film", apoi am stat toţi trei la poza de după, zâmbind cu gura până la urechi.

NE CĂŢĂRASERĂM CHIAR ÎN VÂRFUL MUNTELUI, IAR ÎN ACEA SEARĂ ÎNFIPSESEM ŞI STEAGUL ÎN EL.CAM PE IA UNU NOAPTEA, DUPĂ CE HARRY SE ÎNTORSESE

deja la hotel sa vadă ce mai face Connor, Max şi cu mine ne aflam în curtea unui conac al şefului de la Paramount. în curte era o fântână rotundă, care stropea cu apă cerul nopţii. Max şi cu mine ne-am aşezat, minunându-ne de ce reuşiserăm împreună. l-a venit limuzina,

— Pot să te conduc la hotel? a întrebat.
— Unde ţi-e partenera? A ridicat din umeri.

— Mă tem că n-a interesat-o decât biletul la spectacol. Am izbucnit în râs.

— Bietul Max!

— Niciun bietul Max! a zis el, clătinând din cap. Mi-am petrecut seara cu cea mai frumoasă femeie din lume.

Am clătinat din cap.

— Mare figură mai eşti!

— Pari flămândă. Hai, urcă în maşină! O sa mergem la hamburgeri.

— Hamburgeri? Sunt sigur că până şi Evelyn Hugo mananca hamogeri din când în când.

A deschis uşa limuzinei şi m-a aşteptat sa u •

— Trăsura dumneavoastră, doamnă! a vâd

Voiam să mă duc acasă s-o văd pe m0rge la un rita deschisă cum dormea ea, aşa, e rău, tamburger cu Max Girard nu suna chiar ata are

Câteva minute mai târziu, şoferul încerca punctul de drive-through al unui Jac*

Max şi cu mine ne-am decis că era mai simplu să coborâm \ din maşină şi să intrăm.

Am stat amândoi la coadă, eu, în rochia mea de mătase bluemarin, el, în smoching, după doi adolescenţi care-şi comandau cartofi prăjiţi, iar când ne-a venit rândul, casiera a ţipat de parc-ar fi văzut un şoarece.

— O, Doamne! Eşti Evelyn Hugo!

Am izbucnit în râs.

— Habar n-am despre ce vorbeşti, am zis.

După douăzeci şi cinci de ani, replica asta tot mai funcţiona de fiecare dată.

— Ba da, eşti Evelyn Hugo!

— Prostii!

— E cea mai frumoasă zi din viaţa mea, a zis ea şi a strigat spre cineva din spate: Norm, trebuie să vii să vezi asta! E Evelyn Hugo aici. în rochie lungă de seară,

Max a început să râdă şi tot mai mulţi oameni s-au întors să se uite. începeam să mă simt ca un animal în cuşcă. Nu prea te obişnuieşti vreodată să fii ţintuită cu privirea în spaţii mici. Au venit să se uite la mine câţiva oameni de la bucătărie.

— Se poate să primim şi noi doi burgeri? a întrebat Max. Extra brânză pe al meu, vă rog!

Toată lumea l-a ignorat.

— îmi dai un autograf? a întrebat femeia de la tejghea.

— Sigur! am zis eu amabilă.

Speram să se termine repede, ca să ne putem lua mâncarea şi să plecăm. Am început să dau autografe pe meniuri şi coifuri de hârtie. Am dat şi pe vreo două bonuri.

— Chiar ar trebui să mergem! am zis. E târziu!

Nu s-a oprit însă nimeni. Toţi au continuat să împingă obiecte înspre, mine.

— Ai câştigat un Oscar, a zis o femeie mai în vârstă. Cu numai câteva ore în urmă. Te-am văzut eu!

— Da, am câştigat, am zis.

Am arătat spre Max cu pixul din mână.

_ La fel şi **el.**

Max a făcut cu mâna. Am mai dat autografe pe câteva biecte, am mai strâns câteva mâini. ° — OK, chiar trebuie să plec! am zis.

Mulţimea m-a înghesuit şi mai tare.

— OK! a zis Max. Lăsaţi-o pe doamna să răsufle!

Am privit în direcţia din care i se auzea vocea şi l-am văzut venind spre mine, despărţind mulţimea. Mi-a întins burgerii, m-a ridicat şi trântit pe umăr şi am ieşit.din restaurant şi ne-am urcat în limuzină.

— Uau! am zis eu când m-a lăsat jos.

S-a urcat lângă mine. A luat punga.

— Evelyn!

— Ce e?

— Te iubesc!

— Cum adică mă iubeşti?

S-a aplecat spre mine, strivind burgerii, şi m-a sărutat.

l-am simţit sărutul ca şi cum cineva ar fi pornit curentul într-o clădire de mult abandonată. Nu mai fusesem sărutată aşa de când mă părăsise Celia. Nu mai fusesem sărutată cu dorinţă, genul acela de dorinţă care stârneşte dorinţă, de cand iubirea vieţii mele ieşise pe uşă.

Şi iată-l pe Max, doi burgeri deformaţi între noi şi buzele lui calde pe ale mele. \

La asta mă refer! Ia-o cum vrei!

^dimineaţa următoare, m-am trezit laureată a Premiului delT'

^ Un superb c°Pilaş de şapte ani mâncând mâncare

room service la mine în pat. două H aU2lt ° bătaie în ^ deschis. în faţa mea se aflau iuwT111 dB tran dafiri roşii cu un bileţel în care scria: „le W * când te-am cunoscut. Am încercat să mă opresc. Nici'Î *eargă_ părâseşte-l, ma ***beliel*** Mărită-te cu mine. piCl Şi îmbrăţişări, M.

”- AR TREBUI SĂ NE OPRIM AICI, ZICE EVELYN.

Are dreptate. Se face târziu şi bănuiesc că am vreo câteva apeluri ratate şi e-mailuri la care trebuie să răspund inclusiv un mesaj vocal de la David.

— OK! spun şi-mi închid carneţelul de notiţe şi opresc înregistrarea.

Evelyn strânge nişte hârtii şi căni de cafea stătută care s-au adunat peste zi.

Mă uit la telefon. Două apeluri ratate de la David. Unul de la Frankié. Unul de la mama.

îmi iau la revedere de la Evelyn şi ies în stradă.

Aerul e mai cald decât mă aşteptam, aşa că-mi dau haina jos. Scot telefonul din buzunar. Ascult mesajul vocal de la mama mai întâi, pentru că nu sunt sigură că sunt gata să aflu ce are David de zis. Nu ştiu ce ***vreau*** să zică şi, astfel, nu ştiu ce o să mă dezamăgească atunci când n-o să zică acel ceva.

Bună, scumpo! zice mama. ***Te sun să-ţi aduc aminte c-o să ajung în curând. Zborul meu soseşte vineri seara. Ştiu c-o să insişti să ne vedem la aeroport din cauză că m-am rătăcit o dată prin metrou, dar nu-ţi face griji! Serios. Mă descurc şi eu să-mi dau seama cum s-ajung la apartamentul fiicei mele de la JFK. Sau LaGuardia. O, Doamne, nu crezi c-am rezervat din greşeală zborul spre Newark, nu? Nu, n-am făcut-o. N-aş fi făcut aşa ceva. Mă rog, sunt aşa de încântată să te văd***, *g&-* ***luşcuţa mea! Te iubesc.***

Deja râd până să termine mesajul. Mama s-a rătăcit în New York de mai multe ori, nu doar o dată, mereu din cauza faptului că refuză să ia un taxi. Insistă că e în stare să se des curce cu transportul în comun, chiar dacă ea s-a născut şi «crescut în lx» Angeles şi habar n-are cum se intersectează f rea]itate doua tipuri de mijloace de transport. [111] De **asemenea,** niciodată n-am putut suferi să mă strige săluşcuţa ei. în principal pentru că amândouă ştim că e o ^ferire la cât **de** grasa eram eu când eram mică; arătam ca - - dând pe-afară de umplutură.

până să termin cu mesajul ei şi să-i răspund cu un SMS ***(Aşa de încântată-s sa te văd! Ne întâlnim îa*** *aeroport,* ***numai să-mi spui la care!),*** am şi ajuns la staţia de metrou.'

Mi-aș putea argumenta ușor c-ar trebui să ascult mesajul vocal al lui David când ajung în Brooklyn și aproape c-o și fac. Foarte aproape. în schimb, stau afară, lângă scară și **apăs** pe redare.

Bună! zice el, cu vocea lui cea dogită atât de familiară. ***Ți-am dat SMS, dar n-am primit răspuns de la tine. Sunt... sunt la New York. Acasă. Adică aici, la apartament Apartamentul nostru. Sau... al tău. Mă rog. Sunt aici. Te aștept Știu că-i din scurt, dar nu crezi c-ar trebui sa discutăm? Nu crezi că mai e ceva de zis? Bat și eu câmpii acum, așa c-am să închei. Sper însă să te vad în curând.***

Când se termină mesajul, cobor în fugă scările, validez cartela și mă strecor în tren tocmai când pleacă. Mă vâr în vagonul plin ochi și încerc să mă liniștesc cât trece trenul ^nd prin fiecare stație. ***Ce naiba caută acasă?***

Cobor din tren și ies în stradă. îmi pun haina pe nune «and dau de aerul proaspăt. în Brooklyn pare că e mai frig ecât în Manhattan în seara asta.

Wc să nu alerg spre apartamentul **meu.** încerc s amân calmă, netulburată. ***Nu-i nevoie să te*** fpun. Unde mai pui că nici nu vreau să apar cu **«*ăiată și nu vreau să-mi deranjez părul.**

Intru pe di f și o iau în sus pe scan spre j. **tul meu**

în uşă.Iată-i!
David.
La mine în bucătărie, spălând vase de parc-ar locui aici.
— Bună! zic eu, cu privirea aţintită pe el.
Arată **neschimbat.** Ochi albaştri, gene groase, păr ras în părţi. E îmbrăcat cu un tricou castaniu pestriţ şi blugi gri-închis.
Când l-am cunoscut, când ne-am îndrăgostit, mi-aduc aminte că m-am gândit că faptul că era alb făcea lucrurile mai uşoare, pentru ca ştiam că n-are să-mi spună niciodată că nu-s suficient de neagră. Mă gândesc la Evelyn când a auzit-o prima oară pe menajeră vorbind spaniolă.
Mi-aduc aminte că m-am gândit că faptul că nu era prea citit însemna că n-avea niciodată să creadă că scriu prost. Mă gândesc la Celia spunându-i lui Evelyn că nu era o bună actriţă.
Mi-aduc aminte că m-am gândit că faptul că eu eram aia mai atrăgătoare dintre noi ma făcea să mă simt mai bine, pentru că eram convinsă că asta însemna că n-avea să plece niciodată. Mă gândesc la cum a tratat-o Don pe Evelyn în ciuda faptului că era, după cum se poate demonstra, cea mai frumoasă femeie din lume.
Evelyn făcuse faţă cu brio acestor situaţii.
Uitându-mă la David chiar acum, văd că eu m-am ascuns de ele.
Probabil toată viaţa.
— Bună! zice.
Nu mă pot abţine să nu vomit vorbele pe gură. N-am nici timpul, nici energia ori cumpătarea de a le organiza bine sau de a le rosti cu blândeţe.
— Ce cauţi aici?
David pune castronelul din mână în dulap şi se **întoarce** către mine.
— M-am întors să rezolv nişte chestii.
7- Iar eu sunt ceva de rezolvat?
las geanta 3°ş> ^ colţ, şi-mi arunc pantofii din picioare.
_ **RPU** eşti o chestiune pe care trebuie **B-O** îndrept, zice el.
~facut o greşeală. Cred că amândoi am făcut. Aîî()are de ce nu mi-arn dat eu seama până în acest moment ! . probleniа e încrederea mea în mine? Că la baza probleme- j w mele stă faptul că trebuie să mă simt suficient de sigură d°e ce sunt ca să le spun tuturor celor cărora nu le place să se ducă învârtindu-se? De ce mi-am petrecut eu oare atâta timp **acceptând** mai puţin când ştiu al dracului de bine că lumea se aşteaptă la mai mult?

__ Eu n-am făcut o greşeală, zic, ceea ce mă surprinde la fel de mult, dacă nu şi mai şi, decât îl surprinde pe el.

— Monique, amândoi ne-am pripit. Eu eram supărat ca nu voiai să te muţi la San Francisco, deoarece simţeam că-mi câştigasem dreptul de a-ţi cere să te sacrifici pentru mine, pentru cariera mea. încep să formulez un răspuns, dar David continuă: Iar tu erai supărată că ţi-aş cere aşa ceva, dat fiind că ştiu cât de importantă e viaţa ta aici. Numai că... mai sunt şi alte moduri de-a gestiona situaţia. Putem să menţinem o relaţie la distanţă pentru o vreme, după care, într-un final, să mă mut înapoi aici sau tu la San Francisco. Avem alternative. Asta e tot ce spun. Nu trebuie sa divorţăm. Nu trebuie să renunţăm la asta.

Mă aşez pe canapea, jucându-mă cu mâinile cât mă gândesc. Acum, c-o zice, îmi dau seama ce anume mi-a provocat atâta tristeţe în ultimele săptămâni, ce m-a necăjit şi m-a fccut să mă simt groaznic cu mine. Nu-i respingerea. Şi nici durerea sufletească. [E] înfrângerea.

«Pe mine însă nu m-a durut sufletul când m-a părăsit *-[ur] Si simplu am simţit că-mi eşuase căsnicia. Iar g <*>uă sunt chestii foarte diferite."

[Vel]yn tocmai îmi spusese asta săptămâna trecută. J* acum înţeleg de ce m-a iritat, seaem [re8Un^am] fiindcă eşuasem lamentabil. Fiindcă ale- [tlpuî] nepotrivit pentru mine. Fiindcă intrasem în căsnicia nepotrivită. Fiindcă adevărul e ca, la cei treizeci şi cinci de ani ai mei, încă nu iubesc pe nimeni suficient de mult, cât să fac sacrificii pentru el. Nu mi-am deschis inima suficient de tare, cât să-i permit cuiva să intre în ea atât de mult.

Unele căsătorii nu sunt chiar atât de grozave. Unele iubiri nu sunt atotcuprinzătoare. Uneori te desparţi pentru că nu vă mergea chiar aşa de bine împreună de la început.

Uneori divorţul nu-i aşa o pierdere enormă. Uneori doar presupune trezirea a doi oameni din ceaţă.

— Nu cred... Cred c-ar trebui să te duci acasă, la San Francisco, îi zic eu într-un final.

David vine lângă mine pe canapea.

— Iar eu cred c-ar trebui să rămân aici, zic. Şi nu cred că o căsătorie la distanţă e mutarea potrivită. Cred... Cred că divorţul este.

— Monique...

— îmi pare rău! spun când mă ia de mână. Aş vrea să nu fi simţit astfel, dar bănuiesc, în adâncul inimii mele, că şi tu crezi la fel. Pentru că n-ai venit aici să-mi spui cât de dor ţi-e de mine. Sau cât de greu ţi-a fost să trăieşti fără mine. Ai zis că nu vrei să renunţi şi, uite ce e, nici eu nu vreau să renunţ. Nu vreau să dau greş cu asta, dar nu-i un motiv grozav să rămânem împreună. Ar trebui s-avem motive ***pentru care*** nu vrem să renunţăm. N-ar trebui să fie doar ***faptul că*** nu vrem să renunţăm. Iar eu n-am... Eu n-am niciunul.

Nu ştiu sigur cum să spun ce vreau să spun cu blândeţe, aşa că pur şi simplu o arunc.

— Nu te-am simţit niciodată ca pe jumătatea mea.^

Abia când se ridică de pe canapea, îmi dau seama că P^re^; supusesem c-aveam să stăm acolo multă vreme **vorbind** şj abia după ce-şi pune geaca mă loveşte ideea că el **probabil** presupusese c-avea să doarmă aici la noapte.

Când însă e cu mâna pe clanţă, îmi dau seama c-am în mişcare sfârşitul unei vieţi mediocre pentru a găsi în cei din urma una grozavă._ Sper ca într-o bună zi să găseşti pe cineva pe care să-l • ca pe jumătatea ta, zice David.
^Precum Ceha.

_ **Mulţumesc!** Sper ca şi tu să găseşti pe cineva la fel. **Zâmbeşte** cumva mai mult a încruntătură, apoi pleacă. Se **presupune** că, atunci când pui capăt unei căsnicii, nu
mai poţi sa dormi din cauza asta > nu?
La mine însă nu e cazul. Dorm fără griji.
primesc un apel de la Frankie a doua zi de dimineaţă tocmai **când** mă aşez la Evelyn să mă apuc de treabă. Mă gândesc să las să intre căsuţa vocală, dar deja mi se învârt prea multe prin creier. Să mai pun şi „Sun-o pe Frankie!" pe listă s-ar putea să mă dea peste cap. Mai bine să mă ocup de problemă acum. Să scap de ea.

— Bună, Frankie!

— Bună! zice ea cu glas lin, aproape voios. Trebuie să programăm şedinţa foto, Presupun că Evelyn o să vrea la ea în apartament?

— A, bună întrebare! O secundă!

Opresc microfonul telefonului şi mă întorc către Evelyn:

— întreabă când şi unde vrei să faci şedinţa foto.

— Aici e bine. Hai s-o punem vineri!

— Asta-i peste trei zile.

— Da, cred că vineri vine după joi. Am nimerit-o?

zâmbesc şi clatin din cap la ea, apoi pornesc microfonul vorbesc cu Frankie.

Evelyn zice că aici în apartament, vineri.

— **Dimineaţa târziu,** poate. Unsprezece.

7 Prezece îţi convine? o întreb pe Frankie.
Acceptă.
Ţ lut fantastic!

şi mă uit la Evelyn. ^ vrei să faci o şedinţă foto aici peste trei zile?

Nu, tu vrei să fac o **şedinţă** foto, nu**-ţi aminteşti.** ^ $ti sigură cu vineri?

— **O să terminăm până atunci. Va trebui să** munceşti **până mai târziu decât de obicei. O să mă îngrijesc să**

aibă Grace brioşele alea care-ţi plac şi cafeaua de la Peet's **p$_e$ care ştiu c-o preferi.**

— **OK! E bine, dar mai avem încă destul de acoperit.**

— **Nu-ţi bate capul! Terminăm până vineri.**

Când mă uit sceptică la ea, zice:

Ar trebui să te bucuri, Monique. Doar o să-ţi primeşti răspunsurile.CÂND A CITIT HARRY BILEŢELUL DE LA MAX A AMUŢIT DE uluială. Mai întâi am crezut că-i rănisem sentimentele ară- tându-i-l, după care mi-am dat seama la ce se gândea.

O duseserăm pe Connor la un loc de *joacă din* Coldwa- ter Canyon din Beverly Hills. Zborul nostru de întoarcere la New York pleca peste câteva ore. Connor se juca la leagăne, iar Harry şi cu mine o supravegheam.

— **Nu s-ar schimba nimic între noi, dac-am divorţa, a zis el.**

— **Dar Harry...**

— **John nu mai e. Celia a plecat. Nu mai e nevoie să ne ascundem în spatele unor întâlniri duble. Nu s-ar schimba nimic.**

— *Noi* **ne-am schimba, am zis eu, uitându-mă la Connor ^{cum} ^i lua avânt din picioare mai puternic, să ducă leagă- aul mai sus.**

Harry o privirea prin ochelarii lui de soare, zâmbindu-i. ** făcut cu mâna.

la~T B-o, scumpo! i-a strigat el. Nu uita să te ţii bine de

dacă vrei să te dai atât de sus! sa-şH^{PUS}? ^{să}~$^{şi\ mai}$ controleze un pic băutul. învăţase ^Pied ^{mo}*»entele în care îi ceda şi nu permitea să*l tot ¡¿^ $^{mmic\ de}$ la lucru sau în relaţia cu fiica lui. Eu însă **m,!u!$^{am\ de}$*P™ ce s-ar fj făcut el dacă era lăsat

^{ft6}*$^{am\ 8ch}$imba, Ev. Ţi-o promit. Eu aş locui în ^ *r°d $^{aCUm'Tu\ în\ a\ ta}$> ^{trece} P®$^{la\ voi\ în\ fiecare\ zi}$* ^{rmi} la mine noaptea când vrea. Din punct d

evedere ai aparenţelor ar fi mai logic. în curând lumea 0 gă începă să se întrebe de ce avem noi două case.

— Harry...

— **Tu** fă ce vrei! Dacă nu vrei sa fu cu Max, atunci nu fii Nu zic decât că există nişte motive destul de întemeiate ca să divorţăm şi nu prea multe argumente contra, cu excepţia faptului că n-o să-ţi mai spun nevastă, ceea ce am fost mereu mândru să fac. O să fim însă la fel ca întotdeauna. 0 familie. Şi... cred că ţi-ar prinde bine să te îndrăgosteşti de cineva. Meriţi să fii iubită astfel.

— La fel şi tu.

A zâmbit cu regret.

— Am avut parte de iubirea mea, iar acum s-a dus. Pentru tine însă, cred că e timpul. Poate o să fie Max, poate nu, dar poate c-ar trebui să fie cineva.

— Nu-mi surâde ideea divorţatului de tine, am zis. Indiferent de cât de fără noimă ar putea să fie.

— Tata, uite! a zis Connor, întinzându-şi cu o mişcare bruscă picioarele în aer, ridicându-se cu leagănul şi apoi sărind din el şi aterizând în picioare.

Mai să-mi provoace un atac de cord!

— Excelent! i-a zis Harry, râzând, după care s-a întors spre mine. Scuze, s-ar putea să fi învăţat de la mine asta!

— M-am gândit eu.

Connor s-a urcat la loc în leagăn, iar Harry s-a aplecat spre mine şi m-a cuprins cu braţul pe după umeri.

— Ştiu că nu-ţi surâde ideea divorţatului de mine, a zis, dar cred că-ţi surâde ideea măritişului cu Max. Altfel nu cred că te-ai mai fi deranjat să-mi arăţi bileţelul.

— Tu chiar vorbeşti serios? am întrebat.

Max şi cu mine ne aflam **Ia** New York, **în apartamentul** lui. Irecuseră trei săptămâni de când îmi spusese că **mă**

e cancerul^ ^ 6 V°rba aia? S^08 Pe cât d

— [e]Atacul de cord.

— Bine, sunt la fel de serios pe cât e de grav un atac de cord.

— **De**-abia dacă ne cunoaştem, am zis.

_ Ne cunoaştem din 1960, ***ma belîe***. Pur şi simplu [n]u-ţi dai seama cât timp a trecut. Sunt mai bine de douăzeci de ani. Mă apropiam de patruzeci şi cinci de ani. Max era cu câţiva ani mai mare. Cu o fiică şi un soţ de faţadă, credeam că-i exclus să mă mai îndrăgostesc. Nu ştiam sigur cum o să se mai întâmple. Şi iată un bărbat, un bărbat frumos, pe care chiar îl plăceam, un bărbat cu care aveam un trecut, care zicea că mă iubeşte!

— Deci tu propui să-l părăsesc pe Harry? Aşa, pur şi simplu? Pentru ceea ce credem că s-ar putea să existe între noi?

Max s-a încruntat la mine,

— Nu sunt pe-atât de prost pe cât mă crezi tu.

— Nu te cred prost deloc.

— Harry e homosexual.

Mi-am simţit trupul smucindu-se de lângă el, cât de departe posibil.

— Habar nu am despre ce vorbeşti.

A izbucnit în râs.

^ — Replica asta n-a mers când ne luam burgeri şi n-are să meargă nici acum.

— Max...

— Îţi face plăcere să-ţi petreci timpul cu mine?

— Bineînţeles că da.

Şi nu eşti de acord că ne înţelegem, creativ vorbind.

Desigur.

Nu ţi.am fost eu regizor la trei dintre cele mai impor-[te] filme din cariera ta?

^ Ba da.

^[tu cr]ezi că-i o întâmplare?

^ reflectat asupra întrebării.

— Nu, nu e.

— Nu, nu e. E pentru că te *vad* pe tine. Pentru că tânjesc după tine. Pentru că, din clipa în care am dat cu ochii de tine, trupul meu a fost plin de dorinţă pentru tine. P[en]. tru că mă

îndrăgostesc de tine de zeci de ani. Aparatul de filmat te vede aşa cum te văd şi eu. Iar când se întâmplă asta, te înalţi.

— Eşti un regizor talentat.

— Da, sigur că sunt, dar numai pentru că mă inspiri tu. Tu, Evelyn Hugo a mea, eşti talentul care susţine fiecare film în care apari. Tu eşti muza mea. Iar eu sunt dirijorul tău. Eu sunt persoana care scoate de la tine cele mai bune roluri.

Am tras adânc aer în piept, cântărindu-i spusele.

— Ai dreptate, am zis. Ai mare dreptate.

— Nu mă pot gândi la ceva mai erotic, decât a ne fi sursă de inspiraţie unul altuia.

S-a aplecat spre mine. Îi simţeam bătaia inimii pe piele.

— Şi nu mă pot gândi la nimic mai plin de semnificaţie decât felul în care ne înţelegem unul pe altul. Ar trebui să-l părăseşti pe Harry. N-o să păţească nimic. Nimeni nu ştie ce e el, şi chiar dacă da, nu vorbeşte. N-are nevoie să-l mai protejezi tu. ***Eu*** am nevoie de tine, Evelyn. Am atât de tare nevoie de tine! mi-a şoptit el la ureche.

Căldura respiraţiei lui şi felul în care ţepii din barba sa m-au zgâriat pe obraz m-au trezit.

L-am înşfăcat, l-am sărutat, mi-am scos bluza şi i-am rupt cămaşa de pe el. **I-a** desfăcut cureaua **pantalonilor,** smucind catarama. Mi-am rupt nasturele de la blugi. **M**-am împins în el

Felul în care m-a înşfăcat şi el, felul în care s-a **mişcat,** mi-a arătat clar cu câtă înfocare mă dorea, că nu-i venea sa creadă ce noroc avea să mă atingă. Când mi-am dat jos bretelele sutienului şi mi-am dezvelit sânii, m-a privit în ochi şi mi-a pus mâinile pe piept ca şi cum ar fi dat la iveală o comoară ascunsă.

Era atât de plăcut să fiu atinsă astfel! Să-mi las liberă ropria dorinţă. S-a întins pe canapea, cu mine peste el, **r işcându**-mă aşa cum voiam, luând ce-mi trebuia de la el, ¿mţind plăcere pentru prima oară după ani de zile.

Mă simţeam de parc-aş primit apă în deşert.

Când s-a terminat, nu voiam să mă desprind de el. Voiam sa nu mai plec deloc de lângă el.

__ O să fii tată vitreg, am zis. Pricepi?

— O iubesc pe Connor, a zis Max. Iubesc copiii, deci pentru mine e un câştig.

— Iar Harry o să fie mereu prin preajmă. N-o să plece niciodată. E o constantă.

— Nu mă deranjează, mereu mi-a plăcut Harry.

— Aş vrea să rămân la mine în casă, am zis. Nu aici. Să n-o dezrădăcinez pe Connor.

— Bine, fie! a zis el.

Am tăcut. Nu ştiam exact ce vreau, cu excepţia faptului că voiam mai mult din el. Voiam trăirea cu el din nou. L-am sărutat. Am gemut. L-am ajutat să urce uşurel pe mine. Am închis ochii şi, pentru prima oară după ani de zile, când i-am închis, n-am văzut-o pe Celia.

Da, am zis când făcea dragoste cu mine. O să mă mărit cu tine.Dezamăgitorul de Max Girard

♦Now This

11 Iunie 1982

EVELYN HUGO DIVORŢEAZĂ DE HARRY CAMERON CA SĂ SE MĂRITE CU REGIZORUL MAX GIRARD

Evelyn Hugo e genul de femeie care se tot căsătoreşte! După 15 de ani de căsnicie, ea şi producătorul Harry Cameron o apucă fiecare pe drumul său. Cei doi tocmai au încheiat un şir de victorii, luând amândoi Oscarul anul acesta pentru filmul ***All for Us.***

Surse afirmă că Evelyn şi cu Harry erau despărţiţi de ceva vreme. Căsnicia le devenise ceva puţin mai mult decât o prietenie în ultimii ani. Unii spun că Harry locuieşte în casa

răposatului său prieten, John Braverman, pe aceeaşi stradă cu Evelyn.

între timp, Evelyn trebuie să se fi folosit de acest răgaz ca să se apropie de Max Girard, regizorul ei din ***Aii for Us.*** Cei doi au anunţat planuri de căsătorie. Timpul va spune dacă Max e biletul norocos spre ferire al lui Evelyn. Ceea ce ştim însă este că el va fi soţul numărul şase.

MAX ŞI CU MINE NE-AM CĂSĂTORIT LA JOSHUA TREE, avându-i alături pe Connor, Harry şi fratele lui Max, Luc. Max propusese iniţial Saint-Tropez sau Barcelona pentru nuntă şi luna de miere.

Amândoi însă tocmai terminaserăm de turnat filme la Los Angeles şi m-am gândit că suna bine ideea s-o facem în grup restrâns în deşert.

Am renunţat la alb, cum încetasem de multă vreme să mai afişez inocenţă. În schimb, am purtat o rochie maxi de un albastru ca apa oceanului şi-am avut părul blond întors un pic cu peria spre exterior. Aveam patruzeci şi patru de ani.

Connor a purtat o floare în păr. Harry a stat lângă ea în pantaloni eleganţi şi o cămaşă cu colţurile gulerului prinse cu nasturi.

Max, mirele meu, s-a îmbrăcat în haine de în alb. Glumiserăm cum că, deoarece era la prima lui nuntă, el trebuia să fie cel care să se îmbrace în alb.

În seara aceea, Harry şi Connor au luat avionul spre New York, iar Luc spre casa lui din Lyon. Max şi cu mine am stat într-o cabană, având parte de o **noapte** rară de singurătate.

Am făcut dragoste pe pat, pe birou şi, în miez de noapte, pe verandă, sub stele.

De dimineaţă, am mâncat grepfrut şi-am jucat cărţi.

^ Am tot umblat de pe un canal pe altul la televizor. Am ras de nş-am prăpădit. Am discutat despre filmele care ne plăceau mult, filmele pe care le făcuserăm, filmele pe care voiam să le facem

.Max a zis c-are o idee pentru un film de acţiune cu mine în rolul principal. I-am spus că nu sunt sigură că-s bună de eroină de acţiune.

— Am trecut de patruzeci de ani, Max! am zis.

Ne plimbam prin deşert, cu soarele bătându-ne în cap, Uitasem apa în cabană.

— Tu eşti fără vârstă, a replicat el, ridicând norişori de nisip cu picioarele. Poţi să faci orice. Eşti Evelyn Hugo.

— Sunt Evelyn, i-am zis.

M-am oprit şi l-am luat de mână.

— Nu trebuie să mă strigi mereu Evelyn Hugo.

— Dar asta eşti. Eşti Evelyn Hugo cea unică. Eşti extraordinară.

Am zâmbit şi l-am sărutat. Mă simţeam atât de uşurată să fiu iubită, să simt iubire. Mă simţeam atât de veselă pentru că-mi doream să fiu iar cu cineva. Credeam că Celia n-o să se mai întoarcă la mine. Max însă era chiar în faţa mea. Era al meu.

Când ne-am întors la cabană, eram arşi de soare şi morţi de sete. Am pregătit pentru cină unt de arahide Şi peltea şi am stat în pat şi ne-am uitat la ştiri. Părea totul atât de liniştit! Nimic de dovedit, nimic de ascuns.

Am adormit înconjurată de braţele lui Max, simţindu-i bătăile inimii pe spate.

w A doua zi de dimineaţă însă, când m-am trezit şi aveam P^ul în dezordine şi-mi mirosea gura, m-am uitat la el, aş- ^Ptând să văd un zâmbet pe chipul lui. El însă avea o figură diferenţă, ca şi cum ar fi stat ore în şir cu ochii în tavan. ^ Ce te frământă? r Nimic!

căi!i?Cărunţea părul de Pe P^P*' ceea ce mie mi ^ Păîea

un aspect regesc. 7 C* e? Poţi să-mi spui. . ^ , sim. ţind mtors * s-a u*at la mine. Mi-am aranjat panu, SU'mă precum jenată pentru cât de neîngrijită aratam. .

îndreptat iar privirea către tavan.

____Nu-i cum mi-am închipuit.

— Ce ţi-ai închipuit?

____pe tine. Mi-am închipuit splendoarea unei vieţi cu tine.

____Şi acum nu-ţi mai închipui?

— Nu, nu-i asta, a răspuns el, clătinând din cap. Pot să fiu sincer? Cred că nu pot să sufăr deşertul. E prea mult soare şi nu-i mâncare bună, şi de ce suntem noi aici? Suntem orăşeni, iubirea mea. Ar trebui să ne ducem acasă.

Am izbucnit în râs, uşurată că nu era ceva mai grav.

— Mai avem trei zile aici, am zis.

— Da, da, ştiu, ***ma beîle,*** dar, te rog, hai să mergem acasă!

— Mai devreme?

— Putem să ne luăm o cameră la Waldorf pentru câteva zile în loc să stăm aici.

— OK! am zis eu. Dacă eşti sigur.

— Sunt, a zis el, după care s-a ridicat şi a făcut un duş.

Mai încolo, când aşteptam să ne îmbarcăm la aeroport, Max s-a dus să cumpere ceva de citit în avion. S-a întors cu revista ***People*** şi mi-a arătat ce se scrisese despre nunta noastră. Pe mine mă făcuseră „bunăciune îndrăzneaţă", pe Max, „cavalerul" meu „alb".

— Destul de ca lumea, nu? Arătăm de parc-am fi dintr-o familie regală. Arăţi atât de frumoasă în poza asta! Normal că da, aşa şi eşti.

Am zâmbit, dar nu mă puteam gândi decât la celebra replică a Ritei Hayworth: „Bărbaţii se duc la culcare cu Gilda, dar se trezesc cu mine."

— Cred că poate o să dau jos câteva kile, a zis el, bătân- du-se uşor pe burtă. Vreau să fiu frumos pentru tine.

— Păi ***eşti*** frumos. Mereu ai fost.

— Nu, a spus el, clătinând din cap. Uită-te la fotografia asta cu mine! Arăt de parc-aş avea bărbie triplă.

— E doar o poză proastă. Arăţi minunat în realitate. N-aş schimba absolut nimic la tine, pe bune.

Maxînsâ nu asculta

__ Cred c-am sa ma las de mancat prăjeli. M-am ameri**canizat** prea tare, nu crezi? Vreau să fiu frumos pentru tine.

Numai că nu pentru ***mine*** voia el să fie frumos. Voia să fie frumos pentru fotografiile pe care avea să le facă ***alături de mine.***

Am simţit cum mi se sfâşie un pic inima când ne-am urcat în avion, apoi din ce în ce mai tare cât l-am privit citind revista în timpul zborului.

Chiar înainte să aterizăm, un bărbat de la clasa economic a venit la clasa întâi la toaletă şi s-a oprit să se uite ***la*** mine, nevenindu-i să-şi

creadă ochilor. După ce-a plecat, Max s-a întors către mine zâmbind şi a întrebat: „Crezi că toţi oamenii ăştia o să se ducă acasă şi-o să le spună tuturor c-au fost în acelaşi avion cu Evelyn Hugo?”

în clipa în care a terminat de zis acestea, inima mea era deja complet sfâşiată în două.

Mi-a luat vreo patru luni să îmi dau seama că Max nici măcar nu intenţiona să încerce să mă iubească, fiind capabil doar să iubească ***ideea*** de mine. După care - mi se pare aşa prostesc s-o zic - n-am vrut să-l părăsesc pentru că nu voiam să divorţez.

Mă mai măritasem o singură dată cu un bărbat pe care-l iubeam. Căsătoria acesta era a doua oră în viaţa mea când iritasem crezând că poate să dureze. Unde mai pui că, urma urmei, nu eu îl părăsisem pe Don, Don mă părăsise Pe mine.

if U Max' cre deam că s-ar putea schimba ceva, că s-ar v a produce un declic, ceva care s-ar putea să-l facă să r* Vadâ a $a cum eram cu adevărat şi să mă iubească pen- euf a8ta' Credeam că poate l-aş putea iubi pe el cel adevărat *ient de mu i t ca să înceapă şi e j mă iubească pe mine ** ad evâratâ. *ts o redeam că a* putea avea într-un final o căsnicie feri- rost, cu cineva.

Nu s*a întâmplat însă.

în schimb, Max mă arăta prin oraş ca pe trofeul c eram. Toată lumea o voia pe Evelyn Hugo, iar Evelyn Hu^ îl voia pe el. 80

Fata din *Boute-en-Train* **îi fascina pe toţi, chiar şi p e bă r batul care o crease. Nu ştiam însă cum să-i spun că şi eu „ iubeam, numai că nu eram ea.ÎN 1988, CELIA A ACCEPTAT ROLUL LUI LADY MACBETH ÎN- tr-o adaptare cinematografică. Şi-ar fi putut depune candidatura pentru „Cea mai bună actriţă”, căci nu exista altă femeie cu un rol de mai mare întindere ca al ei în tot filmul. Probabil însă că- şi depusese candidatura pentru „Cea mai bună actriţă în rol secundar”, pentru că, atunci când au ieşit buletinele de vot, acolo era nominalizată. în clipa în care am văzut asta, mi-am dat seama că fusese decizia ei. Atât era de deşteaptă. Normal, am votat pentru ea.**

Când a câştigat, mă aflam la New York împreună cu Connor şi Harry. Max se dusese la premiile din acel an sin- Ne certaserăm pe subiect. El voise să merg cu el, eu sa”mi Petrec seara cu familia, nu în furou modelator şi to- CUrîde cincisprezece centimetri.

^ plus de asta, dacă e să fiu complet sinceră, aveam CUIcizeci de ani. Apăruse o întreagă generaţie de actriţe noi ^ care să concurez. Erau toate superbe, cu piele netedă şi P lucios. Când eşti cunoscută pentru cât de superbă eşti, şilÎ POţi închiPui soartă mai rea decât să stai lângă cineva nu te poţi măsura cu acea persoană. tiln conta cât de frumoasă fusesem cândva. Inu trecea i U toată lumea putea s-o vadă. ncepeau să-mi eece rolurile, Cele care mi se ofereau ave« 6 mame ale rolurilor grozave oferite unor femei care euÎrmă^e din vârsta mea. Viaţa la Hollywood epre**

î,v$_{ă}^{c}$>^{tul} ** Gauss, iar eu îmi P^^*^ <** de mult putusem, Rezistasem mai mult decât majoritatea. Acum însă intrasem într-o altă fază şi mă scoteau cu toţii la pensie.

Aşa că nu, nu voisem să mă duc la Premiile Oscar. în loc să iau avionul spre Los Angeles şi să-mi petrec ziua într-un scaun de machiaj, după care să-mi sug burta şi să stau dreaptă în faţa a sute de camere şi milioane de ochi, am petrecut ziua cu fiica mea.

Luisa era în concediu şi nu găsiserăm pe cineva care să ne placă să-i ţină locul, astfel încât Connor şi cu mine ne-am petrecut ziua jucându-ne de-a curăţenia prin casă. Am pregătit împreună cina, după care am făcut nişte floricele de porumb şi am stat cu Harry să ne uităm cum câştigă Ceha.

Era îmbrăcată cu o rochie de mătase galbenă cu volan la tiv. Părul ei roşu, acum mai scurt, era prins într-un coc pe ceafă. Mai înaintase în vârstă, sigur, dar nu fusese nicicând mai frumoasă de-ţi tăia răsuflarea ca acum. Când i-au strigat numele, a urcat pe scenă şi a acceptat premiul cu graţia şi sinceritatea pentru care o cunoştea dintotdeauna publicul. Tocmai când se pregătea să plece de la microfon, a zis: „Către oricine ar fi tentat să sărute televizorul în seara asta, vă rog, nu vă ciobiţi dinţii!”

—Mama, de ce plângi? a întrebat Connor.

Mi-am dus mâna la faţă şi-am realizat că-mi dăduseră lacrimile.

Harry a zâmbit şi m-a frecat pe spate.

— Ar trebui s-o suni, a zis. Niciodată nu-i o idee rea să îngropi securea războiului.

Am scris în schimb o scrisoare.

Draga mea ***Ceha,***

Felicitări! Le meriți cu prisosință. Nu încape îndoială că tu eşti cea mai talentată actriță din generația noastră.

Nu-mi doresc nimic mai mult decât să știu că eşti complet şi total fericită. N-am mai sărutat televizoru

Ide data asta. dar am izbucnit în urale la fel de zgomotos ca dâțile t.i<ecute.
Cu toată dragostea,
pj----------»
TTtnWO
Evelyn

Am trimis-o cu aceeași liniște în suflet ca și cum aș fi trimis un mesaj în sticlă. Adică nu mă așteptam la niciun răspuns. O săptămână mai încolo însă a venit. Un plic mic, pătrat și crem adresat mie.

Draga mea Evelyn,

Citindu-ți scrisoarea m-am simțit ca și cum aș fi ieșit la suprafață după aer după ce-am fost prinsă sub apă. Sper c-o să mă ierți că vorbesc fără menajamente, dar cum de-am făcut așa o babilonie? Și ce înseamnă faptul că, deși n-am mai vorbit de un deceniu, eu tot îți aud vocea în minte zilnic?
Te sărut și te îmbrățișez, Celia
Braga mea Celia,

bni asum toate greșelile noastre. Am ***fost egoistă și bpsită de prevedere. Nu pot decât să sper că ai găsit toarea fericire în altă parte. Meriți atât de multă fert- ^ Îmi pare rău că nu ți-am putut-o oferi eu.***
Cu drag, Evelyn
Jjr»g mea Evelyn,*
π ocupi cu revizionismul istoric. Eu mu font O***
Z*' rulÎUril *po naivă. Am dat vum pe tim ^
CM «*t» „V"'**.

„inai t câ dt titcMfe ^ cAnd opreHi ***lulli «a***
«* «e intre în viață, simțeam o im** u*ui*i*
iar ***cele mai fericite momente ale mele tu le****-ai aranjat.*
Nu ți-am recunoscut suficient ***meritele pentru*** *asta.*
Amândouă am fost de vină, dar tu ai fost singura care și-a cerut vreodată scuze. *Te* ***rog, dă-mi voie sa*** *repar* ***acest lucru acum: îmi pare rău, Eveîyn!***
Cu drag, Ceha

P.S: Am văzut Three A.M. acum cateva luni. E un film îndrăzneţ, curajos, important Ar fi fost o *greşeală* ***din partea mea să mă pun în calea lui. Ai fost întotdeauna mult mai talentată decât am recunoscut eu.***
Draga mea Celia,
Crezi că iubitele pot & vreoda tă prietene? Tare nu-mi place să mă gândesc la anii care ne-au mai rămas din viaţa asta irosiţi nevorbindu-ne în continuare.
Cu drag, Evelyn
Draga mea Evelyn,
Max e ca Harry? Ca Rex?
Cu drag, Celia
Draga mea Celia,
îmi pare rău s-o ***spun, dar nu, nu e. E altfel. Sunt însă atât disperată să te văd! Ne putem întâlni?***
Cu drag, Evelyn
Draga mea Evelyn,
Sinceră să fiu, vestea asta mă dărâmă. Nu ştiu dacaş putea suporta să te văd în asemenea împrejurări.
Cu drag, Celia
Draga mea Celia,
Te-am sunat de multe ori în ultima săptămână dar nu m-ai sunat înapoi. ***O*** *să încerc iar.* ***Te*** *rog, Celia!* ***Te*** *rog!*
Cu drag, Evelyn**— ALO?**
Glasul îi suna exact ca odinioară. Dulce, dar oarecum ferm.
_____Eu sunt! am zis.
— Bună! x . , ,
Felul în care s-a îmbunat în acel moment nu-a dat speranţe c-aş putea să-mi refac viaţa aşa cum ar fi trebuit sa
fie dintotdeauna.
— L-am iubit. Pe Max. Dar nu-l mai iubesc.
Tăcere pe fir. Apoi a întrebat:
— Ce spui acolo?
— Spun c-aş vrea să te văd.
— Nu pot să te văd, Evelyn.

— **Ba da, poți.**

— **Ce vrei să facem? Să ne distrugem una pe** cealaltă **iar?**

— **Mă mai iubești? am întrebat. A rămas tăcută.**

— **Eu încă te mai iubesc, Celia, jur!**

— **Nu... nu cred c-ar trebui să vorbim despre asta. Nu dacă...**

— **Nu dacă ce?**

— **Nu s-a schimbat nimic, Evelyn.**

— **S-a schimbat totul.**

— **Tot nu se poate să ştie lumea cine suntem cu** adevărat.

— **Elton John a mărturisit, am zis. De ani de zile chiar.**

Elton John n'are copil şi o carieră care se bazează pe faptul ca publicul îl crede heterosexual.

_ Zici c-o să ne pierdem slujbele? _ Nu-mi vine să cred că eu trebuie să-ţi spun ţie asta!

— Păi atunci dă-mi voie să-ţi spun că *s-a* schimbat ceva! • am zis. Nu-mi mai pasă. Sunt gata să renunţ la tot.

— Nu se poate să vorbeşti serios!

— Ba da, absolut că da!

__ Evelyn, nu ne-am mai văzut de ani de zile.

— Ştiu c-ai fost în stare să mă uiţi. Ştiu c-ai fost cu Joan. Sunt sigură că şi cu altele.

Am aşteptat, sperând să mă corecteze, sperând c-o să-mi spună că nu mai fusese nimeni altcineva. N-a făcut-o însă. Aşa că am continuat.

— Poţi tu să-mi spui sincer c-ai încetat să mă iubeşti?

— Bineînţeles că nu.

— Şi nici eu n-o pot spune. Te-am iubit în fiecare zi.

— Te-ai măritat cu altcineva.

— M-am măritat cu el pentru că mă ajuta să te uit, am zis. Nu pentru c-am încetat să te iubesc.

Am auzit-o pe Celia trăgând adânc aer în piept.

— 0 sa vin la Los Angeles şi o să luăm cina împreună, OK?

— Cina?

^ — Doar cina. Avem chestii de discutat. Cred că ne datoram măcar o conversaţie lungă şi plăcută. Ce-ai zice nu de săptămâna

următoare, ci cealaltă? Poate să stea Harry cu [0nnor]- Pot să rămân câteva zile. Ceha a tăcut din nou. îmi dădeam seama că se gândea, avut impresia că momentul acela era decisiv pentru vi-erul meu, al nostru. -OK, a zis ea. Cina.

J^mineaţa de dinaintea plecării mele la aeroport, Max a dor- T [pân]a târziu. Trebuia să fie pe platou în cursul după-aim* ¡^Pentru o filmare de noapte, **aşa** oă l**-am** strâns de m n **^«erămas-bun şi mi-am luat lucrurile din dulap. . „„ [m].[Nu] Puteam hotărî dacă să iau** scrisorile Celiw **cu [m'ne] ^ nu. Le păstrasem pe toate, cu tot cu pbcun, într-o** cutie în fundul dulapului. în ultimele zile, pe când adunam ceea ce urma să iau cu mine, le pusesem şi pe ele în bagaj şi le scosesem de acolo, încercând să mă hotărăsc.

Le recitisem în fiecare zi de când Celia şi cu mine în-cepuserăm să vorbim. Nu voiam să stau despărţită de ele. îmi plăcea să-mi trec degetele peste cuvinte, simţind felul în care pixul lăsase urme pe hârtie. îmi plăcea să-i aud vocea în minte, dar luam avionul s-o văd. Aşa că m-am hotărât să nu le iau.

Mi-am pus cizmele şi mi-am luat jacheta, după care am deschis fermoarul genţii şi am scos scrisorile. Le-am ascuns în spatele blănurilor.

I-am lăsat un bilet lui Max: ***Mă întorc joi, Maximilian. Cu drag, Evelyn.***

Connor era în bucătărie, luând nişte Pop-Tarts[l] înainte să se ducă acasă la Harry să stea acolo cât eram eu plecată.

— N-are taică-tu Pop-Tarts? am întrebat.

— Nu din alea cu zahăr brun. El ia din alea cu căpşuni, iar eu nu pot să le sufăr.

Am luat-o în braţe şi-am sărutat-o pe obraz.

— La revedere! Să fii cuminte cât sunt plecată! am zis.

Şi-a dat ochii peste cap la auzul vorbelor mele şi n-am fost sigură dacă din cauza sărutului sau a indicaţiilor. Tocmai făcuse treisprezece ani şi-şi începuse ascensiunea spre adolescenţă, ceea ce deja îmi frângea inima.

---

l0 marcă de produse de patiserie gândite să poată fi încălzite la prăjitorui de pâine sau în cuptorul cu microunde (n. tr.).

— Da, da, da, a zis. Ne vedem când ne-om vedea!

Am coborât pe trotuar unde mă aştepta limuzina. I-am dat şoferului geanta şi, în ultima clipă, mi-a trecut prin cap că, după cină, Ceha ar putea să-mi spună că nu mai vrea să mă vadă. Ar putea să-mi spună că nu crede c-ar mai trebui să vorbim. Şi s-ar putea ca pe zborul de întoarcere să tânjesc după ea mai tare decât oricând. M-am hotărât că voiam scrisorile. Le voiam cu mine. Aveam nevoie de ele

. __ stai un pic! i-am zis şoferului şi ara dat fuga în casă. Am prins-o pe Connor ieşind din lift taman când intram în clădire.

__ Te-ai întors aşa de repede? m-a întrebat ea, cu rucsacul în spate.

__ Am uitat ceva. Să te distrezi bine în weekendul ăsta, **scumpo!** Spune-i tatălui tău că mă întorc acasă în câteva zile!

— Da! OK! Max tocmai s-a trezit, apropo.

— Te iubesc! i-am zis apăsând pe butonul de la lift.

— Şi eu te iubesc! a replicat Connor.

Mi-a făcut cu mâna şi a ieşit pe intrarea principală.

Am ajuns sus şi m-am dus în dormitor. Iar acolo, la mine în dressing, era Max.

Scrisorile Celiei, pe care le păstrasem intacte, erau aruncate prin cameră, multe dintre ele smulse din plicuri, ca şi cum nu erau nimic mai mult decât corespondenţă nesolicitată.

— Ce faci? am întrebat.

Era îmbrăcat cu un tricou negru şi pantaloni de trening.

— ***Eu*** ce fac? a replicat el. Asta-i prea de tot. Tu să vii aici să ***mă*** întrebi pe ***mine*** ce fac.

— Sunt ale mele.

— A, văd asta, ***ma helle.***

M-am aplecat şi am încercat să i le iau. Le-a tras din foţa mea.

— Ai o aventură? m-a întrebat surâzător. Cât de franţu-^sc din partea ta! Max, încetează! 7 Nu mă deranjează un pic de infidelitate, draga mea. © Practicată nu rpsr>pr>t. ai nu lasă dovezi.

La cum a zis-o, mi-am dat seama că se mai culcase cu altele de când eram căsătoriţi şi m-am întrebat dacă era vreo femeie cu adevărat ferită de bărbaţi ca Max şi ca Don. M-am gândit la câte femei or fi crezut că şi-ar putea împiedica bărbaţii să le înşele dac-ar fi la fel de superbe ca Evelyn Hugo. Ceea ce nu-l oprise pe niciunul dintre bărbaţii pe care [illegible] iubisem.

— Nu te înşel, Max, deci vrei s-o laşi baltă?

— Poate că nu. Bănuiesc că pot s-o cred. Ceea ce nu pot însă să cred e că eşti o linguristă.

Am închis ochii; furia ardea atât de puternic în mine, că simţeam nevoia să mă detaşez de lume, să mă adun în trupul meu.

— Nu sunt linguristă.

— Scrisorile astea altceva spun.

— Scrisorile astea nu te privesc.

— Poate. Dacă scrisorile astea n-o arată decât pe Ceha St. James vorbindu-ţi despre sentimentele ei pentru tine din trecut, atunci greşesc. Şi o să le dau deoparte chiar acum şi o să-ţi cer imediat scuze.

— Bun!

— Am zis ***dacă.***

S-a ridicat şi s-a apropiat de mine.

— E un mare ***dacă***. Dacă scrisorile astea au fost trimise şi te-au determinat să iei decizia să te duci la Los Angeles azi, atunci sunt supărat, fiindcă mă iei de prost.

Chiar cred că, dacă i-aş fi spus că n-aveam absolut nicio intenţie să mă văd cu Celia la Los Angeles, dacă i-o vindeam bine, ar fi bătut în retragere. S-ar fi putut şi să spună că-i pare rău şi să mă conducă la aeroport.

Aşa mi-a venit instinctiv să procedez, să mint, să **ascund,** să tăinuiesc ceea ce făceam şi ceea ce eram. Cum am deschis gura să-i bag o replică, a ieşit însă altceva.

— Urma s-o văd. Ai dreptate.

— Urma să mă înşeli?

— Urma să te părăsesc, am zis. Cred c-o ştii. Cred c-o ştii de ceva vreme. O să te părăsesc. Dacă nu pentru ea, atunci pentru mine.

— Pentru ea?

— 0 iubesc. Mereu am iubit-o.

Arăta perplex, ca şi cum m-ar fi forţat să intru în **jocul** ăsta presupunând c-aveam să declar forfait. A clătinat din cap, nevenindu-i să creadă.

_ Uau! Incredibil! M-am însurat c-o linguristă.

_ Nu mai spune asta!

— Evelyn, dacă faci sex cu femei, eşti lesbiană. Nu fi o lesbiană care se urăşte pe sine! Aşa ceva nu... aşa ceva nu se cade.

__ Nu-mi pasă ce crezi tu că nu se cade. Nu urăsc deloc **lesbienele.** O iubesc pe una. Dar te-am iubit **şi** pe tine.

— A, mai lasă-mă! a făcut el. Te rog să nu încerci să mă prosteşti mai mult decât ai facut-o deja! Mi-am petrecut ani de zile iubindu-te doar că să aflu că n-a însemnat nimic pentru tine.

— Nu m-ai iubit nici măcar o afurisită de zi! Ce iubeai tu era să ai o stea de cinema la braţ. Iubeai faptul că tu erai cel care putea să doarmă în patul meu. Asta nu-i iubire, as- fca-i posesie.

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

— Bineînţeles că n-ai. Pentru că nu cunoşti diferenţa dintre cele două.

— M-ai iubit vreodată?

— Da! Când ai făcut dragoste cu mine şi m-ai făcut să sunt dorinţă, când ai avut grijă de fiica mea şi am crezut că vedeai la mine ceva ce nu mai vedea nimeni. Când am crezut c-aveai o putere de pătrundere şi un talent pe care nu le avea nimeni. Te-am iubit foarte mult.

Deci nu eşti lesbiană, a zis el.

— Nu vreau să discut asta cu tine.

— Păi, o s-o faci. Trebuie. . . A „ Nu, am zis eu, strângând scrisorile şi plicurile şi m-u-mi-le în buzunare. Nu trebuie. .

^ Ba da! a replicat el, punându-se în faţa uşii. Trebuie, ^ax, dă-te la o parte din drum! Plec. ~[u ca s-o vezi pe ea. Nu poţi.

Neînţelese că pot! ,

8ă £*ceput să sune telefonul, dar eu eram prea depana ¿ţ* ^pund la el. Ştiam că era şoferul. S^mf, ^ UPIm, se putea să pierd avionul. Aveau sa fie * alteeboruii dar eu voiam sâ-î prind pe asta. Voiam să ajung |8 Ceha cât mai curând posibil.**

— Evelyn, opreşte-te! Mai gândeşte-te! N-are niciun sens. Nu poţi să mă părăseşti. Un telefon să dau şi te-a* putea distruge. Aş putea să-i spun cuiva, oricui, despre chestia asta, şi viaţa ta n-ar mai fi niciodată la fel.

Nu mă ameninţa. Pur şi simplu îmi spunea ceva ce era atât de evident, de parc-ar fi zis: „Scumpo, nu gândeşti limpede. N-are cum să se sfârşească bine pentru tine."

— Eşti un om bun, Max. Pot înţelege că eşti suficient de supărat pe mine, cât să încerci să-mi faci rău. Eu însă ştiu că măcar te străduieşti să faci ceea ce este corect în cea mai mare parte a timpului.

— Şi dacă de data asta nu mă străduiesc? a zis el.

Iată într-un final, ameninţarea!

— Te părăsesc, Max. Fie că se întâmplă acum, fie că se întâmplă mai încolo, dar de întâmplat, se va întâmpla cândva. Dacă te hotărăşti că vrei să încerci să mă dobori din cauza asta, atunci bănuiesc că asta trebuie să faci.

Cum n-a vrut să se clintească, l-am dat la o parte din drum şi am trecut de el spre uşă.

IUBIREA VIEŢII MELE AŞTEPTA ŞI AVEAM S-O RECUCERESC.CÂND AM AJUNS LA SPAGO, CEL!A DEJA SE AŞEZASE. ERA

îmbrăcată cu nişte pantaloni largi, negri, şi cu o bluză subţire şi aproape transparentă crem, fără mâneci. Era cald afară, aproape douăzeci şi şase de grade, dar aerul condiţionat al restaurantului era dat pe o setare înaltă, iar ei părea să-i fie un pic frig. I se făcuse pielea de găină pe braţe.

Părul ei roşcat era în continuare uluitor, dar acum clar vopsit. Nuanţele subtile aurii pe care le avea altădată, rezultat al naturii şi al luminii soarelui, erau acum uşor saturate, arămii. Ochii ei albaştri erau la fel de îmbietori ca întotdeauna, dar pielea din jurul lor era mai moale. Trecusem pe la chirurgul estetician de câteva ori în ulti- mii câţiva ani. Bănuiam că şi ea fusese. Eram îmbrăcată cu o rochie neagră cu

decolteu adânc în V, prinsă cu curea la talie. Părul meu blond, un pic mai deschis la culoare acum k cărunţeala care se strecura în el şi tuns mai scurt, îmi încadra faţa.

ˢ-a ridicat când m-a văzut. — Evelyn! a zis ea.

îmbrăţişat-o. **-Ceha!**

^ Arăţi grozav! a zis. Mereu arăţi aşa.

Ti* arăţi exact ca ultima oară când te-am văzut, ^ W H$^{U\ ne*am\ spus}$ $_{niciodată}$ minciuni, a replicat ea, zam- ^ttai să $_{nu}$ $Î_{ncepem\ acum}$t

superbă!

temenea!

cu fandat un pahar de vin alb. Ea, un pahar de sifon

— Nu mai beau, mi-a explicat Celia. Nu-mi mai prieşte ca altădată.

— Nu face nimic! Dacă vrei, pot să-mi arunc vinul pe geam în clipa în care ajunge la masă.

— Nu! a spus ea, râzând. De ce să fie rezistenţa mea scăzută problema ta?

— Vreau ca tot ce ţine de tine să fie problema mea, am zis.

— îţi dai seama ce spui? mi-a şoptit ea, aplecându-se peste masă.

— Bineînţeles că-mi dau seama ce spun.

— M-ai distrus. De două ori în viaţa noastră. Mi-a luat ani să mă vindec de tine.

— Şi-ai reuşit? De fiecare dată?

— Nu de tot.

— Cred că asta înseamnă ceva.

— De ce acum? De ce n-ai sunat acum nişte ani?

— Te-am sunat de un milion de ori după ce m-ai părăsit. Mai că ţi-am dărâmat uşa, i-am amintit eu. Am crezut că mă urăşti.

— Aşa a şi fost, a zis ea, trăgându-se în spate un pic. încă te mai urăsc, cred. Măcar un pic.

— Şi crezi că nu te urăsc şi eu?

Am încercat să nu ridic tonul, să mă prefac că era o conversaţie între două prietene vechi.

— Un picuţ?

A zâmbit.

— Nu, presupun că e logic.

— N-o să las însă asta să mă oprească.

A oftat şi s-a uitat în meniul ei.
M-am aplecat spre ea, conspirativ.
— înainte n-am crezut că am o şansă, i-am zis. După ce m-ai părăsit, am crezut că s-a închis uşa. Acum, că e întredeschisă, vreau s-o dau de perete şi să intru.
— Ce te face să crezi că e întredeschisă? a întrebat ea, uitându-se în partea din stânga a meniului.

Luăm cina, nu

— Ca prietene,

— ?Tu şi cu mine n-am fost niciodată prietene A închis meniul şi l-a pus pe masă.

— Am nevoie de ochelari de citit. îţi vine «5 ^ • ~ i i • i l-ii vesa crea asa **ceva?** Ochelari de citit!

— Stai pe lângă mine!

— Pot să fiu meschină uneori, când mă simt rănită, mi-a amintit.

— Nu prea îmi spui ceva ce nu ştiu deja.

— Te-am făcut să te simţi ca şi cum nu erai talentată. Am încercat să te fac să crezi că aveai nevoie de mine pentru ca eu îţi confeream legitimitate.

— Ştiu!

— Dar ai avut mereu legitimitate.

— Ştiu şi asta acum, i-am zis.

— Credeam c-o să mă suni după ce-ai câştigat Oscarul. Credeam că poate ai vrea să mi-l arăţi, să mi-l vâri sub nas.

— Mi-ai ascultat discursul?

— Bineînţeles că da, a zis.

— M-am adresat ţie.

Am luat o bucată de pâine şi am uns-o cu unt, dar am pus-o imediat jos, neluând nici măcar o gură din ea.

— N-am fost sigură, a zis Cella. N-am fost sigură că la nune te refereai.

— Mai că nu ţi-am rostit numele.

— Ai zis: „Ea."

— Exact.

— Am crezut că poate aveai o altă „ea ■ Mă Mă mai uitasem la alte femei în afară dejCelia^ ^ Puisem cu altele în afară de ea. Toate şi 06 s-a părut toată viaţa, se împărţiseră int» ■ ^ o «ae-Celia». Fiecare femeie cu care mă gândise:m^ ^ ^versaţie ar fi putut la fel de bine să aiba „n iubeam ^ Pe frunte. Dacă era să-mi risc cariera *şi* to ^tni o femeie, ea avea să fie aceea. ^ ^ ^ Nu există altă ea în afară de tine, i-a

A ascultat şi a închis ochii, apoi a vorbit, de parc-ar fi fo. cercat să se abţină şi, pur şi simplu, nu putea.

— Dar au existat ***ei.***

— Iar placa asta veche, am spus eu, încercând să **nu**-mi dau ochii peste cap. Am fost cu Max. Tu, clar, ai fost cu **Joan.** S-a comparat Joan cu mine?
— Nu, a răspuns Ceha.
— Nici Max nu s-a putut compara cu tine.
— Dar încă mai eşti măritată cu el.
— Bag actele. Se mută. S-a terminat.
— Ce brusc!
— De fapt, nu e. Trebuia făcută treaba de mult şi, oricum, ţi-a găsit scrisorile.
— Şi te părăseşte?
— Nu, ameninţă să mă dea în vileag dacă nu rămân cu el.
— Poftim?!
— îl părăsesc şi-l las să facă ce dracu' vrea. Pentru că am cincizeci de ani şi n-am energia necesară să controlez fiecare chestiuţă pe care-o spune cineva despre mine până mor de bătrâneţe. Rolurile care mi se oferă sunt de rahat. Am Os- carul pe poliţa de deasupra căminului. Am o fiică spectaculoasă. îl am pe Harry. Sunt cunoscută de toată lumea. 0 să se scrie despre filmele mele ani de-a rândul. Ce să mai vreau? O statuie de aur în cinstea mea?
Celia a izbucnit în râs.
— Păi asta e Oscarul!
Am râs şi eu.
— Exact! Excelent argument! Deja o am, atunci. Nu mai e nimic altceva, Celia. Nu mai sunt munţi de escaladat. Mi-am petrecut viaţa ascunzându-mă ca sa nu mă dea nimeni jos de pe munte. Ei bine, ştii ce? M-am săturat să mă ascund. Lasă-i să vină să mă ia! Din partea mea, n-au decât să m-arunce şi-ntr-o fântână. Am contract să mai fac un ultim film la Fox mai încolo anul ăsta, după care gata, nu mai am nicio obligaţie!
— Nu vorbeşti serios!
_ Ba da. Orice altă direcţie de gândire.». Aşa te-ara pierdut. Nu vreau să te mai pierd.

Nu-i vorba doar de carierele noastre, a zis ea. Urmă- ,ile **sunt** imprevizibile. Dac-o să-ţi fie luată Connor? ___ pentru că iubesc o femeie?
— **Pentru** că se crede că ambii ei părinţi sunt ***queer.*** Am **sorbit** din vin.

— Cu tine nu pot să câştig, am zis eu în cele din urmă. **Dacă** vreau să mă ascund, mă faci laşă. Dacă am obosit să mă ascund, îmi spui c-o să-mi fie luată fata.

— îmi pare rău! a replicat Celia.

Nu-i părea rău pentru ceea ce spusese, cât pentru lumea în care trăiam.

— Vorbeşti serios? Chiar ai renunţa?

— Da! Aş face-o.

— Eşti complet sigură? a întrebat chiar când chelnerul i-a pus în faţă friptura şi mie, salata. Vreau să zic complet sigură?

— Da!

A tăcut preţ de o clipă, cu ochii pironiţi în farfurie. Părea sa se gândească la ceva în acel moment şi, cu cât stătea mai mult fără să zică nimic, cu atât mai în faţă mă aplecam eu, ^cercând să mă apropii de ea.

A — Am o boală pulmonară obstructivă cronică, a zis ea „rtr-irn final. Probabil n-o să apuc să mai trăiesc mult după ^ide ani.

Am fixat-o cu privirea. - — Minţi! -Nu!

— Ba da! Nu poate fi adevărat!

— Este! Nu, nu e!

— Este!

***ªPucat furculiţa şi a sorbit din apa ^/^¿^um- e colo, colo**

prin creier şi mima mi se mvw

Atunci a vorbit Celia din nou şi singurul motiv pentru care am reuşit să mă concentrez asupra cuvintelor ei a fost că ştiam că erau importante. Ştiam că ele contau.

— Cred c-ar trebui să-ţi faci filmul. Să termini în forţă şi apoi... Şi apoi, după asta, cred c-ar trebui să ne mutăm pe coasta Spaniei.

— Poftim?!

— Mereu mi-a plăcut ideea de a-mi petrece ultimii ani din viaţă pe o plajă frumoasă. Cu iubirea unei femei de treabă.

— Tu... tu eşti pe moarte?

— Pot să caut nişte locuri în Spania cât filmezi tu. O să găsesc un loc în care Connor să aibă parte de o educaţie grozavă. O să-mi vând

casa de-aici. O să găsesc eu o clădire izolată pe undeva, cu suficient spaţiu şi pentru Harry. Şi Robert.

— Fratele tău, Robert?

A dat din cap că da.

— S-a mutat aici pentru afaceri acum câţiva ani. Am devenit apropiaţi. El... ştie cine sunt. Mă susţine.

— Ce e obstructivă cronică...

— Emfizem, mai mult sau mai puţin, a zis ea. De la fumat. Tu mai fumezi? Ar trebui să încetezi. Chiar acum.

Am clătinat din cap, căci renunţasem de mult.

— Au tratamente care să încetinească evoluţia bolii. Pot să duc o viaţă normală în cea mai mare parte, pentru o vreme.

— Şi după aia?

—- După aia, în cele din urmă, va fi greu să fiu activă, să respir. Când o să se întâmple asta, n-o să mai am mult timp. Acestea fiind zise, avem zece ani sau cam pe-acolo, dacă am noroc.

— Zece ani? De-abia ai patruzeci şi nouă.

— Ştiu!

Am început să plâng. N-am putut să mă abţin.

— *aci o scenă, a zis ea. Trebuie să încetezi!

— Nu pot.

^ OK! OK]

Şi-a luat poşeta şi a aruncat pe masă o bancnotă de o suta de dolari. M-a tras de pe scaun şi ne-am dus la valet. I-a dat tichetul. M-a pus pe locul din faţă în maşina ei. M-a dus la ea acasă. M-a aşezat pe canapea.

— Poţi să te împaci cu situaţia? m-a întrebat.

— Ce vrei să spui? Normal că nu pot să mă împac.

— Dacă te ***poţi*** împăca, a zis ea, atunci putem s-o facem. **Putem** să **fim** împreună. Cred că putem... putem să ne pe**trecem** tot restul vieţii împreună, Evelyn. Dacă te poţi împăca. Dacă nu, nu pot sa-ţi fac aşa ceva cu conştiinţa curată, dacă nu crezi c-o să poţi supravieţui momentului.

— Cărui moment să supravieţuiesc, mai precis?

— Momentului în care mă pierzi. Nu vreau să te las să mă iubeşti dacă nu crezi că mă poţi pierde iar. Pentru ultima oară.

— Nu pot! Bineînţeles ca nu pot! Dar vreau s-o fac, oricum. 0 s-o fac, oricum. Da! am zis eu într-un final. Pot să supravieţuiesc momentului. Mai degrabă i-aş supravieţui decât să nu-l simt niciodată.

— Eşti sigură?

— Da. Da, simt sigură! Niciodată n-am fost mai sigură de ceva. Te iubesc, Celia! Mereu te-am iubit. Ar trebui să ne petrecem tot restul timpului pe care-l mai avem împreună.

Mi-a luat faţa în palme. M-a sărutat, iar eu am plâns. A început să plângă cu mine şi, nu după multă vreme, nu mai Ştiam dacă lacrimile al căror gust îl simţeam erau ale mele ^u ale ei. Tot ce ştiam era că mă aflam încă o dată în braţele femeii pe **care fusesem dintotdeauna menită s**-o iubesc.

. Într-un final, bluza Celiei a ajuns pe jos, iar **rochia** mea, *<^ată în jurul coapselor. îi simţeam buzele pe piept şi Pe abdomen. Am păşit afară din rochie. Aşternutu-nle ei erau de un alb puternic şi perfect moi. Nu mai miro-SeaJ* ^âri şi alcool, ci a citrice. ;

dimineaţă, m-am trezit cu părul **ei pe** faţa. rasfira f Pernă. M-am rostogolit pe o parte şi mi-am hpit trupul spatele ei.

— Uite cum o să procedăm! a zis Celia. O să-l părăseşti pe Max. O să-mi sun un prieten din Congres. E reprezentant din **Vermont.** Are nevoie să se scrie de el în presă. Tu o să te afişezi cu el. O să răspândim un zvon că tu calci strâmb cu un bărbat mai tânăr.

— Câţi ani are?

— Douăzeci şi nouă.

— Isuse, Celia, e un copil! am exclamat eu.

— Asta o să spună şi lumea. O să fie şocată că ieşi cu el.

— Şi când o să încerce Max să mă calomnieze?

— N-o să mai conteze ce încearcă el să zică despre tine. O să pară că-i plin de resentimente.

— Şi după aia? am întrebat.

— După aia, ceva mai încolo, te măriţi cu fratele meu.

— De ce o să mă mărit cu Robert?

— Pentru ca atunci când mor să fie al tău tot ce am. Averea mea o să fie sub controlul tău şi poţi să-mi păstrezi moştenirea.

— Ai putea să mă numeşti să mă ocup de ea.

— Şi să vină cineva să încerce să ţi-o ia pentru c-ai fost iubita mea? Nu! Aşa e mai bine. O mişcare mai deşteaptă.

— Dar să mă mărit cu fratele tău? Eşti nebună?

— O s-o facă, a zis. Pentru mine şi pentru ca-i un dezmăţat căruia-i place să duca în pat aproape fiecare femeie pe care-o vede. I-ai prinde bine la reputaţie. O situaţie în care toată lumea câştigă.

— Toate astea în loc să spui adevărul?

Am simţit cutia toracică a Celiei **expandându**-se şi con- tractându-se sub mine.

— Nu putem spune adevărul. Ai văzut ce i-au făcut lui Rock Hudson? Dacă murea **de** cancer, ar fi fost **teledonuri.**

— Lumea nu înţelege SIDA, am zis.

Ba o înţelege foarte bine, dar crede c-o merită **pentru** felul în care s-a molipsit de ea.Mi-am lăsat capul pe pernă şi am simţit cum mi se stran- gea inima. Avea dreptate, desigur. în ultimii ani văzusem cum **îşi pi«Au» Harry prieten după prieten, foşti iubiţi, din cauza SIDA. îl văzusem plângând pana i se înroşeau ochii de teamă rf nu se îmbolnăvească, pentru că nu ştia cum «ft-i ajufcG ^ oamenii pe care-» iubea. Şi văzusem şi cum Ronald Rea«™ nici măcar nu recunoscuse ce se petrecea sub ochii noştri.**

— **Ştiu că s-au schimbat lucrurile din anii 1960, a zis ea. Numai că nu s-au schimbat chiar aşa de mult. Reagan n-a declarat chiar atât de demult că drepturile gay-ilor nu*s drepturi civile. Nu poţi risca s-o pierzi pe Connor. Aşa c-o să-l sun pe Jack, prietenul meu din Camera Reprezentanţilor. 0 să strecurăm povestea. Tu o să-ţi faci filmul. 0 să te măriţi cu fratele meu şi o să ne mutăm cu toţii în Spania.**

— **Va trebui să vorbesc cu Harry.**

— **Bineînţeles. Vorbeşte cu Harry! Dacă nu-i surâde deloc Spania, o să ne ducem în Germania. Sau Scandinavia. Ori Asia. Nu-mi pasă. Doar trebuie să ne ducem undeva unde oamenilor n-o să le pese cine suntem, unde o să ne lase în pace şi Connor poate să aibă o copilărie normală.**

— **O să ai nevoie de asistenţă medicală.**

— **O să zbor unde va fi nevoie sau putem aduce oameni la mine.**

Am stat un pic pe gânduri.

— **E un plan bun.**

— **Da?**

Ceha se simţea flatată, îmi dădeam seama.

— învăţăcelul a devenit maestru, am zis, A izbucnit în râs şi am sărutat-o.

— Am ajuns acasă, am spus. împreună. Ea Nu era casa mea. Nu mai trăiserăm fosă ştia la ce mă refeream.

— Da! Am ajuns acasă!

Now This

1 iulie 1988

DIVORŢUL LUI EVELYN HUGO ŞI MAX GIRARD DEVINE URÂT DIN CAUZA ACUZAŢIILOR DE ADULTER

Evelyn Hugo se îndreaptă spre instanţa de divorţ încă o dată. A depus actele săptămâna asta pe motiv de „nepotrivire de caracter^. Chiar dacă e expertă în materie, ăsta pare c-o să fie neobişnuit.

Surse afirmă că Max Girard solicită pensie de întreţinere şi au apărut relatări conform cărora Girard o vorbeşte pe Hugo de rău peste tot prin târg.

„E atât de supărat, că spune orice-i vine la gură", a declarat un apropiat. „Orice vă trece prin cap, el a zis- o. Că-l înşală, că-i lesbiană, că-i datorează Oscarul. E clar că-i cu inima tare frântă." Hugo a fost văzuta recent cu un bărbat ***mult*** mai tânăr. Jack Easton, congresmen democrat din Vermont, are 29 de ani. Adică e cu mai bine de ***20 de ani*** mai mic decât Evelyn. Iar dacă fotografiile de la cină, în LA, arată ceva, **se** pare ca e vorba de o iubire care se înfiripă.

Hugo n-are cine ştie ce performanţe la activ în materie de relaţii, dar, în cazul de faţă, un lucru e clar: comentariile lui Girard sună de parcă ar zice vulpea că sunt acri strugurii

.HARRY N-A FOST DE ACORD.

El era partea de plan care nu ţinea de mine, unica persoană pe care nu eram dispusă s-o manipulez ca să facă ce voiam eu sa facă. Iar el nu voia să lase totul în urmă şi să plece în Europa.

— Propui să mă pensionez, a zis Harry, iar eu n-am nici măcar şaizeci de ani. Dumnezeule, Evelyn! Ce naiba o să fac toată ziua? Să joc cărţi pe plajă?

— Nu ţi se pare frumos?

— Pare frumos cam vreo oră şi jumătate.

Bea ceva ce arăta a suc de portocale, dar care, bănuiam eu, era un screwdriver[1].

— După care aş rămâne blocat în încercarea de a găsi o ocupaţie pentru restul vieţii.

Stăteam în cabina mea de pe platoul de la ***Theresa's Wis-*** dom. Harry găsise scenariul şi-l vânduse celor de la Fox la Pachet cu mine în rolul Theresei, o femeie care-şi părăseşte ^tul şi încearcă disperată să-şi ţină copiii uniţi.

Era a treia zi de filmări, iar eu eram în taior, un Cha- [nel] alb cu sacou şi pantaloni, gata să mă duc pe platou Pentru a turna o scenă în care Theresa şi soţul ei anunţau [la] cma de Crăciun că divorţează. Harry arăta la fel de fru- *[0S] ca întotdeauna în pantaloni largi, kaki, şi o camaşa ^ °*ford. încărunţise aproape complet şi-mi **era** nesufe- ^Pentru felul cum devenea mai atrăgător pe măsura ce [Inai]^a în vârstă, în timp ce eu eram nevoită sa vad cum ^Surubelniţă" (lb. engl.), băutură **preparată** din suc de port* [şlv6]dcă (n. tr.).

îmi dispare valoarea pe zi ce trece, ca unei lămâi care se acoperă de mucegai.

— Harry, nu vrei să încetezi să mai trăieşti în minciună?

_Ce minciună? înţeleg că-i o minciună pentru tine.

Pentru că tu vrei să faci să meargă lucrurile cu Celia şi ştii că te susţin, serios. Numai că viaţa asta nu-i de mine.

— Există bărbaţi, am zis, cu un glas din care răzbătea faptul că începeam să-mi pierd răbdarea, ca şi cum Harry ar fi încercat să mă ducă de nas. Nu te preface că nu există *bărbaţii*

— Sigur, dar nu e nici măcar unul cu care să se poată face vreo legătură cu înţeles, a zis el, pentru că nu l-am iubit decât pe John, iar el s-a dus. Simt celebru doar pentru că eşti tu celebră, Ev. Nu le pasă

de mine sau de ce fac atâta vreme cât nu are cumva legătură cu tine. Cu orice bărbaţi din viaţa mea mă văd doar câteva săptămâni, după care dispar. Nu trăiesc în minciună, doar îmi trăiesc viaţa.

Am tras adânc aer în piept, încercând să nu mă ambalez prea tare înainte să trebuiască să mă duc pe platou, unde să mă prefac că sunt o protestantă albă, anglo-saxonă, reţinută.

— Nu-ţi pasă de faptul că sunt nevoită să mă ascund?

— Ba da! Ştii că da!

— Păi atunci...

—Dar presupune relaţia ta cu Celia s-o dezrădăcinăm pe Connor? Şi pe mine?

—E iubirea vieţii mele, am zis. O ştii. Vreau să fiu cu ea. E timpul să fim iar toţi împreună.

Nu putem să mai fim toţi împreună, a replicat, punân- du-şi mâna pe masă. Nu cu toţii!

Apoi s-a îndepărtat.

Harry şi cu mine ne întorceam acasă cu avionul în fiecare weekend, ca să fim cu Connor, iar în timpul săptămânilor eram ^ Celia, iar el era... ei bine, nu ştiu unde era Părea însă fericit, aşa că nu l-am luat la întrebări. Bănuiam, undeva, în adâncul mintii mele, că s-ar fi **putut** să fi

cunoscut pe cineva care era capabil să-i menţină interesul treaz vreme de mai mult de câteva zile.

Aşa că, atunci când *Theresa's Wisdom* a depăşit progra- mul de filmare cu trei săptămâni din cauza spitalizării pen- **tfu epuizare** a starului care-mi era partener pe ecran, Ben Madley, m-am simţit ca şi cum în mine se dădea o luptă.

Pe de o parte, voiam să fiu iar alături de fiica mea în ***fiecare*** seară.

Pe de alta, Connor se arăta din ce în ce mai iritată de mine pe zi ce trecea. -îşi considera mama întruchiparea jenantului. Faptul că eram o stea de cinema renumită în toată lumea nu părea să aibă vreun efect asupra nivelului de idioţenie pe care mi-l atribuia Connor. Drept care adeseori eram mai fericită la Los Angeles cu Celia decât la New York, unde mă respingea propriul meu copil. Aş fi renunţat însă la tot într-o clipită dac-aş fi crezut că fiica mea şi-ar dori o seara din timpul meu.

În ziua de după încheierea filmărilor, îmi strângeam în bagaj nişte lucruri şi vorbeam cu Connor la telefon, făcând planuri pentru ziua următoare.

— Tatăl tău şi cu mine luăm un zbor de noapte în seara ^ta, aşa că o să fiu acolo să te trezesc de dimineaţă, i-am 2as.

— OK! a replicat ea. Tare!

-Ma gândeam c-am putea merge la micul dejun la **Channing's.**

- Mamă, nu se mai duce nimeni la Channing's!

- îmi pare rău să-ţi dau vestea, dar dacă **ma** duc ᶜtannmg>₈ o să fie considerat în continuare *cool* &

^ Exact la asta mă refer când spun că eşti1 imp Nu încerc decât să te scot la nişte fnganele, u chestii şi mai rele decât asta.

Hoiwood Hills

auzit o bătaie în uşa bungalow-ului din n * ^ * închiriasem. Am deschis-o şi l*m pe la

— ^ Trebuie să plec, mamă! a zis **Connor.** Vin ne' Ne face Luisa chiftele la grătar.Stai o clipă! A venit tatăl tău. Vrea să te salute. La re. vedere, scumpo! Ne vedem mâine!

I-am întins receptorul lui Harry.

— Bună, gâzuţă! Păi da, are dreptate. Dacă apare mai- că-ta pe undeva, asta cam înseamnă că, prin definiţie, o să fie considerat un loc la care să te duci... Nu face nimic... Nu face nimic. Mâine-dimineaţă, o să ieşim toţi trei la micul dejun şi putem să ne ducem la ce local o ii ***cooî...*** Cum îi spune? Wiffles? ***Ce*** nume mai e şi ăsta? OK, OK! 0 să mergem la Wiffles. în regulă, scumpo, noapte bună! Te iubesc! Ne vedem mâine!

Harry s-a aşezat pe patul meu şi s-a uitat la mine.

— Se pare că mergem la Wiffles.

— Face ce vrea din tine, Harry! am zis.

A ridicat din umeri.

— Nu mi-e ruşine cu asta.

S-a ridicat şi şi-a turnat un pahar cu apă cât am continuat eu să strâng.

— Uite ce e, am o idee! a zis el.

Când s-a apropiat de mine, mi-am dat seama ca mirosea uşor a băutură.

— în legătură cu ce?

— în legătură cu Europa.

— OK! am zis.

Mă resemnasem s-o las moartă până când Harry şi cu mine aveam să ne întoarcem la New York, presupunând că atunci urma să avem timp şi răbdare să discutăm mai în **amănunt.**

Consideram ideea bună pentru Connor. New Yorkul, oricât l-aş fî iubit, devenise un loc oarecum periculos. Rata în- fracţionalitaţii era în creştere explozivă şi erau droguri peste tot. Eram destul de protejaţi la noi, în Upper East Side, dar mie tot nu-mi dădea pace ideea de a o creşte pe Connor atât **de** aproape de atâta haos. Mai mult, nu mai eram sigură că o viaţă în care părinţii ei se împărţeau între cele două **coaste** ale Americii, în timp ce ea rămânea acasă, în grija **Luisei** când eram noi plecaţi, era cel mai bun lucru pentru ea.

Da, am fi dezrădăcinat-o şi ştiam că avea să mă urască **pentru** c-aş fi obligat-o să-şi iar rămas-bun de la prietenii ei. Mai ştiam însă că avea

să-i prindă bine traiul într-un oraş **ic.** Avea **să**-i fie mai bine cu o mamă care putea să stea mai ult cu ea şi, sinceră să fiu, se făcea destul de mare ca să ci**tească** rubricile mondene şi să se uite la ştiri din domeniul **divertismentului.** Oare să dea drumul la televizor şi să vadă cel de-al şaselea divorţ al mamei ei era cu adevărat cel mai **bun** lucru pentru un copil?

— Cred că ştiu ce să fac, a zis Harry.

M-am aşezat pe pat, iar el s-a aşezat lângă mine.

— Ne mutăm aici. Ne mutăm înapoi, în Los Angeles.

— Harry...

— Iar Celia se mărită cu un prieten de-al meu.

— Un prieten de-al tău?

S-a tras mai aproape de mine.

— Am cunoscut pe cineva.

-Poftim?!

— Ne-am cunoscut pe platou. Lucrează la o altă producţie.

Credeam că nu-i decât o chestie trecătoare. Şi el la fel. Dar cred că... E un bărbat alături de care mă pot vedea.

M-am bucurat atât de mult pentru el în clipa aceea!

7 Credeam că nu te mai puteai vedea alături de nimeni altcineva, am zis eu surprinsă, dar şi încântată.

Nu mă puteam. Şi ce s-a întâmplat?

Acum pot.

•J”-** aud, Harry. Habar n-ai cât de mult ^ ** ^ă sigură că-i o idee bună, am zis. Nici măcar nu-l cu- ^i* tipul ăsta.

aleT * nevoie, a replicat Harry. Adică, doar nu£ J»

^ Celia, ci tu. iar eu... Cred **caş vrea *1 aleg pe eL**

JT **Nu** vreau să mai fiu actriţă, Harry.

Cd fCUr8ul turnării Mimului film rnă pomem ^ CetProfesională. îmi venea «äj

P cand mi se cerea să fac o scenă de m^

Mutatul de colo, colo la poziţiile indicate pentru cameră îl resimţeam ca pe un maraton la care mai alergasem de o mie de ori înainte. Atât de uşor, atât de lipsit de provocări, atât de monoton, că te irită şi să ţi se ceară să te legi la şireturi.

Poate dacă primeam roluri care să mă entuziasmeze, poate dacă aş mai fi simţit că am ceva de dovedit, ştiu şi eu, poate c-aş fi reacţionat altfel.

Simt atâtea femei care continuă să facă o muncă incredibilă şi după ce-au trecut de optzeci sau nouăzeci de ani. Aşa era Celia. Ar fi putut oferi interpretare captivantă după interpretare captivantă la nesfârşit, pentru că se lăsa mereu pătrunsă de munca ei.

Eu însă nu puneam suflet. Nu pusesem niciodată suflet în meşteşugul actoricesc, numai în partea cu ***doveditul.*** Doveditul puterii mele, doveditul valorii, doveditul talentului.

Le dovedisem pe toate.

— Nu face nimic! a zis Harry. Nici nu trebuie să mai fii actriţă.

— Dar dacă nu sunt, atunci de ce-aş sta în Los Ange- les? Vreau să trăiesc undeva unde să pot fi liberă, unde să nu-mi dea nimeni atenţie. Mai ţii minte când erai mic şi fie pe strada ta, fie la câteva străzi mai încolo, exista inevitabil o pereche de doamne mai în vârsta care locuiau împreună în aceeaşi casă şi nimeni nu punea întrebări pentru că nu-i păsa? Vreau să fiu una dintre doamnele alea. Nu pot s-o fac aici.

— Nu poţi s-o faci nicăieri, a replicat Harry. Ăsta-i preţul pe care-l plăteşti pentru cine eşti.

— Nu accept aşa ceva. Cred că e foarte posibil s-o fac.

— Ei bine, eu nu vreau! Aşa că-ţi propun **să** ne **recăsăto**rim, iar Celia **să** se mărite cu prietenul meu.

— Putem discuta subiectul mai încolo, am zis, **ridica** n< du-mă şi ducându-mi trusa de toaletă în baie.

— Evelyn, nu decizi tu unilateral ce face familia asta.

— Cine-a zis ceva de unilateral? Eu doar zic că vreau să discutăm subiectul mai încolo. Avem câteva opţiuni aici
j4e putem duce în Europa, ne putem muta aici, putem rămâne la New York.

Harry a clătinat din cap.

— El nu se poate muta la New York. Am oftat, pierzându-mi răbdarea.

— Cu atât mai mult trebuie să discutăm mai ***încolo,*** Harry s-a sculat în picioare, ca şi cum ar fi vrut să-mi
zică vreo două, după care s-a calmat.

— Ai dreptate! a zis. Putem discuta mai încolo.
A venit la mine când îmi strângeam săpunul şi fardurile. M-a luat de braţ şi m-a sărutat pe tâmplă.
— Vii să mă iei în seara asta? La mine? O să avem tot drumul până la aeroport să discutăm şi apoi şi tot zborul. Putem da pe gât şi nişte Bloody Mary în avion.
— Îi dăm noi de capăt, i-am zis. Ştii, da? N-o să fac niciodată nimic fără tine. Tu eşti cel mai bun prieten al meu. Familia mea.
— Ştiu, a zis el. Şi tu la fel. N-am crezut c-aş mai putea să iubesc pe cineva după John, dar tipul ăsta... Evelyn, mă îndrăgostesc de el. Să ştiu c-aş ***putea*** iubi, că ***pot...***
a Ştiu! am spus, luându-i mâna şi strângându-i-o. Ştiu. tyi promit c-o să fac tot ce pot. îti promit că-i dăm noi de
capăt.
. - OK! a zis Harry, după care mi-a strâns şi el mâna şi a ieşit Pe uşă. O să-i dăm noi de capăt!
***** meu, care s-a prezentat drept Nick atunci când am pe bancheta din spate a maşinii, m-a luat pe la ora în seara aceea.
— La aeroport? a întrebat el, „ . am is
să facem o oprire pe Westside mai întâi, am , T¹* ᵃdre8a casei unde stătea Harry. ale
turnul prin oraş prin zonele ca vai a
podului, peste Sunset Strip, m-a IU ^e hâd se făcuse Los **Angelesul de ^¡¿i^** ⁸ ᵁ ca Manhattanul în această privinţă. Deceniu
fuseseră blânde cu eL Harry se gândea să o creştem pe Con- nor aici, dar eu nu puteam scăpa de sentimentul că trebuia să plecăm pentru totdeauna din ambele oraşe mari.

Când ne-am oprit la culoarea roşie a unui semafor aproape de casa închiriată de Harry, Nick s-a întors fugitiv şi mi-a zâmbit. Avea bărbia pătrată şi era tuns periuţă. îmi dădeam seama că, probabil, băgase ceva femei în pat numai cu zâmbetul.

— Sunt actor, a zis el. Ca şi dumneavoastră.

Am zâmbit politicoasă.

— Frumoasă meserie dacă şi găseşti de lucru.

A încuviinţat din cap.

— Mi-am luat impresar săptămâna asta, a spus când am pornit iar. Simt că sunt pe calea cea bună. Ştiţi, dacă ajungem la aeroport şi ne mai rămâne timp, aş fi interesant de ce ponturi aţi avea pentru cineva la început de drum.

— O-ho! am făcut eu, uitându-mă pe geam.

M-am decis, pe când străbăteam străzile şerpuite din cartierul lui Harry, că, dacă Nick ma mai întreba încă o dată după ce ajungeam la aeroport, aveam să-i spun că, în mare parte, toată treaba ţine de noroc.

Şi de faptul că trebuie să fii dispus să-ţi negi moştenirea, să-ţi transformi trupul într-o marfă, să minţi oameni buni, să-i sacrifici pe cei pe care-i iubeşti în numele a ceea ce o să creadă lumea şi să alegi versiunea falsă a ta iar şi iar, până uiţi cine eşti sau de ce ai pornit la drum.

Când însă am cotit pe drumul privat şi îngust al lui Harry, orice gând aş fi avut mai înainte mi s-a şters din minte.

În schimb, m-am aplecat în faţă, încă în stare de şoc.

În faţa noastră se afla o maşină. Răsucită pe după un copac căzut.

Berlina arăta de parcă intrase frontal în **trunchi,** dărâmând copacul peste ea.

— Aă, doamnă Hugo..., a zis Nick.

Văd, i-am spus, nevrând să-mi confirme că era ade**vărat** ceea ce aveam în faţa noastră, că nu era doar o iluzie

°PtA tras la marginea drumului. Am auzit crengile zgâriind **maşina** pe partea şoferului când am parcat. Am înlemnit cu mâna pe mânerul portierei. Nick a sărit de pe scaunul lui şi s-a dus în fugă la cealaltă maşină.

Am deschis portiera din dreptul meu şi am pus picioarele în pământ. Nick stătea pe o parte, încercând să vadă dacă nu cumva reuşea să deschidă una dintre portierele maşinii lovite. Eu m-am dus drept în faţă, lângă copac. M-am uitat prin parbriz.

Am văzut ceea ce mă temeam să văd şi nu credeam cu adevărat că-i posibil.

Harry era căzut pe volan.

M-am uitat lângă el şi am văzut un bărbat mai tânăr pe locul din dreapta.

Toată lumea presupune că, atunci când te confrunți cu situații de viață și de moarte, intri în panică. Aproape toată lumea care a trecut însă prin așa ceva îți va spune că panica e un lux pe care nu ți-l permiți.

La momentul respectiv, acționezi fără să gândești, fă- ^d tot ceea ce poți cu informațiile pe care le ai.

Abia când se termină, țipi. Și plângi. Și te întrebi cum ai ^it să treci prin asta, fiindcă, cel mai probabil, m cazul traume reale, creierul tău nu prea se descurcă grozav * «ttegistrat amintiri. Ca și cum ar fi pornită camera, dar nu ^egistrează nimeni. Așa că, după aceea, vizionezi ca- ^ e goală.

Jată ce-mi amintesc: , lui

Mi-l amintesc pe Nick, forțând portiera de pe partea nu ttarry.

JJ-amintesc că l-am ajutat sâ-l tragem afară, ^- amintesc că m-am gândit câ n-ar trebm sa mu* ªtru ccâ i.am putea provoca paralizia.

Mi-amintesc însă și că mi-am zis că nu puteam să stau degeaba și să-l las acolo, așa, căzut peste volan.

Mi-amintesc cum l-am ținut în brațe pe Harry, care sângera.

Mi-amintesc rana adâncă de pe sprânceană, felul în care sângele îi acoperea fața cu un roșu-ruginiu gros.

Mi-amintesc c-am văzut tăietura dinspre baza gâtului de la centura de siguranță.

Mi-amintesc c-avea două bucăți de dinți de-ai lui în poală,

Mi-amintesc că l-am legănat înainte și înapoi.

Mi-amintesc c-am zis: „Rămâi cu mine, Harry! Rămâi cu mine! Rămâi, prieten credincios ca nimeni altul!”

Mi-amintesc de celălalt bărbat întins pe drum, lângă mine. Mi-amintesc că mi-a zis Nick că era mort. Mi-amin- tesc că mi-am zis că nimeni care arată astfel n-are cum să fie în viață.

Mi-amintesc că s-a deschis ochiul drept al lui Harry. Mi-amintesc cum m-a umplut de speranță felul în care albul ochiului lui era atât de strălucitor față de roșul intens al sângelui. Mi-amintesc că răsuflarea și chiar și pielea lui miroseau a whisky.

Mi-amintesc ce m-a uimit să-mi dau seama: odată ce-am știut că Harry s-ar putea să trăiască, mi-a devenit clar ce trebuia făcut.

Nu era maşina lui.

Nu ştia nimeni că se afla în ea.

Trebuia să-l duc la spital şi trebuia să mă asigur că nu avea să afle nimeni că el condusese. Nu-l puteam lăsa sa ajungă la închisoare. Dacă ar fi fost judecat pentru **ucidere** din culpă ca urmare a unui accident auto?

Nu-mi puteam lăsa fata să afle că tatăl ei condusese beat şi ucisese pe cineva. îşi ucisese iubitul. îl ucisese pe bărbatul despre care spusese că-i arăta că poate iubi din nou.

L-am rugat pe Nick să mă ajute să-l ducem pe Harry m maşina noastră. L-am făcut să mă ajute să-l pun pe **celălalt** bărbat în berlina făcută praf, de data asta pe locul **şoferului.**Apoi am luat repede o eşarfă din geantă şi am şters bine de tot volanul, am şters sângele, centura de siguranţă Am eliminat orice urmă a lui Harry.

După care l-am dus pe Harry la spital.

Acolo, plină de sânge şi plângând, am sunat la poliţie de la un telefon public şi am anunţat accidentul.

Când am închis, m-am întors şi l-am văzut pe Nick, care stătea în sala de aşteptare, cu sânge pe piept, braţe şi chiar şi pe gât.

M-am dus la el, iar el s-a ridicat în picioare.

— Ar trebui să te duci acasă! am zis.

A încuviinţat din cap, încă în stare de şoc.

— Poţi să ajungi singur acasă? Vrei să-ţi chem o maşină?

— Nu ştiu! a răspuns.

— îţi chem un taxi, atunci.

Mi-am luat poşeta. Am scos două bancnote de douăzeci de dolari din portofel.

— Ar trebui să-ti ajungă până acolo.

— OK!

— 0 să te duci acasă şi o să uiţi tot ce s-a petrecut. Tot ce-ai văzut.

— Ce-am făcut? a întrebat el. Cum am... Cum am putut...

— 0 să mă suni, am zis. O să-mi iau o cameră la Beverly Hills Hotel. Sună-mă mâine acolo! La prima oră. Nu^o sa vorbeşti despre asta cu nimeni până atunci. M-ai auzit?

-Da!

— Nici cu mama ta, nici cu prietenii şi mei macar cu ximetristul. Ai prietenă?

A clătinat din cap. Coleg de apartament?

A dat din cap că da. . l-gi duS la spi-

— Să-i spui c-ai găsit un om pe strada^ş tal> bine? Asta-i tot ce-i spui şi numai daca te **în**

— OK! **. • „m aşteptat** cu el

A dat din cap. I-am chemat un taxi şi a a venit. L-am pus pe bancheta din spa

— Ce-o să faci mâine, la prima oră? l-am întrebat prin geamul coborât.

— O să vă sun.

— Bun! am zis. Dacă nu poţi să dormi, gândeşte-te! Gân- deşte-te la ce ai nevoie! La ce ai nevoie de la mine în semn de mulţumire pentru ce-ai făcut.

A dat din cap, iar taxiul s-a îndepărtat.

Se holba lumea la mine. Evelyn Hugo, în costum cu pantaloni, plină de sânge. Mă temeam c-aveau s-apară paparaz- zii dintr-o clipă într-alta. Am intrat. Am reuşit să conving pe cineva cu vorba bună să mi se dea o uniformă şi o rezervă în care să aştept. Mi-am aruncat hainele. Când mi-a cerut un bărbat din personalul spitalului o declaraţie despre ce se petrecuse cu Harry, am zis: „De cât ar fi nevoie să mă laşi în pace?" Am fost uşurată când suma în dolari cerută a fost mai mică decât ce aveam eu în poşetă.

Un pic după şase, a intrat un doctor în rezervă şi mi-a spus că lui Harry îi fusese secţionată artera femurală. Pierduse prea mult sânge. Pentru o fracţiune de secundă m-am întrebat dacă n-ar trebui să mă duc să-mi iau hainele, dacă nu i-aş putea da înapoi nişte sânge, dacă aşa funcţiona treaba.

M-au distras însă vorbele care au ieşit din **gură doctorului.**

— N-o să supravieţuiască.

Am început să icnesc când mi-am dat seama că Harry, Harry al meu, avea să moară.

— Aţi vrea să vă luaţi rămas-bun?

Era în stare de inconştienţă, în pat, când am intrat eu. Arăta mai palid ca de obicei, dar îl curăţaseră un pic. Nu mai era sânge peste tot. Puteam să-i văd chipul lui frumos.

— Nu mai are mult de trăit, a zis doctorul, dar va putem lăsa o clipă.

Nu-mi permiteam luxul de a intra în panică.

în concluzie, m-am urcat în pat lângă el. L-am ţmu ^ mână chiar dacă i-am simţit-o moale. Poate **ar** fi tre ˅ **supăr** pe el că se urcase la volan după ce băuse. Nu pu**tusem** însă **niciodată** să mă supăr pe Harry. Ştiam că el se **descurca** întotdeauna cât putea de bine cu durerea pe care **simțea** la un moment dat. Iar ceea ce făcuse de această **dată, oricât** de tragic, însemna că mai bine de atâta **nu** se **descurcase.**

Mi-am lipit fruntea de a lui şi i-am zis:

— Vreau să rămâi, Harry! Avem nevoie de tine. Connor şi cu mine.

L-am strâns şi mai tare de mână.

— Dar, dacă trebuie să te duci, atunci du-te! Du-te dacă te doare! Du-te dacă e timpul! Du-te, ştiind c-ai fost iubit, că n-o să te uit niciodată, că vei trăi în tot ceea ce vom face Connor şi cu mine! Du-te, ştiind că am pentru tine o iubire curată, Harry, c-ai fost un tată extraordinar! Du-te, ştiind că ţi-am spus toate secretele mele! Pentru că tu mi-ai fost cel mai bun prieten!

A murit o oră mai târziu.

După ce s-a dus, mi-am permis răvăşitorul lux al panicii.

De dimineaţă, la câteva ore după ce mă cazasem la hotel, m-a trezit sunetul telefonului.

Aveam ochii umflaţi de plâns, iar gâtul mă durea groaznic. Perna era încă pătată de lacrimile mele. Eram destul de sigură că dormisem doar o oră sau poate mai puţin. ' Alo? am zis eu.

— Nick sunt.

— Nick?

— Şoferul dumneavoastră. A! am făcut eu. Da! Bună!

— Ştiu ce vreau, a zis el. . 8perriat. Vocea îi era plină de încredere. Puterea ^ ^ ^ am simţit atât de slabă în acel moment. ^ ^ lui

*Pelul acesta fusese ideea mea. ce spuse-»¿i-mi ce vrei ca să păstrezi tăcerea! mse» Sem fără s-o rostesc.

— Vreau să mă faceţi celebru, a zis el, iar când a zis-o s-a scurs din mine şi ultima fărâmă de afecţiune pe care o mai aveam pentru calitatea de star.

— Îţi dai seama pe de-a-ntregul ce presupune ceea ce îmi ceri? Dacă eşti vedetă, seara trecută ar putea fi periculoasă şi pentru tine.

— Asta nu-i o problemă.

Am oftat, dezamăgită.

— OK! am zis eu resemnată. Îţi pot face rost de roluri. Restul depinde de tine.

— E bine! Asta-i tot ce-mi trebuie.

I-am cerut numele impresarului lui şi am închis. Am dat două telefoane. Unul către propriul meu impresar, căruia i-am spus să-l „fure” pe Nick de la al lui. Al doilea către un om care avea filmul de acţiune cu cele mai mari încasări din ţară. Era vorba despre un şef de poliţie în vârstă de aproape şaizeci de ani care învingea terorişti ruşi în ziua în care trebuia să iasă la pensie.

— Don? am zis eu când a răspuns la telefon.

— Evelyn! Cu ce-ţi pot fi de folos?

— Am nevoie să angajezi un prieten de-al meu în următorul tău film. Cel mai mare rol pe care i-l poţi oferi.

— OK! a zis. S-a făcut!

Nu m-a întrebat de ce. Nu m-a întrebat dacă eram în regulă. Trecuserăm prin destul de multe împreună ca să ştie că nu era cazul. Pur şi simplu i-am dat numele lui Nick şi am închis.

După ce-am pus receptorul în furcă, am plâns de mama focului şi-am urlat de durere. Am strâns aşternuturile în pumni. Mi-era dor de singurul bărbat pe care-l iubisem vreodată.

Mă durea inima în piept când mă gândeam să-i spun lui Connor, când mă gândeam să încerc să trăiesc o zi fără el, când mă gândeam la o lume fără Harry Cameron.

Harry mă crease, îmi dăduse energie, mă iubise necondiţionat, îmi dăruise o familie şi o fiică.

Aşa c-am zbierat în camera mea de hotel. Am deschis fe**restrele** şi am ţipat în aer. Mi-am lăsat lacrimile să ude tot ce vedeam cu ochii.

Dac-aş fi fost într-o stare psihică mai bună, m-aş fi putut **minuna** de cât de oportunist, de agresiv părea Nick.

Când eram mai tânără, poate m-ar fi impresionat. Harry cu siguranţă ar fi zis că are tupeu. O mulţime de oameni re**uşesc** să obţină ceva de pe urma faptului că se află în locul potrivit la momentul potrivit. Nick însă cumva transformase faptul că se aflase în locul nepotrivit la momentul nepotrivit într-o carieră.

Pe de altă parte, s-ar putea să consider prea important momentul acela din povestea lui Nick. Şi-a schimbat numele, s-a tuns şi a realizat lucruri cu adevărat măreţe. Ceva îmi spune că, şi dacă n-ar fi dat peste mine, tot ar fi reuşit de unul singur. Bănuiesc că ce afirm eu aici e că nu ţine numai de noroc.

Ţine de noroc ***şi*** de ticăloşie.

Harry m-a învăţat asta.Now This

28 februarie, 1989

PRODUCĂTORUL HARRY CAMERON A MURIT

Harry Cameron, producător prolific şi fost soţ al lui Evelyn Hugo, a murit în weekend, la Los Angeles, în urma unui anevrism. Avea 58 de ani.

Producătorul independent, fost şef la Sunset Studios, era cunoscut pentru ca a coordonat unele dintre cele mai importante filme de la Hollywood, printre care clasicele din anii 1950 ***To Be with You*** şi ***Fiicele doctorului March,*** precum şi unele dintre cele mai incitante filme ale anilor 1960,1970 şi 1980, cum ar fi ***All for Us*** din 1981. Tocmai încheiase filmările la ***Theresa's Wisdom***, care urmează să fie lansat.

Cameron era cunoscut pentru incredibilul său bun-gust şi purtarea amabilă, dar ferma. **Hollywoodul** a rămas îndurerat de pierderea unuia dintre preferaţii săi. „Harry era un producător de partea actorilor", a declarat un fost coleg. „Dacă alegea un proiect, ştiai că vrei să fii şi tu implicat în el."

În urma lui Cameron a rămas fiica sa adolescentă, Connor, rezultată în urma mariajului cu Evelyn Hugo.

Now This

4 septembrie 1989

COPILĂ DEZLĂNŢUITĂ

PERSOANĂ IMPORTANTĂ, NU SPUNEM CINE!

Care odraslă preţioasă hollywoodiană a fost prinsă cu pantalonii în vine? La propriu!

Această fiică de fostă actriţă de top trece printr-o perioadă grea şi se pare că, în loc să stea potolită, se dezlănţuie.

Auzim că, la vârsta de 14 ani, Copila **Dezlănţuită** a dispărut de la prestigiosul ei liceu şi este adeseori văzută într-unui din diferitele cluburi apreciate ale New Yorkului, unde este, ăă, rareori trează. Nu vorbim numai despre alcool. ***Pari să ai un strop de pudră sub nas...***

Se pare că mama ei încearcă să gestionezesitua- ția, dar a devenit groasă treaba când Copila Dezlănțuită a fost prinsă cu doi colegi... în pat!

LA ȘASE LUNI DUPĂ MOARTEA LUI HARRY, AM ȘTIUT CĂ n-aveam de ales decât s-o scot pe Connor din oraș. Încercasem orice altceva. Eram atentă și mămoasă. Am încercat s-o duc la psihiatru. Am vorbit cu ea despre tatăl ei. Ea, spre deosebire de restul lumii, știa că făcuse accident cu mașina și înțelegea de ce așa ceva trebuia gestionat cu delicatețe. Știam însă că acest lucru nu făcea decât să-i amplifice stresul. Am încercat s-o conving să se deschidă spre mine. Nimic nu mă ajuta însă s-o determin să facă alegeri mai bune.

Avea paisprezece ani și-și pierduse tatăl cu aceeași rapiditate și mistuitoare durere cu care-mi pierdusem eu mama cu atâția ani în urmă. Trebuia să am grijă de copilul meu. Trebuia să fac ceva.

Instinctul meu a fost s-o iau din lumina reflectoarelor, s-o îndepărtez de cei dispuși să-i vândă droguri, să profite de durerea ei. Trebuia s-o duc undeva unde puteam s-o supraveghez, s-o protejez.

Trebuia să asimileze cele petrecute și să se vindece, și n-o putea face la viața pe care-o clădisem eu pentru noi.

— Aldiz, a zis Celia.

Discutam la telefon. N-o mai văzusem de luni de zile, dar vorbeam în fiecare seară. Ceha mă ajuta să rămân cu picioarele pe pământ, să merg înainte. De cele mai multe ori seara, când stăteam întinsă în pat vorbind cu Ceha la telefon, nu puteam discuta despre nimic altceva decât despre durerea fiicei mele. Iar când puteam să vorbesc despre altceva, vorbeam despre durerea mea. Tocmai începeam

de la capătul tunelului când Celia a sugerat Aldiz.

— Unde-i asta? am întrebat.

— Pe coasta de sud a Spaniei. E o localitate mică Am discutat cu Robert. O să sune niște prieteni pe care-i știe la Malaga, care nu-i prea

departe. O să întrebe despre şcoli în limba engleză. În principal e un sat de pescari. Nu-mi face impresia c-o să-i pese cuiva de noi.

— E liniştit?

— Cred că da. Connor ar trebui să se dea realmente peste cap ca să intre în belele.

— Cam ăsta pare să fie modul ei de acţiune, am zis,

— O să fii alături de ea. Şi eu. Robert o să fie acolo. O să ne asigurăm că-i în regulă. O să ne asigurăm că are parte de sprijin, că are cu cine să discute. Că-şi face prietenii potriviţi.

Ştiam că mutarea în Spania însemna s-o pierd pe Luisa. Deja se mutase cu noi de la Los Angeles la New York. N-avea să dorească să se dezrădăcineze iar ca să se mute în Spania. Mai ştiam şi că avusese grijă de familia noastră vreme de decenii şi era obosită. Mi-a dat impresia că plecarea noastră din Statele Unite avea să fie exact pretextul de care avea nevoie ca să treacă la altceva. Aveam sa ma asigur că era bine îngrijită. Oricum, eram gata sa ma ocup ^ai mult eu de casă. . ^ ^eca Voiam să fiu genul de om care **pregătea** cina, closetul şi era disponibil pentru fiica sa orican . ? ^

— Sunt foarte cunoscute filmele tale m f* **fotrebat.** **le?**

— Nimic recent, a răspuns Celia. Ale a e.

— Doar *Boute-en-Train*. Deci nu. ^

— Chiar crezi c-o să te poţi descurca^ ^ ^^ vorbea

— Nu! am zis eu înainte să ştm desp Celia. La ce te referi?

Să fii insignifiantă

!Am izbucnit în râs.

— O, Doamne! Da! E cam singura parte pentru care sunt gata.

După ce s-au finalizat planurile şi am ştiut la ce şcoală avea să meargă Connor, ce case aveam să ne cumpărăm şi cum aveam să trăim, am intrat în camera ei şi m-am aşezat pe pat.

Era îmbrăcată cu un tricou cu Duran Duran şi blugi de-coloraţi. Avea părul blond tapat în creştet. Era încă pedepsită după ce-o prinsesem cu doi tipi, aşa că nu avea de ales decât să stea să m-asculte cu o mutră acră.

I-am spus că mă retrag din cariera actoricească. I-am spus că ne mutăm în Spania, că sunt de părere că ea şi cu mine am fi mai fericite, trăind alături de oameni de treabă, departe de toata celebritatea şi toate camerele.

Apoi i-am spus, cu foarte multă blândeţe şi ezitând, c-o iubesc pe Celia. I-am spus c-o să mă mărit cu Robert şi i-am explicat şi de ce, succint şi clar. N-am tratat-o ca pe un copil, i-am vorbit ca unui adult. I-am oferit într-un final adevărul. Adevărul meu.

Nu i-am spus despre Harry, despre cât timp fusesem cu Celia sau orice nu era nevoie să ştie. Chestiile astea **aveau** să vină cu timpul.

I-am spus însă că merită să înţeleagă.

Iar când am terminat, am zis:

— Sunt gata să ascult tot ce ai de zis. Sunt gata să-ţi răspund la orice întrebare. Hai să purtăm o discuţie despre asta!

Ea doar a dat din umeri.

— Nu-mi pasă, mamă! a spus, stând pe pat cu **spatele** la perete. Pe bune. Poţi să iubeşti pe cine vrei. Să te măriţi cu oricine. Poţi să mă obligi să locuiesc **oriunde** vrei **tu.** Să merg **la** orice şcoală hotărăşti tu. Nu-mi pasă, bine? Pur şi simplu, nu-mi pasă. Tot ce vreau e să fiu lăsată în pace.

Aşa că... Pleacă din camera mea! Te rog, dacă poţi face asta, atunci de restul nu-mi pasă!

M-am uitat la ea, drept în ochii ei, şi m-a durut suferinţa care o mistuia. Cu părul blond şi faţa care i se subţia, **începeam** să mă tem că seamănă mai mult cu mine decât cu Harry. Sigur,

convenţional vorbind, era mai atrăgătoare **dacă** semăna cu mine. Ea însă ***ar fi trebuit*** să semene cu Harry. Lumea trebuia să ne dea asta.

— în regulă, am zis. Te las în pace pentru moment. M-am ridicat şi i-am lăsat libertate de mişcare.

Am strâns lucrurile noastre. Am angajat personal pentru mutat. Am făcut planuri cu Ceha şi cu Robert.

Cu două zile înainte să plecăm din New York, am intrat la ea în dormitor şi am zis:

— Am să-ţi ofer libertatea în Aldiz. Poţi să-ţi alegi camera. O să am grijă să te poţi întoarce aici să-ţi vizitezi unele dintre prietene. O să fac tot ce pot ca viaţa ta să fie mai uşoară. Am însă nevoie de două lucruri.

— Care? a întrebat ea.

Glasul îi sunase lipsit de interes, dar se uita la nune.

Vorbea cu mine.

— Cina împreună, în fiecare seară.

—-Mamă... ltă în-

— Hai că sunt foarte permisivă aici. Iţi acord mui vedere. Nu-ţi cer decât două lucruri. Unul e cina m seară.

— **' ani până la**

^ Nu e negociabil. Mai ai oricum doar trei Citate. Poţi să suporţi o masă pe ***zi*** §i-a întors privirea de la mine.

— Bine. Care-i al doilea? Ai trecut

— O să mergi la un psiholog. Oejl^ Îsădis- Prea multe. Cu toţii am trecut.

ttcu cineva.

Când mai încercasem asta cu câteva luni în urmă, fusesem prea slabă cu ea. O lăsasem să mă refuze. Nu aveam s-o mai las şi de data asta. Eram mai puternică acum. Puteam să fiu o mamă mai bună.

Poate c-o simţea în vocea mea, pentru că n-a încercat să se certe cu mine pe tema asta, şi doar a spus:

— OK, mă rog!

Am îmbrăţişat-o şi am sărutat-o pe creştetul capului şi, tocmai când mă pregăteam să-i dau drumul, m-a cuprins şi ea cu braţele, răspunzând îmbrăţişării

mele.EVELYN ARE OCHII UMEZI. SUNT AŞA DE CEVA VREME. SE ridică şi ia un şervețel din cealaltă parte a încăperii.

E o femeie atât de spectaculoasă, adică ea, în sine, e un spectacol. E însă şi profund, profund umană, şi mi-e pur şi simplu imposibil la acest moment să rămân obiectivă. împotriva integrității jurnalistice, pur şi simplu țin prea mult la ea ca să nu mă mişte durerea ei, să nu simt ce simte şi ea.

— Trebuie să fie atât de greu... ce faci tu, cum îţi spui povestea, cu atâta sinceritate. Vreau doar să ştii că te admir pentru asta.

— Nu spune aşa ceva! zice Evelyn. OK? Doar fa-mi o favoare, nu spune asemenea lucruri! Ştiu cine sunt. Pâna mâine o să ştii şi tu. r>v»r

- Tot zici astă, dar toţi avem defectele noastre. Uuar crezi că nu te mai poţi izbăvi? ' .

Mă ignoră. Priveşte pe geam fără să se uite la mm .

— Evelyn. Sincer...

Mă întrerupe, întorcându-şi privirea la mm . ^

- Ai fost de acord să nu insişti. Ofter^ ᵣând şi ₙ-o să rămâi cu niciun semn de în

Mă uit la ea sceptică. . - ₐj încredere î»

Serios! zice. în privința asta pop toine

.*Agreabilul Robert Jamison* ♦

Now This

8 ianuarie 1990

EVELYN HUGO SE MĂRITĂ PENTRU A ŞAPTEA OARĂ

Evelyn Hugo s-a căsătorit sâmbăta asta cu finanțistul Robert Jamison. Chiar dacă pentru Evelyn e al şaptelea drum spre altar, pentru Robert e primul.

Dacă numele lui vă sună cunoscut, s-ar putea să fie deoarece Evelyn nu e singurul membru al familiei regale hollywoodiene de care e legat. Jamison e fratele mai mare al Celiei St. James. Surse declară că cei doi s-au cunoscut la o petrecere la Celia în urmă cu numai două luni şi s-au îndrăgostit până peste cap.

Ceremonia a avut loc la judecătoria din Beverly Hills. Evelyn a fost îmbrăcată într-un ***deuxpiecescre***m. Robert a arătat spilcuit într-un costum cu dungi **fine.** Fiica lui Evelyn cu răposatul Harry **Cameron, Connor** Cameron, a fost domnişoară de onoare.

La scurtă vreme după aceea, cei trei au piecax călătorie în Spania. Nu putem decât **sa** pw ^ Punem că s-au dus în vizită la Celia, care toc împărat o proprietate pe coasta de sud.

CONNOR A REVENIT IA VIAJĂ PE PLAJELE STÂNCOASE DIN

Aldiz, încet, dar sigur, ca o sămânţă care încolţeşte.

Îi plăcea să joace scrabble cu Celia. Aşa cum promisese lua cina cu mine în fiecare seară, uneori venind mai devreme în bucătărie ca sa mă ajute să fac ***tortillas*** de la zero sau ***caldo gaïego*** al mamei mele.

Gravita însă în jurul lui Robert.

înalt şi lat în umeri, cu burtică de băutor de bere şi păr cărunt, Robert habar n-avea iniţial cum să se poarte cu o adolescentă. Cred că era intimidat de ea. Nu ştia sigur ce să zica. Aşa că i-a lăsat spaţiu de mişcare sau mai degrabă a ocolit-o de la distanţă.

Connor l-a abordat prima, rugându-l s-o înveţe să joace pocher, să-i povestească despre lumea finanţelor şi întrebându-l dacă nu vrea să meargă la pescuit.

Nu l-a înlocuit niciodată pe Harry. Nimeni nu putea. I-a alinat însă un pic durerea. Ea îi cerea părerea despre băieţi, îşi făcea timp să-i găsească puloverul perfect pentru ziua lui.

El i-a zugrăvit dormitorul. îi făcea coastele ei **preferate** la grătar, în weekend.

încetul cu încetul, Connor a început să aibă **încredere** ca lumea e un loc rezonabil de sigur către

care să-ţi deschizi sufletul, Ştiam că rănile pierderii tatălui ei n-aveau să se vindece niciodată cu adevărat, că în toţii anii ei de liceu se forma ţesut cicatricial. Am văzut-o însă renunţând la petreceri şi începând să ia numai note bune. După care, atunci când a m trat la Stanford, m-am uitat la ea şi mi-am dat seama că a o fată cu picioarele pe pământ şi capul pe umeri

.Celia, Robert şi cu mine am scos-o pe Connor la cină în **seara** de dinainte să plecăm amândouă la şcoală. Eram la un restaurant mititel pe apă. Robert îi cumpărase un cadou şi i-l împachetase. Era un set de pocher, I-a zis:

— Ia-le banii tuturor, cum mi i-ai tot luat pe ai mei cu toate culorile alea!

— După care mă poţi ajuta tu să-i investesc, a zis ea veselă ca un drăcuşor.

— Aşa te vreau! a replicat el.

Robert a susţinut mereu că s-a însurat cu mine pentru c-ar fi făcut orice pentru Ceha. Cred însă c-a făcut-o pentru că, măcar într-o mică măsură, acest lucru îi oferea şansa de a avea o familie. Nu avea să se aşeze niciodată la casa lui cu o femeie. Iar spanioloaicele se dovedeau la fel de încântate de el ca americancele. Sistemul acesta, familia acesta, era una din care putea face parte şi cred c-o ştia şi el când se înhămase la ea.

Sau poate că Robert nimerise peste ceva care-i convexa, nesigur că-şi dorea acel ceva până nu-l avusese. Unii [au] P[ar]te de aşa noroc. Eu, una, am **urmărit** întotdeauna sa °Hin ce voiam cu toată puterea. **Alţii** pică în fericire. Une- [ori îmi] doresc să fiu şi eu ca ei. Sunt sigură că uneori şi ei îşi doresc să fie ca mine.

[a] Cum Connor era în Statele Unite şi venea acasă doar hanţele şcolare, Celia şi cu mine am avut mai mult pentru noi decât oricând altcândva. Nu aveam fil- sau rubrici de scandal care să ne preocupe. Aproape [ca] ne recunoştea nimeni niciodată, iar dacă da, oame- ^ general se trăgeau la o parte şi păstrau informaţia [pe]»tru ei.

în Spania, am avut viaţa pe care «ni-o [Mă] simţeam liniştită cum mă Î [lei] ^ins pe perna mea.

* aveam numai noi, fiecare secundă petrecuta cu [mele]**cuprinzând**-o.

Dormitorul nostru avea un balcon supradimensionat care dădea spre ocean. Adeseori briza dinspre apă bătea în camera noastră noaptea. Stăteam pe balcon în dimineţi de lenevie, citind ziarul împreună de ni se făceau degetele gri de la cerneală.

Am început chiar să vorbesc iar spaniolă. Mai întâi, pentru că era necesar. Aveam de conversat cu atâţia oameni, iar eu eram

singura pregătită s-o facă. Cred însă că necesitatea mi-a prins bine, fiindcă nu mai puteam să-mi fac atâtea griji din cauza sentimentului de nesiguranţă, pur şi simplu trebuia să duc la bun sfârşit tranzacţia. Apoi, cu timpul, m-am pomenit mândră de cât de uşor mi-era. Dialectul era diferit, spaniola cubaneză din tinereţea mea nu se potrivea perfect cu cea din Spania, dar anii fără cuvinte nu mi le şterseră pe multe din minte.

Adeseori vorbeam spaniolă chiar şi acasă, facându-i pe Ceha şi pe Robert să însăileze ce spuneam din cunoştinţele lor limitate. îmi plăcea tare mult s-o împărtăşesc cu ei. îmi plăcea tare mult să fiu în stare să arăt o parte a mea pe care o ţinusem atâta amar de vreme îngropată. Mă bucurasem să constat că, atunci când o scosesem la iveală, acea parte era încă acolo, aşteptându-mă.

Dar, desigur, indiferent de cât de perfecte păreau zilele, o durere plutea asupra noastră noapte după noapte.

Celia nu se simţea bine. Starea ei de sănătate se înrăutăţea. Nu mai avea mult timp.

— Ştiu că n-ar trebui, mi-a zis ea într-o seară, când stăteam întinse în pat pe întuneric şi nu dormeam niciuna. Uneori însă mă înfurii aşa de tare pe noi pentru toţi anii pe care i-am pierdut. Pentru tot timpul pe care l-am irosit.

Am prins-o de mână.

— Ştiu, am zis. Şi eu.

^ — Dacă iubeşti pe cineva suficient de mult, ar trebui sa poţi trece peste toate. Noi ne-am iubit întotdeauna atât de mult, mai mult decât ara crezut vreodată c-aş putea fi

^ r **AS** putea să iubesc. Şi atunci de ce... De ce n-am fost ***iubita C-»9 v***

ID stare **să** trecem peste? .

^ Am facut-o, i-am zis, mtorcandu-ma spre ea. Sunt aici. A clătinat din cap.

— Dar toţi anii ăştia!

— Suntem încăpăţânate şi nici nu ni s-au dat instrumentele necesare reuşitei. Amândouă suntem obişnuite să fim la **comandă.** Amândouă avem tendinţa să credem că lumea se învârte în jurul nostru.

— A trebuit să ascundem faptul că suntem gay, a zis. Sau, mai degrabă, eu sunt gay. Tu eşti bisexuală.

Am zâmbit în întuneric şi am strâns-o de mână.
— Lumea nu ne-a uşurat sarcina asta, a spus.
— Cred că amândouă ne-am dorit mai mult decât era realist. Sunt sigură c-am fi putut face să meargă lucrurile noi două, într-un orăşel. Ai fi putut să fii profesoară. Eu aş fi putut să fiu asistentă medicală. Ne-am fi putut uşura situaţia astfel.
Am simţit-o clătinând din cap lângă mine.
— Dar noi nu suntem aşa, n-am fost şi nici n-am putea fi. Am dat aprobator din cap.
— Cred că atunci când eşti tu însăţi, cea adevărată pe de-a-ntregul, te simţi ca şi cum ai înota în amonte.
— Da! Iar dacă ultimii ani alături de tine sunt un indi- $_{1}^{C1U)}$ $_{atunci}$ cred că te simţi şi ca şi cum ţi-ai scoate sutienul * finalul zilei.
^ izbucnit în râs.
^ Te iubesc, am zis. Să nu mă părăseşti niciodată! Cand însă a răspuns: „Şi eu te iubesc, n-o să te părăsesc **lodată",** am ştiut amândouă că face o promisiune pe care ^{nu} W-o putea ţine.
$_{m}$ ^{Nu} Sortam gândul de-a o pierde iar, într-un fel mult id!$^{1\ Profund}$ decât o pierdusem altădată. Nu suportam JZ^{ea} să rămân pentru totdeauna fără ea, fără nicio le-
— Vrei să te măriţi cu mine? am întrebat.
A izbucnit în râs şi am oprit-o.
____Nu glumesc! Vreau să mă mărit cu tine. O dată pentru totdeauna. Nu merit asta? După şapte căsătorii, n-ar trebui să apuc şi eu într-un final să mă căsătoresc cu iubirea vieţii mele?
____Nu cred că merge aşa, iubito, a zis. Mai e nevoie să-ţi amintesc că i-aş fura nevasta fratelui meu?
— Vorbesc serios, Celia!
____**şi** eu, Evelyn. N-avem cum să ne căsătorim.
— Căsătoria nu-i decât o promisiune.
— Dacă zici tu... Tu eşti experta.
— Hai să ne căsătorim aici şi acum! Tu şi cu mine. în patul ăsta. Nici măcar nu trebuie să-ţi pui rochie albă.
— Despre ce vorbeşti?

— Despre o promisiune spirituală, între noi două, pentru tot restul vieţii noastre.

Când n-a zis nimic, am ştiut că stă pe gânduri. Se gândea dac-ar putea însemna ceva, aşa oficiată între noi două acolo, în pat.

— Uite cum facem! am zis, încercând s-o conving. Ne privim în ochi, ne ţinem de mâini şi spunem ce e în sufletul nostru şi ne promitem să ne fim alături. N-avem nevoie de niciun document de la stat, de martori ori de aprobare religioasă. Nu contează că sunt deja legal căsătorită, pentru că amândouă ştiam că, atunci când m-am măritat cu Robert, am făcut-o doar ca să fiu cu tine. Nu avem nevoie de regulile altcuiva. Avem nevoie doar una de alta,

A rămas tăcută. A oftat, după care a zis:

— OK, mă bag!

— Pe bune?

Mă surprindea cât de plin de semnificaţie devenea momentul.

Da! Vreau să mă mărit cu tine. Mereu am vrut, dar... nu mi-a trecut niciodată prin cap c-am şi putea. Că n-avem nevoie de aprobarea nimănui._ N-avem!

— Atunci, da!

Am râs şi m-am ridicat în capul oaselor în pat. Am aprins **lumina** de pe noptiera mea. Celia s-a ridicat şi ea în capul **oaselor.** Ne-am întors una către alta şi ne-am prins de mâini.

— Cred că, probabil, tu ar trebui să oficiezi ceremonia, a zis ea.

— Bănuiesc că eu, doar am luat parte la mai multe nunţi, am glumit.

A izbucnit în râs şi am râs şi eu cu ea. Ne apropiam de şaizeci de ani şi eram îmbătate de ideea că făceam într-un final ceea ce-ar fi trebuit să facem cu ani în urmă.

— OK! am spus. Gata cu râsul! S-o facem!

— OK! a replicat ea, zâmbind. Sunt gata!

Am tras aer în piept. M-am uitat la ea. Avea laba gâş- tei la ochi. Avea riduri de la râs în jurul gurii. Părul răvăşit de la pernă. Era îmbrăcată cu un tricou New York Giants vechi, cu o gaură la umăr. La naiba cu convenţiile, nicicând nu fusese mai frumoasă!

— Dragii mei, am zis. Bănuiesc că ăştia suntem doar noi două.

— OK! a spus Celia. Te urmăresc!

— Ne-am adunat astăzi aici să sărbătorim unirea din- fre... noi.

— Grozav!

— Doi oameni care se leagă să-şi petreacă tot restul vie- fri împreună.

— De acord! . i- ■

— Celia, mă iei pe mine, Evelyn, de soţie? În boala şi m sănătate, în bogăţie şi în sărăcie, până când moartea ne ^spărţi? Mi-a zâmbit.

. - Eu' Evelyn, te iau pe tine, Celia, de soţie? în * [111] sănătate, şi în toate celelalte? Da!

Mi-am dat seama că există un uşor impediment,

— Stai aşa, nu avem verighete!

Celia a cercetat cu privirea după ceva suficient de bun. Fără să-mi desprind mâinile de ale ei, m-am uitat pe noptieră.

— Poftim! a zis ea, luându-şi elasticul de păr de pe cap.
Am râs şi l-am luat şi eu pe al meu din coada de cal.
— OK! am zis. Celia, repetă după mine: „Evelyn, primeşte acest inel ca simbol al iubirii mele fără de sfârşit!”
— Evelyn, primeşte acest inel ca simbol al iubirii mele fără de sfârşit!
Şi-a luat elasticul de păr şi mi l-a înfăşurat pe deget de trei ori.
— Spune: „Cu acest inel mă cunun cu tine.”
— Cu acest inel mă cunun cu tine.
— OK! Acum eu. Celia, primeşte acest inel ca simbol al iubirii mele fără de sfârşit! Cu acest inel mă cunun cu tine.
I-am pus elasticul meu de păr pe deget.
— Ah, am uitat de jurăminte! Să spunem şi jurăminte?
— Putem! a zis ea. Dacă vrei!
— OK! Gândeşte-te la ce vrei să spui! O să mă gândesc şi eu.
— N-am nevoie să mă gândesc. Sunt gata, o ştiu!
— OKI, am zis eu, surprinsă să constat că-mi bate inima repede, nerăbdătoare să-i audă cuvintele. Dă-i drumul!
— Evelyn, sunt îndrăgostită de tine din 1958. N-oi ii arătat-o eu mereu, se poate să fi lăsat alte chestii să intervină, dar ştiu că te iubesc de atâta vreme. N-am încetat şi nici n-o să încetez vreodată.
Am închis un pic ochii, lăsând să se aşeze vorbele ei, după care i-am oferit jurământul meu.
— Am fost măritată de şapte ori şi niciodată nu mi s-a părut nici pe jumătate că e ce trebuie ca acum. Cred că faptul că te iubesc a fost cel mai adevărat lucru la mine.

A surâs atât de larg, c-am crezut că a ftr ™ * v N-a făcut-o însă. * 9 ar putea * plângă.
Am zis:
căsătorite[1] ^ ^ ^ ne declar

Celia a izbucnit în râs.

- Acum pot Băruta mireasa, am zis şi i-am dat ^^ la maim, v-am luat faţa în palme şi am sărutat-o. Soţia meaŞASE AN! MAI TÂRZIU, DUPĂ CE CELIA *Şl* CU MINE PETRE- cuserăm mai bine de zece ani împreună pe plajele din Spania, după ce Connor absolvise facultatea şi-şi luase o slujbă pe Wall Street, după ce lumea uitase de ***Fiicele***

doctorului March, Boute-en-Train şi cele trei Osca- ruri ale Celiei, Cecelia Jamison a murit de insuficienţă respiratorie.

Era în braţele mele. în patul nostru.

Era vară. Ferestrele erau deschise să intre briza. Camera mirosea a boală, dar, dacă te concentrai suficient de tare, simţeai încă mirosul de sare al oceanului. Ochii i-au rămas nemişcaţi. Am strigat-o pe asistentă, care era jos, în bucătărie. Cred c-am încetat să-mi formez amintiri în clipele acelea în care-mi era luată Celia.

Mi-amintesc doar cum mă agăţam de ea, ţinând-o cum puteam mai bine. Mi-amintesc doar c-am zis: „N-am avut destul timp."

Când i-a luat echipajul de la ambulanţă trupul, m-am simţit de parcă mi-ar fi smuls sufletul din mine. Când s-a închis uşa, când a plecat toată lumea, când Celia nu s-a mai văzut pe nicăieri, m-am uitat la Robert. M-am prăbuşit la podea.

Plăcile de gresie erau reci sub pielea mea îmbujorată. Tăria pietrei mă durea în oase. Sub mine se **formau** băltoace de lacrimi şi totuşi nu puteam să-mi ridic **capul** de jos.

Robert nu m-a ajutat să mă ridic.

S-a lăsat pe podea alături de mine. Şi a plâns.

O pierdusem. Iubirea mea. Celia mea. Sufletul $_{m}$reche. Femeia a cărei dragoste îmi petrecu Jl? T^{1}.^' încercând s-o câştig.Petrecusem toata viaţa

Pur şi simplu se dusese. Irevocabil şi pe vecie. Jar luxul răvăşitor al panicii a p_{U8} iar stăpânire $_{p}$

$_{e}$Now This

5 iulie 2000

CELIA ST. JAMES, REGINA MARELUI ECRAN, A MURIT

Actriţa câştigătoare a trei premii Oscar Celia St. James a murit săptămâna trecută din cauza unor complicaţii ale emfizemului. Avea 61 de ani.

Provenită dintr-o familie înstărită din Georgia, roşcata St. James a fost numită „Piersica din Georgia", dar rolul lui Beth din ***Fiicele doctorului March*** i-a adus primul Oscar şi a transformat-o într-o adevărată stea. St. James avea să mai fie nominalizată de patru ori şi

să ia trofeul de încă două ori în următorii treizeci de ani, la categoria „Cea mai bună actriţă” în 1970 pentru ***Our Men*** şi „Cea mai bună actriţă în rol secundar” pentru rolul lui Lady Macbeth din ecranizarea din 1987 a tragediei shakespeariene.

Pe lângă talentul său remarcabil, St. James a fost cunoscută şi pentru farmec şi căsnicia de 15 ani cu eroul fotbalului, John Braverman. Cei doi au divorţat în anii 1970, dar au rămas prieteni până la moartea lui Braverman în 1980. Ceha nu s-a recăsătorit niciodată.

Averea lui St. James va fi administrată de fratele ei, Robert Jamison, soţul actriţei şi fostei ei colege de afiş, Evelyn Hugo

.LA FEL CA HARRY, CELIA A FOST ÎNGROPATA LA FOREST

Lawn, în Los Angeles. Robert şi cu mine i-am organizat înmormântarea într-o joi dimineaţă. N-am anunţat-o public, dar lumea a ştiut că eram acolo. A ştiut că era aşezată în mormânt.

Când au coborât-o în groapă, am rămas cu privirea pironită pe golul din pământ. Pe luciul lemnului din care era făcut sicriul ei. Nu mă puteam abţine. Nu-mi puteam împiedica şinele cel adevărat să nu iasă la iveală.

— Am nevoie de un minut, le-am zis lui Robert şi lui Connor, după care m-am îndepărtat.

Am mers. Din ce în ce mai departe pe drumurile în pantă dia cimitir, până am găsit ce căutam. Harry Cameron.

M-am aşezat la piatra lui de mormânt şi am plâns cu fiinţa mea. Am plâns până m-am simţit secătuită. [m] zis 0 vorbă. N-am simţit nevoia. Vorbisem cu Harry în [c]apul şi în [inima mea atâta vreme>] atâţia ani, că mi se părea [ca] era nevoie de cuvinte.

[£l fu]sese cel care mă ajutase, mă susţinuse în toate lu- [d]e care avusesem parte în viaţă, iar acum aveam ne- [016] <k el mai mult ca oricând. Aşa că m-am dus la *e/* w £T[Ul mod] P[e] care-l ştiam. L-am lăsat să mă vindece cum **X*?** [ei Putea‹] [Apoi] m-am ridicat în picioare, **mi-a»**

7[1] Pe fustă şi m-am întors cu spatele ia'uormâaî. Nut[°l0›în] erau doi paparazzi care-mi mceau ^ă; i ^ «upărat şi nici nu m-am simţit S”» păsat. Păsatul mă costa atât de mult! N-aveam Monedă de cheltuit pe al.

în schimb, m-am îndepărtat.

La două săptămâni după aceea, după ce Robert şi [c]u mine ne întorseserăm acasă, în Aldiz, Connor mi-a trimis o revistă cu imaginea mea la mormântul lui Harry pe copertă. Prinsese şi un bileţel pe care scria simplu: „Te iubesc!”

Am desprins bileţelul şi am citit titlul: „Legenda Evelyn Hugo plânge la mormântul lui Harry Cameron după ani de zile.”

Chiar şi la multă vreme după anii mei de maximă glorie, oamenii tot erau uşor de distras ca să nu vadă ce simt pentru Celia St. James.

De data asta însă lucrurile stăteau altfel, pentru că eu n-ascundeam nimic.

Adevărul fusese chiar sub nasul lor, dacă ar fi fost atenţi. Ma arătasem pe mine cea mai adevărată, căutând ajutor la cel mai bun prieten al meu ca să-mi uşureze durerea pierderii iubitei mele.

Bineînţeles, n-au priceput cum trebuia. Nu le păsa să priceapă cum trebuie. Presa o să spună ce poveste doreşte ea să spună. Aşa a făcut dintotdeauna şi aşa va face mereu.

Atunci am ştiut că singura dată când avea să ştie cineva ceva adevărat despre viaţa mea avea să fie atunci când i-o spuneam eu direct.

într-o carte.

Am păstrat biletelul de la Connor şi am aruncat revista la gunoi.nDATĂ CE MURISE CEHA ŞI CUM HARRY NU MAI ERA NICI

P1 iar eu mă aflam într-o căsnicie care, deşi castă, era stabilă viata mea a devenit oficial complet lipsita de scandal. Eu Evelyn Hugo. O doamnă în vârstă plictisitoare. Robert şi cu mine am trăit într-un mariaj prietenesc timp de unsprezece ani din acel moment. Ne-am mutat mapoi în Manhattan la mijlocul anilor 2000 ca să fim mai aproape **de** Connor. Am renovat apartamentul. Am donat o parte din banii Celiei organizaţiilor LGBTQ+ şi pentru cercetări în domeniul cancerului de plămâni.

De fiecare Crăciun, găzduiam un eveniment^ caritabil pentru organizaţiile care se ocupă de tinerii fără adăpost din New York. După nişte ani petrecuţi pe plajă, era plăcut să fim, cumva, iar membri ai societăţii.

Mie însă nu-mi păsa cu adevărat decât de Connor. Avansase pe scara ierarhică la Merrill Lynch şi apoi, la Puţină vreme după ce Robert şi cu mine ne-am mutat înapoi la New York, a recunoscut de faţă cu el că ura lumea finanţelor. I-a spus că trebuie să plece. El a fost **dezamăgit** cape ea bucurase ceea ce-l bucurase pe el; s-a văzut clar. N-a fost însă niciodată dezamăgit de ea. ,,

, A fost primul care s-o felicite când şi-a luat un post m- «actic la Wharton[1]. Connor n-a ştiut niciodată ca **ei dăduse** c*teva telefoane pentru ea. N*a vrut niciodată sa afle Con- A vrut doar s-o ajute oricum putea. Şi a făcut-o, iubitor, pana când a **murit** la vârsta **de** optzeci şi unu **de** am.

r^i^onomică de prestigiu din cadrul **Universităţii** din re^ylvania(n.tr.).

Connor a rostit necrologul. Prietenul ei, Greg, a fost unul dintre cei care au purtat sicriul. După aceea, ea şi Greg au venit să stea o vreme cu mine.

— Mamă, după şapte soţi, nu sunt sigură c-ai apucat să trăieşti de una singură, mi-a zis ea aşezată la masa din li- ving, aceeaşi masă la care stătea în scaunul înalt pentru copii alături de Harry, Celia, John şi de mine.

Am trăit o viaţă foarte plină înainte să te naşti tu, i-am zis. Am trăit singură odată şi pot s-o fac din nou. Tu şi Greg ar trebui să vă vedeţi de viaţa voastră. Pe bune!

Numai că, în chpa în care am închis uşa în urma lor, mi-am dat seama cât de uriaş era apartamentul ăsta şi cât de tăcut.

Atunci am angajat-o pe Grace.

Moştenisem milioane de la Harry, Celia şi acum Robert, şi n-o aveam decât pe Connor de răsfăţat. Aşa că am răsfa- ţat-o şi pe Grace, şi familia ei. Mă simţeam fericită să le ofer fericire, să le dăruiesc numai un picuţ din luxul pe care-l avusesem mai toată viaţa mea.

Trăitul de una singură nu-i chiar aşa de rău odată ce te obişnuieşti. Iar apartamentul ăsta, ei bine, l-am păstrat deoarece voiam să i-l dau lui Connor, dar m-am bucurat de câteva aspecte ale lui. Bineînţeles, totdeauna îmi plăcea mai mult atunci când Connor rămânea peste noapte, mai ales după ce ea şi cu Greg s-au despărţit.

Îţi poţi clădi o viaţă din găzduitul cinelor caritabile şi co- lecţionatul de artă. Poţi găsi o cale de a te bucura de oricare adevăr.

Până când îţi moare fata.

Connor a fost diagnosticată cu cancer de sân în ultimul stadiu acum doi ani şi jumătate, când avea treizeci şi nouă de ani. I s-au dat câteva luni de trăit. Ştiam cum e să fii conştient că persoana pe care o iubeşti o să părăsească **această** lume cu mult înaintea ta. Nimic însă nu mă putuse **pregăti** pentru durerea de a-mi vedea copilul suferind.

Am ţinut-o în braţe când vomita de la chimioterapie. Am înveht-o în pături când îi era atât de frig, că plângea.

¿m sărutat-o pe frunte ca şi cum era iar puişorul meu, pentru că era puişorul meu pe vecie.

I-am spus în fiecare zi că viaţa ei fusese cel mai mare dar al lumii pentru mine, că eram încredinţată că fusesem lăsată pe pământ nu ca să fac filme sau să mă îmbrac cu rochii verde smarald şi să fac cu mâna mulţimii, ci ca să-i fiu ei mamă.

Am stat lângă ea pe patul de spital.

— Nimic din ce-am făcut, i-am zis, nu m-a umplut de mândrie cum m-a umplut ziua în care ţi-am dat naştere.

— Ştiu! a zis ea. Mereu am ştiut-o.

îmi impusesem să n-o prostesc de când murise tatăl ei. Aveam genul acela de relaţie în care ne credeam una pe alta, credeam una în alta. Ştia că e iubită. Ştia că-mi schimbase viaţa, că schimbase lumea.

A reuşit să mai trăiască optsprezece luni până să se ducă.

Atunci când au băgat-o în pământ lângă tatăl ei, m-am prăbuşit cum nu mă mai prăbuşisem până atunci.
Luxul răvăşitor al panicii a pus stăpânire pe mine.
Şi n-a mai plecat.**AŞA MI SE TERMINĂ POVESTEA. CU PIERDEREA TUTUROR** celor pe care i-am iubit vreodată. Cu mine, într-un apartament mare şi frumos din Upper East Side, ducându-le dorul tuturor celor care au însemnat ceva pentru mine vreodată.

Când o să scrii finalul, Monique, ai grijă să fie clar că nu iubesc apartamentul ăsta, că nu-mi pasă de toţi banii, că mă doare undeva dacă crede lumea că-s legendă, că adoraţia a milioane de oameni nu mi-a încălzit niciodată patul.

Când o să scrii finalul, Monique, să le spui tuturor că de oameni mi-e dor. Să le spui tuturor că n-am priceput bine. Că am ales lucrurile nepotrivite în cea mai mare parte a timpului.

Când o să scrii finalul, Monique, ai grijă să înţeleagă cititorul că tot ce-am căutat vreodată e familia! Ai grijă să fie clar c-am găsit-o! Ai grijă să ştie ca sunt cu inima frântă iară ea!

Silabiseşte-le-o dacă trebuie!

Spune că lui Evelyn Hugo nu-i pasă dacă-i uită toata lumea numele. Lui Evelyn Hugo nu-i pasă dacă toată lumea uită c-a trăit ea vreodată.

Mai bine aminteşte-le oamenilor că Evelyn Hugo n-a existat vreodată. A fost o persoană inventată de mine pentru ei. Ca să mă iubească. Spune-le c-am fost nedumerită, foarte **multă** vreme, în privinţa a ceea ce este dragostea. Spune-le că acum înţeleg şi nu mai am nevoie de dragostea lor.

Spune-le: „Evelyn Hugo nu vrea decât să se ducă acasa. E vremea să fie cu fiica ei, cu iubita, cu cel mai bun prieten şi cu mama ei.”

Spune-le că Evelyn Hugo îşi ia rămas-bun.

- CUM ADICĂ „RĂMAS-BUN”? TE ROG, NU-TI LUA RA
mas-bun, Evelyn!
Mă priveşte drept în ochi şi-mi ignora cuvintele,

— Când ai strâns totul într-o poveste, zice ea, ai grijă să fie clar că toate lucrurile pe care le-am făcut au fost ca să-mi protejez familia. L-aş face pe ***fiecare*** dintre ele iar. Aş fi făcut şi mai multe, m-aş fi purtat şi mai urât, dac-aş fi crezut că-i pot salva.

— Cred că majoritatea oamenilor probabil au aceeaşi părere, îi zic. Despre viaţa lor, despre cei dragi,

Evelyn pare dezamăgită de răspunsul meu. Se ridică şi se duce la biroul ei. Scoate o foaie de hârtie.

E veche. Mototolită şi îndoită, cu o nuanţă de portocaliu ars la o margine.

— Bărbatul care era în maşină cu Harry, zice Evelyn. Cel pe care l-am lăsat acolo.

Acesta e, desigur, cel mai îngrozitor lucru pe care l-a făcut vreodată. Nu sunt însă sigură că eu n-aş fi procedat la [fel] în cazul unei persoane iubite. Nu afirm că aş fi procedat k fel, doar că nu sunt sigură că nu.

^ Harry se îndrăgostise de un bărbat de culoare[M]^u- lui era James Grant. A murit la 26 februane 198*

UITAU CARE E TREABA CU FURIA:

Porneşte din piept.

Porneşte ca frică.

Frica trece repede spre negare. „Nu, trebuie să fie o greşeală. Nu, nu se poate.”

După care te izbeşte adevărul. „Da, are dreptate. Da, se poate.”

Atunci ai de ales. Să fii tristă sau furioasă?

în cele din urmă, linia fină dintre cele două se reduce la răspunsurile la un set de întrebări. Mai întâi, poţi să dai vina pe cineva?

Pierderea tatălui meu când aveam şapte ani fusese ceva pentru care puteam învinui o singură persoană. Tata. Tata condusese beat. Nu mai făcuse aşa ceva. Nu-i stătea deloc în fire, dar se întâmplase. Iar eu puteam fie să-l urăsc pentru asta, fie să încerc să înţeleg. „Tatăl tău conducea sub influenţa alcoolului şi a pierdut controlul asupra volanului.”

Asta însă! Să aflu că tatăl meu nu se urcase de bunăvoie beat la volan, că fusese părăsit mort pe marginea drumului de femeia asta, că i se înscenase rolul în propria-i moarte şi-i fusese întinată moştenirea. Faptul că eu crescusem crezând că el provocase accidentul. Pluteşte atâta vină în aer, că mă aştept s-o înşfac şi să i-o ţintuiesc lui Evelyn în piept!

Iar la cum stă ea în fața mea, plină de remușcări, dar nu tocmai și de regrete, e clar că e gata să fie țintuită.

Vina asta e precum cremenea la amnarul anilor mei de durere. Erupe în furie

.Mi se aprinde trupul, de se face alb. îmi dau lacrimile, îmi încleştez pumnii şi mă dau la o parte pentru că mi-e frică de ce-aş putea face.

Şi **atunci,** pentru că datul la o parte din faţa **ei** mi se pare **prea generos,** mă strecor înapoi unde e ea şi o împing în ca**napea,** zicându-i:

— Mă bucur că nu mai ai pe nimeni! Mă bucur că nu mai trăieşte nimeni care să te iubească.

îi dau drumul, surprinsă de mine. Se ridică la loc. Mă priveşte.

— Crezi că faptul că-mi oferi mie povestea compensează în vreun fel cele întâmplate? o întreb. Tot timpul ăsta m-ai pus să stau aici, să-ţi ascult viaţa, ca să poţi să mărturiseşti, şi crezi că ***biografía*** ta compensează în vreun fel?

-Nu! zice ea. Cred că mă cunoşti suficient de bine acum ca să ştii că nu sunt nici pe departe atât de naivă cât să cred în dezlegarea de păcate.

— Atunci, ce?

întinde mâna şi-mi arată bucata de hârtie pe care o ţine. A — Am găsit asta în buzunarul pantalonilor lui Harry. În noaptea în care-a murit. Bănuiesc c-o citise şi de-aia şi băuse atât de mult din capul locului. Era de la tatăl tău.

-Aşa, şi?

— Aşa că... Mi-am găsit multă pace în faptul că fiica mea Ştia adevărul despre mine. O alinare imensă în faptul că o cunoşteam pe ea cea adevărată. Am vrut... Cred că sunt si- eurul om în viaţă care-ţi poate oferi asta. Care i-o poate oferi atălui tău. Vreau să ştii cine era cu adevărat.

— Ştiu cine a fost pentru mine, zic, dându-mi seama ca nu*i tocmai adevărat. T

. — Credeam c-ai vrea să-l cunoşti pe de-a-ntregui. ia* , ^nique! Citeşte scrisoarea! Dacă n-o vrei, nu trebmes-o Castrezi. Eu însă am plănuit mereu să ţi-o tnmit. Mereu am <*ezut că meriţi să ştii. , A lua cu

Kl> «mulg, nevrând să-i ofer amabilitatea de<10

01&ndeţe. Mă aşez. 0 desfac. În capauu

află ceva ce nu poate fi decât pete de sânge. Mă întreb fu« gitiv dacă-i sângele tatălui meu. Sau al lui Harry. Mă hotă- răsc să nu mă gândesc la asta.

înainte să apuc să citesc fíe şi un rând, ridic privirea la ea. — Poţi să pleci? zic.

încuviinţează cu o mişcare din cap şi iese din birou. închide uşa în urma ei. Am atâtea de reîncadrat în minte! Tata n-a greşit cu nimic. Tata nu şi-a provocat singur moartea, Mi-am petrecut ani din viaţă privindu-l din acest unghi, împăcându-mă cu el prin această prismă.

Iar acum, pentru prima oară în aproape treizeci de ani, am cuvinte noi, gânduri noi, de la tata.

Dragă Harry,

Te iubesc! Te iubesc într-un fel pe care nu-l credeam posibil. Mi-am petrecut atâta timp din viaţă crezând că tipul acesta de dragoste e un mit Şi acum iată-l, atât de adevărat, că pot să-l ating şi înţeleg într-un final despre ce-au cântat Beatles toţi anii ăia.

Nu vreau să te muţi în Europa. Mai ştiu însă şi că ceea ce vreau eu se poate să nu fie cel mai bine pentru tine. Aşadar, în ciuda dorinţelor mele, cred c-ar trebui să pleci.

Nu pot şi nu voi fi în stare să-ţi ofer viaţa ia care visezi aici, în Los Angeles.

Nu ma pot căsători cu Celia St. James, deşi sunt de acord cu tine că-i o femeie uluitor de frumoasă şi, dacă e să fiu sincer, am făcut o mică pasiune pentru ea în Roval Wedding

Rămâne însă chestiunea că, deşi nu mi-am iubit niciodată soţia cum te iubesc pe tine, n-am s-o părăsesc niciodată. îmi iubesc familia prea mult ca s-o despart chiar şi pentru o clipă. Fiica mea, pe care sper cu disperare c-ai s-o poţi cunoaşte într-o bună zi, e raţiunea mea de a trăi şi ştiu că ea e cel mai fericită alături demine şi de mama ei. Ştiu că o să ducă cea mai frumoasă viaţa dacă rămân acolo unde sunt

Angela, probabil, nu e iubirea vieţii mele. 0 ştiu acum, c-am simţit pasiunea adevărată. Cred însă că, în multe privinţe, înseamnă pentru mine ce înseamnă Evelyn pentru tine. Mi-e cea mai bună prietenă, confidentă, tovarăşă de viaţă. Vă admir deschiderea cu care tu şi cu Evelyn vă discutaţi sexualitatea, dorinţele. Nu aşa stau lucrurile cu mine şi cu Angela şi nu sunt sigur c-aş vrea să schimb ceva. Nu avem o viaţă sexuală plină de energie, dar o iubesc aşa cum se iubeşte un partener. Nu m-aş putea ierta dacă i-aş provoca durere şi m-aş trezi dorindu-mi cu disperare s-o sun, să-i aud gândurile, să aflu ce mai face, în fiecare moment al zilei când nu sunt cu ea.

Familia mea e inima mea şi nu pot s-o fac bucăţi. Nici măcar pentru acel tip de dragoste pe care l-am găsit alături de tine, Harry al meu.

Du-te în Europa, dacă crezi că aşa e cel mai bine pentru familia ta!

Şi să ştii că aici, la Los Angeles, eu sunt alături de a mea, gândindu-mă la tine.

Al tău pentru totdeauna, James

Las scrisoarea din mână. Mă holbez înainte în aer.

Atunci şi numai atunci, mă izbeşte: Tata era îndrăgostit de un bărbat.

NU ŞTIU CÂT STAU PE CANAPEA CU OCHII ÎN TAVAN. MA gândesc la amintirile mele cu tata, la cum mă arunca el în sus în curtea din spate, la cum mă lăsa din când în când să mănânc banana split[1] la micul dejun.

Amintirile alea au fost mereu colorate de felul în care a murit. Au fost mereu dulci-amărui pentru că eu credeam că greşelile lui îl luaseră atât de repede de lângă mine.

Iar acum nu ştiu ce să cred despre el. Nu ştiu cura să mă gândesc la el. A dispărut o trăsătură definitorie şi a fost înlocuită cu mult mai multe, mai bune sau mai rele.

La un moment dat, după ce încep să mi se deruleze în minte aceleaşi imagini iar şi iar - amintiri despre tatăl meu în viaţă, imagini închipuite despre ultimele lui clipe şi moartea sa îmi dau seama că nu mai pot să stau locului.

Aşa că mă ridic, mă duc în hol şi încep s-o caut pe Evelyn. 0 găsesc în bucătărie, cu Grace.

— Deci de-aia mă aflu eu aici? întreb, ţinând scrisoarea în sus.

— Grace, vrei să ne scuzi o clipă?

Grace se ridică de pe taburetul pe care stătea.

— Sigur! zice ea şi dispare pe hol.

După ce-a plecat, Evelyn se uită la mine.

Desert care constă dintr-o banană despicată (de unde şi denumirea de „banana split") în două pe lungime, iar între cele doua jumătăţi se pune de regulă îngheţată, peste care se toarnă sos de căpşuni, ciocolată, bucăţele de nucă şi, **eventual,** frişcă (n. tr.).

— Nu-i singurul motiv pentru care-am vrut să te cunosc **Te**-am găsit ca sa-**ţi** dau scrisoarea şi căutam o cale de a mă **prezenta ție** ca să nu apar aşa, din senin.

Te-a ajutat *Vivant* cu asta, clar.

— Mi-a oferit un pretext, da. M-am simţit mult mai în largul meu să pun o revistă importantă să te trimită **decât** să te sun eu şi să încerc să-ţi explic de unde ştiu cine eşti.

— Aşa că te-ai gândit să mă ademeneşti aici cu promisiunea unui bestseller.

— Nu, zice ea, clătinând din cap. Odată ce-am început să caut informaţii despre tine, am citit mare parte a materialelor tale. Mai precis, ţi-am citit materialul despre dreptul de a muri.

Pun scrisoarea pe masă. Mă gândesc să iau loc.

— Aşa, şi?

— L-am considerat superb scris. Era informat, inteligent, echilibrat şi plin de compasiune. Avea suflet. Am admirat modul în care ai gestionat cu iscusinţa un subiect emoţional şi complicat.

Nu vreau s-o las să-mi spună nimic frumos pentru că nu vreau să fiu nevoită să-i mulţumesc pentru asta. Mama insa mi-a inculcat o politeţe care intervine taman când mă aştept mai puţin.

— Mulţumesc! , :

— Când l-am citit, am bănuit că te-ai descurca minune cu povestea mea. . 9

— Datorită unui mic material pe care l**-am** sen . ^

— Datorită faptului că eşti talentata şi, daca«^ ^ ^ telege cineva complexitatea a ceea ce sunt şic ^ ^ mfti babil tu erai aceea. Cu cât te cunoşteam mai ^ ^ deSpre mult ştiam c-am avut dreptate. Orice cart _ ^ ^ăial*. **«âne,** n-o să aibă răspunsuri uşoare. **O ti v ^ gă▪mi** scrii **evăd eu. Am vrut să-ţi dau scrisoarea şi ^ mai potriv ită**
Povestea pentru că sunt încredinţata ca

— **Persoană pentru această treabă.** Deci m-ai făcut să trec prin toate astea ca să-ţi domoleşti vina şi să te asiguri c-o să capeţi cartea despre viaţa ta pe care ţi-o doreai?
Evelyn clatină din cap, gata să mă corecteze, dar eu n-am terminat.
— E uluitor, serios! Cât de departe poţi să mergi ca să-ţi vezi de interesul tău. Că până şi acum, când pari să vrei să-ţi răscumperi greşelile, tot în jurul *tău* se învârte treaba.
Evelyn ridică mâna.
___Nu te mai preface că n-ai tras şi tu foloase din asta!
Ai participat de bunăvoie. Tu ai vrut povestea. Tu ai profitat, cu iscusinţă şi inteligenţă, aş putea spune, de poziţia în care te-am pus.
— Evelyn, serios, zic eu, nu mai mânca rahat!
— Nu vrei povestea? Dacă n-o vrei, atunci n-o lua! Las-o să moară odată cu mine! E foarte bine.
Tac, neştiind sigur cum să răspund, cum *vreau* să răspund.
Evelyn întinde mâna, aşteptând. N-are să permită să rămână sugestia doar aşa, ipotetică. N-a pus o întrebare retorică, ci una care cere răspuns.
— Dă-i drumul! Ia-ţi notiţele şi înregistrările! Le putem arde chiar acum.
Nu mă clintesc, în ciuda faptului că-mi acordă un răgaz considerabil s-o fac.
— Nici nu credeam c-o s-o faci, zice.
— Măcar atâta merit şi eu, îi spun, în apărarea mea. Măcar atâta ai putea naibii să-mi dai şi mie.
— Nimeni nu merită nimic. E doar o chestiune care ţine de cine e dispus să se ducă şi să-şi ia singur. Iar tu, Monique, eşti un om care a dovedit că e dispus să se ducă şi să-şi ia ce vrea. Fii deci sinceră în privinţa asta! Nimeni nu-i doar victimă sau doar învingător. Toată lumea e undeva între. Oamenii care se tot distribuie într-unui dintre aceste două roluri nu numai că se amăgesc, dar sunt şi dureros de lipsiţi de originalitate.
Mă ridic de la masă şi mă duc la chiuvetă. Mă spăl pe mâini, pentru că nu le suport aşa de lipicioase cum le simt. Mi le usuc. Mă uit la ea.
__ Te urăsc, aşa să ştii!
încuviinţează din cap.

— Bravo ţie! E un sentiment necomplicat, nu? Ura?

— Da! zic eu. Este!

— Orice altceva în viaţă e mult mai complex. Mai ales tatăl tău. D-aia am considerat important să citeşti scrisoarea aia. Am vrut să ***ştii.***

— Ce anume? Că era nevinovat? Sau c-a iubit un bărbat?

— Că te-a iubit pe ***tine.*** Aşa cum te-a iubit. Că era dispus să refuze iubirea romantică pentru a-ţi sta alături. Tu ştii ce tată uimitor ai avut? Ştii cât de iubită ai fost? O groază de bărbaţi spun că n-o să-şi părăsească niciodată familiile, dar tatăl tău a fost pus la încercare şi nici măcar n-a şovăit. Am vrut să ştii asta. Dac-aş fi avut un asemenea tată, eu aş fi vrut să ştiu.

Nimeni nu-i cu totul bun sau cu totul rău. O ştiu, desigur. Am fost nevoită s-o învăţ de la o vârstă fragedă. Uneori însă e uşor să uiţi cât e de adevărat acest lucru. Că e valabil pentru ***toată lumea.***

Până nu stai în faţa femeii care a pus cadavrul tatălui tău Pe scaunul şoferului ca să salveze reputaţia celui mai bun pri- eten al ei şi-ţi dai seama c-a păstrat vreme de aproape trei demnii o scrisoare doar ca să afli tu cât de iubită ai fost.

Ar fi putut să-mi dea mai devreme scrisoarea. Ar fi putut S*° a^nce. Asta-i Evelyn Hugo! Undeva între.

Mă aşez şi-mi duc mâinile la ochi, frecându-mă la ei, cu •Peranţa că, dacă frec cu suficientă putere, poate o să-mi pot ^oi drum spre o altă realitate.

Când îi deschid, mă aflu în acelaşi loc. N-am de ales decât sa mi resemnez.

^ Când pot să lansez cartea? „ ,

2ă 7 N-o 8ă mai 8tau pe-aici prea mult, zice Evelyn, aşe- a*du-8e Pe un taburet de la insula din bucătărie.

— Gata cu trăsnăile, Evelyn! Când pot să lansez cartea?

Evelyn începe să împăturească absentă un şervеţel rătăcit care stă din întâmplare pe blat, după care ridică ochii la mine.

— Nu-i niciun secret că gena cancerului de sân se poate moşteni, zice. Deşi, dac-ar exista dreptate pe lume, mama ar muri de el cu mult timp înainte de fiică.

Mă uit la detaliile fine ale chipului lui Evelyn. Mă uit la colţurile buzelor, la ale ochilor, la direcţia sprâncenelor. Există foarte puţină emoţie în oricare dintre ele. Faţa ei rămâne indiferentă, de parcă mi-ar citi ziarul.

— Ai cancer la sân? întreb.

Dă din cap că da.

— Cât de avansat este?

— Suficient cât să mă grăbesc să termin cu treaba asta.

întorc privirea când se uită mine. Nu ştiu sigur de ce. Nu de furie, pe bune. De ruşine. Mă simt vinovată că unei părţi atât de mari din mine nu-i pare rău pentru ea. Şi toantă din cauza părţii căreia îi pare.

— Mi-am văzut fiica trecând prin asta, zice Evelyn. Ştiu ce mă aşteaptă. E important să-mi pun treburile în ordine. Pe lângă finalizarea ultimei versiuni a testamentului meu şi a mă asigura că Grace o să fie bine îngrijită, mi-am dat cele mai preţuite rochii la Christie's. Şi asta... asta e ultima treabă. Scrisoarea. Şi cartea. Tu.

— Plec! Nu mai rezist azi.

Evelyn dă să zică ceva şi o opresc.

— Nu! Nu vreau să mai aud nimic de la tine! Să nu mai scoţi nicio afurisită de vorbă, bine?

Nu pot spune că mă surprinde când vorbeşte oricum.

— Aveam de gând să zic că înţeleg şi că ne vedem mâine.

— Mâine? fac eu şi-mi aduc aminte că Evelyn şi cu mine n-am terminat încă.

— Pentru şedinţa foto.

— Nu sunt sigură că-s pregătită să mă întorc aici.

Ei bine, zice Evelyn, sper tare mult că da.CÂND AJUNG ACASĂ, ÎMI ARUNC INSTINCTIV GEANTA PE

canapea. Sunt obosită şi furioasă, îmi simt ochii uscaţi şi înţepeniţi, ca storşi precum rufele ude.

Mă aşez fără să mă deranjez să-mi scot haina sau pantofii. Răspund mesajului de e-mail pe care mi l-a trimis mama cu informaţiile despre zborul ei de mâine, după care ridic picioarele şi le pun pe măsuţa de cafea, moment în care dau cu ele în plicul de pe ea.

Abia atunci îmi dau seama că am măsuţă de cafea. A adus-o David înapoi, iar pe ea stă un plic adresat mie.

M,

N-ar fi trebuit să iau măsuţa. N-am nevoie de ea. E o prostie să stea în depozit Am fost meschin când am plecat.

Ţi-am pus în plic şi cheia mea de la apartament, şi cartea de vizită a avocatului meu.

Presupun că nu prea mai e nimic de zis, cu excepţia faptului că-ţi mulţumesc c-ai făcut ceea ce n-am Putut eu

—D

. Pun scrisoarea pe măsuţa de cafea. îmi urc la loc pe pi-releeea.

zbat să ies din geacă. _ ^

. ** arunc pantofii din picioare. îmi dau capul pe spate asuflu.

cred c-aş fi **pus** capăt căsniciei mele fără Evelyn **Hugo.**

Nu cred c-aş fi înfruntat-o pe Frankie fără Evelyn Hugo Nu cred c-aş fi avut şansa de a scrie un bestseller sigur fără Evelyn Hugo.

Nu cred c-aş înţelege adevărata profunzime a devotamentului tatălui meu faţă de mine fără Evelyn Hugo. Totuşi, cred că Evelyn se înşală măcar într-o privinţă. Ura mea nu e necomplicată.CÂND AJUNG LA APARTAMENTUL LUI EVELYN DE DIMI-

neaţă, nu ştiu sigur când am luat, efectiv, decizia să vin.

Pur şi simplu m-am trezit şi am pornit. Când am dat colţul, îndreptându-mă spre metrou, mi-a devenit clar că n-aş fi putut să nu vin.

Nu pot şi n-o să fac nimic care să-mi compromită poziţia de la ***Vivant*** Nu m-am luptat pentru postul de jurnalist independent ca să dau cu coarnele în ultima clipă.

Am ajuns la timp, dar totuşi ultima. Grace îmi deschide uşa şi deja arată de parcă a lovit-o uraganul. îi iese părul din coada de cal şi se străduieşte mai tare ca de obicei să rămână zâmbitoare.

— Au apărut cu aproape patruzeci şi cinci de minute mai devreme, îmi şopteşte Grace. Evelyn a chemat pe cineva de [a] machiaj când s-a crăpat de ziuă s-o pregătească înainte să [vlna] Persoana de la machiaj a revistei. A chemat un consul- *.[ant în] lumini să vină la opt treizeci azi de dimineaţă s-o în- <*ume în privinţa locului cu cea mai bună lumină pentru ea casă. Se pare că locul respectiv e pe terasă, pe care n-am ^ăţat-o cu chiar atâta hărnicie pentru că e încă e frig afara [n] J[ecare] zi. Mă rog, frec terasa de două ore. [Ş1 las]ă în glumă capul pe umărul meu. Slavă Domnului că plec în vacanţă! ^ Monique! zice Frankie. Ce-ai stat atâta? Mâuitla ceas.

77 [E Un]sprezece şi şase minute. [Eve.]

^l-aduc aminte prima zi în care am cun08°[aduc] £>go. **Mi**-aduc aminte cât eram de [ami]*te cât de impunătoare mi s-a părut. Acum m

idureros de umană. Totul e însă nou pentru Frankie. Ea n-a văzut-o pe adevărata Evelyn. Tot mai crede că fotografiem o emblemă mai degrabă decât o persoană.

Ies pe terasă şi-o văd pe Evelyn în mijlocul luminilor, al reflectoarelor, al firelor şi al camerelor. în jurul ei sunt oameni. Stă pe un taburet. Părul blond cenuşiu îi e suflat de o maşină de vânt. E îmbrăcată în verdele smarald caracteristic ei, de data asta o rochie de mătase cu mâneci lungi. Billie Holiday cântă undeva dintr-o boxă. Soarele străluceşte în spatele său. Arată ca şi cum ar fi însuşi centrul universului. E în elementul ei.

Zâmbeşte la cameră, cu ochii căprui licărindu-i cu totul altfel decât ce-am văzut eu. Pare împăcată cumva să se afişeze complet şi mă întreb dacă nu cumva adevărata Evelyn nu ***e*** femeia cu care tot discut eu de două săptămâni, ci cea pe care o văd în faţa ochilor acum. Chiar şi la aproape optzeci de ani, tot impune respect într-o încăpere într-un fel cum n-am mai văzut până acum. Un star este mereu şi pentru totdeauna un star.

Evelyn s-a născut să fie celebră. Cred c-a ajutat-o trupul. Cred c-a ajutat-o faţa. Pentru prima oară însă, văzând-o în acţiune, mişcându-se în faţa camerei, am senzaţia că s-a subapreciat într-o privinţă: s-ar fi putut naşte mult mai puţin dăruită de natură şi probabil tot ar fi reuşit. Pur şi simplu are ***acel*** ceva. Acea calitate de nedefinit care-i face pe toţi să se oprească şi să-i dea atenţie.

Mă zăreşte în spatele unuia dintre maşinişti şi se opreşte din ce făcea. Ma cheamă la ea.

— Oameni buni! zice. Avem nevoie de câteva fotografa cu Monique şi cu mine. Vă rog!

— Ah, Evelyn! Nu vreau să fac asta.

Nu vreau nici măcar să stau lângă ea.

— Te rog! spune. Ca să ai ceva ca amintire de la mine.

Vreo câţiva oameni încep să râdă, ca şi cum Evelyn meşte, fiindcă, desigur, nimeni n-ar putea să o uite pe ®ve lyn Hugo. Eu însă ştiu că vorbeşte serios.

Şi aşa, în blugi şi blazer, mă duc lângă ea. îmi scot oche larii. Simt căldura luminilor, felul în care îmi bat în ochi şi **senzaţia de vânt pe faţă.**

— Evelyn, ştiu că nu-i o noutate pentru tine, zice fotograful, dar, măiculiţă, ce te mai iubeşte camera!

— Ah! face Evelyn, ridicând din umeri. Nu-mi strică s-o mai **aud** înc-o dată.

Rochia ii dezvăluie decolteul încă amplu şi-mi vine în minte gândul că tocmai ceea ce a creat-o o va doborî în cele din urmă.

îmi surprinde privirea şi surâde. E un surâs sincer, amabil. E ceva aproape mămos în el, ca şi cum s-ar uita la mine să vadă ce mai fac, ca şi cum i-ar păsa.

Şi atunci, instantaneu, îmi dau seama că chiar îi pasă.

Evelyn Hugo vrea să ştie dacă sunt în regulă şi că o să fiu în continuare, cu toate câte s-au întâmplat.

Într-o clipă de vulnerabilitate, mă pomenesc petrecân- du-mi braţul pe după umerii ei. O secundă după aceea, îmi dau seama că vreau să mi-l trag înapoi, că nu-s pregătită să stau atât de aproape.

— îmi place la nebunie! exclamă fotograful. Exact aşa.

Acum nu mai pot să-mi trag braţul, aşa că mă prefac. Mă prefac, pentru o poză, că nu sunt un ghem de nervi. Mă prefac că nu-s furioasă şi derutată, şi cu durere în suflet, întoarsă pe dos, dezamăgită, şocată şi deloc în largul meu.

Mă prefac că, pur şi simplu, sunt captivată de Evelyn Hugo.

Fiindcă, în ciuda tuturor lucrurilor, mai sunt.

~ »„.".i u V l/Q UU ţi i

Irou> mă pregătesc de plecare.

Du Pă ce pleacă fotograful, după ce-a strâns toată lumea, dupâ ce Frankie a plecat din apartament, că mai avea un pic şi-i

aşa de fericită, că

creşteau aripi să zboare până la

Evelyn e sus şi se schimbă.

— Grace, zic eu, când dau cu ochii de ea adunând pahare de unică folosinţă şi farfurii de carton în bucătărie, voiam

să mai rămân un pic şi să-mi iau rămas hun de la tine, de vreme ce Evelyn şi cu mine am terminat.

— Terminat? întreabă ea.

Dau din cap că da.

— Am terminat povestea ieri. Şedinţa foto astăzi. Acum trec la scris, spun eu, deşi n-am nici cea mai mică idee cum o să abordez cartea sau care anume mi-e următorul pas.

— Ah! face Grace, ridicând din umeri. Probabil că n-am înţeles eu bine. Credeam c-o să fii aici, cu Evelyn, cât sunt eu în concediu. Sinceră să fiu, nu mă puteam concentra decât la faptul că aveam în mână două bilete pentru Costa Rica.

— încântător! Când pleci?

— Cu avionul de noapte mai încolo. Evelyn mi le-a dat aseară. Pentru mine şi pentru soţul meu. Toate cheltuielile plătite. O săptămână. Stăm aproape de Monteverde. Sincer, tot ce-am auzit a fost „cu tiroliana prin pădurea tropicală montană" şi nu mi-a mai trebuit nimic.

— O meriţi, zice Evelyn, apărând în capul scărilor şi co-borând spre noi.

E în blugi şi tricou, dar şi-a păstrat coafura şi machiajul. Arată superb, dar şi simplu. Doua însuşiri pe care numai Evelyn Hugo le poate avea în acelaşi timp.

— Sigur nu mai ai nevoie de mine aici? Credeam c-o să-ţi ţină Monique companie, zice Grace.

Evelyn clatină din cap.

— Nu, du-te! Ai făcut atât de mult pentru mine în ultima vreme! Ai nevoie de nişte timp pentru tine. Dacă intervine ceva, pot oricând să sun jos.

— N-am nevoie...

Evelyn o întrerupe.

— Ba da, ai! E important să ştii cât de mult apreciea ce-ai făcut, aşa că lasă-mă să-ti mulţumesc astfel.

Grace zâmbeşte cu modestie.

OK, dacă insişti!_ Insist! Chiar, du-te acasă acum! Ai făcut curat toată ziua şi sunt sigură că ai nevoie de mai mult timp pentru făcut bagaje. Deci du-te, pleacă de-aici!

Surprinzător, Grace **nu se împotrivește,** doar spune mul- **ţumesc şi-şi strânge lucrurile.** Totul pare se decurgă şnur **până când** Evelyn **o opreşte pe drumul** spre ieşire ca **9**-0 **îmbrățișeze.**

Grace pare un pic surprinsă, chiar dacă şi încântată.

— Ştii că n-aş fi putut să trec peste ultimii ani fără tine, nu? întreabă Evelyn, desprinzându-se din îmbrăţişare.

Grace roşeşte.

— Mulţumesc!

— Distracţie plăcută în Costa Rica! zice Evelyn. Să ai parte de-o vacanţă pe cinste!

Imediat ce Grace iese pe uşă, încep să înţeleg ce 9e petrece. Evelyn nu are de gând să lase ceea ce a creat-o s-o distrugă. Nu are să permită niciunui lucru, nici măcar unei părţi din trupul ei să aibă asemenea putere.

Evelyn o să moară atunci când vrea ea.

Iar ea vrea să moară acum.

— Evelyn. Ce-ai să...

Nu pot s-o spun sau s-o insinuez. Sună atât de **absurd** Până şi simplul gând la aşa ceva: Evelyn Hugo işi ia zilele-

Mă închipui spunând-o cu glas tare şi **uitându**-ma la Evelyn cum râde de mine, de cât de bogată mi-e imaguiapa,

cât de prostuţă pot să fiu. ,

Mă închipui însă şi spunând-o şi văzând* pe fcveiv răspunde cu o confirmare simplă şi resemnata. ^

Iar eu nu sunt sigură că pot suporta vreunul două scenarii.

— Hm? face Evelyn, uitându-se la Arată ca *i

Nu pare preocupată, deranjată «au ug

asta ar fi o zi oarecare.

—- Nimic!

— Mulţumesc c-ai venit azi! zice. Ştiu că nu erai sigură c-o să reuşeşti să ajungi, iar eu... pur şi simplu mă bucur c-ai reuşit.
O urăsc pe Evelyn, dar cred că-mi şi place foarte tare.
Aş vrea să nu fi existat şi totuşi nu pot să n-o admir foarte mult.
Nu sunt sigură cum să gestionez situaţia. Nu ştiu sigur ce înseamnă.
Răsucesc clanţa uşii de la intrare. Tot ce reuşesc să rostesc cu glas piţigăiat este esenţa a ceea ce vreau să spun:
— Te rog, ai grijă de tine, Evelyn!
Se întinde şi mă prinde de mână. Mi-o strânge scurt şi-i dă drumul.
— Şi tu, Monique! Ai un viitor excepţional înaintea ta. Ai să-i smulgi ce-i mai bun lumii ăsteia. Chiar o cred.
Se uită la mine şi, pentru o fracţiune de secundă, îi pot citi expresia. E subtilă şi fugară. Dar există. Şi aşa ştiu că bănuielile mele sunt corecte.
Evelyn Hugo îşi ia rămas-bun.CÂND INTRU ÎN TUNELUL DE METROU Şî TREC DE TURNi-
chete, ma tot întreb dacă n-ar trebui să mă întorc.
Să-i bat la uşă?
Să sun la Urgenţe?
S-o ***opresc?***
Pot să urc la loc pe treptele de la metrou. Pot să pun un picior în faţa celuilalt şi să mă întorc la Evelyn ca să-i zic: „N-o face!”
Sunt în stare de asta.
Trebuie doar să decid dacă vreau. Dacă ar trebui. Dacă e corect.
Nu m-a ales pentru că simţea că mi-era datoare. M-a ales pentru materialul despre dreptul la moarte.
M-a ales pentru că am demonstrat o înţelegere unică a nevoii de demnitate în moarte.
M-a ales pentru că este încredinţată că văd nevoia de oiilă, chiar şi când ceea ce constituie milă e greu de înghiţit.
M-a ales pentru că are încredere în mine.

Am sentimentul că are încredere în mine acum, ^ îmi intră trenul vuind în staţie. Trebuie să urc în el şi ⁹a-mi întâmpin mama la aeroport.

^ Se deschid uşile. Mulţimea curge afară. Mulţimea curge ^untru. Un adolescent cu rucsac mă dă la o parte cu umă- ʳᵘˡ- Nu pun piciorul în vagon.

Se aude semnalul sonor al trenului. Uşile se închid. Staţia se goleşte.

Eu stau pe loc. Blocată. , , , ᵐˡ ⁱⁿ.

°acă crezi că o persoană urmează să-şi ia zilele, nu m ^cie-o opreşti?

Nu chemi poliţia? Nu dărâmi pereţii s-o găseşti?

începe să se umple iar staţia.

O mamă cu copilaşul ei aflat la varsta primilor paşi. Un bărbat cu alimente. Trei hipsteri cu haine de flanel şi cu bărbi. Mulţimea începe să se adune mai repede decât pot cronometra eu. . . . .

Trebuie să urc în următorul tren ca sa ma vad cu mama şi s-o las pe Evelyn în urma mea.

Trebuie să mă întorc şi s-o salvez pe Evelyn de ea însăşi.

Văd două lumini slabe pe şine care anunţă apropierea trenului.

Aud vuietul.

Mama poate s-ajungă la mine şi de una singură.

Evelyn n-a avut niciodată nevoie să fie salvată de nimeni.

Trenul intră în staţie. Se deschid uşile. Mulţimea curge afară. Abia când se închid uşile îmi dau seama că m-am urcat în tren.

Evelyn îmi încredinţează povestea ei.

Evelyn îmi încredinţează moartea ei.

Iar eu cred, în sufletul meu, că s-o opresc ar însemna s-o trădez.

Indiferent ce părere am despre Evelyn, ştiu că e în toate minţile. Ştiu că e în regulă. Ştiu că are dreptul să moară aşa cum a trăit, numai şi numai în condiţiile ei, nelăsând nimic în voia sorţii sau a norocului, ci ţinând puterea în propriile mâini.

Mă prind de bara rece de metal din faţa mea. Mă legăn cu viteza vagonului. Schimb trenurile. Urc în AirTrain[1]. Abia la poarta de sosiri, unde o văd pe mama făcându-mi cu mâna, îmi dau seama că am fost aproape catatonică o oră.

E, pur şi simplu, prea mult.
Tata, David, cartea, Evelyn.
În clipa în care mama e suficient de aproape cât s-o ating, o cuprind cu braţele şi-mi vâr capul în umărul ei. Plâng

* Trenul autonom care leagă reţeaua de metrou a New York- ulm cu aeroportul internaţional John F. Kennedy (n. tr.)

.**Lacrimile** care ies **din** mine le simt ca şi cum s-ar fi pregătit de zeci de ani. Ca şi cum o versiune veche de-a mea se scurge în afară, desprinzându-se, luându-şi rămas-bun în **strădania de** a face loc pentru o versiune nouă a mea. Una care e mai puternică şi cumva şi mai cinică faţă de oameni, precum şi mai optimistă în privinţa locului meu în lume.

— Of, scumpo! zice mama, dând drumul genţii de pe **umăr să** cadă unde se nimereşte, fără să fie atentă la oamenii care sunt nevoiţi să ne ocolească.

Mă ţine strâns şi mă mângâie pe spate cu ambele mâini.

Nu mă simt presată să mă opresc din plâns. Nu simt nevoia de a mă justifica. Nu trebuie să te aduci tu într-o stare de bine pentru mama ta, o mamă bună se aduce ea în starea de bine pentru tine. Iar mama mea a fost întotdeauna o mamă bună, o mamă grozavă.

Când termin, mă desprind. Mă şterg la ochi. Trec oameni pe lângă noi prin stânga şi prin dreapta, femei de afaceri cu genţi diplomat, familii cu rucsacuri. .Unii se holbează. Eu însă sunt obişnuită să se holbeze lumea la mama şi la mine. Chiar şi în creuzetul care e Manhattanul, tot sunt mulţi care nu se aşteaptă ca o mamă şi o fiică să arate aşa cum arătam noi.

— Ce-i, scumpo?

— Nici n-aş şti de unde să încep, zic eu.

Mă prinde de mână.

— Ce-ai zice să renunţ eu la a încerca să dovedesc că întreg metroul şi să luăm un taxi?

Râd şi dau aprobator din cap, ştergându-mă la coada **ochilor.**

Până să ajungem noi pe bancheta din spate a unui taxi ®tătut, cu clipuri din ştirile dimineţii repetându-se pe *cm-* m-am adunat suficient de mult, cât să răsuflu uşurata.

Deci spune-mi! zice ea. Ce te frământă?

Să-i gpun că ştiu? „ft

Sâ-i spun că lucrul care ne provoca atâta durere ^^ ** crezusem mereu, cum că tatăl meu mume conducând beat, nu-i adevărat? 0 să schimb greşeala aia cu alta? Cum că avea o aventură cu un bărbat când i s-a sfârşit viaţa?

____David şi cu mine divorţăm oficial,

— îmi pare tare rău, scumpo! Ştiu că trebuie să fi fost greu,
Nu pot s-o împovărez cu ce ştiu despre Evelyn. Pur şi simplu, nu pot.
— Mi-e dor de tata. Ţie ţi-e dor de el?
— Of, Doamne! în fiecare zi.
— Ţi-a fost un soţ'bun?
Pare prinsă cu garda jos.
— A fost un soţ grozav, da! De ce întrebi?
— Nu ştiu. Bănuiesc că tocmai mi-am dat seama că nu ştiu prea multe despre relaţia voastră. Cum era? Cu tine?
începe să zâmbească, de parcă ar încerca să se abţină, dar, pur şi simplu, nu poate.
— A, era foarte romantic. Obişnuia să-mi cumpere bomboane de ciocolată în fiecare an pe 3 mai.
— Credeam că aniversarea voastră era în septembrie.
— Aşa e, zice ea, râzând. Mereu mă răsfăţa pe 3 mai din- tr-un motiv oarecare. Zicea că nu există suficiente sărbători oficiale pentru mine. Că trebuia să inventeze una special pentru mine.
— Ce drăgălaş! zic eu.
Şoferul iese pe autostradă.
— îmi compunea cele mai frumoase scrisori de dragoste. Realmente încântătoare. Cu poezii în ele despre cât de drăguţă credea el că sunt, ceea ce era o prostioară, dat fiind că n-am fost niciodată drăguţă.
— Ba sigur c-ai fost!
— Nu, zice ea, prozaică. Nu eram, pe bune, dar ce mă mai făcea el să mă simt ca Miss America!
Izbucnesc în râs.
— Pare o căsnicie destul de plină de pasiune, zic.
Mama tace.
— Nu! spune ea, bătându-mă uşor pe mână. Nu ştiu dac-aş zice plină de pasiune. Pur şi simplu ne *plăceam* unul pe altul. De parcă atunci când l-am cunoscut, mi-aş fi cunoscut cealaltă parte a mea. Cineva care mă înţelegea şi mă făcea să mă simt în siguranţă. N-a fost vorba de pasiune serios. N-a fost niciodată vorba de sfâşiat hainele de pe noi! Doar am ştiut c-am putea fi fericiţi împreună. Am ştiut c-am putea să creştem un copil. Am mai ştiut şi

că n-avea să fie uşor şi că părinţilor noştri n-avea să le placă. în multe feluri insă, asta ne-a apropiat şi mai tare. Noi împotriva lumii, cam aşa ceva. Ştiu că nu-i o chestie populară. Ştiu că toată lumea caută un soi de căsnicie sexy în ziua de azi. Eu însă chiar am fost fericită cu tatăl tău. Realmente mi-a plăcut la nebunie să am pe cineva care să aibă grijă de mine şi să am pe cineva de care să am grijă. Cu care să-mi împart zilele. Mereu l-am găsit atât de fascinant! Toate părerile lui, talentul. Puteam să discutam despre aproape orice. Ore în şir. Stăteam treji până târziu, chiar şi când de-abia începeai tu să umbli, doar ca să ***vorbim.*** Era cel mai bun prieten al meu.

— De-aia nu te-ai mai recăsătorit?

Mama cântăreşte întrebarea.

— Ştii, e ciudat să vorbeşti despre pasiune. De când l-am pierdut pe tatăl tău, am găsit pasiunea alături de bărbaţi, din când în când, Aş.da-o însă pe toată înapoi pentru numai câteva zile în plus cu el. Pentru numai o conversaţie târziu în noapte. Pasiunea n-a contat niciodată prea mult pentru mine. Genul de intimitate pe care-l aveam însă? Pe el îl P^eţuiam.

Poate că într-o bună zi o să-i spun ce ştiu.

Poate ca n-o s-o fac niciodată.

Poate o s-o pun în biografia lui **Evelyn** ori, P[10]^'?* Povestesc doar din perspectiva lui **Evelyn,** fără sa dezvaiui Codată cine stătea pe locul din dreapta în maşina aceea^

ᵖoate o să omit cu totul această parte. Cred: c- e ᴾᵘˢå Bă mint despre viaţa lui Evelyn ca ᵐᵃ*a. Aş fi dispusă să omit adevărul ᶜ*ˢ*ⁿ ' ₑᵢₚer- »ublic de dragul fericirii şi al sănătăţu mintale ale ⁸°ane ₚₑ care-o iubesc mult.Nu ştiu ce-o să fac. Ştiu doar că o să mă ghidez după ceea ce cred că-i cel mai bine pentru mama. Iar dacă e să fac asta cu preţul sincerităţii, dacă-mi ia o bucăţică din integritatea mea, nu mă deranjează. Perfect, uluitor deloc.

-l Cred c-am fost eu foarte norocoasă să găsesc un tovarăş precum tatăl tău, zice mama. Să găsesc acest tip de suflet pereche.

Când sapi şi numai un picuţ de tot sub suprafaţă, viaţa **amoroasă** a fiecăruia e originală, interesantă şi nuanţată, şi sfidează o definiţie uşoară.

Poate că într-o zi o să găsesc pe cineva pe care să-l iubesc aşa cum Evelyn a iubit-o pe Celia. Sau poate c-o să găsesc pe cineva pe care să-l iubesc cum s-au iubit părinţii mei. Mi-e de-ajuns pentru moment să ştiu s-o caut, să ştiu că există diferite feluri de mare iubire.

Mai sunt încă multe lucruri pe care nu le ştiu despre tatăl meu. Poate că era gay. Poate ca se vedea drept hetero- sexual, dar îndrăgostit de un bărbat. Poate că era bisexual. Sau o grămadă de alte cuvinte. Chiar nu contează.

M-a iubit.

Şi a iubit-o pe mama.

Nimic din ce-aş putea afla despre el nu schimbă asta. Nici măcar parţial.

Şoferul ne lasă în faţa verandei mele şi iau geanta mamei. Intrăm.

Mama se oferă să-mi facă celebra ei supă-cremă de porumb la cină, dar, văzând că n-am aproape nimic în frigider, e de acord că să comandăm pizza ar putea fi cea mai bună soluţie.

Când vine mâncarea, întreabă dacă vreau să văd un film cu Evelyn Hugo şi aproape că izbucnesc în râs înainte să-mi dau seama că vorbeşte serios.

— Am o poftă grozavă să văd ***AU for Us*** de când mi-ai zis că-i iei interviu.

—Ştiu şi eu, zic, nevrând să am nimic de-a face cu Evelyn, dar sperând şi să mă convingă mama, pentru că ştiu ca, pe undeva, nu sunt încă pregătită să-mi iau **rămas**-bun.

— Hai! Pentru mine.

începe filmul şi mă minunez de cât de dinamică e Evelyn pe ecran, de cât de imposibil ţi-e să te uiţi la altceva când e ea acolo.

După câteva minute, simt nevoia presantă să mă ridic, sa-mi pun pantofii şi să-i dărâm uşa ca s-o conving să renunţe.

îmi reprim însă impulsul. O las în pace. li respect ultimele dorinţe.

închid ochii şi adorm în sunetul vocii lui Evelyn.

Nu ştiu precis când se întâmplă - bănuiesc că le-am dat de capăt lucrurilor în vis -, dar, când mă trezesc de dimineaţă, îmi dau seama că, deşi încă e prea devreme, într-o bună zi o s-o iert.NEW YORK TRIBUNE

Evelyn Hugo, legendara sirenă a filmului, a murit

DE PRIYAAMR1T _____26 MARTIE 2017

Evelyn Hugo a murit la vârsta de 79 de ani. Primele relatări nu oferă o cauză a morţii, dar mai multe surse afirma că aceasta se consideră a fi o supradoză accidentală, deoarece în sângele lui Hugo s-au găsit medicamente care se iau pe bază de reţetă şi care nu trebuie combinate. Relatările cum că starul se lupta cu un cancer la sân în stadiu incipient la momentul morţii nu au fost confirmate.

Actriţa urmează să fie îngropată la Forest Lawn Cemetery în Los Angeles.

O emblemă a eleganţei din anii 1950, transformată într-o femeie foarte sexy în anii 1960, 1970 şi câştigătoare a premiului Oscar în anii 1980, Hugo şi-a câştigat renumele cu silueta ei voluptoasă, rolurile îndrăzneţe din filme şi tumultoasa ei viaţă amoroasă. A fost măritată de şapte ori şi a trăit mai mult decât toţi soţii ei.

După ce s-a retras din cariera actoricească, Hugo a donat mult timp şi bani unor organizaţii cum ar fi adăposturile pentru femeile bătute, **comunităţilor** LGBTQ+ şi cercetărilor în domeniul cancerului. S-a anunţat recent că Christie's a primit 12 dintre cele mai faimoase rochii ale ei pentru a fi vândute la licitaţie în beneficiul Fundaţiei

Americane de **Luptă** împotriva Cancerului de Sân. Licitaţia, la care cu **siguranţă** se vor strânge milioane de dolari, va înregistra oferte din ce în ce mai mari.

Nu e deloc surprinzător că Hugo a lăsat cea mai mare parte a averii sale, cu excepţia unor daruri generoase pentru cei care au lucrat pentru ea, scopurilor caritabile. Cel mai mare beneficiar pare să fie GLAAD[1].

(GLAAD, Alianţa

[1] Gay & Lesbian Alliance Against Defamation - foloseşte în pre-

<Vilor$_{şi}$LesbienelorîmpotrivaDefăim^)^ ^{02e}&t ca denumire doar prescurtarea GLAAU i •

„Mi s-au oferit extrem de multe în viaţa asta", a declarat Hugo într-un discurs anul trecut pentru organizaţia Human Rights Campaign. „A trebuit însă să mă lupt cu ghearele şi cu dinţii pentru ele. Dacă într-o bună zi aş putea lăsa această lume un pic mai sigură şi mai uşoară pentru cei care vin după mine... ei bine, atunci s-ar putea să fi meritat efortul."

VIVANT

Evelyn şi cu mine

IUNIE 2017_____MQNIQUEGRANT

Când Evelyn Hugo, actriţă legendară, producătoare şi filantroapă, a murit anul acesta, ea şi cu mine tocmai îi scriam memoriile.

Ar fi puţin zis şi, la drept vorbind, cumva eronat, să afirm că a fost o onoare să-mi petrec ultimele două săptămâni din viaţa lui Evelyn alături de ea.

Evelyn a fost o femeie complexă, iar momentele de care am avut parte alături ea au fost la fel de complicate ca imaginea, viaţa şi legenda ei. Chiar şi azi încă mă mai zbat să înţeleg cine a fost Evelyn şi ce impact a avut asupra mea. În unele zile, mă pomenesc convinsă c-o admir mai mult decât pe oricine altcineva am cunoscut, iar în altele, mă gândesc la ea ca la o mincinoasă şi infidelă.

Cred că Evelyn ar fi mai degrabă mulţumită de asta, de fapt. N-o mai interesa adoraţia pură sau scandalul destrăbălat. Se concentra mai presus de toate pe adevăr.

După ce-am trecut prin transcrieri de sute de ori, după ce-am derulat în minte fiecare clipă din zilele petrecute împreună, cred că e corect să zic că s-ar putea s-o cunosc pe Evelyn mai bine decât mă cunosc pe mine. Şi ştiu că ceea ce Evelyn ar vrea să dezvăluie în aceste pagini, pe lângă fotografiile uluitoare făcute cu **numai** câteva ore înainte de moartea ei, este ceva foarte surprinzător, dar superb de adevărat.

Acesta este: Evelyn Hugo a fost bisexuală şi şi-a petrecut cea mai mare parte a vieţii iubind-o nebuneşte pe actriţa Celia St. James.

A vrut să ştiţi asta pentru că a iubit-o pe Celia într-un fel care când îţi tăia răsuflarea, când îţi frângea inima.

A vrut să ştiţi asta pentru că faptul c-a iubit-o pe Celia St. James a fost probabil cel mai mare act politic al ei.

A vrut să ştiţi asta pentru că, în decursul vieţii ei, a devenit conştientă de responsabilitatea faţă de ceilalţi din comunitatea LGBTQ+, de a face ca această comunitate să devină vizibilă.

Mai presus de toate însă, a vrut să ştiţi asta pentru că era însuşi miezul ei, cea mai sinceră şi reală caracteristică a ei.

La finalul vieţii, a fost, în cele din urmă, gata să fie reală.

Aşa că eu o să v-o arăt pe adevărata Evelyn.

Ceea ce urmează este un fragment din biografia mea, ***Cei şapte soţi ai lui Evelyn Hugo***, care va fi publicată anul viitor.

M-am oprit la acest titlu pentru că am întrebat-o cândva dacă se simțea jenată de faptul că se măritase de atâtea ori.

I-am zis: „Nu te deranjează faptul că soţii tăi au ajuns un subiect important de presă şi au fost atât [de] des menţionaţi, că mai că ţi-au eclipsat munca şi Pe tine? Că atunci când vorbeşte de tine, lumea nu »»ai vorbeşte decât despre cei şapte soţi ai lui Evelyn **Hugo?”**

Răspunsul ei a fost tipic Evelyn:

»Nu! Pentru că ei nu sunt decât soţi. *Eu* **sunt** Eve- **ta Hugo şi, oricum, odată ce-o să afle oamenii adeva- o să fie mult mai interesaţi de soţia mea.”**

Mulţumiri

Stă mărturie bunei cuviinţe, credinţei şi aplombului editorului meu, Sarah Cantin, faptul că, atunci când i-am spus că voiam să fac ceva complet diferit, care ţinea de a-l face pe cititor să creadă că o femeie fusese căsătorită de şapte ori, a zis: „Dă-i drumul!” Având siguranţa acestei încrederi, m-am simţit liberă s-o creez pe Evelyn Hugo. Sarah, recunosc cu cele mai sincere mulţumiri cât de norocoasă sunt să te am editor!

Multe, multe mulţumiri trebuie să se îndrepte şi spre Carly Watters pentru tot ce-a făcut pentru cariera mea. Mă simt norocoasă să continui să lucrez cu tine la atâtea cărţi.

Incomparabilei mele echipe de reprezentanţi: vă faceţi atât de bine treaba şi, din câte se pare. cu pasiune, că mă simt înarmată din toate părţile.

Theresa Park, mulţumesc pentru că mi te-ai alăturat şi ai început cu atâta energie, putere şi eleganţă de neegalat! Cu tine la cârmă, mă simt incredibil de încrezătoare că pot ajunge pe noi culmi. Brad Mendelsohn, mulţumesc Pentru că ai gestionat totul cu mare încredere în mine şi Pentru că te-ai ocupat de detaliile complicate ale nevrozei cu atâta căldură. Sylvie Rabineau, inteligenţa şi talentul de care dai dovadă probabil pălesc doar în faţa compasiunii tale.

Lui JiU Gillett, Ashley Kruythoff, Kristei Shipp, lui^ fi Koons, Andreei Mai, lui Emily Sweet, Alex ^Bon, Vanessei Martinez şi tuturor celorlalţi de la WM*. C^le 0f Confusion şi Park Literary & Media, sunt since

rcopleşită de constanţa cu care oferiţi excelenţă. Mulţumiri speciale Vanessei *para el español. Me salvaste la vida.*

Lui Judith, Peter, Tory, Arielle, Alfred şi tuturor celorlalţi de la Atria, a căror muncă îmi ajută cărţile să-şi găsească drumul în lume, vă mulţumesc profund.

Lui Crystal, Janay, Robert şi restului echipei de la Book- Sparks, sunteţi nişte maşini de publicitate geniale şi de neoprit şi nişte oameni minunaţi. O mie de emojiuri cu mânuţe unite în rugăciune pentru voi şi tot ce faceţi.

Tuturor prietenilor care au venit iar şi iar să mă audă citind, să-mi cumpere cărţile, să recomande munca mea altora şi să-mi pună pe furiş cărţile în partea din faţă a librăriei, le sunt recunoscătoare pe vecie. Lui Kate, Courtney, Juliei şi lui Monique, mulţumesc că m-aţi ajutat să scriu despre oameni diferiţi de mine. E un lucru greu de executat la care mă înham cu umilinţă şi mă ajută foarte mult să vă am alături.

Bloggerilor de carte care scriu, dau tweeturi şi fac poze pentru a le spune oamenilor despre munca mea, voi sunteţi motivul pentru care pot să continui să fac ceea ce fac. Trebuie să le aplaud cu foc pe Natasha Minoso şi Vilma González, care fac o supertreabă.

Familiilor Reid şi Hanes, mulţumesc că mă susţineţi, că mă încurajaţi cel mai zgomotos, că vă aflaţi mereu acolo unde am nevoie de voi!

Mamei mele, Mindy, mulţumesc că eşti mândră de cartea asta şi mereu nerăbdătoare să citeşti orice scriu!

Fratelui meu, Jake, mulţumesc că m-ai văzut aşa cum vreau eu să fiu văzută, că ai înţeles atât de profund ce vreau să fac şi că m-ai ajutat să-mi păstrez sănătatea mintală!

Unicului şi inegalabilului Alex Jenkins Reid: mulţumesc pentru c-ai înţeles de ce a fost atât de importantă cartea asta pentru mine şi că ai fost atât de *implicat* în ea. Şi mai important, mulţumesc pentru că eşti genul de bărbat care mă încurajează să strig mai tare, să am visuri măreţe şi să accept mai puţine rahaturi. Mulţumesc că nu m-ai facu **niciodată** să mă simt ca şi cum ar trebui să fiu eu mai umilă ca să se simtă oricine altcineva mai bine! Mă umple de o **mândrie** nemaiîntâlnită şi bucurie să ştiu că fiica noastră va creşte cu un tată care-i va fi alături indiferent de cine e, care-i va arăta cum ar trebui să

se aştepte să fie tratată, ofe- rindu**-i** model. Evelyn n-a avut parte de asta. Eu n-am avut parte de asta. Dar ea va avea. Datorită ţie.

Şi, în final, fetiţei mele. Erai mică, mică, micuţă, cât jumătate din punctul frazei acesteia, cred, când am început să scriu cartea de faţă. Când am terminat-o, mai aveai doar câteva zile până să-ţi faci apariţia. Ai fost alături de mine tot drumul. Bănuiesc că, în mare parte, ***tu*** mi-ai dat puterea s-o scriu.

îţi promit că am să-ţi întorc favoarea, iubindu-te necon- diţionat şi acceptându-te mereu, ca să te simţi suficient de puternică şi în siguranţă să faci tot ceea ce-ţi pui în minte. Evelyn şi-ar dori asta pentru tine. Ar zice: „Lilah, du-te, fii amabilă şi înşfacă tot ce vrei tu din lumea asta cu ambele mâini!" Ei bine, ea s-ar putea să nu fi pus un accent aşa de mare pe amabilitate, dar eu, în calitate de mamă a ta, tre- buie să insist pe asta.Z*t/v-<r U vi, <r ¿rJL tH <Ccv| t]lLu> Znjh^^ du, fa-tuf-ji UtbClC*,. __ / ^

brdj'

O legendară actriţă de film, care aminteşte întrucâtva de Marilyn Monroe şi Elizabeth Taylor, reflectează asupra neobositei sale ascensiuni, precum şi a riscurilor pe care şi le-a asumat, a iubirilor pe care le-a pierdut şi a secretelor pe care le-a ţinut departe de ochii şi urechile admiratorilor înfocaţi.

Aflată în amurgul vieţii, Evelyn Hugo este în sfârşit gata să spună adevărul despre strălucitoarea şi scandaloasa ei viaţă. Dar când o alege pentru această întreprindere pe Monique Grant, o jurnalistă cvasinecunoscută, nimeni nu este mai uimit decât Monique însăşi. De ce ea? De ce acum?

Monique nu traversează chiar cea mai fericită perioadă. Soţul a părăsit-o, iar viaţa ei profesională bate pasul pe loc. Indiferent de motivul pentru care Evelyn a ales-o, tânăra este hotărâtă să profite de această ocazie nesperată pentru a-şi dinamiza cariera.

Convocată în luxosul apartament al lui Evelyn, Monique ascultă fascinată în timp ce actriţa îşi deapănă povestea. De la drumul către Angeles în anii '50 până la decizia de a părăsi lumea divertismentului^-«® în anii '80 şi, bineînţeles, cele şapte mariaje, Evelyn evocă totuU vorbind despre ambiţie nemiloasă, prietenie necondiţionată şi oÂ mare dragoste interzisă. Monique începe să se lege sufleteşte de legendara vedetă, dar, pe măsură ce povestea lui Evelyn se apropie de încheiere, jurnalistei îi devine, clar că propria viaţă se intersectează^ cu destinul actriţei într-un^ mod tulburător.

'***iu***
9786060880066
www.edituraconnt.ro

^^ Seinant, sfâşietor şi învăluit în scrăhu FTulu, Hollywood, romanul *Cei şapte saţi ai* /**Ml „** este una dintre *cele* mai captivante lectui ***Buzzfeed***

[2] „Fata/fiica mea" (lb. sp. În orig.) (n. tr.).

[1] Serial de radio şi televiziune american creat de regizorul Nor- [man] Macdonnell şi scriitorul John Meston care s-a difuzat în peri-
<*da 1952-1961 (n.red.).

[1] „Sfânta" (lb. engl, n. tr.).